ANDRZEJ SAPKOWSKI
SABIA DESTINULUI

A doua parte din seria WITCHER

Geralt este un vânător, un om ale cărui puteri magice, obținute prin antrenamente lungi și cu ajutorul unui elixir misterios, l-au transformat într-un luptător genial și într-un asasin fără milă. Dar nu este un ucigaș ca oricare altul: țintele lui sunt monștrii întunecați care bântuie pământurile și îi atacă pe cei inocenți. Așa că el cutreieră ținutul în căutarea lor, până când își dă seama că nu toți monștrii sunt la fel: unii sunt răi până în măduva oaselor, grotesc de malefici, dar alții sunt doar victime ale păcatului, ale răului sau ale naivității.

„Seria WITCHER reprezintă o culme a genului fantasy din ultimele decenii. Imaginația debordantă a autorului polonez cucerește orice cititor."
The Guardian

„Lumea lui Sapkowski, prin întinderea ei, ne aduce aminte de Pământul de Mijloc al lui Tolkien. Dar deși ea include personaje și trăsături tradiționale ale cărților fantasy, Sapkowski reușește să revitalizeze genul prin scrisul său alert și captivant."
Fantasybookreview.com

nemira.ro
ISBN 978-606-758-600-8
9 786067 586008
revistanautilus.ro

Cartea care a stat la baza celebrei serii de jocuri video
THE WITCHER

SABIA DESTINULUI

A doua parte din seria WITCHER

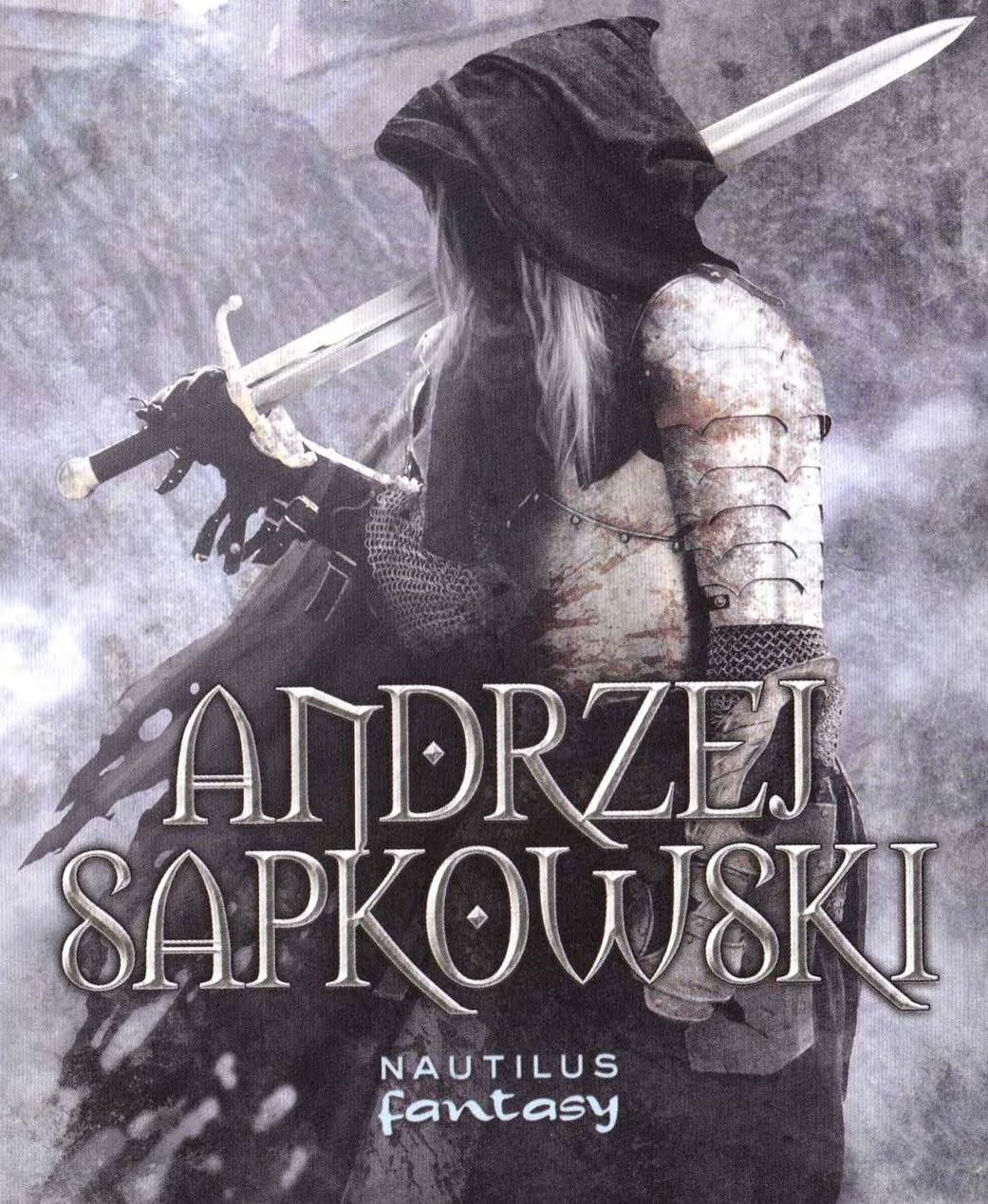

ANDRZEJ SAPKOWSKI

NAUTILUS
fantasy

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu." Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință*) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

SABIA DESTINULUI

Traducere din limba poloneză

MIHAELA FISCUTEAN

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Sabia destinului / Andrzej Sapkowski; trad.: Mihaela Fiscutean. -
București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-600-8

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)
821.162.1-31=135.1

Andrzej Sapkowski
MIECZ PRZEZNACZENIA
© 1994, by Andrzej Sapkowski
Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est"

© Nemira, 2016

Redactor: Mihaela STAN
Lector: Viorica DUMITRENCO
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-600-8

LIMITELE POSIBILULUI

I

– Nu mai iese el de acolo cât e lumea și pământul, ascultați aici la mine, le-a spus bubosul, dând din cap cu convingere. E-un ceas și un sfert de când a intrat. Hai după el.

Târgoveții, pitiți printre dărâmături, priveau tăcuți crăpătura neagră căscată în ruine, la intrarea în lumea subterană. Un grăsan cu ilic galben și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, și-a dres glasul și și-a scos șapca ponosită.

– Un bob zăbavă, a spus el, ștergându-și broboanele de sudoare din sprâncenele cu fire răzlețe.

– Ce zăbavă? a pufnit bubosul. Acolo, în hrubă, își face veacul basiliscul, doar nu ți-ai pierdut mințile, primarule? Cine se-ncumetă să intre acolo îi putrezesc ciolanele. N-au pierit destui? Ce să mai zăbovim?

– Păi, cum ne-am învoit? i-a spus ezitant grăsanul.

– Cu unul viu te-ai învoit, primarule, a intervenit tovarășul bubosului, un uriaș având dinainte un șorț de măcelar, din piele. Iar acum e mort de-a binelea, e limpede ca bună ziua. Se vedea de la o poștă cum o căuta cu lumânarea, ca și ceilalți dinaintea lui.

Și nici măcar nu și-a luat o oglindă cu el, doar spada. Și fără oglindă n-are cum să-i facă felul basiliscului, e la mintea cocoșului.

– Las' că barem îți cruți gologanii, primarule, a adăugat bubosul. Că nu mai ai cui să-i plătești pentru basilisc. Poți să te duci acasă liniștit. Luăm noi calul și desagii vânătorului, c-ar fi păcat de ei.

– Chiar așa, a spus măcelarul. Bidiviu-i vânjos, iar desagii-s burdușiți. Ia să aruncăm noi un ochi, să vedem ce-i în ei.

– Cum așa? Ce faci acolo?

– Taci, primarule, vorbești și tu ca să te afli-n treabă, l-a avertizat bubosul.

– Bidiviul e vânjos, a repetat măcelarul.

– Lasă calul în pace, drăguță.

Măcelarul s-a întors alene spre străinul care se ivise printr-o crăpătură din zidul din spatele mulțimii adunate în jurul intrării în grotă.

Străinul avea părul șaten, creț și foarte des și purta un surtuc cafeniu peste un caftan căptușit și cizme înalte de călărie. Și nicio armă...

– Ia mâna de pe cal, a repetat el zâmbind malițios. Păi, cum vine asta? Calul altuia, desagii altuia, avutul altuia, iar dumneata să-ți arunci ochiul dumitale puchinos, să-ți bagi laba dumitale slinoasă? Da' se poate așa ceva?

Bubosului i-a alunecat agale mâna pe grumazul armăsarului și s-a ițit către măcelar. Acesta a dat din cap afirmativ și a făcut un semn către mulțimea din care au răsărit doi tineri voinici, tunși scurt. Amândoi aveau câte o bâtă de felul celor cu care sunt năucite animalele în abator.

– Da' cine-oi fi dumneata, l-a interpelat bubosul fără să-și desprindă mâna de grumazul calului, ca să-ți dai cu părerea despre ce se poate și ce nu se poate?

– Asta nu-i treaba dumitale, drăguță.

– Arme n-ai asupra dumitale.

– E drept, i-a zâmbit străinul și mai malițios. N-am asupra mea.

– Asta-i foarte rău, a zis bubosul scoțându-și mâna din buzunarul de la piept, împreună cu un cuțit lung. Este foarte rău că nu le ai asupra dumitale.

Măcelarul și-a tras, de asemenea, cuțitul lung cât o sabie de abordare. Cei doi voinici au făcut un pas înainte, ridicându-și bâtele.

– N-am de ce să le am asupra mea, i-a replicat străinul fără să se clintească din loc. Armele mele mă urmează peste tot.

De după ruine au țâșnit, călcând cu pas sigur și apăsat, două fetișcane. Mulțimea s-a despărțit de îndată, s-a dat îndărăt și s-a împrăștiat.

Fetișcanele zâmbeau, le străluceau dinții și le scânteiau ochii de la cozile cărora șerpuiau spre urechi panglici late tatuate. Mușchii le săltau jucăuși pe coapsele puternice, vizibile pe sub blana de râs din jurul șoldurilor și pe umerii rotunzi, goi mai sus de mănușile din plasă de zale. De după umerii acoperiți, de asemenea, cu zale din oțel, se zăreau mânerele săbiilor.

Cătinel și cu băgare de seamă, bubosul s-a lăsat pe vine și a pus cuțitul pe pământ.

Dinspre crăpătura din ruine s-a auzit un zornăit de pietre, un scrâșnet, iar apoi s-au ivit din beznă mâinile sprijinite de coama crestată a zidului. După mâini, și-au făcut apariția încetul cu încetul un cap cu plete dalbe, pudrate cu praf de cărămidă, un chip alb ca varul, mânerul unei spade, răsărite deasupra umărului. S-a stârnit rumoare în mulțime.

Cel cu plete dalbe s-a arcuit, scoțând la iveală din crăpătură un trup bizar, murdar de praf și pătat de sânge. Târând creatura de coada lungă de șopârlă, a trântit-o fără niciun cuvânt la picioarele grăsanului. Primarul s-a tras înapoi, s-a împiedicat de o bucată de moloz, s-a holbat la ciocul curbat, la aripile membranoase, la ghearele în formă de seceră și la acele labe acoperite cu solzi. La fălcile încleștate, odinioară carmin, acum de un roșu murdar. La ochii sticloși, înfundați în orbite.

– Iată basiliscul, a proclamat cel cu plete dalbe, scuturându-și pantalonii de praf. Așa cum ne-am învoit. Rogu-vă, cele două sute

de lintare care mi se cuvin. Să nu cumva să fie false. Pe verificate, să nu spuneți că nu v-am spus.

Cu mâinile tremurânde, primarul a scos o tăşcuță. Cel cu plete dalbe s-a uitat în jur pentru o clipă, și-a oprit privirea pe bubosul la picioarele căruia zăcea cuțitul. Și-a ațintit ochii asupra bărbatului cu surtuc cafeniu și asupra fetișcanelor cu blănuri de râs.

– Ca de obicei, a spus el, înșfăcând tăşcuța din mâinile fremătânde ale primarului. Eu îmi pun pielea-n saramură pentru voi pentru două parale chioare și când colo, voi ce faceți? Vă băgați nasul în lucrurile mele. Nu-i chip să vă schimbați apucăturile, naiba să vă ia.

– N-am pus mâna pe ele, a mormăit măcelarul, făcând un pas îndărăt. Cei cu bâtele s-au topit în mulțime. Nu ne-am atins de ele, conașule.

– Mă bucur, a zâmbit cel cu plete dalbe. La vederea acelui zâmbet, înflorit pe fața lividă ca pe o rană deschisă, mulțimea a început să se risipească de îndată. Iar pentru asta, bădie, nici de dumneata n-o să se atingă nimeni. Du-te în pace. Dar du-te-n graba mare.

Aflat în spatele său, bubosul a dat să se retragă și el. Coșurile de pe chipul său, devenit dintr-odată vânăt, arătau oribil.

– Hei, ia stai nițel, i s-a adresat omul în surtuc cafeniu. Ai uitat ceva.

– Ce... conașule?

– Ai îndreptat cuțitul spre mine.

Fata mai înaltă și-a depărtat brusc picioarele și s-a răsucit din șolduri. Sabia ivită ca prin farmec a șuierat fulgerător în aer. Căpățâna bubosului a zburat în sus, descriind un arc și a căzut în crăpătura căscată în ruine. Trupul s-a prăbușit țeapăn și greoi, ca un trunchi retezat, într-o grămadă de cărămizi sparte. Mulțimea a exclamat într-un glas. Cealaltă fată, cu mâna pe mânerul sabiei, s-a întors abil ca să-i acopere spatele. Nu mai era nevoie. Mulțimea, poticnindu-se și căzând în moloz, fugea mâncând pământul spre târg. În frunte făcea salturi impresionante primarul, cot la cot cu măcelarul uriaș.

– Nemaipomenită lovitură, a comentat glacial cel cu plete dalbe, ducându-şi mâna în mănuşă neagră streaşină la ochi. Nemaipomenită lovitură de sabie zerrikană. Mă înclin în faţa măiestriei şi a frumuseţii unor războinice libere. Sunt Geralt de Rivia.

– Iar eu, arătă străinul spre emblema de pe pieptul surtucului său cafeniu, reprezentând trei păsări negre aliniate în mijlocul unui câmp auriu, sunt Borch, numit şi Trei Găi. Şi ele sunt fetele mele de nădejde, Tea şi Vea. Le spun pe numele astea, altfel ţi s-ar împletici limba-n gură dacă ai încerca să le pronunţi numele lor de fapt şi de drept. Şi, aşa cum pe bună dreptate ţi-ai dat seama, sunt din Zerrikania.

– Datorită lor cred că mai am calul şi desagii. Vă mulţumesc, războinicelor. Îţi mulţumesc şi dumitale, nobile Borch.

– Trei Găi. Ei, lasă, ce nobil! Ce treabă te reţine în târguşorul ăsta, Geralt de Rivia?

– Nicio treabă.

– Ei, aşa mai vii de-acasă. Am o propunere pentru tine. Nu departe de aici, la răscrucea cu drumul spre portul râului, este un han. Se numeşte „La Dragonul Grijuliu“. Au bucate fără de pereche. Mă duc acolo pentru masă şi casă. Tare mult m-aş bucura dacă ai vrea să mă însoţeşti.

– Borch, a zis cel cu plete dalbe, întorcându-se dinspre cal şi uitându-se în ochii strălucitori ai străinului, vreau să fiu sigur că nu s-a strecurat vreo neînţelegere: sunt vânător.

– Mi-am dat seama. Şi ai spus-o de parcă ai fi vrut să-mi dai de veste: „Sunt lepros.“

– Unii, a spus Geralt încet, ar vrea mai degrabă să se afle în preajma unui lepros decât a unui vânător.

– Iar alţii, a râs Trei Găi, ar vrea mai degrabă să fie în preajma oilor decât a femeilor. Ei bine, îmi pare rău pentru ei, şi pentru unii, şi pentru alţii. Îmi reînnoiesc propunerea.

Geralt şi-a scos mănuşa şi i-a strâns mâna întinsă spre el.

– Încuviinţez şi mă bucur că te-am cunoscut.

– Atunci, hai la drum, că mi-e o foame de lup.

II

Hangiul a șters masa din scândură aspră cu o cârpă, s-a înclinat și a zâmbit. Îi lipseau doi dinți din față.

– Da... Trei Găi s-a uitat pentru un moment la tavanul afumat și la zbenguiala păianjenilor care îl împânzeau. Mai întâi... niște bere. Și ca să nu vii de două ori, un butoiaș întreg. Iar la bere... Ce-ar merge, drăguță?

– Brânză? s-a hazardat hangiul.

– Nu, și-a încrețit fruntea Borch. Brânza o lăsăm la urmă. La bere am avea poftă de ceva acru și iute.

– Cum doriți. Hangiul a zâmbit și mai larg. Cei doi dinți din față nu erau singurii care-i lipseau. Anghile cu usturoi în ulei de măsline și oțet sau păstăi verzi marinate cu ardei...

– În regulă. Și una, și alta. Și pe urmă supă, din aia de care am mai mâncat aici, în care plutesc felurite scoici, pești și alte gozuri delicioase.

– Supa luntrașului?

– Întocmai. Și după aceea, friptură de berbec cu ceapă. Și apoi niscaiva duzini de raci. Aruncă-n oală fenicul din belșug. Și apoi brânză de oaie și salată. Și pe urmă-om mai vedea noi.

– Vă servesc. Pentru fiecare, adică patru porții?

Zerrikanca mai înaltă a negat scuturând din cap și s-a plesnit demonstrativ peste talia strânsă într-o cămașă mulată de in.

– Vai, am uitat. Trei Găi i-a făcut cu ochiul lui Geralt. Fetele țin la siluetă. Gospodarule, berbecul să fie doar pentru noi doi. Hai, adă-ne berea numaidecât, împreună cu anghilele. Cu celelalte mai stai nițel, să nu se răcească. Doar n-am venit aici să ne punem burta la cale, ci să mai stăm la taclale.

– Am înțeles, s-a înclinat din nou hangiul.

– Precauția e un lucru important în meseria ta. Dă-mi mâna, drăguță.

Monedele de aur zornăiau. Iar hangiului i s-a lărgit zâmbetul până la limitele posibilului.

– Asta nu-i arvuna, l-a anunțat Trei Găi. E ceva în plus. Și-acum fugi la bucătărie, omule bun.

În odaie era cald. Geralt și-a scos cingătoarea, și-a dat jos caftanul, apoi și-a suflecat mânecile.

– Văd că nu duci lipsă de parale, a observat el. Trăiești din renta de cavaler?

– În oarecare măsură, a zâmbit Trei Găi, fără a intra în amănunte.

N-a durat mult și au ajuns anghilele și un butoiaș de-un sfert. Zerrikancele, fără să bea prea multă bere, erau din cale-afară de vesele. Își tot șopteau ceva. Vea, cea mai înaltă, a pufnit din senin într-un râs gutural.

– Fetele vorbesc în graiul comun? a întrebat Geralt în șoaptă, privindu-le cu coada ochiului.

– Destul de rău. Dar nu sunt prea vorbărețe. Ceea ce e destul de bine. Cum ți se pare supa, Geralt?

– Mmm.

– Hai să bem.

– Mmm.

– Geralt – Trei Găi a lăsat jos lingura și a sughițat cu demnitate –, să ne întoarcem pentru un moment la ce vorbeam pe drum. Din câte am înțeles eu, vânătorule, cutreieri lumea de la un capăt la altul și, dacă-ți iese un monstru în cale, îi vii de hac. Și capeți parale pentru asta. Asta-i slujba de vânător?

– Cam așa ceva.

– Și ce se întâmplă dacă ești chemat anume într-un loc? Pentru, să zicem, o comandă specială. Atunci cum faci, te duci și izbutești?

– Depinde de cine mă cheamă și pentru ce.

– Și pentru cât de mult?

– Fără doar și poate, a ridicat din umeri vânătorul. Toate au un preț și fiecare vrea să trăiască, așa cum ar spune o prietenă a mea, vrăjitoare.

– Destul de selectivă abordarea și foarte practică, aș spune. Și totuși, la bază stă o idee importantă, Geralt. Conflictul dintre Forțele Ordinii și cele ale Haosului, cum obișnuia să spună un prieten al meu, vrăjitor. Îmi închipuiam că îndeplinești o misiune

apărând norodul împotriva Răului, întotdeauna și pretutindeni. Fără discriminare. Aveai un loc de sine stătător de o parte a palisadei.

– Forțele Ordinii, Forțele Haosului. Ce vorbe sforăitoare, Borch. Ții morțiș să mă plasezi de o parte a palisadei într-un conflict care, după cum se vede, este veșnic, a început cu mult înainte de venirea noastră pe lume și va continua încă multă vreme după ce nu vom mai fi. În ce parte se află fierarul care potcovește caii? Dar hangiul nostru care tocmai ne aduce carnea de berbec în tipsie? După tine, cum se stabilește limita dintre Haos și Ordine?

– Nespus de simplu. Trei Găi l-a pironit cu privirea. Tot ceea ce reprezintă Haosul este o amenințare, este de partea agresivă. Ordinea, în schimb, este de partea amenințată, care are nevoie de apărare. Care are nevoie de apărători. Hai să bem. Și să atacăm berbecul.

– Haide.

Având grijă de siluetă, zerrikancele au luat o pauză de la mâncat, pe care au umplut-o cu băutul berii într-un ritm uluitor. Vea, aplecată peste umărul tovarășei sale, i-a murmurat ceva măturând masa cu cozile sale împletite. Tea, cea mai scundă dintre ele, a început să râdă cu hohote, clipind vesel din pleoapele tatuate.

– Da, a continuat Borch rozând un os. Să reluăm conversația, dacă vrei. Bag de seamă că nu-ți pică bine să fii plasat de partea uneia dintre Forțe. Tu vrei doar să-ți faci treaba.

– Așa-i.

– Dar din fața conflictului dintre Haos și Ordine nu-i chip de scăpare. Te-ai asemuit tu cu fierarul, dar n-ai cu el nici în clin, nici în mânecă. Te-am văzut în acțiune. Să intri într-o crăpătură între dărâmături și să scoți un basilisc răpus. Drăguță, este o mare diferență între potcovirea cailor și uciderea unui basilisc. Ai spus că, dacă-ți convine simbria, alergi într-un suflet la capătul lumii și-i faci felul unei anumite creaturi. Să spunem că un dragon feroce face ravagii...

– Prost exemplu, i-a tăiat vorba Geralt. Vezi cum bați câmpii? De dragoni, care reprezintă Haosul, fără îndoială, nu mă ating.

– Păi, cum vine asta? Trei Găi şi-a lins degetele. Pân-aici! Dă-o naibii de treabă, dintre toţi monştrii, dragonul este, probabil, cel mai primejdios, cel mai crud şi mai lacom. Cea mai scârboasă jivină. Atacă oamenii, provoacă pârjoluri şi răpeşte fecioare. N-ai auzit o groază de poveşti din-astea? Nu pot să-mi închipui că tu, vânătorule, n-ai o pereche de dragoni la activ.

– Eu nu vânez dragoni, a spus Geralt sec. Balauri cu coadă lungă, da. Şopârle zburătoare. Zmei. Dar dragoni, în niciun caz, nici verzi, nici negri şi nici roşii. Pur şi simplu nu-i vânez, pricepe odată.

– Hai că m-ai dat gata, i-a spus Trei Găi. Ei bine, bine, am priceput. Destul, hai să nu mai pomenim nimic despre dragoni, văd ceva roşu la orizont, cu siguranţă nu-s altceva decât racii noştri. Hai să bem!

Scrâşnind, spărgeau cu dinţii carapacele racilor roşii şi le scoteau carnea albă. Apa sărată îi pişca dureros, picurându-i pe încheieturile mâinilor. Borch a tot turnat bere, ajungând într-un final s-o scoată cu polonicul de pe fundul butoiaşului. Zerrikancele erau din ce în ce mai vesele, se uitau în jur prin han zâmbind ameninţător, vânătorul nu se îndoia că erau în căutare de scandal. Pesemne că şi Trei Găi observase, pentru că le ameninţa cu un rac ţinut de coadă. Fetele chicoteau, iar Tea, cu buzele ţuguiate şi cu ochii închişi ca pentru un sărut, cu faţa tatuată, făcea o impresie înspăimântătoare.

– Sunt adevărate pisici sălbatice, i-a murmurat Trei Găi lui Geralt. Trebuie să fii mereu cu ochii pe ele. Altfel, drăguţă, nitam-nisam, pe nepusă masă, se împrăştie maţe pe toată podeaua. Dar, ce-i drept, sunt de ispravă. Doar ai văzut de ce sunt în stare...

– Ştiu, a aprobat Geralt din cap. Mai rar găseşti o aşa escortă. Zerrikancele se nasc războinice, sunt antrenate pentru luptă din fragedă pruncie.

– Nu despre asta e vorba. Borch a scuipat pe masă un picioruş de rac. Mă refeream la performanţele din pat.

Geralt le-a aruncat nerăbdător o privire fetelor. Erau zâmbitoare. Vea, dintr-o mişcare fulgerătoare, aproape imperceptibilă,

a ajuns la tipsie. Privindu-l pe vânător cu ochii mijiți, a înhățat un rac și a mușcat din carapace cu scrâșnet. Buzele îi străluceau de la apa sărată. Trei Găi a râgâit din răsputeri.

– Așadar, Geralt, a continuat el, tu nu vânezi dragoni, nici verzi și nici de altă culoare. Am luat la cunoștință. Dar de ce, mă rog, doar aceste trei culori?

– Patru, ca să fiu mai precis.

– Ai pomenit despre trei.

– Ești interesat de dragoni, Borch, din câte văd eu. Ai un anumit motiv?

– Nu. Doar din simplă curiozitate.

– Aha. În ceea ce privește culorile, a fost adoptată această descriere pentru a identifica dragonii autentici. Deși nu pot fi identificați cu exactitate. Dragonii verzi, de altfel cei mai răspândiți, sunt de fapt destul de cenușii, cum sunt de obicei balaurii cu coadă lungă. Cei roșii sunt de fapt roșcați sau cărămizii. Marii dragoni, de culoare cafenie, sunt de fapt cunoscuți sub numele de dragonii negri. Mai rari sunt dragonii albi, încă nu mi-a fost dat să văd vreunul până acum. Vieţuiesc în Nordul îndepărtat. Așa cică.

– Interesant. Și știi despre care dragoni am mai auzit?

– Știu. Geralt a sorbit din bere. Aceiași despre care am auzit și eu. Cei aurii. Nu există așa ceva.

– Pe ce te bazezi când spui asta? Doar pentru că n-ai văzut niciunul niciodată? S-ar părea că niciunul alb nu ți-a ieșit în cale.

– Nu-i chiar așa. Peste mări, în Ofir și Zangwebar, sunt cai albi cu dungi negre. N-am văzut vreunul în viața mea, dar știu că există. Pe când dragonii aurii sunt creaturi mitice. Legendare. Ca pasărea phoenix, să spunem. Dragoni aurii și păsări phoenix nu există.

Vea, sprijinindu-se pe coate, se uita la el cu interes.

– Știi despre ce vorbești, fără putință de tăgadă, doar ești vânător, nu? Borch a mai turnat niște bere din butoiaș. Dar cred, totuși, că orice mit, orice legendă, trebuie să aibă anumite rădăcini. Iar în acele rădăcini se află ceva într-adevăr.

– Se află, i-a confirmat Geralt. Cel mai adesea, un vis, o dorință, un dor. Încrederea că posibilul nu are limite. Și, uneori, hazardul.

– Da, hazardul. Oare n-o fi posibil să fi existat cândva un dragon auriu, o mutație unică, irepetabilă?

– Dacă-i pe-așa, atunci a avut soarta tuturor mutanților, a zis vânătorul întorcând capul. Ar fi fost prea diferit, ca să poată supraviețui.

– Ha! a făcut Trei Găi. Acum negi legile naturii, Geralt. Prietenul meu, vrăjitorul, obișnuia să spună că în natură orice creatură are continuitatea sa și că supraviețuiește, sub o formă sau alta. Sfârșitul uneia este începutul alteia, posibilul nu are limite sau cel puțin natura nu le cunoaște.

– Mare optimist prietenul ăsta al tău, vrăjitorul. N-a luat, însă, în considerație ceva: erorile comise de natură. Sau de cei care s-au jucat cu ea. Dragonul auriu și alți mutanți asemeni lui, dacă ar fi existat, n-ar fi putut supraviețui. L-ar fi împiedicat o limită a posibilului destul de naturală.

– Care limită?

– Mutanții – mușchii maxilarelor lui Geralt zvâcneau puternic –, mutanții sunt sterili, Borch. Numai în legende poate dăinui ceea ce nu poate dăinui în natură. Doar legenda și mitul ignoră limitele posibilului.

Trei Găi tăcea. Geralt se uita la fete, la chipurile devenite dintr-odată serioase. Vea s-a aplecat spre el pe neașteptate, îmbrățișându-i gâtul cu brațul musculos, greoi. I-a simțit buzele pe obrazul lui, umezite cu bere.

– Te place, i-a șoptit Trei Găi. La naiba, te place.

– Ce e așa de ciudat? a zâmbit trist vânătorul.

– Nimic. Dar trebuie să sărbătorim. Gospodarule! Încă un butoiaș!

– Hai să nu exagerăm. Cel mult un urcior.

– Două urcioare! a explodat Trei Găi. Tea, trebuie să ies o clipă.

Zerrikanca s-a ridicat, și-a luat sabia de pe bancă, a inspectat încăperea cu o privire melancolică. Deși mai multe perechi de ochi, așa cum remarcase vânătorul, fulgeraseră lacom la vederea

tăşcuţei bombate, nimeni nu s-a grăbit deloc să-l urmeze pe Borch, care se clătina pe două cărări spre ieşirea în curte. Tea a ridicat din umeri, urmându-şi stăpânul.

– Care ţi-e numele adevărat? a întrebat-o Geralt pe cea care rămăsese la masă. Vea a fulgerat cu dinţii săi albi. Cămaşa strâmtă stătea să-i pocnească, aproape de limitele posibilului. Vânătorul nu se îndoia că o altă provocare plutea în sală.

– Alveaenerle.

– Frumos. Vânătorul era sigur că zerrikanca se va schimonosi şi-i va face cu ochiul. Avea dreptate.

– Vea?

– Hm?

– De ce umblaţi voi cu Borch? Voi, războinice libere? Poţi să-mi spui?

– Hm.

– Hm, ce?

– El este... Zerrikanca îşi căuta cuvintele încruntată. El este... cel mai... frumos.

Vânătorul a dat din cap. Nu era prima dată când criteriile după care femeile evaluează atractivitatea bărbaţilor reprezentau o enigmă pentru el.

Trei Găi s-a năpustit în sală încheindu-se la pantaloni şi i-a strigat comenzi hangiului. Tea, ţinându-se cu doi paşi în spatele lui, prefăcându-se plictisită, s-a uitat de jur împrejurul sălii, iar negustorii şi marinarii se străduiau să-şi ferească privirea. Vea sugea un alt rac şi din când în când îi arunca priviri pline de subînţeles vânătorului.

– Am mai comandat nişte anghile, fripte de data aceasta. Trei Găi s-a trântit ca din pod, cureaua desfăcută îi zăngănea. Atâta m-am ostenit cu racii ăştia, că sunt lihnit. Şi tocmai am vorbit de o odaie pentru tine, Geralt. N-are niciun rost să rătăceşti noaptea pe drumuri. Hai să mai petrecem. În sănătatea voastră, fetelor!

– Vessekheal, i-a răspuns Vea ridicând paharul. Tea a făcut cu ochiul şi s-a întins, ceea ce, contrar aşteptărilor lui Geralt, nu a dus la revărsarea bustului său atractiv peste cămaşă.

– Să petrecem! Trei Găi s-a aplecat peste masă și a pălmuit-o peste fund pe Tea. Să petrecem, vânătorule. Hei, gospodarule! Fă-te-ncoace!

Hangiul a venit în grabă, ștergându-și mâinile de șorț.

– N-ai cumva o vană? Una pentru scăldat, trainică și mare?

– Cât de mare, domnule?

– Să încapă patru persoane.

– Pentru... patru... Hangiul a rămas cu gura căscată.

– Pentru patru, i-a confirmat Trei Găi scoțând din buzunar teșchereaua îndesată.

– Facem rost, s-a lins pe buze hangiul.

– Așa te vreau, a râs Borch. S-o ducă sus în odaia mea și s-o umple cu apă fierbinte. Iute, drăguță. S-aducă și bere, și trei ulcele.

Zerrikancele chicoteau și în răstimp făceau cu ochiul.

– Pe care o preferi? a întrebat Trei Găi. Hă? Geralt?

Vânătorul se scărpina la ceafă.

– Știu că e greu de ales, i-a spus Trei Găi cu empatie. Nici mie nu mi-e ușor câteodată. Bine, ne mai gândim în vană. Hei, fetelor! Ajutați-mă să urc scara!

III

Pe pod era o stavilă. Drumul era blocat de o bârnă lungă solidă sprijinită pe capre de lemn. În fața și în spatele ei stăteau halebardierii cu armuri din zale de oțel, căptușite cu piele. Deasupra barajului fâlfâia anevoios un steag purpuriu cu griffinul pe o emblemă de argint.

– Ce dracu'? s-a oțărât Trei Găi, pășind mai aproape. Nu se poate trece?

– Aveți pașaport, salvus conductus? i-a cerut cel mai apropiat halebardier fără să-și scoată din gură paiul pe care-l mesteca de foame sau, poate, ca să-i treacă timpul.

– Ce fel de pașaport? Da' ce se-ntâmplă? E ciumă? Sau poate război? Cine a poruncit să se pună stavilă-n drum?

– Din partea regelui Niedamir, seniorul de Caingorn. Străjerul şi-a împins paiul în celălalt colţ al gurii şi a arătat către drapel. Fără salvus conductus nu trece nimeni nici în ruptul capului.

– Ce tâmpenie, a spus istovit Geralt. La urma urmei, nu ne aflăm în ţinutul Caingorn, ci în Hołopole. Şi la o adică Hołopole, şi nu Caingorn, colectează peajul de la podurile de pe Braa. Ce are a face Niedamir?

– Nu mă întrebaţi pe mine. Străjerul a scuipat paiul. Nu-i treaba mea. Eu sunt pus aici ca să controlez paşapoartele. Dacă vreţi, staţi de vorbă cu decurionul nostru.

– Dar unde e?

– Acolo, în spatele chioşcului de vamă, se perpeleşte la soare, i-a răspuns halebardierul, dar fără să se uite la Geralt, ci la coapsele goale ale zerrikancelor, care se întindeau nonşalant în şei.

În spatele chioşcului, aşezat pe un morman de buşteni uscaţi, străjerul desena cu vârful halebardei pe nisip o femeie, sau mai degrabă o parte din ea, văzută dintr-o perspectivă neobişnuită. Alături mângâia corzile unei lăute un bărbat foarte slab, cu o pălărioară fantezie trasă peste ochi, de culoare mov-prună, împodobită cu o cataramă de argint şi cu o pană lungă, zburlită, de egretă.

Geralt ştia pălărioara şi pana, faimoase de la Buina până la Jaruga, vestite prin palate, castele, hanuri, cârciumi şi lupanare. Mai cu seamă prin lupanare.

– Jaskier!

– Geralt, vânătorul! De sub pălărioară priveau doi ochi albaştri veseli, isteţi. Asta-i bună! Chiar tu eşti? N-ai din întâmplare salvus conductus?

– Ce tot bateţi câmpii cu salvus conductus? a întrebat vânătorul descălecând. Ce se petrece aici, Jaskier? Am vrut să ajungem pe malul celălalt al râului, eu împreună cu cavalerul Borch Trei Găi şi cu escorta noastră. Şi nu putem, după cum se vede.

– Nici eu nu pot. Jaskier s-a ridicat, şi-a scos pălărioara şi s-a înclinat cu o curtoazie exagerată în faţa zerrikancelor. Nici pe mine nu mă lasă să trec râul. Pe mine, Jaskier, cel mai vestit

menestrel și poet pe o rază de o mie de mile, nu mă lasă decurionul acesta, cu toate că e artist și el, după cum puteți vedea.

– Nu las pe nimeni să treacă dacă n-are salvus conductus, a întărit decurionul încruntat, după care și-a completat desenul cu un detaliu final, împungând nisipul cu vârful halebardei.

– Ei bine, n-avem încotro, a spus vânătorul. Mergem pe malul stâng. E mai lung drumul până la Hengfors, dar n-avem ce face.

– La Hengfors? s-a uitat nedumerit bardul. Prin urmare, Geralt, nu te duci la Niedamir? După dragon?

– După care dragon? s-a interesat Trei Găi.

– Cum, nu știți? Chiar nu știți? Ei bine, trebuie să vă pun la curent, conașilor. Oricum am de așteptat până vine cineva cu salvus conductus, care să mă cunoască și să mă ia cu el. Ședeți.

– Un bob zăbavă, a spus Trei Găi. Soarele e aproape la trei sferturi de zenit și noi stăm așa, pe uscat? La naiba. Doar n-o să stăm de vorbă fără să ne ungem gâtlejurile. Tea, Vea, ia întoarceți-vă la trap în târg și cumpărați un poloboc.

– Știi că-mi placi coane...?

– Borch, zis și Trei Găi.

– Jaskier, poreclit și Nemaipomenitul. De către unele fete.

– Lasă asta, povestește-ne, Jaskier, a intervenit nerăbdător vânătorul. Doar n-o să ne prindă noaptea pe-aici.

Bardul și-a învârtit lăuta și i-a lovit violent corzile.

– Cum ați prefera, în varianta lungă sau normală?

– Normală.

– Așa să fie. Jaskier nu și-a lăsat din mână lăuta. Ascultați, prin urmare, conașii mei, ceea ce s-a petrecut în urmă cu o săptămână, nu departe de târgul liber numit Hołopole. Se revărsau zorii zilei, soarele abia mijea și împurpura fuioarele de ceață atârnate deasupra pajiștii...

– Păi, cum ne-a fost vorba? Să fie varianta normală, i-a reamintit Geralt.

– Și nu este? Ei bine, bine, bine. Am priceput. Pe scurt, fără metafore. Deasupra pășunii din Hołopole zbura un dragon.

– Eeeh, a spus vânătorul, hai, las-o moartă. De ani de zile nimeni n-a văzut vreun dragon prin împrejurimi. Oare n-o fi fost vreun balaur cu coada lungă? Câteodată sunt la fel de mari.

– Hai, nu mă insulta, vânătorule. Știu bine ce spun. L-am văzut cum te văd și cum mă vezi. Am avut noroc că m-am nimerit la iarmaroc în Hołopole și am văzut totul cu ochii mei. Balada este pregătită, dar nu cred c-ați vrea să...

– Mai departe. Era mare?

– Cât trei cai ca lungime. În înălțime nu mai mare decât un cal, dar mult mai gros. Cenușiu ca nisipul. Adică verde, vreau să spun.

– Da. Și, pe neașteptate, a aterizat într-o turmă de oi, ciobanii s-au speriat și au luat-o la sănătoasa, a omorât o duzină de animale, a înfulecat patru și a zburat mai departe.

– S-a dus... Geralt a dat din cap. Și dus a fost?

– Da' de unde. Ce să vezi, în dimineața următoare a venit din nou, de data aceasta mai aproape de târg. S-a lăsat în picaj pe o grămadă de babe care-și spălau rufele pe malul râului Braa. Să le fi văzut cum țipau, omule! Mă tăvăleam de râs. Dragonul a mai dat târcoale deasupra târgului Hołopole, după care a dat iar iama în oile de pe pășune. Abia după aceea s-au stârnit forfota și zarva, căci la început aproape nimeni nu-i credea pe ciobani. Primarul a mobilizat miliția locală și raională, dar în răstimp plebea și-a luat problema în propriile mâini și a rezolvat-o.

– Cum?

– Printr-o metodă populară. Meșterul ciubotar al târgului, un anume Capremâncă, a născocit o capcană pentru creatură. Au sacrificat o oaie, au umplut-o cu spânz, frăguțele-lupului, pătrunjelul-câinelui, sulf și gudron de ciubotărie. Pentru a fi mai sigur, un spițer local i-a turnat și doi litri de poțiune pentru furuncul, iar preotul templului a bolmojit niște rugăciuni asupra hoitului. Apoi au înfipt oaia împănată într-un harag în mijlocul strungii. Nimeni nu credea că dihania o să fie ispitită de acest rahat împuțit înconjurat de o mie de oi, dar realitatea ne-a depășit așteptările. Planând deasupra oilor care se foiau și behăiau, spurcăciunea a înhățat momeala cu tot cu harag.

– Ei, nu mai spune? Hai nu ne mai ţine pe jar, Jaskier.

– Da' mai începe vorbă? Ar fi culmea culmilor să mă opresc taman acum. Ascultaţi ce s-a întâmplat mai departe. N-a trecut mai mult timp decât i-ar trebui unui bărbat să dezlege corsetul unei femei, că dragonul a şi început să scoată din senin hohote şi fum, prin faţă şi prin spate. A făcut o tumbă, a încercat să-şi ia zborul, apoi s-a prăbuşit la pământ şi a înţepenit. Doi voluntari s-au apropiat ca să verifice dacă bestia veninoasă mai suflă. Aceştia erau antreprenorul de pompe funebre local şi idiotul târgului, născut în urma siluirii fiicei unui tăietor de lemne de către membrii unui pluton de pikemeni, care trecuse prin Hołopole pe vremea răscoalei din timpul voievodului Nurzyboba.

– Ce ne tot îndrugi verzi şi uscate, Jaskier?

– Nu îndrug nimic, doar adaug puţină culoare realităţii cenuşii, atâta tot.

– Hai. Spune mai departe, nu mai pierde vremea.

– Ei bine, aşa cum spuneam, groparul şi viteazul idiot s-au dus în calitate de iscoade. După cele petrecute am ridicat în cinstea lor un monument mic, dar plăcut ochiului.

– Aha, a zis Borch. Asta înseamnă că dragonul încă mai trăia.

– Oho şi încă cum, a adăugat vesel Jaskier. Trăia. Dar era atât de slab, încât nu i-a mâncat nici pe gropar, nici pe idiot, doar le-a supt sângele, atâta cât le mai curgea prin venele îngheţate de spaimă. Şi apoi, spre îngrijorarea generală, şi-a luat zborul spre depărtări, întâmpinând mari greutăţi. După fiecare leghe parcursă se prăbuşea şi se înălţa din nou. Uneori se târa pe labele din spate. Cei mai îndrăzneţi s-au luat după el, neslăbindu-l din ochi. Şi ştii ce?

– Hai, spune, Jaskier.

– Dragonul a căzut de-a binelea într-un defileu din Munţii Şoimului, nu departe de obârşia râului Braa şi s-a aciuat într-o grotă.

– Acum începe să se limpezească totul, a spus Geralt. Dragonul vieţuia, fără doar şi poate, prin cavernele acelea de veacuri, într-o amorţeală letargică. Am mai auzit de astfel de cazuri. Iar pe-acolo pe undeva ar trebui să fie comoara lui. Acum ştiu de ce au pus

stavilă la pod. Cineva râvneşte să pună laba pe comoară. Iar acel cineva nu e nimeni altul decât Niedamir de Caingorn.

– Întocmai, a confirmat trubadurul. Tot Hołopole clocoteşte din pricina asta, pentru că norodul socoate că i se cuvine comoara dragonului. Dar şovăie să dea piept cu Niedamir. Regele acesta e un puţoi neghiob căruia nu i-a mijit nici mustaţa, dar a ştiut să demonstreze că nu e bine să te pui cu el. Iar soarta lui atârnă de acest dragon, de aceea n-a mai stat pe gânduri şi a luat măsuri.

– Atârnă de comoara lui, poate ai vrut să spui.

– De fapt, mai mult de dragon decât de comoară. Şi ştiţi de ce? Lui Niedamir îi curg balele după principatul vecin Malleore. Acolo, după moartea subită şi destul de ciudată a principelui, a fost înscăunată o principesă aflată la etatea, cum să mă exprim eu, măritişului. Nobilii din Malleore se uită chiorâş la Niedamir şi la alţi peţitori, pentru că ştiu că un conducător nou le-ar pune pielea pe băţ spre deosebire de mucoasa de principesă. Aşa că au scos la iveală nişte profeţii vechi şi prăfuite, conform cărora mitra şi mâna fătucii i-ar aparţine celui care pune la pământ un dragon. Cum nimeni nu mai văzuse prin preajmă de veacuri vreun dragon, s-au culcat cu toţii liniştiţi pe-o ureche. Şi Niedamir, de bună seamă, făcea haz de legendă, se străduia să pună mâna pe Malleore cu forţa armată, dar când i-a ajuns la urechi vestea despre dragonul din Hołopole, i-a trăsnit prin minte că poate îngenunchea nobilimea din Malleore cu propriile arme. Dacă el ar apărea acolo, ducând triumfător un cap de dragon, oamenii l-ar saluta ca pe un monarh trimis de zei pe pământ, iar nobililor le-ar curma piuitul. Acum v-aţi prins de ce umblă după dragon ca după iarba de leac? Şi cu atât mai mult după unul care abia-şi mai târâie labele? Asta-i curată pleaşcă, noroc chior, i-au pus zeii mâna-n cap.

– Şi a poruncit să se stăvilească drumurile pentru concurenţă.

– Chiar aşa. Şi pentru hołopolonezi. Cu toate că a trimis salvus conductus cu caii peste tot. Pentru cei care ar fi în stare să-i vină de hac dragonului, deoarece lui Niedamir nu-i arde de intrat prin grote cu spada în mână de unul singur. Cât ai pocni din degete,

i s-au alăturat cei mai vestiți vânători de dragoni. Îi știi, Geralt, pe cei mai mulți dintre ei.

– Posibil. Cine a venit?

– Eyck din Denesle, ăsta-i unul.

– Fir-ar... Vânătorul a șuierat încet. Eyck, piosul și inocentul, cavalerul fără de cusur și fără de frică în persoană.

– Îl știi bine, Geralt? a întrebat Borch. E adevărat, se pricepe la dragoni?

– Nu numai la dragoni. Eyck se descurcă de minune cu orice monstru. A făcut praf manticore și chiar grifoni. Și câțiva dragoni, din câte am auzit eu. Este bun. Dar ne strică piața, la naiba, pentru că nu ia bani. Cine a mai venit, Jaskier?

– Spadasinii din Crinfrid.

– Ei bine, atunci dragonul e deja pe lumea cealaltă. Cei trei fac o gașcă nemaipomenită, nu se luptă ei prea curat, dar sunt eficienți. Au stârpit toți balaurii și reptilele zburătoare din Redania, precum și trei dragoni roșii și unu negru, și asta chiar că înseamnă ceva. A mai venit cineva?

– Da. Li s-au alăturat șase piticani. Cinci bărboși sub comanda lui Yarpen Zigrin.

– N-am auzit de el.

– Dar de dragonul Ocviście din Muntele de Cuarț ai auzit?

– Am auzit, cum să nu. I-am văzut și nestematele din comoară. Erau safire de culori nemaiîntâlnite și diamante cât cireșele.

– Ei bine, acest Yarpen Zigrin și piticanii săi i-au făcut felul lui Ocviście. Există și o baladă despre asta, dar e apă de ploaie, întrucât nu-i de-a mea. Dacă n-ați ascultat-o, pagubă-n ciuperci.

– Aceștia sunt toți?

– Da. Dacă nu te punem la socoteală și pe tine. Ai spus că nu știai despre dragon; așa o fi. Dar acum ai aflat, nu mai poți să spui că nu știi. Ei, ce zici?

– Nimic. Nu mă interesează acest dragon.

– Ha! Viclean mai ești, Geralt. Pentru că încă nu ai salvus conductuts.

– Nu mă interesează acest dragon, îți repet. Dar spune-mi despre tine, Jaskier. Ce vânt te-aduce pe-aici?

– Unul normal, a ridicat trubadurul din umeri. Nu mă pot ține departe de evenimente și atracții. Și-apoi, despre confruntarea cu dragonul acesta o să se vorbească mult de-acum înainte. De bună seamă că aș fi putut însăila o baladă pe baza celor auzite, dar cu totul altfel ar suna din gura cuiva care a văzut lupta cu propriii ochi.

– Lupta? a râs Trei Găi. Mai degrabă ar fi ceva de genul sacrificării unui porc sau a despicării unei carcase. Ascult și mă minunez. Vânători vestiți care se grăbesc într-un suflet să ajungă în galop ca să înjunghie un dragon otrăvit dinainte de un țărănoi. Îmi vine să râd și să vomit.

– Te înșeli amarnic, i-a spus Geralt. În cazul în care dragonul nu se prăbușește pe loc de la otravă, bestia are încă vigoare în trupul său și se zbate adunându-și ultimele forțe. La urma urmelor, asta n-are importanță. Spadasinii din Crinfrid oricum l-ar omorî, dar fără o luptă, dacă vrei să știi, nu ar fi posibil.

– Vasăzică, pui rămășag pe spadasini, Geralt?

– Negreșit.

– Eu n-aș pune, a intervenit decurionul artist, tăcut până atunci. Dragonul e o creatură magică și nu poate fi pus la pământ decât prin vrăji. Dacă e cineva în stare s-o facă, nu poate fi altcineva decât vrăjitoarea care a trecut taman ieri pe aici.

– Cine? Geralt își înclină capul.

– Vrăjitoarea, a repetat decurionul. Așa cum vă spuneam.

– Cum o cheamă, ți-a spus?

– Mi-a spus, dar n-am ținut minte. Avea salvus conductus. Era tânără, frumoasă în felul ei, dar avea niște ochi... Știți bine, conașilor. Te ia cu fiori când te țintuiesc.

– Ai idee, Jaskier? Cine ar putea fi?

– Nu, s-a încruntat bardul. Tânără, frumoasă și cu asemenea ochi. Ce mai semnalmente! Toate sunt așa. Niciuna dintre cele pe care le știu, și trebuie să recunosc că știu o sumedenie, nu arată mai mult de douăzeci și cinci, treizeci de ani, iar unele, din câte am auzit, își amintesc până și vremurile când pădurile foșneau în

locul în care se află astăzi Novigradul. La o adică, la ce sunt bune poţiunile din mandragore? Şi ochii şi-i clătesc cu aşa ceva, ca să le strălucească. Aşa-s femeile, ce să-i faci?

– Nu era roşcată? l-a întrebat vânătorul.

– Nu, conaşule, i-a răspuns decurionul. Brunetă.

– Şi ce fel de cal avea? Un murg cu o stea albă?

– Nu. Negru, aidoma părului ei. Ei bine, conaşilor, vă spun eu că ea are ac de cojocul dragonului. Căci dragonii sunt de competenţa vrăjitorilor. Forţele omeneşti se dovedesc a fi neputincioase în faţa lor.

– Mă întreb ce-ar avea de spus la auzul acestor vorbe ciubotarul Capremâncă, a râs Jaskier. Dacă ar fi avut la îndemână ceva mai puternic decât spânzul şi pătrunjelul-câinelui, pielea dragonului ar fi atârnat astăzi pe palisada din Hołopole, balada ar fi fost gata, iar eu nu mă mai pârpăleam aici, la soare...

– Dar cum s-a întâmplat că Niedamir nu te-a luat cu el? l-a întrebat privindu-l iscoditor Geralt. La urma urmei erai în Hołopole când a pornit la drum. Oare nu-i place regelui să fie însoţit de artişti? Care-i pricina pentru care te pârpăleşti aici, în loc să-i duci trena şi să-i cânţi regelui?

– O văduvă tânără, i-a răspuns Jaskier descurajat. S-o ia naiba. M-a prins în mrejele ei, iar a doua zi Niedamir cu tot alaiul erau deja la râu. Îi luaseră cu ei până şi pe Capremâncă şi pe gardienii din Hołopole, doar pe mine mă uitaseră. Am încercat eu să-i explic decurionului, dar...

– Dacă ai salvus conductus, pe-aici ţi-e drumul, i-a replicat categoric halebardierul, sprijinit de peretele chioşcului. Dacă n-ai salvus conductus, nu-ţi dau drumul. Porunca-i poruncă...

– Hopa! l-a întrerupt Trei Găi. Au ajuns fetele cu berea.

– Şi n-au venit cu mâna goală, a remarcat Jaskier ridicându-se. Ia uitaţi-vă ce cal! Parcă-i un dragon.

Dinspre pădurea de mesteceni veneau în galop zerrikancele, flancând un călăreţ aflat în şaua unui armăsar nărăvaş antrenat pentru luptă.

S-a ridicat şi vânătorul.

Călăreţul purta un caftan de catifea violet, cu o împletitură de argint şi un surtuc garnisit cu blană de samur. Ridicat în şa, se uita ţanţoş la ei. Geralt cunoştea căutătura aceea. Şi nu se dădea în vânt după ea.

– Bună ziua, domnilor. Sunt Dorregaray, s-a prezentat călăreţul descălecând încet şi cu demnitate. Maestru în magie neagră.

– Maestrul Geralt. Vânător.

– Maestrul Jaskier. Poet.

– Borch, numit Trei Găi. Şi fetele mele, cele care dau cep poloboculuí, cu care-aţi făcut cunoştinţă deja, coane Dorregaray.

– Da, într-adevăr, a spus vrăjitorul fără vreun zâmbet. Am schimbat politeţuri cu frumoasele războinice zerrikance.

– Ei bine, sănătate! Jaskier i-a întins ulcica din piele adusă de Vea. Să bem, coane vrăjitor. Coane Borch, îl servim şi pe decurion, nu-i aşa?

– Fără doar şi poate. Ia fă-te-ncoace, oşteanule.

– Cred că, a spus vrăjitorul după ce a tras o duşcă, am fost mânaţi de acelaşi scop până la stavila aceasta de pe pod, aşa-i?

– Dacă ai în vedere dragonul, coane Dorregaray, a răspuns Jaskier, aşa este, precum bine spui. Vreau să fiu prezent în miezul evenimentelor şi să ticluiesc o baladă. Din păcate, acest decurion, aici de faţă, un om fără bună-cuviinţă, nu vrea să mă lase să trec. Îmi pretinde un salvus conductus.

– Îmi cer iertare. Halebardierul şi-a băut berea, şi-a plescăit buzele. Am primit poruncă să nu las pe nimeni să treacă dacă n-are salvus conductus. N-am ce face. Ce-ar însemna ca tot Hołopolul să se urce în căruţe şi să urce prin munţi după dragon. Porunca-i poruncă...

– Porunca aceasta, oşteanule, s-a încruntat Dorregaray, îi are în vedere pe vagabonzii care ar putea încurca pe-aici, pe curvele care ar răspândi desfrâul şi orgiile, pe pungaşi, pe tâlhari şi tot soiul de secături şi lepădături. Dar nu pe mine.

– Nimeni nu trece fără salvus conductus, s-a înfuriat decurionul. Fir-ar...

– Lasă blestemele, l-a întrerupt Trei Găi. Ia mai bine şi bea. Tea, toarnă-i, te rog, oşteanului acesta neînfricat. Hai să şedem,

conaşilor. Băutul în picioare, în grabă şi fără desfătare, nu e în firea nobililor.

Se aşezară pe baloţi în jurul polobocului, iar halebardierul recent trecut în rândul nobililor s-a înroşit de satisfacţie.

– Bea, centurionule neînfricat, îi dădea ghes Trei Găi.

– Decurion îs, nu centurion. Halebardierul s-a înroşit şi mai tare.

– Nu încape nicio îndoială că ai să devii centurion, a rânjit Borch. Un flăcău isteţ ca tine avansează într-o clipită.

Dorregaray, refuzând un alt rând, se întoarse către Geralt.

– Încă mai vuieşte târgul despre basilisc, coane vânătorule, iar tu eşti deja pe urmele dragonului, după cum văd eu, a spus el încet. Sunt curios dacă eşti chiar aşa de hămesit după gologani sau dacă e vorba doar de plăcerea pură de a ucide fiinţe ameninţate de dispariţie?

– Ciudată curiozitate, a remarcat Geralt, din partea cuiva care se grăbeşte cu capul înainte să ajungă la ţanc la dragon ca să-i smulgă dinţii, atât de folositori în prepararea elixirurilor şi a leacurilor. Este adevărat, maestre, că cei smulşi din gura dragonului înainte de a-şi da duhul sunt cei mai buni?

– Eşti sigur că de aceea mă duc acolo?

– Sunt. Dar ţi-a luat-o deja cineva înainte, Dorregaray. O colegă de-a ta a trecut deja podul, având asupra sa un salvus conductus, pe care tu nu-l ai. Brunetă, dacă vrei să ştii.

– Pe un cal negru?

– Cam aşa s-ar părea.

– Yennefer, a dedus Dorregaray, încruntându-se. Vânătorul a tresărit abia perceptibil.

S-a aşternut tăcerea, care a fost întreruptă la scurtă vreme de viitorul centurion cu un râgâit.

– Nimeni... fără salvus conductus...

– Două sute de lintare îţi ajung? Geralt şi-a scos lent din buzunar tăşcuţa burduşită, proaspăt primită de la primar.

– Geralt, i-a zâmbit enigmatic Trei Găi, chiar...

– Iartă-mă, Borch. Îmi pare rău, nu pot să te însoţesc la Hengfors. Poate altă dată. Ne mai întâlnim noi.

– Nu-i musai să ajung la Hengfors, a spus Trei Găi cu seninătate. Chiar deloc.

– Ascunde, conașule, săculețul, s-a oțărât decurionul care promitea să devină centurion. Ăsta-i peșcheș în toată regula. Nici pentru trei sute nu vă las să treceți.

– Dar pentru cinci sute? și-a scos Borch tășcuța. Ține-ți punguța, Geralt. Plătesc eu peajul. Începe să-mi placă tărășenia asta. Cinci sute, oșteanule. Câte-o sută de căciulă, socotind fetele mele sub o singură căciulă. Ei, ce zici?

– Vai de mine și de mine, s-a zăpăcit viitorul centurion, pitind tășcuța pe sub surtuc. Ce-o să-i spun regelui?

– Spune-i, i-a sugerat Dorregaray, îndreptându-se și scoțându-și de la brâu o baghetă din fildeș împodobită din belșug, că ai încremenit de teamă când ai văzut.

– Ce să văd, conașule?

Vrăjitorul și-a fluturat bagheta și a rostit un farmec. Un pin crescut pe versantul celuilalt mal al râului s-a aprins și într-o singură clipă a fost cuprins în întregime de vâlvătăile furioase, de la rădăcină până la vârf.

– Pe cai! Sărind în sus, Jaskier și-a aruncat lăuta pe spate. Pe cai, conașilor! Și domnițelor!

– La o parte stavila! le-a strigat halberdierilor decurionul bogat, cu mari șanse de a deveni centurion.

După ce-au trecut de stavilă, Vea a tras de frâie, iar calul a început să danseze, copitele răsunându-i pe scândurile podului. Fata, scuturându-și cozile împletite, a țipat pătrunzător.

– Bravo, Vea! i-a strigat Trei Găi. Înainte, conașilor, la galop! Să călărim zerrikănește, cu surle și trâmbițe!

IV

– Ia te uită, a declarat cel mai mare dintre Spadasini, Boholt, chipeș și impunător ca trunchiul unui stejar vechi. Niedamir nu v-a împrăștiat în cele patru vânturi, conașilor, măcar că eram

încredințat că așa o să facă. Ei bine, nu-i treaba noastră, a oamenilor de rând, să punem la îndoială hotărârile regelui. Haideți lângă foc. Ședeți, flăcăi. Iar acum, între noi doi, vânătorule, ce-ai vorbit cu regele?

– Nimic, a replicat Geralt, sprijinindu-și confortabil spatele de șaua trasă lângă foc. Nici măcar n-a ieșit din cort ca să ne vadă. Ni l-a trimis doar pe acel factotum al său, cum îl cheamă...

– Gyllenstiern, i-a amintit Yarpen Zigrin, un pitican îndesat, cu barbă, aruncând în foc o cioată imensă găsită în tufișuri. Un măscărici nesuferit. Un porc împuțit. Când ni s-au alăturat, a venit la mine cu nasul pe sus, hm-hm, țineți minte, piticanilor cine poruncește aici și cui trebuie să vă supuneți, aici regele Niedamir este atotputernic și cuvântul lui este drept și tot așa o ținea. Stăteam și-l ascultam și mă gândeam să-i trimit pe flăcăi să-l culce la pământ, s-ajungă pe năsălie. Dar nu mi-am pus mintea, știi, ca să n-aibă motiv să spună că piticanii sunt țâfnoși și arțăgoși, că pe ici și pe dincolo, că-s niște corcituri cu care nu e posibil să... cum se spune, la naiba... comvețuiești sau cam așa ceva. Și altă dată să poată să pună la cale alt pogrom în vreun târgușor. M-am abținut, că-s cu obrazu' subțire – a clătinat din cap.

– S-ar părea că nu știe nimic altceva Gyllenstiern ăsta, a remarcat Geralt. Pentru că și nouă ne-a spus același lucru, și noi am clătinat din cap.

– Din câte îmi dau eu seama, a intervenit al doilea Spadasin, așternând o pătură pe un morman de lemne, păcat că Niedamir nu te-a trimis pe tine. Atâția oameni umblă după dragon, că te ia groaza. Ca un roi. De-acum nu mai e o expediție de vânătoare, ci o procesiune de înmormântare. Nu-mi prea place să lupt într-o turmă.

– Lasă, lasă, Pustiitorule, l-a întrerupt Boholt. E mai bine să ne însoțească. De parcă n-ai mai fi vânat niciodată dragoni. Întotdeauna pe urmele unui dragon se pornește o gloată de oameni, un bâlci în toată regula, un lupanar pe roți. Dar atunci când se va arăta jivina, știi cine va mai rămâne pe câmp? Noi, nimeni altcineva în afară de noi.

Boholt s-a oprit pentru o clipă, a tras cu sete o duşcă din damigeana învelită cu o împletitură de răchită, apoi şi-a suflat cu putere nasul şi a tuşit.

– Un alt lucru, a continuat el, pe care ni-l arată practica, este că, uneori, nici bine nu se răceşte dragonul, că se şi dezlănţuie gâlceava şi măcelul, capetele cad secerate ca muştele. Iar când se împarte comoara, ajung să-şi scoată ochii unul altuia. Ce, Geralt? Nu-i aşa? N-am dreptate? Vânătorule, cu tine vorbesc.

– Cunosc astfel de cazuri, a confirmat Geralt sec.

– Cunoşti, spui. De bună seamă că din auzite, pentru că la urechile mele n-a ajuns vreodată vestea că i-ai făcut seama vreunui dragon. De când sunt eu pe lumea asta, nu am auzit ca vreun vânător să fi vânat dragoni. E tare ciudată şi prezenţa ta pe aici.

– Într-adevăr, şi-a tărăgănat cuvintele Kennet, poreclit Taiepaie, cel mai mic dintre Spadasini. Tare ciudată. Iar noi...

– Stai, ai răbdare, Taiepaie. Vorbeam eu, i-a tăiat-o Boholt. Oricum, n-am de gând să vorbesc prea mult. Ştie el, vânătorul, ce vreau să spun. Îl cunosc şi el mă cunoaşte, nu ni s-au întâlnit cărările până în prezent şi nici de-acum înainte. Pentru că, ce părere-aveţi voi, flăcăi, dacă, de exemplu, l-aş tulbura pe vânător în timpul lucrului sau dacă i-aş sufla prada de sub nas, acesta nu m-ar despica în două pe loc şi, la urma urmei, pe bună dreptate? Nu-i aşa?

Nimeni nu a confirmat, nici nu a negat. Nu părea că Boholt avea nevoie neapărat de una sau de cealaltă.

– Ei bine, a continuat el, e mai plăcută călătoria împreună, spuneam. Vânătorul se poate dovedi a ne fi folositor. Împrejurimile sunt sălbatice şi izolate, ne-ar putea ieşi în cale vreo himeră, vreun vârcolac sau vreun vampir, ne-ar putea nenoroci. Dar dacă Geralt ni-i în preajmă, nu ne facem griji, pentru că asta-i specialitatea lui. Dar dragonul nu-i specialitatea lui. Am dreptate?

Din nou, nimeni nu a confirmat şi nici nu a negat.

– Coane Trei Găi, a continuat Boholt, întinzându-i damigeana piticanului. Dacă suntem cu Geralt, mă simt în siguranţă. Atunci cine vă deranjează, Pustiitorul, Taiepaie? Nu cumva Jaskier?

– Jaskier, a spus Yarpen Zigrin, oferindu-i bardului damigeana, întotdeauna se ivește acolo unde se petrece ceva interesant și știm cu toții că nici nu strică, nici n-ajută, iar marșul n-are cum să-l întârzie. E ca puricele-n coada câinelui. Nu, flăcăi?

Flăcăii, piticani bărboși și pătrați, râdeau de le tremurau bărbile. Jaskier și-a împins pălărioara spre ceafă și a sorbit din damigeană.

– Ooooh, e al naibii de tare, a mormăit el, trăgând aer în piept. O să-mi strice vocea. Da' din ce e făcută, din scorpioni?

– Un singur lucru nu-mi place, Geralt, a grăit Taiepaie, luând damigeana din mâinile menestrelului. Că ni l-ai adus pe capul nostru pe vrăjitorul ăsta. Suntem sătui de ei până peste urechi.

– Într-adevăr, l-a aprobat piticanul Yarpen. Are dreptate Taiepaie. Avem nevoie de acest Dorregaray aici, cum are nevoie porcul de șa. Avem de la o vreme-ncoace propria noastră vrăjitoare, nobila Yennefer, pfui, pfui.

– Da, a declarat Boholt, scărpinându-și gâtul de taur, de la care tocmai își desfăcuse gulerul din piele cu știfturi de oțel. Avem vrăjitori până peste cap, conașilor. Mai exact doi dintre ei sunt în plus. Și i se supun trup și suflet lui Niedamir al nostru. Iată, noi stăm aici, sub cerul liber, și ne încălzim în jurul focului, iar vulpile astea viclene pun țara la cale în cortul regelui, la căldurică. Niedamir, vrăjitoarea, vrăjitorul și Gyllenstiern. Yennefer e cea mai nesuferită. Și vreți să vă spun ce pun ei la cale? Cum să ne-o tragă, ce mai la deal la vale.

– Și de la vânat ne opresc, s-a întunecat la față Taiepaie. Și noi ce să mai mâncăm? Marmote! Și marmotele, vă întreb, ce sunt? Șobolani, nimic altceva. Ce mâncăm noi de fapt? Șobolani!

– Lasă că asta nu-i nimic, a spus Pustiitorul. În curând o să încercăm coada de dragon. Nimic nu se poate compara cu coada de dragon friptă pe cărbuni.

– Yennefer, a reluat Boholt, este o muiere urâtă, răutăcioasă și obraznică. Nu ca fetele dumitale, coane Borch. Ele sunt liniștite și frumoase, oh, ia uitați-vă, stau pe lângă cai, își ascut săbiile și, când am trecut pe lângă ele, le-am spus un banc și au râs cu toți dinții. Da, sunt tare drăguțe, nu ca Yennefer, care urzește-ntruna.

Eu vă spun, trebuie să avem grijă, căci altfel înţelegerea noastră se duce de râpă.

– Ce înţelegere, Boholt?

– Ce zici, Yarpen, îi spunem vânătorului?

– Nu văd de ce nu, a răspuns piticanul.

– Nu mai e niciun duh, a spus Taiepaie, întorcând damigeana cu gura în jos.

– Du-te şi mai adu. Că eşti mai tânăr. Înţelegerea, Geralt, a fost ideea noastră, pentru că noi nu suntem mercenari sau ucigaşi năimiţi, iar Niedamir nu ne trimite pe noi după dragon şi nici nu ne varsă la picioare saci cu galbeni. Adevărul este că noi putem să-i facem faţă dragonului fără Niedamir, dar el fără noi nu se poate descurca. Şi de aici rezultă clar cine merită mai mult şi cui i se cuvine partea cea mai substanţială. Şi am pus problema cinstit – cei care merg cot la cot să se bată cu dragonul iau jumătate din comoară. Niedamir, ca urmare a naşterii şi a titlului, vrea sau nu vrea, ia un sfert. Iar restul, în măsura în care au luat parte, vor împărţi sfertul rămas între ei, în mod egal. Ei, ce părere ai despre asta?

– Dar ce părere a avut despre asta Niedamir?

– El n-a spus nici da, nici nu. Dar e spre binele lui să coopereze. Eu ştiu una şi bună: cu dragonul nu se poate pune de unul singur, trebuie să se bazeze pe profesionişti, adică pe noi, Spadasinii, şi Yarpen cu flăcăii lui. Noi, şi nimeni altcineva nu se poate întâlni cu dragonul mai aproape de o lungime de sabie. Restul, inclusiv vrăjitorii, dacă au o contribuţie cinstită, împart între ei un sfert din comoară.

– În afară de vrăjitori, la cine vă gândiţi că ar face parte din restul? s-a arătat curios Jaskier.

– De bună seamă, nu la muzicieni şi poeţi, a râs Yarpen Zigrin. Ar face parte cei care au un topor, nu o lăută.

– Oh! Trei Găi şi-a ridicat privirea spre cerul înstelat. Dar ce vor mânui oare ciubotarul Capremâncă şi ceata lui?

Yarpen Zigrin a scuipat în foc, murmurând ceva în piticăneşte.

– Gardienii din Hołopole cunosc aceşti munţi afurisiţi şi ar putea să-i călăuzească, a spus încet Boholt, astfel încât ar fi corect

să ia o parte din pradă. Cu maestrul ciubotar, însă, altfel stă treaba. Vezi tu, nu-i prea bine ca gloata să rămână cu impresia că, atunci când se arată vreun dragon prin zonă, în loc să fie chemați cei care se pricep, să fie otrăvit cu tot soiul de spurcăciuni și lăsat pe mâna fetelor. Dacă s-ar populariza asemenea metode, am ajunge să stăm cu mâna întinsă la capra podului. Nu-i așa?

– Într-adevăr, a adăugat Yarpen. Prin urmare, ar fi bine ca acest ciubotar să pățească ceva rău pur și simplu din întâmplare, până n-apucă să se născocească vreo legendă.

– Trebuie să pățească și o s-o pățească, a spus Pustiitorul cu hotărâre. Lasă-l pe mâna mea.

– Iar Jaskier, a continuat piticanul, ar putea înjgheba o baladă hazlie despre asta, ca să-i rămână rușinea și infamia în vecii vecilor.

– Ați uitat de cineva, și-a amintit Geralt. E pe-aici unul care ne-ar putea da planurile peste cap. Unul care nu vrea s-audă de tocmeli și învoieli. Vorbesc despre Eyck de Denesle. Ați stat de vorbă cu el?

– Despre ce? a râs Boholt, ațâțând focul cu un băț. Cu Eyck nu se poate sta de vorbă, Geralt. Nu vrea s-audă de nicio tocmeală.

– L-am întâlnit când ne apropiam de tabăra voastră, a declarat Trei Găi. Îngenuncheat pe o stâncă, în armură, se uita năuc în sus, spre cer.

– Așa face el de obicei, a confirmat Pustiitorul. Meditează sau se roagă. Spune că așa trebuie să facă, pentru că zeii i-au poruncit să apere norodul de rău.

– La noi, în Crinfrid, a mormăit Boholt, îi ținem pe ăștia într-un grajd, în lanțuri, le dăm câte o bucată de cărbune și se apucă de măzgălit ciudățenii pe ziduri. Dar hai să nu mai pierdem vremea cu trăncăneala și să vorbim mai degrabă despre treburile noastre.

În cercul de lumină a intrat silențios o tânără scundă cu părul negru strâns într-un fileu de aur, îmbrăcată într-o mantie de lână.

– Da' a ce naiba pute așa? a întrebat Yarpen Zigrin, prefăcându-se că n-o vede. Oare a sulf?

– Nu. Uitându-se într-o parte, Boholt adulmeca ostentativ umflându-și nările. A mosc sau alt parfum.

– Nu, cred că e... Piticanul s-a strâmbat. Ah! E domnița Yennefer! Bine ai venit, bun venit.

Vrăjitoarea i-a iscodit cu privirea pe fiecare dintre cei prezenți, oprindu-se pentru scurt răstimp asupra ochilor scânteietori ai vânătorului. Geralt i-a zâmbit ușor.

– Îmi dați voie să stau jos?

– Da' mai începe vorbă, binefăcătoarea noastră? a spus Boholt și a sughițat. Stai jos aici, pe șa. Mută-ți curul, Kennet, și fă-i loc alesei vrăjitoare.

– Conașilor, vorbeați despre treburi importante, din câte am auzit. Yennefer s-a așezat întinzându-și în față picioarele bine proporționate vârâte în ciorapi negri. Fără mine?

– N-am îndrăznit să deranjăm o persoană atât de importantă, s-a disculpat Yarpen Zigrin.

– Tu, Yarpen – Yennefer și-a mijit ochii, și-a întors capul spre pitican –, mai bine ține-ți gura. Din ziua în care ne-am întâlnit, m-ai tratat ca pe aer, așa că poți s-o ții tot așa, nu te deranja. Pentru că nici pe mine nu mă deranjează.

– Ce tot îndrugi, domniță? Yarpen și-a arătat dinții inegali într-un zâmbet. Să mă mănânce căpușele, dacă nu te tratez mai bine decât aerul. Aerul, de exemplu, se întâmplă să-l stric și să-l bag undeva, dar pe dumneata n-aș îndrăzni în niciun caz.

„Flăcăii" bărboși au pufnit în râs, dar au tăcut mâlc imediat văzând aura albastră care a înconjurat-o brusc pe vrăjitoare.

– Încă un cuvânt și nu rămâne din tine nimic altceva decât aer stricat, Yarpen, a declarat Yennefer cu o voce metalică. Și o pată neagră pe iarbă.

– Chiar așa, a mormăit Boholt, rupând tăcerea care se lăsase. Taci, Zigrin. Să ascultăm ce are să ne spună domnița Yennefer. Nu i-a convenit că vorbim despre treburi importante fără ea. De unde am putea deduce că are o propunere pentru noi. S-o ascultăm, conașilor, să vedem ce propunere are. Trag nădejde că n-o să ne ceară s-o lăsăm singură, cu vrăjile ei, să doboare dragonul.

– De ce nu? Yennefer și-a ridicat capul. Nu crezi că ar fi posibil, Boholt?

– O fi posibil, nu zic nu. Dar pentru noi n-ar fi prea bine, pentru că, probabil, ai pretinde jumătate din comoara dragonului.

– Cel puțin, a declarat placid vrăjitoarea.

– Ei bine, îți dai seama și dumneata că n-ar fi în folosul nostru. Noi, domniță, suntem războinici săraci, dacă ne sufli prada de sub nas, ajungem în ghearele foamei. O să roadem la măcriș și talpa-gâștei...

– O să fie sărbătoare când mai prindem câte o marmotă, a continuat cu tristețe Yarpen Zigrin.

– De băut, doar apă din fântână. Boholt a tras o dușcă bună din damigeană și a pufnit ușor. Noi, domniță Yennefer, nu prea avem scăpare. Ori punem mâna pe pradă, ori pierim înțepeniți de gerurile năprasnice ale iernii. Că hanurile nu-s de nasul nostru.

– Nici berea, a adăugat Pustiitorul.

– Nici femeile, visa Taiepaie.

– Prin urmare – Boholt s-a uitat la cer –, o să încercăm singuri, fără vrăji și fără ajutorul tău, să prindem dragonul.

– Ești chiar așa de sigur? Amintește-ți că posibilul are anumite limite, Boholt.

– O fi având, dar nu mi s-au arătat în cale. Nu, domniță. Îți spun o dată pentru totdeauna, singuri o să sacrificăm dragonul, fără nicio vrajă.

– Mai ales, a adăugat Yarpen Zigrin, că și vrăjile au anumite limite ale posibilului, pe care, spre deosebire de ale noastre, nu le știm.

– Ți-ai dat seama tu singur sau ți-a spus cineva asta? l-a întrebat Yennefer. Nu cumva prezența vânătorului în acest grup nobil îți permite așa o îngâmfare?

– Nu, a replicat Boholt, uitându-se la Geralt, care părea că ațipise tolănit pe covor, cu șaua sub cap. Vânătorul n-are nimic de-a face cu asta. Uite ce, domniță Yennefer. I-am înaintat o propunere împăratului. Nu ne-a onorat cu un răspuns. Așteptăm răbdători până în zori. Dacă regele ne îngăduie, mergem împreună mai departe. Dacă nu, ne întoarcem.

– Și noi, a mormăit piticanul.

– Fără niciun târg, a continuat Boholt. Ori la bal, ori la spital. Repetă-i lui Niedamir cuvintele noastre, domniță Yennefer. Și vreau să-ți mai spun ceva: târgul e bun și pentru tine, și pentru Dorregaray, dacă vă înțelegeți cu el. Nouă, ce să mai, carcasa dragonului nu ne trebuie, doar coada i-o luăm. Iar restul este la cheremul vostru, ce doriți, ce poftiți. Nu vă luăm nici dinții, nici creierul, nimic din ce e trebuincios în vrăji.

– Fără putință de tăgadă, a întărit Yarpen Zigrin chicotind. Stârvul este al vostru, al vrăjitorilor, nimeni nu vi-l ia. Poate doar alți vulturi.

Yennefer s-a ridicat aruncându-și mantia pe umeri.

– Niedamir n-o să aștepte până dimineață, a spus tăios. Este de acord cu condițiile puse de voi încă de pe-acum. Împotriva sfaturilor mele și ale lui Dorregaray, după cum bănuiți.

– Niedamir, și-a tărăgănat cuvintele Boholt, dă dovadă de o înțelepciune uimitoare pentru un rege tânăr. Deoarece pentru mine, domniță Yennefer, înțelepciunea înseamnă, printre altele, capacitatea de a rămâne surd la sfaturile proaste sau mârșave.

Yarpen Zigrin a pufnit în barbă.

– Pe alt ton o să cântați – vrăjitoarea și-a pus mâinile în șolduri – mâine, când dragonul o să se năpustească asupra voastră, o să vă snopească și o să vă rupă picioarele. O să-mi lingeți pantofii și o să vă milogiți la mine să vă ajut. Ca de obicei. După cum bine vă știu, după cum îi știu bine pe toți cei ca voi. Mi se face și greață.

S-a întors și s-a făcut nevăzută în întuneric, fără un cuvânt de rămas-bun.

– Pe vremea mea, a zis Yarpen Zigrin, vrăjitorii se izolau în turnuri, citeau tratate științifice și amestecau leacuri cu polonicul în creuzete. N-aveau ce căuta printre războinici și nu-și băgau nasul în treburile noastre. Și nu-și fâțâiau curul prin fața țăranilor.

– Cur care, sincer să fiu, nu e mare lucru, a completat Jaskier acordându-și lăuta. Nu-i așa, Geralt? Geralt? Hei, încotro a șters-o vânătorul?

– Da' ce trebuie să ne pese nouă? a răspuns Boholt aruncând un lemn pe foc. A plecat. Poate ca să-şi facă nevoile, conaşilor. Treaba lui.

– Chiar aşa, a încuviinţat bardul şi a ciupit corzile lăutei. Ce ziceţi de un cântec?

– Da' cântă, naibii, odată, a spus Yarpen Zigrin şi a scuipat. Dar să nu-ţi închipui, Jaskier, c-o să-ţi dau vreun bănuţ pentru behăitul tău. Aici suntem ţărani în câmp, nu la curtea regelui.

– Se vede, a dat din cap trubadurul.

V

– Yennefer.

S-a întors părând surprinsă, deşi vânătorul nu se îndoia că-i auzise paşii din depărtare. A pus pe pământ un castron de lemn, s-a ridicat în picioare, şi-a dat la o parte de pe frunte şuviţele eliberate din fileul auriu. Buclele spiralate îi cădeau pe umeri.

– Geralt.

Ca de obicei, purta doar două culori. Culorile sale – negru şi alb. Părul negru, genele lungi şi negre te îmbiau să-i ghiceşti culoarea ascunsă a ochilor. Fusta neagră, jacheta neagră cu guler de blană albă. Cămaşă albă din cel mai fin in. În jurul gâtului, o bentiţă de catifea împodobită cu diamante încrustate de o parte şi de alta a unei steluţe de obsidian.

– Nu te-ai schimbat deloc.

– Nici tu, i-a replicat ea încreţindu-şi buzele. Şi în ambele cazuri este deopotrivă de normal. Sau, dacă preferi, deopotrivă de anormal. În orice caz, aluziile la efectul vremurilor asupra aspectului nostru, deşi pot fi o cale potrivită de a începe o conversaţie, sunt de prisos. Ce zici?

– Într-adevăr, a dat vânătorul din cap, căutând într-o parte, către cortul lui Niedamir şi focurile arcaşilor regali ascunse de siluetele întunecate ale carurilor. Dinspre focul cel mai îndepărtat

răsuna vocea vibrantă a lui Jaskier cântând „Stele pe drum“, una dintre baladele sale de dragoste de mare succes.

– Ei bine, introducerea a fost făcută, a spus vrăjitoarea. Ascult mai departe.

– Vezi tu, Yennefer...

– Văd, l-a întrerupt brusc. Dar nu înţeleg. De ce ai venit aici, Geralt? Nu pentru dragon, de bună seamă. Cred că în această privinţă nu s-a schimbat nimic.

– Nu. Nimic nu s-a schimbat.

– Atunci, te întreb, de ce ni te-ai alăturat?

– Dacă îţi spun că datorită ţie, mă crezi?

Îl privea în tăcere, iar în ochii ei pătrunzători strălucea ceva care nu părea de bun augur.

– Te cred, cum să nu, a zis ea în cele din urmă. Bărbaţii vor să se întâlnească cu fostele iubite, să retrăiască amintirile vremurilor de odinioară. Le place să-şi închipuie că euforiile romantice de altădată le conferă un fel de drept de proprietate pe viaţă asupra partenerului. Asta le face bine, le hrăneşte amorul propriu. Nu faci excepţie. În ciuda tuturor aparenţelor.

– În ciuda tuturor aparenţelor, a zâmbit el. Ai dreptate, Yennefer. Faptul că te-am văzut a contribuit în mod semnificativ la starea mea de bine. Cu alte cuvinte, mă bucur că te revăd.

– Asta e tot? Ei bine, hai să spunem că şi eu mă bucur. Şi acum, cu bucurie, îţi doresc noapte bună. Mă duc, după cum vezi, să mă odihnesc. Înainte, însă, am de gând să mă spăl, şi pentru asta obişnuiesc să mă dezbrac. Prin urmare, te rog să fii amabil şi să ieşi pentru a-mi oferi un minimum de intimitate.

– Yen... Geralt a întins mâna spre ea.

– Nu-mi spune tu mie aşa! a şuierat furioasă vrăjitoarea. S-a tras înapoi, iar din degetele îndreptate spre el ţâşneau scântei albastre şi roşii. Şi dacă mă atingi, îţi pârjolesc ochii, nenorocitule.

Vânătorul a făcut un pas în spate. Vrăjitoarea, de-acum mai calmă, şi-a dat din nou şuviţele de pe frunte şi s-a proţăpit înaintea lui cu pumnii în şolduri.

– Ce părere ai tu, Geralt? Că o să chicotim și o să flecărim despre vremurile de odinioară? Că, poate, după ce terminăm de îndrugat verzi și uscate, ne ducem înlănțuiți în car și facem dragoste pe cojoace așa, pentru a ne reîmprospăta amintirile? Așa crezi tu?

Geralt, nefiind sigur dacă vrăjitoarea îi citise gândurile sau doar i le ghicise, tăcea cu un zâmbet strâmb.

– Acești patru ani și-au făcut treaba, Geralt. Mi-a trecut durerea, tocmai de aceea nu te-am scuipat în ochi astăzi când am dat nas în nas cu tine. Dar nu te lăsa înșelat de curtoazia mea.

– Yennefer...

– Să nu te-aud! Ți-am dat mai mult decât oricărui alt bărbat, secătură. Nu știu de ce tocmai ție. Iar tu... Oh, nu, dragul meu. Eu nu sunt vreo curvă sau vreo elfă întâlnită din întâmplare pe o potecă din pădure, pe care s-o lași baltă într-o dimineață, s-o părăsești fără niciun cuvânt de rămas-bun, lăsându-i pe masă un buchețel de violete. De care poți să-ți bați joc. Fii atent! Dacă mai scoți vreo vorbă, o să-ți pară rău!

Geralt n-a scos nicio vorbă, simțind-o foarte clar pe Yennefer cum fierbe de mânie.

Vrăjitoarea și-a dat de pe frunte din nou șuvițele rebele și l-a privit în ochi de aproape.

– Ne-am întâlnit, de-acum n-avem ce face, a spus ea încet. N-o să ne dăm în stambă în fața tuturor. Să păstrăm buna-cuviință. Să ne prefacem că suntem prieteni buni. Dar să nu faci vreo greșeală, Geralt. Între tine și mine nu mai există nimic. Nimic, pricepi? Și bucură-te, fiindcă asta înseamnă că am abandonat unele proiecte, pe care ți le coceam până de curând. Dar asta nu înseamnă că te-am iertat. Nu te voi ierta, vânătorule. Niciodată.

S-a întors brusc, a luat castronul vărsând apă și s-a dus în spatele carului.

Geralt a plesnit un țânțar care îl bâzâia la ureche, apoi s-a îndreptat lent spre foc, unde prestația lui Jaskier era răsplătită cu aplauze. S-a uitat la cerul bleumarin de deasupra crestelor negre și zimțate ale munților. Îi venea să râdă. Nu știa de ce.

VI

– Atenţie acolo! Aveţi grijă! a exclamat Boholt, întorcându-se pe scaunul căruţaşului în direcţia coloanei. Mai aproape de stâncă! Cu grijă!

Carele veneau unul după altul, hurducându-se prin hârtoape. Căruţaşii înjurau şi biciuiau caii, se aplecau îngrijoraţi ca să se uite dacă roţile se află la o distanţă suficientă de la marginea râpei, de-a lungul căreia gonea un drum îngust şi inegal. Jos, pe fundul prăpastiei, se îngrămădea printre stânci spuma lăptoasă a râului Braa.

Geralt şi-a oprit calul, apropiindu-se de peretele stâncos, acoperit cu muşchi cafeniu brăzdat de inflorescenţe albe care păreau licheni. A lăsat carul Spadasinilor să-l depăşească. În fruntea coloanei galopa Taiepaie, alături de iscoadele din Hołopole.

– Bine-aşa! a strigat el. Mişcaţi-vă mai repede! În faţă se lărgeşte drumul!

Regele Niedamir şi Gyllenstiern l-au ajuns în dreptul lui Geralt, flancaţi de câţiva arcaşi. În spatele lor hodorogea carul regal. În urma acestuia huruia carul piticanilor, mânat de Yarpen Zigrin ţipând fără încetare.

Niedamir, un adolescent foarte subţire şi pistruiat, într-un surtuc alb, a trecut pe lângă vânător aruncându-i o privire arogantă şi vădit plictisită. Gyllenstiern s-a îndreptat în şa, oprindu-şi calul.

– Nu te supăra, coane vânător, a spus imperativ.

– Vă ascult. Geralt şi-a strunit iapa din frâie şi s-a alăturat încet cancelarului, în spatele carului. L-a surprins faptul că, având un pântec atât de impresionant, Gyllenstiern prefera şaua calului în locul unei călătorii confortabile în car.

– Ieri... Gyllenstiern a tras uşor frâiele garnisite cu butoni de aur, apoi şi-a dat jos mantaua turcoaz. Ieri spuneai că nu te interesează dragonul. Atunci, ce te interesează coane vânător? De ce te ţii după noi?

– E o ţară liberă, domnule cancelar.

– Deocamdată. Dar, în acest convoi, Geralt, fiecare ar trebui să-şi ştie locul. Şi rolul pe care-l are de îndeplinit în conformitate cu voinţa regelui Niedamir. Ai priceput?

– Ce vrei, de fapt, domnule Gyllenstiern?

– O să-ţi spun. Am auzit că, în ultima vreme, anevoie o mai scoţi la capăt cu voi, vânătorii. Se vede treaba că dacă i se cere unui vânător să ucidă un monstru, acesta, în loc să ia sabia şi să-l căsăpească, începe să mediteze dacă e bine s-o facă, dacă nu depăşeşte limitele posibilului, dacă nu contravine codului etic, dacă monstrul este într-adevăr un monstru, ceea ce nu se poate observa de la prima vedere. Mi se pare că aţi început pur şi simplu să vă pricopsiţi. Pe vremea mea, vânătorii erau săraci lipiţi pământului şi nu făceau nazuri. Nu se dădeau în lături, sfârtecau orice li se cerea, nu conta că e vârcolac, dragon sau perceptor. Conta doar să fie bine ciopârţit. Ce-i, Geralt?

– Ai vreo poruncă pentru mine, Gyllenstiern? l-a întrebat sec vânătorul. Spune-mi, atunci, despre ce e vorba. Ajungem noi la o învoială. Dar dacă nu ai, e păcat să-ţi răceşti gura de pomană, nu-i aşa?

– Poruncă? a oftat cancelarul. Nu, n-am. Aici e vorba despre un dragon şi se vede de la o poştă că-ţi depăşeşte limitele posibilului, vânătorule. Îi prefer pe Spadasini. Am vrut doar să te avertizez. Fii atent. Eu şi regele Niedamir putem tolera ciudăţenii de-ale vânătorilor, care împart monştrii în buni şi răi, dar nu dorim să auzim despre ele şi, cu atât mai puţin, să vedem modul în care acestea sunt puse în practică. Nu te amesteca în treburile regelui, vânătorule. Şi nu intra în cârdăşie cu Dorregaray.

– Nu obişnuiesc să mă încârdoşez cu vrăjitorii. De unde şi până unde ai scos bănuiala asta?

– Dorregaray îi întrece până şi pe vânători în ciudăţenii, a replicat Gyllenstiern. Nu doar împarte monştrii în buni şi răi. Crede că toţi deopotrivă sunt buni.

– Exagerează niţel.

– Fără doar și poate. Dar își apără punctul de vedere cu o îndârjire năucitoare. Să-ți spun drept, nu m-ar mira dacă ar păți ceva. Și ni s-a mai și alăturat cu haita lui ciudată cu tot...

– Eu nu m-am înhăitat cu Dorregaray. Și nici el cu mine.

– Nu mă întrerupe. Haita asta a voastră e tare ciudată. Un vânător plin de scrupule cum e blana de vulpe plină de păduchi. Un vrăjitor care bate câmpii cu echilibrul naturii. Un cavaler tăcut, Borch Trei Găi, și escorta sa de fete din Zerrikania, țară în care, după cum bine se știe, se aduc ofrande în fața chipului unui dragon. Și cu toții vin să ia parte așa, din senin, la vânătoare. Ciudat, nu?

– În felul tău, bine grăiești.

– Știu doar atât, că problemele cele mai misterioase au, după cum reiese din practică, cele mai simple soluții, a spus cancelarul. Nu mă face, vânătorule, să apelez la ele.

– Nu înțeleg.

– Ba da, înțelegi foarte bine. Mulțumesc pentru conversație, Geralt.

Geralt s-a oprit. Gyllenstiern a dat pinteni calului, ajungându-l din urmă pe rege. Li s-a alăturat și Eyck din Denesle, într-un caftan din piele albă, cu urme lustruite de armură, trăgând după el un cal de povară încărcat cu armura, scutul de argint și o lance enormă. Geralt l-a salutat ridicând mâna, dar cavalerul și-a întors capul într-o parte, strângând din buzele subțiri, și-a lovit calul cu pintenii.

– Nu te prea are la inimă, i-a spus Dorregaray venind lângă el. Așa-i, Geralt?

– Așa s-ar părea.

– Concurența, nu? Amândoi desfășurați activități similare. Cu excepția faptului că Eyck este un idealist, iar tu, un profesionist. O diferență neînsemnată, în special pentru cei pe care-i ucideți.

– Nu mă compara cu Eyck, Dorregaray. Naiba știe pe cine insulți cu această comparație, pe mine sau pe el, dar nu ne compara.

– Cum dorești. Pentru mine, să-ți spun drept, amândoi sunteți la fel de scârboși.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Vrăjitorul mângâia gâtul calului speriat de urletele lui Yarpen și ale piticanilor săi. Pentru mine, vânătorule, să faci o vocație din crimă este oribil, meschin și stupid. Lumea noastră este în echilibru. Uciderea oricărei creaturi care trăiește în această lume tulbură acest echilibru. Dezechilibrul duce la extincție, iar extincția, la sfârșitul lumii, după cum bine știm.

– Teoria druizilor, a spus Geralt. O cunosc. Mi-a deslușit-o odată un bătrân hierofant, încă din Rivia. La două zile după conversația noastră, l-au făcut bucăți vârcolacii. Nu s-a putut dovedi nicio tulburare de echilibru.

– Lumea, repet – Dorregaray se uită la el cu indiferență –, este în echilibru. Echilibrul natural. Fiecare specie are dușmanii săi naturali, fiecare este, la rândul său, dușman pentru alte specii. Este vorba și despre oameni. Stârpirea dușmanilor naturali ai omului, căreia i te dedici și care a început deja să se observe, duce la degenerarea rasei.

– Știi ceva, vrăjitorule, și-a pierdut cumpătul Geralt, du-te o dată la o mamă al cărei copil a fost devorat de basilisc și spune-i că ar trebui să fie fericită, deoarece datorită lui rasa umană a fost salvată de la degenerare. Și-o să vezi ce-o să-ți răspundă.

– Un argument bun, vânătorule, a declarat Yennefer venind din urmă pe calul său negru. Iar tu, Dorregaray, ai grijă să nu te mai ia gura pe dinainte.

– Nu obișnuiesc să-mi ascund punctele de vedere.

Yennefer s-a strecurat între ei. Vânătorul a băgat de seamă că fileul auriu de pe capul vrăjitoarei fusese înlocuit cu o eșarfă rulată.

– Ai face bine să începi să ți le ascunzi Dorregaray, l-a îndemnat. Mai ales față de Niedamir și Spadasini care te bănuiesc deja că ai de gând să împiedici uciderea dragonului. Deocamdată, cât timp doar trăncănești despre asta, te tratează ca pe un maniac inofensiv. Însă, în cazul în care ai încerca să faci ceva, te-ar strânge de gât înainte să apuci să scoți vreun suspin.

Vrăjitorul a zâmbit disprețuitor și arogant.

– Și în afară de asta, a continuat Yennefer, exprimarea acestor puncte de vedere dăunează reputației profesiei și vocației noastre.

– Cum vine asta?

– Teoriile sale pot face referire la toate creaturile şi monstruozităţile, Dorregaray. Dar nu la dragoni. Deoarece dragonii sunt cei mai răi duşmani naturali ai omului. Şi nu se pune problema despre degenerarea rasei umane, ci despre supravieţuirea ei. Pentru a supravieţui trebuie să le vină de hac duşmanilor, celor care i-ar putea ameninţa supravieţuirea.

– Dragonii nu sunt duşmanii omului, a întrerupt-o Geralt.

Vrăjitoarea s-a uitat la el şi i-a zâmbit. Doar cu buzele.

– În această chestiune, i-a replicat ea, lasă-ne pe noi, fiinţele umane. Tu, vânătorule, nu ai căderea să-ţi dai cu părerea. Eşti cu treabă pe-aici.

– Ca un golem programat şi pasiv?

– E comparaţia ta, nu a mea, i-a replicat Yennefer rece. Dar destul de potrivită, aş putea spune.

– Yennefer, i s-a adresat Dorregaray, mă surprinde să aud de la o femeie cu educaţia şi vârsta ta păreri atât de absurde. De unde şi până unde i-ai avansat tocmai pe dragoni la rangul de cei mai mari duşmani ai oamenilor? De ce nu alte creaturi de o sută de ori mai primejdioase şi care au pe conştiinţă de o sută de ori mai multe victime decât dragonii? De ce nu hirikii, centipezii, manticorele, amphisbenii sau grifonii? De ce nu lupii?

– O să-ţi spun de ce. Supremaţia omului faţă de alte rase şi specii, lupta sa pentru aflarea unui loc în natură, a unui spaţiu vital, poate fi câştigată doar atunci când, în cele din urmă, elimină definitiv nomadismul, rătăcirile dintr-un loc în altul în căutarea hranei, conform calendarului naturii. Altminteri nu poate fi vorba despre creşterea rapidă a populaţiei, copilul este dependent de alţii destul de mult timp. Numai în condiţii de siguranţă, în spatele zidurilor unei cetăţi sau ale târgului, o femeie poate da naştere în ritm normal, adică în fiecare an. Fertilitatea, Dorregaray, înseamnă dezvoltare, este o condiţie necesară pentru supravieţuire şi dominare. Şi aici ajungem la dragoni. Doar un singur dragon, fără niciun alt monstru, este destul pentru a ameninţa târgul sau cetatea. Atunci când dragonii nu sunt stârpiţi, oamenii se împrăştie în căutarea

refugiului, a siguranței, în loc să se unească între ei, pentru că ajunge ca un singur dragon să iște un foc într-un ținut cu populație numeroasă, ca să înceapă un adevărat coșmar, cu sute de victime, o catastrofă năprasnică. Așadar, dragonii trebuie să fie stârpiți până la ultimul, Dorregaray.

Dorregaray a privit-o cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Știi, Yennefer, n-aș vrea să-mi fie dat să trăiesc vremurile în care se va realiza ideea ta de dominație a omului, când ai tăi vor ajunge să aibă locul cuvenit în natură. Din fericire, niciodată nu se va întâmpla aceasta. Mai degrabă o să vă luați beregățile unii altora, o să vă otrăviți, o să putreziți de febră și tifos, pentru că mizeria și păduchii, nu dragonii vă amenință târgurile glorioase în care femeile dau naștere în fiecare an, dar numai un copil din zece trăiește mai mult de zece zile. Da, Yennefer, fertilitatea, fertilitatea și iar fertilitatea. Ai grijă, draga mea, du-te și fă copii, căci asta ți-e menirea și ar fi o ocupație foarte naturală pentru tine. Ți-ar umple timpul pe care în prezent îl irosești născocind în van tot soiul de neghiobii. La revedere.

Vrăjitorul a dat ghes calului cu pintenii și a luat-o din loc la galop spre avangarda coloanei. Geralt, trăgând cu coada ochiului la chipul palid și schimonosit de furie al lui Yennefer, a început să-l compătimească anticipat pe Dorregaray. Știa despre ce este vorba. Yennefer era sterilă, la fel ca majoritatea vrăjitoarelor, dar, spre deosebire de altele, suferea din această pricină, iar la evocarea acesteia, reacționa cu o mânie nestăpânită. Dorregaray, probabil, îi știa slăbiciunea. De bună seamă însă, nu știa cât poate fi de răzbunătoare.

– O să aibă necazuri, a șuierat Yennefer. O să vadă el. Fii atent, Geralt. Să nu crezi că dacă se întâmplă ceva și nu ești rezonabil, o să te protejez.

– Nu-ți face griji, i-a zâmbit el. Noi, adică vânătorii și golemii servili, acționăm întotdeauna rezonabil. La urma urmelor, limitele posibilului între care ne putem mișca sunt clar și neîndoielnic fixate.

– Bine, bine, ia uită-te la el! Yennefer, încă lividă, l-a țintuit cu privirea. Te-ai bosumflat ca o fată mare, acuzată de lipsă de virtute. Ești vânător, n-ai cum să schimbi asta. E menirea ta...

– Lasă menirea mea, Yen, că mi se face greață.

– Nu vorbi așa cu mine, ți-am mai spus. Și puțin îmi pasă de greața ta. Ca și de toate celelalte reacții din repertoriul tău limitat de vânător.

– Totuși, o să ai de-a face cu unele dintre ele, dacă nu încetezi să mă bați la cap cu poveștile tale despre trimiși din cer, despre lupta pentru bunăstarea oamenilor. Și despre dragoni, dușmanii de moarte ai tribului uman. Știu eu mai bine.

– Ah, da? Vrăjitoarea și-a mijit ochii. Oare ce știi tu atât de bine, vânătorule?

– De exemplu – Geralt n-a luat în seamă vibrațiile de avertizare ale medalionului din jurul gâtului său – că dacă dragonii n-ar avea comori, nu s-ar interesa de soarta lor nici mamele care i-au adus pe lume și cu atât mai puțin vrăjitorii. Este interesant faptul că la fiecare vânătoare de dragoni mereu se ivește câte un vrăjitor care are strânse legături cu Breasla Bijutierilor. Ca și tine, de altfel. Iar apoi, deși pe piață ar trebui să ajungă un torent de nestemate în toată regula, acestea nu ajung și prețul lor nu scade. Așa că nu-mi îndruga tu mie despre menire și despre lupta pentru supraviețuirea rasei. Doar te cunosc de prea multă vreme și destul de bine.

– De prea multă vreme, a repetat ea, încrețindu-și amenințător buzele. Din păcate. Dar să nu-ți închipui că și destul bine, nemernicule. La naiba, ce proastă am fost... Oh, lua-te-ar dracul! Nu pot să te mai văd în ochi!

A scos un răcnet, calul ei negru a cabrat și a țâșnit la galop înainte. Vânătorul și-a strunit calul, a lăsat să fie depășit de carul cu piticani care hohoteau, înjurau, fluierau din cornuri de os. Printre ei, deasupra unor saci de ovăz, Jaskier cânta la lăută.

– Hei! a strigat Yarpen Zigrin așezat pe bancheta căruțașului, arătând spre Yennefer. E ceva negru acolo pe drum! Mă întreb, ce-o fi oare? Pesemne că-i o iapă!

– De bună seamă! i-a replicat Jaskier împingându-și spre ceafă pălărioara de culoarea prunei. E o iapă! Călare pe un jugănit! De necrezut!

Bărbile flăcăilor lui Yarpen tremurau într-un cor de râs. Yennefer se prefăcea că nu-i aude.

Geralt şi-a oprit în loc calul, lăsându-i pe arcaşii lui Niedamir să treacă. În urma lor, la o oarecare distanţă, călărea la pas Borch şi, chiar în spatele lui, zerrikancele constituiau ariergarda convoiului. Geralt i-a aşteptat până când s-au apropiat, apoi şi-a strunit iapa până a ajuns lângă calul lui Borch. Călăreau în tăcere.

– Vânătorule, a zis dintr-odată Trei Găi. Vreau să te întreb ceva.

– Întreabă-mă.

– De ce nu te întorci?

Vânătorul l-a privit o clipă în tăcere.

– Chiar ţii morţiş să ştii?

– Ţin, i-a răspuns Trei Găi întorcându-se spre el.

– Mă duc cu ei pentru că sunt un golem pasiv. Pentru că sunt o tufă de cânepă târâtă de vânt pe drum. Încotro ar trebui să mă duc? Ia spune-mi! Şi pentru ce? Aici, cel puţin s-au adunat unii cu care am ce vorbi. Unii care nu-şi curmă vorba când mă apropii de ei. Unii care, chiar dacă nu le sunt pe plac, mai degrabă mi-o spun în faţă decât să arunce cu pietre după mine. Mă duc cu ei pentru acelaşi motiv pentru care m-am dus cu tine la han. Pentru că mi-e totuna. N-am un loc anume spre care să vreau să mă îndrept. Nu am o ţintă anume aflată la capătul drumului.

Trei Găi şi-a dres glasul.

– Mereu există o ţintă la capătul fiecărui drum. Toată lumea o are. Chiar şi tu, chiar dacă te crezi atât de diferit.

– Acum am să-ţi pun eu o întrebare.

– Pune-mi.

– Ai o ţintă la capătul drumului?

– Am.

– Ai noroc.

– Nu este o chestiune de noroc, Geralt. Ţine de ce crezi, în ce crezi şi cui te dedici. Nimeni n-ar trebui să ştie asta mai bine decât... un vânător.

– Întruna am auzit astăzi despre menire, a oftat Geralt. Menirea lui Niedamir de a pune mâna pe Malleore. Menirea lui

Denesle Eyck de a apăra oamenii de dragoni. Dorregaray simte că menirea lui e contrariul. Yennefer, din cauza unor schimbări la care i-a fost supus organismul, nu-şi poate îndeplini menirea şi se dă de ceasul morţii. La naiba, numai Spadasinii şi piticanii nu simt nicio chemare, nu vor decât să se căpătuiască. Poate că de-aia mă simt de-al lor?

– Nu de-aia eşti tu aici, Geralt de Rivia. Nu sunt orb şi nici surd. Nu-mi îndruga tu mie că la auzul numelor lor ţi-ai scos tăşcuţa. Dar mi se pare...

– În zadar ţi se pare, i-a spus vânătorul fără mânie.

– Îmi cer iertare.

– În zadar îţi ceri iertare.

Şi-au înfrânat caii taman la timp pentru a evita ciocnirea cu convoiul arcaşilor din Caingorn, care se opriseră brusc în faţa lor.

– Ce s-a întâmplat? Geralt s-a ridicat în scări. De ce ne-am oprit?

– Nu ştiu, a răspuns Borch uitându-se în jur. Vea, cu faţa răvăşită, a rostit repede câteva cuvinte.

– Mă duc în faţă, a spus vânătorul, să văd cum stau lucrurile.

– Rămâi pe loc.

– De ce?

Trei Găi a tăcut pentru o clipă, cu ochii în pământ.

– De ce? a repetat Geralt.

– Pleacă, i-a răspuns Borch. Poate c-ar fi mai bine.

– Ce să fie mai bine?

– Pleacă.

Podul care se întindea între cele două margini ale prăpastiei părea solid, construit din buşteni groşi de pin, proptit pe un stâlp pătrat de care se izbea zgomotos şuvoiul cu mustăţi lungi de spumă.

– Hei, Taiepaie! a strigat Boholt apropiindu-se în car. De ce te-ai oprit?

– Păi, am eu de unde să ştiu cum e podul ăsta?

– Da' de ce-am luat-o pe drumul ăsta? a întrebat Gyllenstiern, apropiindu-se călare. Nu mă încumet cu carele pe beţele astea.

I Iei, ciubotarule! De ce ne-ai adus pe-aici și nu pe potecă? Poteca duce mai departe, spre vest?

Eroul otrăvitor din Hołopole s-a apropiat, și-a scos căciula de astrahan. Arăta nostim, într-o dulamă demodată, împodobită cu găitane și având deasupra o platoșă de pe vremea regelui Sambuk.

– Asta-i calea cea mai scurtă, Măria Ta, i s-a adresat nu cancelarului, ci direct lui Niedamir, pe a cărui față se citea lehamitea.

– Cum așa? l-a întrebat încruntat Gyllenstiern. Niedamir n-a catadicsit să-i arunce nicio privire mai atentă.

– Pe-aici – a început să explice Capremâncă, arătând spre cele trei vârfuri zimțate care dominau împrejurimile – alea sunt Chiava, Buba și Dintele Hâțânat. Drumul trece pe lângă ruinele unei cetăți vechi, înconjoară Chiava prin nord și duce până dincolo de obârșia râului. Dac-o luăm pe pod, scurtăm drumul. Străbatem defileul până la tăul dintre munți. Și dacă nu dăm de urme de dragon pe-acolo, ne ducem în sus, spre răsărit, să vedem care-i treaba pe viroagă. Și mai departe, mai la est, sunt pășunile de pe coama muntelui, de unde-i lesne de ajuns pe un drum drept în Caingorn, acasă la Domniile Voastre, conașilor.

– Da' de unde-ai scornit atâtea despre munții ăștia? l-a iscodit Boholt. Din urmele de la copitele cailor?

– Nu, conașule. Pe-aici pășteam oile când eram fecior.

– Și podul ăsta ne ține? Boholt s-a ridicat în picioare pe banchetă, s-a uitat în jos la râul înspumat. Prăpastia e adâncă de vreo patruzeci de stânjeni.

– Ține, conașule.

– Da' ce rost avea podul ăsta în pustietatea de aici?

– Podul ăsta, a spus Capremâncă, a fost înălțat de troli pe vremuri. Cine trecea pe-aici n-avea încotro, trebuia să le dea mulți galbeni. Dar cum rareori trecea pe-aici cineva, atunci trolii și-au luat desagii în spinare și s-au dus. Și-a rămas podul.

– Repet, s-a înfuriat Gyllenstiern, carele sunt încărcate cu arme și otavă, că poate rămânem rătăciți pe undeva prin sălbăticie. Nu-i mai bine s-o luăm pe potecă?

– Puteți și pe potecă, a strâns din umeri ciubotarul, dar e mai mult de mers. Și regele a spus că se grăbește la dragon. Păi, așa ce face, pornește cu graba și se întâlnește cu zăbala.

– Cu zăbava, l-a corectat cancelarul.

– Zăbava, cum spui matale, a încuviințat Capremâncă. Da' tot pe pod e mai aproape.

– Ei bine, atunci luați-o înainte, Capremâncă, a decis Boholt. Luați-o înainte tu și oastea ta. Așa e obiceiul pe la noi, îi lăsăm în față pe cei mai viteji.

– Nu mai mult de un car odată, a poruncit Gyllenstiern.

– Bine. Boholt a dat bici calului, iar carul a început să se hurducăie pe pod. Uită-te după noi, Taiepaie! Ia seama să fie drepte roțile!

Geralt și-a oprit calul, arcașii lui Niedamir îmbrăcați cu caftane roșu cu galben, ghemuiți grămadă pe caldarâm, blocau drumul.

Iapa vânătorului a fornăit.

Pământul s-a cutremurat. Munții s-au zguduit, marginea zimțată a peretelui de rocă a dispărut dintr-odată pe fundalul cerului și apoi chiar din perete a răsunat brusc un huruit surd, vibrant.

– Atenție! a răcnit Boholt de pe cealaltă parte a podului. Atenție acolo!

Primele pietre, deocamdată mărunte, au început să sară, să se rostogolească și să lovească spasmodic versantul. Sub ochii lui Geralt se căsca o crăpătură neagră de-a lungul drumului, care creștea înspăimântător de rapid, s-a adâncit și s-a năruit în abis cu o bufnitură asurzitoare.

– Pe cai!!! a strigat Gyllenstiern. Zeii ne ferească! Pe acolo!

Niedamir, cu capul sprijinit de coama calului, s-a îndreptat spre pod, în urma lui au sărit Gyllenstiern și câțiva arcași. În urma lor, carul regal, cu grifoni fâlfâind pe steag, a început să pârâie și să scârțâie.

– Asta-i avalanșă! Dați-vă din drum! urla din spate Yarpen Zigrin biciuind crupele cailor, depășind al doilea car al lui Niedamir și împrăștiindu-i pe arcași. La o parte, vânătorule! Dă-te din drum! La o parte!

Pe lângă carul piticanilor galopa Eyck din Denesle, drept și țeapăn în șa. Dacă n-ar fi fost paloarea ca de mort și buzele încleștate într-o grimasă tremurândă, s-ar fi putut crede că acest cavaler rătăcitor nu aflase că se prăbușesc bolovani și pietre de pe versant în jurul lui. Din spate, din grupul de arcași, cineva a scos un urlet sălbatic, caii au nechezat.

Geralt a smucit hățurile, a dat călcâie calului, chiar în fața lui pământul clocotea de la bolovanii care zburau de sus. Carul cu piticani a huruit peste grohotiș, a sărit chiar înainte de pod și s-a trântit cu un trosnet pe o rână, cu osia ruptă. O roată s-a dus în parapet și apoi a zburat în vâltoarea râului.

Iapa vânătorului, rănită de colțurile ascuțite ale pietrelor, s-a ridicat pe picioarele din spate. Geralt a vrut să sară din șa, dar i s-a agățat catarama de la pantof în scară și a căzut într-o parte, în drum. Iapa a nechezat și s-a repezit înainte, chiar pe podul care se balansa deasupra prăpastiei. Pe pod alergau piticanii urlând și înjurând.

– Mai repede, Geralt! i-a strigat peste umăr Jaskier, alergând în urma piticanilor.

– Sari, vânătorule! l-a îndemnat Dorregaray aruncându-se în șa, abia reușind să-și țină în frâu calul nărăvaș.

În spatele lor, drumul era înecat într-un nor de praf format din bolovanii care zburau și bucăți din carul dezmembrat al lui Niedamir. Degetele vânătorului se agățau de chingile de sub șaua calului vrăjitorului. A auzit un țipăt.

Yennefer se prăbușise împreună cu calul. S-a rostogolit departe de copitele care loveau orbește și s-a lăsat la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile. Vânătorul a fugit spre ea, intrând în ploaia torențială de pietre, sărind peste crăpătura căscată la picioare. Yennefer, rănită la brațe, s-a ridicat în genunchi. Ochii îi erau larg deschiși, iar de la o tăietură de deasupra sprâncenei îi curgea un firicel de sânge până la lobul urechii.

– Ridică-te, Yen!

– Geralt! Fii atent!

Un bloc imens de stâncă desprins din versant s-a prăvălit cu o bubuitură, zburând direct spre ei. Geralt s-a trântit la pământ,

acoperind-o cu trupul său pe vrăjitoare. În răstimp, blocul a explodat și s-a sfărâmat într-un miliard de bucăți care cădeau asupra lor, împungându-i ca niște viespi.

– Mai repede! striga Dorregaray. Învârtindu-și în aer bagheta de pe calul care dansa, transforma în praf bolovanii desprinși din versant, care se rostogoleau spre ei. Pe pod, vânătorule!

Yennefer și-a fluturat mâna, și-a îndoit degetele, a țipat incoerent. Pietrele se izbeau de o emisferă albăstruie, conturată brusc peste capetele lor și se evaporau ca picăturile de apă căzute pe o lespede încinsă.

– Pe pod, Geralt! a strigat vrăjitoarea. După mine!

Alergau în urma lui Dorregaray și a unor arcași fără cai. Podul se clătina și scârțâia, grinzile se curbau în toate direcțiile, azvârlite de la un parapet la altul.

– Mai repede!

Dintr-odată podul s-a dărâmat cu un scrâșnet ascuțit, jumătatea lăsată de ei în urmă s-a desprins, s-a prăbușit cu un trosnet în hău, cu tot cu carul piticanilor, care s-a izbit de dinții de piatră în nechezatul cailor turbați. Partea pe care se aflau încă mai rezista, dar Geralt și-a dat seama brusc că aceasta se lasă în jos și panta se povârnește tot mai mult. Yennefer, gâfâind, a tras o înjurătură.

– Cădem, Yen! Ține-te!

Ce mai rămăsese din pod a scârțâit, s-a fisurat și a coborât ca o rampă. Au căzut, dar și-au înfipt degetele prin crăpăturile dintre grinzi. Yennefer nu s-a mai putut ține. A țipat strident și a alunecat. Geralt, agățându-se cu o mână, și-a scos pumnalul, i-a înfipt lama între două grinzi și s-a prins cu ambele mâini de mâner. Coatele îi tremurau când Yennefer trăgea de el, prinzându-i-se de centura și de teaca purtate în spate. Restul de pod a scârțâit din nou și s-a înclinat și mai mult, aproape vertical.

– Yen, s-a tânguit vânătorul. Fă ceva... La naiba, fă o vrajă!

– Cum? a bombănit ea înăbușindu-și furia. Nu vezi cum stau agățată?

– Eliberează-ți o mână!

– N-am cum...

– Hei! a strigat de sus Jaskier. Vă mai puteţi ţine? Hei!

Geralt nu a considerat oportun să confirme.

– Aruncă-mi funia! a ţipat. Mai iute, la naiba!

Lângă trubadur şi-au făcut apariţia Spadasinii, piticanii şi Gyllenstiern. Geralt l-a auzit pe Boholt rostind printre dinţi:

– Stai aşa, lăutarule. Nu mai e mult şi o să cadă ea. Apoi o să-l tragem pe vânător.

Yennefer a sâsâit ca un şarpe, zvârcolindu-se pe spatele lui Geralt. Centura îl strângea dureros în piept.

– Yen? Ai cum să te prinzi de ceva? Cu picioarele?

– Da, a icnit ea. Dau din ele.

Geralt s-a uitat în jos, la râul care clocotea printre stâncile ascuţite, peste care se rostogoleau şi se învârteau grinzi de la pod, leşuri de cai şi cadavre în culorile vii ale Caingornului. Lângă stânci, în adâncimile transparente, de un verde-smarald, a văzut corpurile fusiforme enorme ale unor păstrăvi care se deplasau leneş împotriva curentului.

– Mai rezişti, Yen?

– Într-un fel... da...

– Ridică-te. Ca să te prinzi de ceva...

– Nu... nu pot...

– Dă-mi funia! a răcnit Jaskier. Ce-i cu voi, aţi înnebunit? O să cadă amândoi!

– Ei bine şi ce dacă? a bombănit Gyllenstiern invizibil.

Podul a scârţâit înclinându-se şi mai mult. Geralt a început să nu-şi mai simtă degetele încleştate pe mânerul pumnalului.

– Yen...

– Taci... şi nu te mai zvârcoli...

– Yen?

– Nu-mi spune aşa...

– Mai poţi să te ţii?

– Nu, i-a răspuns ea sec. Nu se mai zbătea, îi atârna pe spate ca un mort, ca o povară inertă.

– Yen?

– Taci.

– Yen. Iartă-mă.

– Nu. Niciodată.

Ceva s-a strecurat de-a lungul grinzilor. Rapid. Ca un șarpe.

Emanând o strălucire rece, palidă, îndoindu-se și răsucindu-se de parc-ar fi avut suflet, funia i-a reperat gâtul lui Geralt cu capătul său mobil, s-a mutat la subsuori, s-a încolăcit într-un nod lejer. Sub el, vrăjitoarea icnea, trăgând aer în piept. Era sigur că izbucnește în plâns. Se înșela.

– Atenție! a strigat Jaskier de sus. Vă tragem! Pustiitorule! Kennet! Sus cu ei! Trageți-i!

O smucitură, o îmbrățișare dureroasă și sufocantă a frânghiei tensionate. Yennefer a oftat din greu. Au fost urcați rapid, frecându-se cu burțile de grinzile de lemn.

Sus, Yennefer s-a ridicat prima.

VII

– Din tot convoiul, a raportat Gyllenstiern, am salvat doar un car, Maiestate, fără a pune la socoteală carul Spadasinilor. Din suită au rămas numai șapte arcași. Pe celălalt mal al prăpastiei nu mai e niciun drum, doar grohotișuri și versant neted, din câte se poate vedea până la cotul defileului. Nu se știe dacă mai trăiește careva dintre cei care au fost atunci când s-a năruit podul.

Niedamir nu i-a răspuns. Eyck din Denesle stătea drept în fața regelui, pironindu-l cu ochii săi sticloși, fără astâmpăr.

– Ne urmărește mânia zeilor, a spus, ridicând mâinile. Am păcătuit, mărite rege Niedamir. Era o cruciadă sfântă, o cruciadă împotriva răului. Deoarece dragonul este rău, de altfel în orice dragon este întrupat răul. Eu nu pot să mă fac că nu văd răul, îl zdrobesc în picioare... îl fac una cu pământul. Așa cum ne poruncesc zeii și Sfânta Carte.

– Ce tot bâiguie? s-a încruntat Boholt.

– Habar n-am, i-a răspuns Geralt ajustând hamurile iepei. Nu pricep niciun cuvânt.

– Șșșt, i-a atenționat Jaskier. Încerc să le țin minte, poate o să-mi fie de folos la rimele mele.

– Spune la Cartea Sfântă, a reluat Eyck înverșunat, că din abis o să iasă un șarpe, un dragon înspăimântător, cu șapte capete și cu zece coarne! Și călare pe el o să fie o muiere îmbrăcată în purpuriu și stacojiu, cu un potir de aur în mână, iar pe frunte o să aibă semnul ultimei desfrânări!

– O știu! s-a bucurat Jaskier. Asta-i Cilia, nevasta primarului Sommerhalder!

– Liniște, coane poet, l-a atenționat Gyllenstiern. Iar tu, cavalerule din Denesle, vorbește mai deslușit, dacă nu ți-e cu supărare.

– Răul, Maiestate, i s-a adresat Eyck grandilocvent, trebuie înfruntat cu o inimă și o conștiință curate și cu capul sus! Iar aici pe cine vedem noi? Pe piticani, care sunt niște păgâni, zămisliți în beznă și care se închină puterilor întunecate! Pe vrăjitorii nelegiuiți, care uzurpă dreptul divin, puterea și privilegiile! Pe vânător, care este o creatură împotriva naturii, o lepădătură odioasă, blestemată. Te mai întrebi atunci cum de a căzut pe capul nostru pedeapsa? Mărite rege Niedamir! Împingem prea departe limitele posibilului! Să nu punem la încercare mila Domnului. Te implor, Maiestate, să înlături mizeria din rândurile noastre înainte de...

– Iaca, nici măcar o vorbă despre mine, s-a plâns Jaskier. Nicio vorbuliță nu s-a pomenit despre poeți. Și eu care m-am străduit atâta...

Geralt i-a zâmbit lui Yarpen Zigrin, care își mângâia cu mișcări lente și constante lama toporului ascuns la brâu. Amuzat, piticanul rânjea. Yennefer s-a răsucit ostentativ, prefăcându-se că fusta sfâșiată până la șold o deranja mai mult decât cuvintele lui Eyck.

– Mergem prea departe, coane Eyck, a replicat Dorregaray cu emfază. Deși, de bună seamă, cu gânduri alese. Socot nepotrivit că ne-ai adus la cunoștință ceea ce crezi dumneata despre vrăjitori, piticani și vânători. Cu toate că, după cum mă duce pe mine mintea, cu toții suntem de-acum obișnuiți cu asemenea păreri, nu este nici politicos, nici cavaleresc să faci uz de ele, coane Eyck. Și e cu atât mai greu de priceput pentru noi după ce am văzut că

dumneata, și nimeni altul, ai dat fuga și le-ai întins o frânghie elfească vrăjitoarei și vânătorului aflați pe muchie de cuțit. Din ceea ce spui, era de așteptat mai degrabă să te rogi să cadă.

– La naiba, i-a șoptit Geralt lui Jaskier. El ne-a întins funia? Eyck? Nu Dorregaray?

– Nu, i-a murmurat trubadurul. Eyck, el a fost de fapt.

Geralt a clătinat din cap neîncrezător. Yennefer a înjurat în barbă, apoi s-a semețit.

– Cavalerule Eyck, i s-a adresat ea cu un zâmbet pe care toată lumea, cu excepția lui Geralt, l-ar fi putut lua de drăguț și binevoitor. Da' cum vine asta? Adică eu sunt o lepădătură, iar dumneata mi-ai salvat viața?

– Ești o cucoană, domniță Yennefer, s-a înclinat rigid cavalerul. Iar chipul dumitale frumușel și sincer ne face să credem că într-o bună zi o să renunți la blestemata vrăjitorie o dată pentru totdeauna.

Boholt a pufnit.

– Îți mulțumesc, cavalerule, i-a spus sec Yennefer. Și vânătorul Geralt îți mulțumește deopotrivă. Mulțumește-i, Geralt.

– Mai degrabă să fiu al naibii, a oftat vânătorul cu o sinceritate dezarmantă. Da' pentru ce-ar trebui să-i mulțumesc? Nu sunt decât o lepădătură vrednică de dispreț, iar chipul meu scârbos nu dă semne de îmbunătățire. Cavalerul Eyck m-a scos din râpă din greșeală, numai pentru că se ținea de mine cu toate puterile o frumoasă domniță. Dacă aș fi atârnat acolo de unul singur, Eyck n-ar fi ridicat nici măcar un deget. Nu mă înșel, nu-i așa, cavalerule?

– Ba te înșeli, coane Geralt, i-a răspuns calm cavalerul rătăcitor. Niciodată nu mă dau în lături de la sprijinirea cuiva aflat în primejdie. Chiar și atunci când e vorba despre un vânător.

– Mulțumește-i, Geralt. Și cere-i iertare, i-a spus vrăjitoarea tăios. Altminteri, nu faci decât să arăți că spusele lui Eyck, cel puțin în cazul tău, sunt întru totul adevărate. Nu ești în stare să conviețuiești cu oamenii. Pentru că ești diferit. Participarea ta la această expediție este o greșeală. Ai venit împins de un scop lipsit de sens. Sens ar avea dacă ai pleca acum. Cred că ai înțeles deja acest lucru. Și dacă nu, până la urmă tot o s-o scoți tu la capăt.

– Despre ce scop e vorba, domniță? a intervenit Gyllenstiern. Vrăjitoarea l-a privit, dar nu i-a răspuns. Jaskier și Yarpen Zigrin și-au zâmbit unul altuia cu subînțeles, însă în așa fel încât să nu-i observe vrăjitoarea.

Vânătorul și-a ațintit privirea în ochii lui Yennefer. Erau reci.

– Îmi cer iertare și îți mulțumesc, cavalerule din Denesle, și-a plecat el fruntea. Vă mulțumesc tuturor celor aici de față. Pentru sprijinul rapid pe care mi l-ați dat, fără măcar să stați pe gânduri. Am auzit, când eram agățat, cum ba unul, ba altul vă dădeați peste cap ca să ne ajutați. Tuturor celor prezenți aici le cer iertare. Cu excepția nobilei Yennefer, căreia îi mulțumesc fără să-i cer nimic. Vă las. Lepădătura renunță de bunăvoie la compania voastră. Pentru că lepădătura a primit destul de la voi. Ai grijă, Jaskier.

– Hai, las-o baltă, Geralt! i-a strigat Boholt. Te porți ca un țânc alintat. Hai, nu face din țânțar armăsar. La naiba...

– Oameni buuuni!

Din capătul defileului veneau în fugă Capremâncă și mai mulți gardieni din Hołopole trimiși să iscodească împrejurimile.

– Ce este? Ce-ați pățit? și-a ridicat capul Pustiitorul.

– Oameni buni... conașilor... nobililor..., gâfâia cizmarul.

– Cască gura, omule, l-a îndemnat Gyllenstiern agățându-și degetele încrucișate de centura aurie.

– Dragonul! Acolo, dragonul!

– Unde?

– În defileu... La capăt... Doamne, el...

– Pe cai! le-a poruncit Gyllenstiern.

– Pustiitorule! l-a strigat Boholt. În car! Taiepaie, pe cal și după mine!

– O-ntindem, flăcăi! a urlat Yarpen Zirgin. La picior, fir-ar să fie!

– Hei, stați așa! Jaskier și-a aruncat lăuta peste umăr. Geralt! Ia-mă pe cal!

– Sari!

Cheile se terminau cu o movilă de pietre luminoase, din ce în ce mai răzlețe, formând un cerc neregulat. În spatele acestora terenul cobora în pantă lină până la un dâmb acoperit cu o pajiște

ierboasă, înconjurat din toate părțile de pereți de calcar împânziți de mii de cavități. Trei canioane înguste, vechi văi ale unor pâraie secate, porneau din pajiște.

Boholt, care ajunsese primul în galop la barajul de pietre, și-a oprit brusc calul și s-a ridicat în scări.

– Oh, la naiba! a spus el. Oh, la mama naibii. Nu... nu se poate!

– Ce-i? l-a întrebat Dorregaray apropiindu-se. Lângă el, Yennefer a sărit din carul Spadasinilor, s-a lipit cu pieptul de o stâncă uriașă, s-a uitat, a făcut un pas îndărăt, apoi s-a frecat la ochi.

– Ce-i? Ce se petrece? a strigat Jaskier, sprijinit de spatele lui Geralt. Ce este, Boholt?

– E... un dragon auriu.

La nici o sută de pași de la intrarea în chei, pe drumul spre canionul dinspre nord, pe o colină ușor ovală, se afla creatura. Stătea acolo cu gâtul lung și subțire arcuit, cu capul plat sprijinit pe pieptul bombat și cu coada înfășurată în jurul labelor întinse din față.

În acea făptură, în poziția în care era așezată, exista un fel de grație indescriptibilă, un aer felin, care contrazicea în mod evident sorgintea sa reptiliană. Incontestabil de reptiliană. Creatura era acoperită cu solzi conturați clar și de o strălucire orbitoare de la galbenul-deschis al aurului. Dihania de pe colină era din aur de la vârful ghearelor înfipte în pământ și până la capătul cozii lungi, care pendula lent între ciulinii care năpădiseră pajiștea. Privindu-i cu ochii săi mari, aurii, creatura și-a răsfirat aripile ample și aurii de liliac și a rămas nemișcată pentru a fi admirată.

– Dragonul auriu, a șoptit Dorregaray. E imposibil... o legendă vie!

– Nu există așa ceva, la naiba, dragoni aurii, a declarat Pustiitorul și a scuipat. Știu eu ce spun.

– Atunci ce este aceea care stă pe colină? l-a întrebat Jaskier obiectiv.

– Un vicleșug.

– O iluzie.

– Nu-i nicio iluzie, a spus Yennefer.

– E un dragon auriu, a spus Gyllenstiern. Un dragon auriu veritabil.

– Dragonii aurii există doar în legende!

– Opriți-vă, a intervenit brusc Boholt. N-aveți de ce să vă luați la harță. E limpede ca lumina zilei că-i un dragon auriu. Și la urma urmei care-i diferența, mă rog, dacă-i auriu, albastru, cu picățele sau în carouri? Așa mare nu-i, îl luăm pe sus cât ai zice pește. 'Taiepaie, Pustiitorule, descărcați carul, dați jos armamentul. Da' de ce să-mi bat eu capul cu diferența dintre auriu și neauriu.

– Există o diferență, Boholt, i-a spus Taiepaie. Și încă una foarte importantă. Acesta nu este dragonul pe care-l căutăm. Nu e cel care a fost otrăvit lângă Hołopole și care doarme liniștit în cavernă, pe aur și giuvaiere. Ăsta nu stă decât pe curul lui. Și-atunci, la ce naiba umblăm noi după curul lui?

– Acest dragon este din aur, Kennet, a strigat Yarpen Zigrin. Ai mai văzut așa ceva vreodată? Nu pricepi? Pe pielea lui o să luăm mai mult decât pe o comoară obișnuită.

– Și fără ca piața de nestemate să dea pe-afară, a adăugat rânjind Yennefer. Yarpen are dreptate. Înțelegerea rămâne valabilă. Că doar avem ce împărți, nu-i așa?

– Hei, Boholt? a strigat Pustiitorul din car, răscolind armamentul cu zgomot. Ce punem pe noi și pe cai? Ce poate să scuipe jigodia asta de aur, hm? Foc? Acid? Aburi?

– Da' dracu' le știe năravurile, oameni buni, s-a încruntat Boholt. Hei, vrăjitorilor! Legendele despre dragonii aurii pomenesc ceva despre cum trebuie să-i omorâm?

– Cum să-i omorâm? Ca de obicei! s-a răstit brusc Capremâncă. Nu-i vreme de zăbavă, numai să-mi aduceți o jivină. O umplem cu ceva otrăvitor și îl momim pe dragon, apoi îi venim de hac.

Dorregaray s-a uitat chiorâș la ciubotar, Boholt a scuipat, Jaskier și-a întors capul a lehamite. Yarpen Zigrin rânjea cu mâinile în șold.

– Ce stați așa și vă uitați? a întrebat Capremâncă. Să trecem la treabă, trebuie să punem la cale cu ce umplem carcasa, ca să nu stea

mult pe gânduri dihania, să vină repede cu balele prelingându-i-se din bot. Trebuie să fie ceva foarte otrăvitor, toxic sau putred.

– Aha, a spus piticanul, cu încă un rânjet. Ceva care este veninos, urât și împuțit. Știi ce, Capremâncă? Se pare că tu ești acela.

– Ce?

– Rahatule. Pleacă de-aici, împuțitule, că nu vreau să te mai văd dinaintea ochilor.

– Coane Dorregaray, i s-a adresat Boholt apropiindu-se de el. Dovedește-ți utilitatea. Amintește-ți de vreun mit sau vreo legendă. Ce știi despre dragonii aurii?

Vrăjitorul a zâmbit și s-a înfoiat.

– Mă întrebi ce știu despre dragonii aurii? Puțin, dar destul.

– Te ascultăm, atunci.

– Păi, ascultați-mă, fiți numai ochi și urechi. Acolo, în fața noastră, șade un dragon auriu. O legendă vie, poate că ultima și singura creatură de acest fel care a supraviețuit frenezie voastre criminale. Nu ucizi o legendă. Eu, Dorregaray, n-o să vă las să vă atingeți de acest dragon. Ați priceput? Puteți să vă strângeți armamentul în car, să vă luați desagii și să vă cărăbăniți naibii de-aici.

Geralt era convins că se va declanșa un vacarm. S-a înșelat.

– Maestre vrăjitor, a rupt tăcerea Gyllenstiern, bagă de seamă ce și cui spui. Regele Niedamir poate să-ți poruncească, Dorregaray, să-ți iei desagii la spinare și să te cărăbănești naibii de-aici. Și nu viceversa. Ți-e limpede?

– Nu, i-a răspuns mândru vrăjitorul. Nu este. Pentru că eu sunt maestrul Dorregaray și n-o să mă supun cuiva al cărui regat ține doar cât se poate vedea de pe palisada unei fortărețe infecte, murdare, împuțite. Știi, coane Gyllenstiern, că, dacă rostesc o vrajă și îmi flutur mâna, te preschimb în paté de vită, iar pe regele tău mucos, în ceva nespus de rău? Ți-e limpede?

Gyllenstiern n-a apucat să-i răspundă pentru că Boholt s-a repezit la Dorregaray, i-a apucat brațele și le-a răsucit spre el. Pustiitorul și Taiepaie, tăcuți și posaci, au sărit din spatele lui Boholt.

– Ascultă-mă bine, coane vrăjitor, i s-a adresat uriașul Spadasin. Înainte de a-ți flutura mâna, ascultă-mă. Aș putea avea timp să te

lămuresc, conaşul meu, ce cred eu despre interdicţiile şi legendele tale, precum şi despre vorbăria ta de rahat. Dar uite că n-am chef. Mulţumeşte-te cu răspunsul meu.

Boholt şi-a dres vocea, şi-a băgat degetul în nas, apoi şi-a lansat mucii pe vârful pantofului vrăjitorului.

Dorregaray a pălit, dar nu s-a clintit. A văzut – la fel ca toţi ceilalţi – buzduganul morgenstern legat cu lanţ de un par lung de un stânjen, pe care-l ţinea Pustiitorul relaxat în mână. Ştia – la fel ca toţi ceilalţi – că timpul necesar pentru a rosti o vrajă este incomparabil mai mare decât timpul necesar Pustiitorului pentru a-i crăpa capul în mii de ţăndări.

– Ei bine, a spus Boholt, acum dă-te frumuşel la o parte, mărite vrăjitor. Şi dacă-ţi mai vine cumva cheful să deschizi pliscul, înfundă-ţi-l iute cu un smoc de iarbă. Pentru că, dacă-ţi mai aud bâiguielile, o să mă ţii minte toată viaţa.

Boholt i-a întors spatele, apoi şi-a frecat mâinile.

– Ei bine, Taiepaie, Pustiitorule, la treabă, altminteri ne scapă dihania.

– Nu dă semne că are de gând să fugă, a declarat Jaskier privind în zare. Uitaţi-vă şi voi la el.

Dragonul auriu, cocoţat pe un deal, a căscat, şi-a lăsat capul în jos, şi-a desfăcut aripile şi a biciuit pământul cu coada.

– Rege Niedamir şi voi, cavaleri! a răcnit ca dintr-o trompetă de alamă. Sunt dragonul Villentretenmerth! După cum văd, nu v-a oprit avalanşa pe care am stârnit-o pe capul vostru şi de care sunt tare fudul. Aţi ajuns până aici. După cum ştiţi, din valea aceasta, sunt doar trei ieşiri. Spre răsărit, prin Hołopole, şi spre apus, spre Caingorn. Puteţi folosi doar aceste două drumuri. Pe drumul dinspre miazănoapte, conaşilor, nu puteţi s-o luaţi, pentru că eu, Villentretenmerth, nu vă îngădui acest lucru. Dacă cineva nu ţine cont de poruncile mele, iată, îl poftesc la luptă de onoare, cavalerească. Cu arme convenţionale, fără vrăji, fără scos foc pe gură. O luptă până când cedează de tot una dintre părţi. Aştept răspunsul vostru prin mijlocirea crainicului, după regula protocolului!

Au rămas toţi cu gura larg căscată.

– Grăieşte! a icnit Boholt. De necrezut!

– Şi cu tâlc pe deasupra, a adăugat Yarpen Zigrin. Ştie careva ce-i aceea o armă confesională?

– Obişnuită, fără nicio vrajă, s-a încruntat Yennefer. Dar altceva mă întrebam eu. Nu poţi vorbi articulat dacă ai limba bifurcată. Dihania foloseşte telepatia. Fiţi atenţi că funcţionează în ambele sensuri. Ne poate citi gândurile.

– Da' ce, nu-i în toate minţile sau ce? i-a sărit muştarul lui Kennet Taiepaie. Un duel de onoare? Cu o reptilă smintită? Atât de amărâtă! Ia hai să-l luăm pe sus! Hai cu toţii laolaltă!

– Nu.

S-au uitat în jur.

Eyck din Denesle, acum călare, în armură, cu lancea sprijinită de scările şeii, arăta mult mai bine decât pe jos. Viziera ridicată a coifului lăsa să i se vadă chipul palid şi ochii fără astâmpăr care ardeau.

– Nu, coane Kennet, a întărit cavalerul. Doar peste cadavrul meu. Nu voi permite ca în faţa mea să fie ofensată onoarea de cavaler. Cine îndrăzneşte să încalce regulile duelului de onoare...

Eyck vorbea din ce în ce mai tare, i se tăia glasul exaltat, care tremura de entuziasm.

– Cine nesocoteşte onoarea mă nesocoteşte şi pe mine, şi sângele lui sau al meu se va scurge în acest pământ chinuit. Fiara cere un duel? Ei bine, atunci! Crainicul să vestească numele meu! Să lăsăm judecata zeilor să ne hotărască soarta! De partea dragonului se află forţa ghearelor şi a colţilor săi, precum şi mânia diabolică, iar de partea mea...

– Ce tâmpit, a spus Yarpen Zigrin.

– De partea mea se află cinstea, de partea mea se află credinţa, de partea mea se află lacrimile fecioarelor pe care această reptilă...

– Hai, gata, Eyck, că mi se-apleacă! i-a retezat-o Boholt. Înainte, pe câmp! Ia-te la trântă cu dragonul, în loc să pălăvrăgeşti!

– Hei, Boholt, stai așa, a sărit deodată piticanul trăgându-se de barbă. Ai uitat de înțelegere? Dacă Eyck doboară creatura, o să ia jumătate...

– Eyck n-o să ia nimic, a rânjit Boholt. Îl cunosc eu. Se mulțumește cu o baladă despre el ticluită de Jaskier.

– Liniște! a poruncit Gyllenstiern. Așa să fie. Se va lupta cu dragonul viteazul cavaler rătăcitor Eyck din Denesle, sub culorile Caingornului, ca lancea și spada regelui Niedamir. Aceasta este hotărârea regelui!

– Ei, nu mai spune, a zis încleștându-și dinții Yarpen Zigrin. Lancea și spada lui Niedamir. Așa a hotărât regișorul nostru caingornian? Cum adică?

– Lasă, a scuipat Boholt. Nu cred că vrei să te pui cu Eyck, Yarpen. Bâiguie și el ca un nătâng, dar dacă tot s-a suit pe cal și e gata de luptă, ar fi mai bine să nu-l întoarcem din drum. Lasă-l să plece naibii și să răpună dragonul. Și apoi vom mai vedea.

– Cine îl anunță? a întrebat Jaskier. Dragonul vrea un crainic. Oare să mă duc eu?

– Nu. Aici nu-i vorba de îngânat cântecele, Jaskier, s-a încruntat Boholt. Crainic o să fie Yarpen Zigrin. Are o voce de zici că-i taur.

– Bine, la naiba! a spus Yarpen. Dați-mi un steag cu stemă, ca să fie cum se cuvine.

– Dar ai grijă cum vorbești, coane pitican. Fii civilizat, l-a avertizat Gyllenstiern.

– Nu mă înveți tu pe mine cum să vorbesc. Piticanul și-a umflat țanțoș pântecul. Când am început eu să dau lumii vești, tu te jucai în țărână.

Dragonul continua să șadă liniștit pe colină, dând fericit din coadă. Piticanul a urcat pe cea mai înaltă stâncă, și-a dres glasul și a scuipat.

– Hei, tu de colo! a urlat cu brațul întins. Dragon de rahat ce ești! Ascultă ce-ți spune crainicul! Adică eu! Primul care se va înfrunta cu tine pentru onoare este cavalerul rătăcitor Eyck din Denesle! Și-o să-ți vâre lancea în burdihan, după obiceiul sfânt, spre osândirea ta și spre bucuria sărmanelor fecioare și a regelui

Niedamir! Lupta să fie cinstită și după lege, fără scuipat de foc și doar confesional vă puteți împunge unul pe altul, până când unul o să-și dea duhul! Ceea ce îți dorim din fundul sufletelor noastre, drăguță! Ai băgat la cap, dragonule?

Dragonul a căscat, și-a fâlfâit aripile, după care s-a lăsat la pământ și a coborât ca gândul de pe colină într-o poiană întinsă.

– Am băgat la cap, cinstite crainic! a hohotit. Atunci, să vină nobilul Eyck din Denesle în poiană. Sunt gata!

– O panaramă în toată regula, a scuipat Boholt privindu-l mâhnit pe Eyck călărind la pas, din spatele unei grămezi de bolovani. Un circ de rahat...

– Tacă-ți fleanca, Boholt! a strigat Jaskier, frecându-și mâinile. Uite, Eyck se duce la dihanie! La naiba, ce baladă o să iasă! De-o să-ți meargă la suflet...

– Uraa! Trăiască Eyck! a strigat cineva din grupul de arcași ai lui Niedamir.

– Eu, a spus Capremâncă posomorât, ca să fie mai sigur, l-aș fi umplut cu sulf.

Eyck, ajuns în poiană, l-a salutat pe dragon cu lancea ridicată, și-a trântit viziera de la coif și i-a dat pinteni calului.

– Bine, bine, a punctat piticanul. O fi el bleg, dar, când e vorba despre dragoni, știe ce face. Uită-te!

Eyck, aplecat în față, încordat în șa, la galop, și-a îndreptat lancea spre el. Dragonul, în pofida așteptărilor lui Geralt, nu a sărit, nu s-a rotit într-o parte și-n alta, ci, lățit la pământ, s-a dus grăbit direct la cavalerul care-l atacase.

– Dă-l gata! Pune-l jos, Eyck! a strigat Yarpen.

Eyck, deși în galop, nu l-a atacat frontal, orbește. În ultimul moment și-a schimbat sprinten direcția, întinzând lancea peste capul calului. Gonind pe lângă dragon, în picioare în scărițe, l-a lovit. Cu toții au strigat într-un singur glas. Geralt nu s-a alăturat corului.

Dragonul s-a ferit cu o fentă delicată, agilă și plină de grație și, zbătându-se ca o panglică de aur însuflețită, cu mișcări iuți, dar calme, de felină veritabilă, a ajuns cu laba sub burta calului.

Calul a nechezat, și-a azvârlit în aer crupa, cavalerul se bălăngănea în șa, dar nu și-a lansat lancea. În momentul în care nările calului au ajuns aproape la pământ, dragonul l-a măturat pe Eyck de pe șa, împingându-l brutal cu laba. Toată lumea a văzut cum zboară învârtindu-se armura de metal, toată lumea a auzit zăngănitul și hodorogeala cu care cavalerul a căzut la pământ.

Dragonul, așezându-se pe pământ, a răsturnat calul cu laba, apoi și-a lăsat în jos fălcile pline de colți. Calul a nechezat ascuțit, s-a zvârcolit și a murit.

În tăcerea care a urmat, s-a auzit vocea profundă a dragonului Villentretenmerth.

– Viteazul Eyck din Denesle poate fi luat din poiană, nu mai este în stare să continue lupta. Următorul, vă rog.

– Oh, rahat! a declarat Yarpen Zigrin în tăcerea instalată.

VIII

– Ambele picioare, a observat Yennefer ștergându-și mâinile de o cârpă. Cred că are ceva și la coloană. Armura i-a intrat în spate, de parc-ar fi fost bătută cu ciocanul. Picioarele i-au fost tăiate de propria lance. O să treacă multă vreme până va ajunge să se mai urce pe cal. În caz c-o să se mai urce vreodată.

– Riscurile meseriei, a zis Geralt.

Vrăjitoarea s-a încruntat.

– Asta-i tot ce ai de spus?

– Ce altceva ai vrea să auzi, Yennefer?

– Dragonul ăsta este nemaipomenit de iute, Geralt. Prea iute ca să se pună cu el un om.

– Înțeleg. Nu, Yen. Nu eu.

– Din principiu? i-a zâmbit malițios vrăjitoarea. Sau dintr-o frică din cele mai obișnuite, normale și la ordinea zilei? Pare să fie singura emoție umană pe care o nutrești.

– Și una, și alta, a încuviințat fără patimă vânătorul. Care-i diferența?

– Chiar așa. Yennefer a păşit mai aproape. Niciuna. Principiile pot fi încălcate, frica poate fi depăşită. Omoară dragonul, Geralt. Pentru mine.

– Pentru tine?

– Pentru mine. Vreau acest dragon, Geralt. Întreg. Îl vreau doar pentru mine.

– Foloseşte-ţi vrăjile şi omoară-l.

– Nu. Omoară-l tu. Iar eu n-am să-i las pe Spadasini şi pe ceilalţi să te încurce.

– Vor muri, Yennefer.

– De când te deranjează asta pe tine? Tu ai grijă de dragon, că de oameni mă ocup eu.

– Yennefer, i-a spus rece vânătorul. Nu pot să te înţeleg. De ce ai nevoie de acest dragon? Până-ntr-acolo te-a orbit culoarea galbenă a solzilor lui? La urma urmei, nu eşti la ananghie, ai din ce să trăieşti, ţi s-a dus vestea. Prin urmare, care-i motivul? Dar nu care cumva să-mi pomeneşti ceva despre menire, te rog.

Yennefer tăcea. În cele din urmă, încreţindu-şi buzele, a tras un şut puternic unei pietre ivite din iarbă.

– Este cineva care mă poate ajuta, Geralt. Se pare că e... ştii ce vreau să spun... se pare că aceasta nu este incurabilă. Există o şansă. Eu încă aş mai putea avea... Ai înţeles?

– Am înţeles.

– Este o operaţie complicată, costisitoare. Dar, în schimbul unui dragon de aur... Geralt?

Vânătorul n-a scos niciun cuvânt.

– Când eram atârnaţi pe pod, a spus vrăjitoarea, mi-ai cerut ceva. Îţi voi îndeplini rugămintea. În ciuda tuturor.

Vânătorul i-a zâmbit cu tristeţe, atingându-i cu degetul arătător steaua de obsidian de la gât.

– Prea târziu, Yen. Nu mai suntem atârnaţi. Nu mai am nevoie. În ciuda tuturor.

Se aştepta la tot ce-i mai rău, la cascade de foc, fulgere, lovituri în faţă, insulte, blesteme. Dar a fost surprins să-i vadă doar tremurul abia perceptibil al buzelor. Yennefer s-a întors încet.

Geralt își regreta cuvintele. Regreta emoția care le determinase. Limita posibilului, ca o coardă întinsă de lăută, fusese ruptă. I-a aruncat o căutătură lui Jaskier și l-a văzut cum întoarce repede capul, evitându-i privirea.

– Ei bine, ne-am lămurit cum stă treaba cu onoarea cavalerească, dragi conași, a strigat Boholt, deja în armură, în picioare în fața lui Niedamir, care stătea pe piatră cu expresia invariabilă de plictis pe chip. Onoarea cavalerească zace acolo gemând pe înfundate. A fost o idee proastă, nobile Gyllenstiern, să-l trimitem pe Eyck în luptă ca vasal și cavaler al Maiestății Sale. Nu îndrăznesc să-l arăt pe vinovat cu degetul, dar știu bine din cauza cui Eyck e acum olog. Așadar, am omorât două muște dintr-o lovitură. Un țicnit care, în nebunia lui, năzuiește să reînvie legendele despre curajul cu care cavalerul învinge dragonul în lupta corp la corp. Și un șarlatan care a vrut să tragă foloase de pe seama lui. Știi despre cine vorbesc, Gyllenstiern, nu-i așa? Bine. Și acum schimbăm foaia. Acum dragonul este al nostru. Acum noi, Spadasinii, o să ne ocupăm de dragon. Dar în folosul nostru.

– Și înțelegerea, Boholt? și-a tărăgănat vorbele cancelarul. Cum rămâne cu înțelegerea?

– Mă șterg la cur cu înțelegerea.

– Nu se poate așa ceva! Este o insultă la adresa Maiestății Sale! a bătut din picior Gyllenstiern. Regele Niedamir...

– Care rege? a strigat Boholt sprijinindu-se într-o spadă uriașă cu ambele mâini. Oare nu cumva regele în persoană ar avea chef să-și măsoare forțele cu dragonul? Sau poate că tu, cancelarul lui credincios, ți-ai pune un scut pe pântecul rotunjor și ai lua-o din loc să te încaieri cu el? De ce nu, dă-i drumul, noi te așteptăm aici, cu respect. Ați avut o șansă, Gyllenstiern, dacă Eyck ar fi înjunghiat dragonul, l-ați fi luat pe tot, nu ne-ați fi lăsat nimic, niciun solz de aur de pe șira spinării. Dar acum e prea târziu. Deschideți ochii. Nu mai este nimeni care să se bată pentru culorile Caingornului. Nu mai găsiți un așa fraier ca Eyck.

– Nu-i adevărat! Ciubotarul Capremâncă a căzut la picioarele regelui care părea că se uită în continuare în zare la un punct

cunoscut numai de el. Mărite rege! Aşteaptă doar o ţâră, ai răbdare să vină ai noştri din Hołopole şi ai să vezi! Lasă-i la o parte pe nobilii isteţi, lasă-i! Ai să vezi cu ochii tăi cine e viteaz, cine e mai puternic în pumn şi nu în gură!

– Tacă-ţi fleanca, a spus calm Boholt ştergându-şi o pată de rugină de pe pieptar. Închide-ţi pliscul, secătură, că de nu, am să ţi-l închid eu de-ţi sar toţi dinţii.

Capremâncă, văzând că se apropie Kennet şi Pustiitorul, s-a retras şi s-a ascuns repede printre gardienii din Hołopole.

– Maiestate! a strigat Gyllenstiern. Maiestate, care ţi-e porunca?

Plictiseala a dispărut subit de pe faţa lui Niedamir. Monarhul minor s-a încruntat, şi-a cârnit nasul pistruiat şi s-a ridicat.

– Care mi-e porunca? a spus el încet. În sfârşit, mă întrebi şi pe mine, Gyllenstiern, în loc să hotărăşti pentru mine şi în numele meu. Sunt foarte încântat. Ţine-o tot aşa, Gyllenstiern. Din acest moment, o să taci şi-o să-mi asculţi poruncile. Iat-o pe prima. Adună norodul, porunceşte să fie suit Eyck de Denesle în car. Ne întoarcem la Caingorn.

– Maiestate...

– Niciun cuvânt, Gyllenstiern. Domniţă Yennefer, stimaţi nobili, rămas-bun. Mi-am pierdut ceva timp în această călătorie, dar am câştigat nespus de mult. Am învăţat multe. Vă mulţumesc pentru cuvintele voastre, domniţă Yennefer, coane Dorregaray, coane Boholt. Şi-ţi mulţumesc pentru tăcere, Geralt.

– Maiestate, a spus Gyllenstiern, cum vine asta? Dragonul este aici, foarte aproape. Doar la o azvârlitură de băţ. Maiestate, visul Maiestăţii Tale...

– Visul meu... a repetat gânditor Niedamir. Încă nu am unul. Şi dacă mai stau mult aici... S-ar putea să nu mai am niciunul niciodată.

– Dar Malleore? Dar mâna principesei? n-a renunţat cancelarul fluturându-şi braţele. Dar tronul? Maiestate, norodul acela te recunoaşte...

– Mă şterg la cur cu norodul acela, cum spune Boholt, a zâmbit Niedamir. Tronul lui Malleore este al meu oricum, pentru că am

în Caingorn trei sute de blindate și o mie cinci sute de soldați de infanterie împotriva celor o mie de purtători amărâți de scut de-ai lor. Iar de recunoscut, mă recunosc oricum. O să poruncesc să fie spânzurați, decapitați și spintecați până când o să mă recunoască. Cât despre principesa lor, e o viță grasă și fac ceva pe mâna ei, n-am nevoie decât de crupa ei, ca să-mi nască moștenitorul, după aceea am eu grijă s-o otrăvesc. Cu metoda maestrului Capremâncă. Gata cu pălăvrăgeala, Gyllenstiern. Purcedeți la înfăptuirea poruncilor primite.

– Într-adevăr, i-a șoptit Jaskier lui Geralt, multe a mai învățat.

– Multe, a confirmat Geralt uitându-se la colina pe care dragonul de aur, cu căpățâna triunghiulară lăsată în jos, lingea cu limba cărămizie bifurcată ceva din iarba de lângă el. Dar nu aș vrea să mă număr printre supușii săi, Jaskier.

– Și acum ce crezi c-o să se întâmple?

Vânătorul se uita calm la creatura mică, gri-verzuie, cum își flutura aripile de liliac și ghearele de dragon auriu.

– Dar tu ce spui despre toate acestea, Jaskier? Ce părere ai?

– Dar ce contează ce părere am eu? Sunt doar un poet, Geralt. Oare opinia mea are vreo importanță?

– Are.

– Ei bine, am să-ți spun. Mie, Geralt, când văd o reptilă, un șarpe să zicem sau o șopârlă, mi se întorc mațele pe dos, în așa hal mă scârbește și mă sperie. Pe când dragonul ăsta...

– Așa-i?

– El... el este frumos, Geralt.

– Mulțumesc, Jaskier.

– Pentru ce?

Geralt și-a întors capul cu încetinitorul, și-a dus mâna la catarama curelei care îi traversa pieptul în curmeziș și a scurtat cureaua cu două găuri. Și-a ridicat mâna dreaptă ca să verifice dacă mânerul spadei se află în poziția corectă. Jaskier se holba la el.

– Geralt! Vrei să...

– Da, a spus calm vânătorul. Există o limită a posibilului. M-am săturat de toate astea. Te duci cu Niedamir sau rămâi aici, Jaskier?

Trubadurul s-a aplecat, și-a pus cu grijă și cu meticulozitate lăuta pe o piatră, apoi s-a ridicat.

– Rămân. Cum ai spus? Limita posibilului? O să țin minte titlul ăsta pentru o baladă.

– Asta ar putea fi ultima ta baladă, Jaskier.

– Geralt?

– Îhm?

– Să nu-l omori... ai cum?

– Spada-i spadă, Jaskier. Când pui mâna pe ea...

– Încearcă măcar.

– O să încerc.

Dorregaray a chicotit, s-a întors către Yennefer și Spadasini, a arătat spre convoiul regal care se îndepărta.

– Acolo, a spus el, spală putina regele Niedamir. Nu mai poruncește cu gura lui Gyllenstiern. Bine face că pleacă. Mă bucur că ai rămas, Jaskier. N-ar fi rău să începi să încropești o baladă.

– Despre ce?

– Despre cum – vrăjitorul și-a scos bagheta din buzunarul de la piept – maestrul Dorregaray, vrăjitor vestit, i-a trimis frumușel acasă pe cei care râvneau să-l omoare pe ultimul dragon auriu rămas pe lume. Nu mișca, Boholt! Yarpen, ia mâinile de pe topor! Nici măcar să nu clipești, Yennefer! Cărați-vă, pungașilor, după rege, ca un cățeluș după stăpân. Hai, sus pe cai, în care. Vă avertizez, dacă cineva face o mișcare greșită, n-o să rămână din el decât o pată pe nisip. Nu glumesc deloc.

– Dorregaray! a șuierat Yennefer.

– Mărite vrăjitor, i s-a adresat Boholt conciliant, poate ajungem la o...

– Taci, Boholt. V-am spus că nu se atinge nimeni de dragon. Nu ucizi o legendă. Drum bun și cale bătută!

Brusc mâna lui Yennefer a țintit în față, iar pământul din jurul lui Dorregaray a izbucnit într-o vâlvătaie albastră, s-a învolburat într-un viscol de pietriș și iarbă. Vrăjitorul se scutura, înconjurat de flăcări. Pustiitorul, dintr-un salt, i-a tras un pumn în față. Dorregaray s-a prăbușit și din baghetă a țâșnit un fulger roșu care

s-a aprins printre bolovani. Taiepaie, apropiindu-se în fugă pe cealaltă parte, i-a tras un şut vrăjitorului care zăcea la pământ şi îşi lua avânt să repete lovitura. Geralt a aterizat între ei, l-a împins pe Taiepaie, a scos spada şi l-a lovit orizontal, între armura de umăr şi armura-pieptar. L-a întrerupt Boholt, care a parat lovitura cu lama spadei sale. Jaskier i-a pus piedică Pustiitorului, dar fără niciun efect – Pustiitorul s-a agăţat de dubletul în culorile curcubeului cu care era îmbrăcat bardul şi i-a tras un pumn între ochi. Yarpen Zigrin, sărindu-i în spate, l-a trântit pe Jaskier, pocnindu-l cu coada toporului în dosul genunchilor.

Geralt s-a învârtit într-o piruetă pentru a evita spada lui Boholt, l-a lovit scurt pe Taiepaie, rupându-i mănuşa de fier. Taiepaie s-a retras dintr-o săritură, s-a poticnit şi s-a prăbuşit la pământ. Boholt mormăia în timp ce-şi balansa spada ca pe o coasă. Geralt a sărit peste lama şuierătoare, i-a aplicat o lovitură cu mânerul spadei lui Boholt în cuirasă, l-a respins, apoi şi-a îndreptat vârful spadei spre obrazul lui. Boholt, văzând că nu e în stare să pareze o spadă atât de grea, s-a tras înapoi, căzând pe spate. Vânătorul a sărit până la el şi în acel moment a simţit că pământul îi fuge de sub picioarele paralizate. A văzut cum orizontul devine din orizontal vertical. În zadar a încercat să-şi adune degetele într-un semn de protecţie, s-a prăvălit într-o rână, izbindu-se puternic de pământ şi lăsând să-i scape spada din mâna îngheţată. Urechile îi zvâcneau şi-i vâjâiau.

– Legaţi-i cât mai acţionează vraja, s-a auzit glasul lui Yennefer de undeva din munţi, din depărtare. Pe toţi trei.

Dorregaray şi Geralt, înţepeniţi şi vlăguiţi, s-au lăsat legaţi şi urcaţi în car fără să opună rezistenţă şi fără să scoată un cuvânt. Jaskier s-a zvârcolit şi a bombănit, aşa că în timp ce-l legau fedeleş, s-a ales şi cu câteva scatoalce peste faţă.

– Da' de ce să ne mai încurcăm cu trădătorii ăştia, cu nişte pui de căţea ce sunt, a spus Capremâncă. Un-doi îi omorâm şi pace.

– Şi tu eşti puiul aceleiaşi căţele, i-a spus Yarpen Zigrin. Dar să nu insultăm câinii acum. Du-te naibii de-aici, lepădătură.

– Da' obraznici mai sunteți, a strigat Capremâncă. O să mai vedem noi dacă tot așa de obraznici o să fiți atunci când o să-mi vină oamenii din Hołopole, numa' să-i vedeți. O să ve...

Yarpen, răsucindu-se cu o agilitate surprinzătoare pentru statura lui, i-a lovit țeasta cu coada toporului. Pustiitorul, aflat lângă el în picioare, i-a mai aplicat câteva lovituri. Capremâncă a zburat doi stânjeni și a ajuns să scurme cu nasul în iarbă.

– Las' că vă învăț eu minte! i-a amenințat în patru labe. Pe toți...

– Flăcăi! a urlat Yarpen Zigrin. Împuțitul ăsta de ciubotar trebuie bătut măr! Ia prinde-l, Pustiitorule!

Capremâncă n-a mai stat pe gânduri. A sărit în sus și a fugit spre canionul dinspre răsărit. După el au fugit pe furiș și gardienii din Hołopole. Piticanii, chicotind, aruncau cu pietre în urma lor.

– Parcă s-a făcut deodată aerul mai răcoros, a zâmbit Yarpen. Ei bine, Boholt, hai să ne măsurăm cu dragonul.

– Ușurel, ușurel, a ridicat mâna Yennefer. Puteți să vă măsurați, dar cu drumul. Valea! Toată lumea își ia tălpășița.

– Cum așa? a tresărit Boholt cu o strălucire sinistră în ochi. Ce spui, domniță vrăjitoare?

– Plecați de-aici, luați urma ciubotarului, a repetat Yennefer. Toată lumea! Mă descurc singură cu dragonul. Cu arme neconvenționale. Și ați putea măcar să-mi mulțumiți la despărțire. Dacă nu eram eu, aveați de-a face cu spada vânătorului. Așa că ia-o din loc mai iute, Boholt, până nu mă supăr. Te avertizez că știu o vrajă prin care puteți fi castrați. Doar dintr-o fluturare de mână.

– Pân-aici, i-a replicat tărăgănat Boholt. Mi-a ajuns răbdarea la limita posibilului. Doar n-o să mă las luat de prost. Taiepaie, scoate oiștea de la car. Simt că voi avea și eu nevoie de o armă neconvențională. Cineva o să fie osândit pe cruce, conașilor. N-o să arăt cu degetul, dar numaidecât o să fie osândită o vrăjitoare mârșavă.

– Hai, încearcă, Boholt! O să-mi faci ziua mai bună.

– Yennefer, i s-a adresat cu reproș piticanul, de ce?

– Poate că pur și simplu nu-mi place să împart nimic cu nimeni, Yarpen.

– Ei bine, a zâmbit Yarpen Zigrin, e tipic omenesc. Atât de omenesc, că e aproape piticănesc. Este plăcut să-ţi vezi trăsăturile de caracter într-o vrăjitoare. Pentru că nici mie nu-mi place să împart nimic cu nimeni, Yennefer.

S-a aplecat ca lovit de un fulger scurt şi rapid. O bilă de oţel, ieşită nu se ştie de unde şi când, a şuierat în aer şi a lovit-o pe Yennefer în mijlocul frunţii. Până să se dezmeticească, vrăjitoarea atârna deja în aer, ţinută de mâini de Taiepaie şi de Pustiitor, în timp ce Yarpen îi lega gleznele cu o funie. Yennefer a răcnit cu furie, dar unul dintre flăcăii lui Yarpen care stătea lângă ea i-a aruncat funia peste cap, a strâns-o bine şi i-a îndesat-o în gura deschisă, înăbuşindu-i urletul.

– Şi cum, Yennefer, cum vrei să faci ca să mă castrezi? Boholt s-a apropiat de ea. Dacă nu poţi nici măcar să-ţi mişti o mână?

I-a rupt gulerul de la tunică, i-a rupt şi cămaşa. Urletul lui Yennefer era sugrumat de funie.

– N-am timp acum, a spus Boholt în timp ce o mângâia în orăcăitul piticanilor. Dar ai puţină răbdare, vrăjitoareo! După ce-i facem felul dragonului, o să înceapă distracţia. Legaţi-o fedeleş de roată, flăcăi. Cu ambele mâini la margine, astfel încât să nu poată să ridice niciun deget. Acum lăsaţi-o, nimeni nu se atinge de ea. O să stabilim ordinea după cum se comportă fiecare în încăierarea cu dragonul.

– Boholt, a rostit Geralt încet, calm şi ameninţător. Fii atent. Te găsesc şi-n gaură de şarpe.

– Mă uimeşti, i-a răspuns Spadasinul la fel de liniştit. Eu în locul tău aş lăsa-o mai moale. Din câte te cunosc, trebuie să iau în serios ameninţarea ta. N-am de ales. Dacă nu te las să mori, n-o să mă laşi să trăiesc. Da' mai stăm noi de vorbă mai târziu. Pustiitorule, Taiepaie, pe cai.

– Ei bine, soarta ne joacă o festă, a scâncit Jaskier. Oare de ce naiba m-am băgat eu în aşa ceva?

Dorregaray, cu capul plecat, se uita la picăturile mari de sânge care îi picurau încet din nas şi-i ajungeau pe burtă.

– Nu te mai uita așa la mine! a țipat vrăjitoarea la Geralt, zvârcolindu-se ca un șarpe în funiile cu care era legată, încercând în van să-și ascundă farmecele despuiate. Vânătorul și-a întors ascultător capul. Nu și Jaskier.

– Din câte văd, a luat-o în zeflemea bardul, o să-ți trebuiască un poloboc de elixir de mandragoră, Yennefer. Pielea ca de fată de șaisprezece ani îmi face pielea ca de găină.

– Tacă-ți fleanca, nenorocitule! a urlat vrăjitoarea.

– Cam cât de bătrână ești, Yennefer? nu a renunțat Jaskier. Două sute de ani? Ei bine, să zicem, o sută cincizeci. Și te comporți ca și cum ai avea...

Yennefer și-a întins gâtul și l-a scuipat, dar fără să-l nimerească.

– Yen, i s-a adresat cu reproș vânătorul, ștergându-și cu umărul urechea scuipată.

– Să nu se mai zgâiască așa la mine!

– Nici gând, i-a spus Jaskier nedezlipindu-și ochii de la privelișteа minunată oferită de vrăjitoarea pe jumătate despuiată. Din cauza ei suntem prizonieri aici. Și-o să ne taie beregatele. Iar pe ea mai mult ca sigur o s-o violeze, ceea ce, la vârsta ei...

– Taci, Jaskier, i-a zis vânătorul.

– Nici pomeneală. Am de gând să încropesc o baladă despre două țâțe. Vă rog să nu mă sâcâiți.

– Jaskier – Dorregaray și-a dus mâna la nasul însângerat – fii serios.

– Sunt serios, la naiba!

Boholt, sprijinit de piticani, a urcat anevoie în șa din cauza armurii grele și rigide, precum și a pieilor protectoare de pe ea. Pustiitorul și Taiepaie erau deja călare, cu o spadă uriașă peste șeile lor.

– Gata, a răcnit Boholt. După dragon.

– A, nu, a spus o voce profundă care suna ca o trompetă de alamă. Că vin eu după voi!

De după inelul de stânci s-a ivit un bot lung sclipitor, auriu, un gât subțire prevăzut cu un rând de plăci triunghiulare, zimțate,

niște labe cu gheare. Ochi rău, reptilieni, cu pupile verticale, se mitau pe sub pleoape cornoase.

– N-am mai putut aștepta în poiană, a continuat dragonul Villentretenmerth uitându-se în jur, așa că am venit. După cum văd, sunt mai puțini gata să lupte?

Boholt a luat frâiele în dinți și spada în ambele mâini.

– Ahunge, a murmurat el cu frâiele între dinți. Htai aha, higodie!

– Eu stau, a răspuns dragonul îndoindu-și spatele într-un arc și aruncându-și coada provocator în aer.

Boholt s-a uitat în jur. Pustiitorul și Taiepaie, încet, aparent calmi, l-au flancat pe dragon din ambele părți. În spate erau în expectativă Yarpen Zigrin și flăcăii lui, cu topoare în mâini.

– Aaaargh! a strigat Boholt îmboldindu-și calul puternic cu călcâiele și ridicându-și spada.

Dragonul s-a ghemuit, s-a lăsat la pământ și de sus, din spate, ca un scorpion, l-a lovit cu coada, nu pe Boholt, ci pe Pustiitor, care ataca dintr-o parte. Pustiitorul s-a prăbușit împreună cu calul în clinchete, nechezaturi și zăngănituri. Boholt, avansând la galop, a lansat o lovitură puternică, dar dragonul a sărit sprinten peste lama lată. Impulsul galopului l-a adus pe Boholt alături. Dragonul s-a răsucit, s-a ridicat pe labele din spate și l-a înjunghiat cu ghearele pe Taiepaie, spintecând dintr-o singură mișcare abdomenul călărețului și crupa calului. Boholt, înclinat în șa, a reușit să-și strunească bidiviul și, trăgând frâiele cu dinții, a atacat din nou.

Dragonul i-a biciuit cu coada pe piticanii care se năpusteau spre el, măturându-i pe toți. Apoi s-a aruncat spre Boholt, zdrobindu-l viguros pe Taiepaie care încerca să se ridice în calea lui. Boholt își agita capul când într-o parte, când în alta, încercând să-și țină-n frâu calul nărăvaș, dar dragonul a fost incomparabil mai rapid și mai abil. Tăindu-i viclean calea dinspre stânga, ca să-l împiedice să lovească, l-a împuns cu ghearele labei. Calul a cabrat și s-a aruncat pe o rână, Boholt a zburat din șa, scăpându-și spada și coiful, a căzut în urma calului la pământ și și-a zdrobit capul de o stâncă.

– Ștergeți-o, flăcăi!!! În munți!!! a strigat Yarpen Zigrin acoperind urletele Pustiitorului imobilizat sub cal. Cu bărbile fluturând,

piticanii au dat năvală spre stânci cu o viteză uimitoare pentru picioarele lor scurte. Dragonul nu i-a urmărit. S-a așezat liniștit, privind în jur. Pustiitorul se zvârcolea și răcnea de sub cal. Boholt zăcea întins, țeapăn. Taiepaie se târa spre stânci, pe o parte, ca un crab gigantic de fier.

– De necrezut, a șoptit Dorregaray. De necrezut...

– Hei! Jaskier trăgea de funiile cu care era legat de se zguduia carul întreg. Ce-i asta? Nu! Ca să vezi!

Dinspre canionul răsăritean se putea vedea un nor mare de praf urmat în curând de strigăte, tropăituri și huruituri. Dragonul și-a întins gâtul, s-a uitat.

În poiană au intrat trei care pline cu oameni înarmați. Împrăștiindu-se, au început să înconjoare dragonul.

– Eeh... La naiba, ăștia-s gardienii și iscoadele din Hołopole! a strigat Jaskier. Au urcat pe la izvoarele râului Braa! Da, ei sunt! Uite-l pe Capremâncă acolo, în frunte!

Dragonul și-a lăsat capul în jos ca să împingă ușor spre car o creatură mică, cenușie, care guița întruna. Apoi a dat cu coada de pământ, a răcnit din toți rărunchii și a țâșnit ca o săgeată în întâmpinarea celor din Hołopole.

– Ce este? a întrebat Yennefer. Ăla mic? Ăla care se zvârcolește în iarbă? Geralt?

– Ceea ce dragonul apăra de noi, i-a răspuns vânătorul. Ceea ce a eclozat recent în peșteră, acolo, în canionul dinspre miazănoapte. Un dragonaș ieșit din oul de la dragoanca otrăvită de Capremâncă.

Dragonașul, poticnindu-se și periind pământul cu burdihanul său proeminent, a fugit nesigur spre car, a guițat, s-a ridicat pe lăbuțele din spate, și-a desfăcut aripioarele și apoi, fără să stea pe gânduri, a fugit în direcția vrăjitoarei. Yennefer, cu un gest confuz, a oftat din toți rărunchii.

– Te place, i-a spus Geralt.

– Tinerel, dar nu și idiot, a rânjit Jaskier răsucindu-se în legături. Uită-te unde-și are capul, mi-ar plăcea să fiu în locul lui, la naiba. Hei, micuțule, fugi! Asta-i Yennefer! Spaima dragonilor! Și a vânătorilor. Cel puțin a unuia...

– Taci, Jaskier! a strigat la el Dorregaray. Uite acolo, în poiană! Se duc să-l prindă, fir-ar al naibii!

Carele din Hołopole, hodorogind ca niște care de război, se îndreptau spre dragonul care îi ataca.

– Sfârtecați-l! le-a urlat Capremâncă, sprijinindu-se de spinarea căruțașului. Faceți-l bucăți, dați-i pe unde nimeriți! Să se-nvețe minte!

Dragonul a evitat cu agilitate primul car ieșit la atac, în care străluceau lame de coase, furci și țapine, dar s-a trezit între următoarele două care, iar dintr-unul l-a învăluit un năvod mare de pescuit. Încâlcit în acesta, a căzut, s-a rostogolit, s-a ghemuit ca o minge, și-a desfăcut picioarele. Năvodul, rupt în bucăți, a pârâit brusc. Din primul car, întors între timp, au azvârlit alt năvod care l-a imobilizat complet. Și celelalte două care s-au îndreptat spre dragon, huruind și săltând printre gropi.

– Ai fost prins în năvod, carasule! a strigat la el Capremâncă. Îndată o să te ciuruim cu arcurile!

Dragonul a răcnit și a aruncat un jet de aburi spre cer. Gardienii din Hołopole s-au năpustit asupra lui sărind din care. Dragonul a urlat din nou, disperat, răsunător.

Dinspre canionul de la miazănoapte a venit răspunsul, un strigăt ascuțit de luptă.

Într-un galop frenetic, fluturându-și cosițele blonde, fluierând prelung, înconjurate de strălucirea lamelor de săbii, din defileu au ieșit...

– Zerrikancele! a strigat vânătorul trăgând neputincios de funii.

– Oh, rahat! a exclamat Jaskier. Geralt! Ți-ai dat seama?

Zerrikancele au trecut prin puhoiul de gardieni ca un cuțit fierbinte prin unt, marcând drumul cu trupuri despicate, au sărit de pe cai din mers și s-au proțăpit lângă dragonul care se lupta cu năvodul. Primul gardian care a dat să se apropie și-a pierdut imediat capul. Al doilea și-a îndreptat furca spre Vea, dar zerrikanca, ținând spada cu ambele mâini în jos, l-a spintecat de la pubis până la stern. Ceilalți au dat bir cu fugiții în grabă.

– În care! a urlat Capremâncă. În care, cumetrilor! Îi zdrobim cu carele!

– Geralt! a strigat Yennefer deodată, apoi și-a îndoit picioarele legate și dintr-o zvâcnire a sărit sub car, în dreptul mâinilor vânătorului prinse la spate. Semnul Igni! Arde-mi funia! Poți s-o simți? Arde-o, la naiba!

– Așa, orbește? a scâncit Geralt. O să-ți dau foc, Yen!

– Fă semnul! Rezist!

I s-a supus, simțind furnicături în degete în timp ce schița semnul Igni deasupra gleznelor legate ale vrăjitoarei. Yennefer și-a întors capul, a mușcat din gulerul tunicii înăbușindu-și un geamăt. Dragonașul, guițând, a bătut din aripi lângă ea.

– Yen!

– Dă-i foc! a urlat.

Funia a cedat în momentul în care un miros grețos și respingător de piele arsă a devenit de nesuportat. Dorregaray a scos un sunet ciudat și s-a moleșit, rămânând atârnat în funii de roata carului.

Vrăjitoarea, schimonosită de durere, s-a ridicat depărtându-și piciorul eliberat din strânsoare. A țipat cu voce îndurerată și furioasă. Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra de parc-ar fi avut suflet. Yennefer și-a încordat coapsa și, balansându-și piciorul în direcția carelor gardienilor din Hołopole, a rostit o vrajă. Aerul trosnea și mirosea a ozon.

– Oh, zei! s-a tânguit impresionat Jaskier. Ei bine, să vezi ce baladă o să iasă, Yennefer!

Vraja proiectată anemic cu piciorul nu i-a prea reușit vrăjitoarei. Primul car cu toți cei aflați în el a căpătat pur și simplu o nuanță gălbuie pe care gardienii din Hołopole, cuprinși de fervoarea lor belicoasă, nici n-au observat-o. Cu al doilea car i-a ieșit mai bine – întregul echipaj s-a transformat într-o clipită în broaște râioase uriașe care orăcăiau și săreau în toate direcțiile. Carul rămas fără căruțaș s-a răsturnat și s-a făcut una cu pământul. Caii, nechezând isteric, au luat-o la sănătoasa trăgând după ei oiștea ruptă.

Yennefer și-a mușcat buzele și din nou și-a fluturat piciorul în aer. Carul gălbui, acompaniat de o melodie dinamică venită de

undeva de sus, a dispărut subit într-un fum gălbui și întregul echipaj s-a răsturnat în iarbă, ameţit, sub forma unui morman pitoresc. Roţile celui de-al treilea car au devenit pătrate și efectul n-a întârziat să apară. Caii au îngenuncheat, carul s-a făcut zob și oștenii din Hołopole au fost proiectaţi pe pământ. Yennefer, de-acum pur și simplu din răzbunare, și-a agitat cu furie piciorul și a strigat o incantaţie, transformându-i pe cei din Hołopole la întâmplare în broaște-ţestoase, gâște, centipede, flamingi și purcei vărgaţi. Zerrikancele s-au ocupat tenace și metodic de ceilalţi.

Dragonul, destrămând năvodul într-un final, a sărit în sus, scuturându-și aripile, a urlat și a fugit ca o coardă întinsă după un supravieţuitor al măcelului, ciubotarul Capremâncă. Meșterul alerga sprinţar ca o căprioară, dar dragonul a fost mai iute de picior, adică de labă. Geralt, văzând fălcile căscate și strălucirea colţilor ascuţiţi ca niște pumnale, și-a întors capul. A auzit un ţipăt înspăimântător și un scrâșnet scârbos. Jaskier a strigat cu voce gâtuită. Yennefer, albă ca varul, s-a aplecat și s-a răsucit într-o parte, ca să vomite sub car.

S-a așternut o liniște deplină, întreruptă doar din când în când de găgăitul, orăcăitul și chirăitul supravieţuitorilor din Hołopole.

Vea, zâmbind obraznic, s-a proţăpit în faţa lui Yennefer cu picioarele depărtate. Zerrikanca și-a ridicat spada. Yennefer, palidă, și-a ridicat piciorul.

– Nu, a intervenit Borch, zis și Trei Găi, stând pe piatră. L-a luat în braţe pe dragonaș, pașnic și fericit.

– Nu o ucidem pe Yennefer, a repetat dragonul Villentretenmerth. Gata de-acum. Cu atât mai mult cu cât îi suntem recunoscători lui Yennefer pentru ajutorul ei neprețuit. Dă-i drumul, Vea.

– Știi, Geralt? i-a șoptit Jaskier frecându-și mâinile amorţite. Știi? Există o baladă străveche despre dragonul auriu. Dragonul auriu poate...

– Poate lua orice formă, a murmurat Geralt. Chiar și umană. Auzisem și eu despre asta. Dar nu credeam.

– Coane Yarpen Zigrin! l-a strigat Villentretenmerth pe piticanul care stătea pe o stâncă povârnită, la o înălţime de douăzeci de

coți deasupra solului. Ce cauți acolo? Marmote? Nu sunt pe gustul tău, dacă îmi aduc eu bine aminte. Coboară aici și vezi de Spadasini. Au nevoie de ajutor. Nu mai e omorât nimeni astăzi. Nimeni.

Jaskier, aruncând o privire anxioasă către zerrikancele care supravegheau vigilent câmpul de luptă, încerca să-l reanimeze pe inconștientul Dorregaray. Geralt îi aplica lui Yennefer un unguent pe glezna arsă și o pansa. Vrăjitoarea șuiera de durere și bolmojea un descântec.

După ce și-a terminat treaba, vânătorul s-a ridicat.

– Stai aici, a spus el. Trebuie să vorbesc cu el.

Yennefer, strâmbându-și buzele, s-a ridicat și ea în picioare.

– Merg cu tine, Geralt. L-a luat de mână. Pot? Te rog, Geralt.

– Cu mine, Yen? Mă gândeam...

– Nu te mai gândi, l-a întrerupt ea apropiindu-se de umărul lui.

– Yen?

– Totul e bine, Geralt.

S-a uitat în ochii ei, care erau mai calzi decât odinioară. S-a aplecat și a sărutat-o pe buze cald, moale și cu nesaț. Ca odinioară.

Au mers împreună. Yennefer, sprijinită de Geralt, și-a apucat rochia cu vârful degetelor și a făcut o reverență foarte amplă, ca în fața unui rege.

– Trei Găi... Villentretenmerth..., a rostit vânătorul.

– Numele meu în tălmăcire liberă, în graiul tău, este Trei Păsări Negre, i-a spus dragonul. Dragonașul, agățându-i-se cu ghearele de antebraț, și-a întins gâtul sub laba lui ca să fie mângâiat.

– Haosul și Ordinea, a zâmbit Villentretenmerth. Îți amintești, Geralt? Haosul este agresiunea. Ordinea este apărarea împotriva acesteia. Merită să mergi până în pânzele albe ca să înfrunți agresiunea și răul, nu-i așa, vânătorule? Mai cu seamă, așa cum spuneai și tu, atunci când plata este însemnată. Așa cum a fost de data asta. A fost comoara dragoancei Myrgtabrakke, cea otrăvită în Hołopole. Ea m-a chemat în ajutor, ca să opresc răul care o amenința. Myrgtabrakke a zburat deja la scurt timp după ce Eyck din Denesle a fost învins în luptă. A avut timp berechet atunci când v-ați luat la harță. Dar mi-a lăsat comoara, plata mea.

Dragonașul a guițat fâlfâindu-și aripile.

– Așa că tu...

– Da, l-a întrerupt dragonul. Ei bine, în aceste zile trebuie. Făpturile, pe care le numiți în general monștri, de la o vreme încoace se simt din ce în ce mai amenințate de oameni. Ele nu se descurcă să se apere singure. Au nevoie de un Protector. Un fel de... vânător.

– Și scopul... Scopul de la capătul drumului care este?

– El este... Villentretenmerth și-a ridicat brațele. Dragonașul a guițat speriat. De fapt, l-am atins. Datorită lui o să supraviețuiesc, Geralt de Rivia, o să dovedesc că nu există limite ale posibilului. Și tu o să-ți atingi scopul acesta, vânătorule. Chiar și cei care sunt diferiți pot supraviețui. La revedere, Geralt. La revedere, Yennefer.

Vrăjitoarea, strângând cu putere brațul vânătorului, s-a înclinat din nou. Villentretenmerth s-a ridicat, s-a uitat la ea și a adoptat o mină foarte gravă.

– Iartă-mi onestitatea și sinceritatea, Yennefer. Este atât de bine scris pe fețele voastre, încât nici măcar nu încerc să vă citesc gândurile. Sunteți făcuți unul pentru altul, tu și vânătorul. Dar n-o să iasă nimic. Nimic. Îmi pare rău.

– Știu. Yennefer a pălit ușor. Știu, Villentretenmerth. Dar aș vrea să cred că nu există nicio limită a posibilului. Sau cel puțin să fie cât mai departe.

Vea s-a apropiat, i-a atins brațul lui Geralt, a pronunțat rapid câteva cuvinte. Dragonul a surâs.

– Geralt, Vea spune că își va aminti multă vreme de-acum înainte cada de „La dragonul grijuliu". Speră că ne vom mai întâlni cândva.

– Ce? – și-a mijit ochii Yennefer.

– Nimic, a spus vânătorul repede. Villentretenmerth...

– Spune, Geralt de Rivia.

– Poți lua orice formă. Pe care o dorești.

– Da.

– Atunci de ce ai ales omul? De ce Borch cu trei păsări negre pe scut?

Dragonul i-a zâmbit blând.

– Nu știu, Geralt, în ce împrejurări s-au întâlnit pentru prima dată strămoșii îndepărtați ai rasei noastre. Dar știu că pentru dragoni nu este nimic mai scârbos decât ființa umană. Omul trezește în dragoni o ură instinctivă, irațională. În ceea ce mă privește, altfel stau lucrurile. Pentru mine... sunteți prietenoși. La revedere.

Nu a fost o transformare treptată, lentă și nici un tremur vag, nebulos ca o iluzie. S-a produs brusc, cât ai clipi din ochi. În locul în care cu o secundă în urmă era un cavaler într-o tunică împodobită cu trei păsări negre, ședea acum un dragon auriu, întinzându-și gâtul subțire și lung în semn de mulțumire. Dragonul și-a plecat capul, apoi și-a întins aripile orbitor de aurii în bătaia soarelui. Yennefer a oftat din rărunchi.

Vea, urcată în șa, lângă Tea, le făcea cu mâna.

– Vea, i-a spus vânătorul, ai avut dreptate.

– Hm?

– El este cel mai frumos.

SLOIURI DE GHEAȚĂ

I

Oaia muribundă, sleită și umflată, cu picioarele țepene îndreptate spre cer, se zvârcolea. Geralt, ghemuit lângă zid, și-a scos încet spada, având grijă ca lama să nu scrâșnească la ieșirea din teacă. La zece pași de el, un morman de gunoi s-a ridicat brusc și s-a unduit. Vânătorul s-a dezlipit de zid și a sărit în sus înainte de a-i veni pe la nas duhoarea pestilențială răspândită de gunoi.

De sub gunoi a ieșit un tentacul terminat cu o umflătură ovoidă, fusiformă, acoperită cu inele, care s-a îndreptat spre el cu o viteză incredibilă. Vânătorul a aterizat în siguranță pe rămășițele unui mobilier rupt, s-a sprijinit de un morman de legume putrezite, s-a balansat, și-a regăsit echilibrul și cu o lovitură scurtă de spadă a tăiat tentaculul, separându-l de ventuza încârligată. Imediat a sărit înapoi, dar de data aceasta a alunecat pe niște panouri și a căzut cu o coapsă în balega mocirloasă.

Gunoiul a izbucnit expulzând lava vâscoasă, împuțită, din resturi menajere, cioburi de vase, cârpe putrede și foi străvezii de varză murată, iar de sub toate acestea a ieșit la iveală un corp enorm, bulbos, scofâlcit ca un cartof grotesc, șfichiuind aerul cu trei tentacule și cu ciotul celui de-al patrulea.

Geralt, înglodat și imobilizat, și-a răsucit șoldurile anevoie, retezându-i un alt tentacul. Celelalte două, groase ca buștenii, au căzut peste el cu forță, afundându-l și mai adânc în murdărie. Trupul a alunecat spre el, rostogolindu-se prin gunoi ca un poloboc urnit din loc. Vânătorul a văzut cum bulbul hidos și-a descleștat fălcile late, pline de colți mari, cubici.

S-a lăsat înfășurat de tentacule în jurul mijlocului, smuls cu un plescăit din mocirla fetidă și tras spre trupul care se apropia cu mișcări circulare de gunoi. Fălcile zimțate trosneau sălbatic și furios. Aflat lângă botul înspăimântător, vânătorul l-a lovit cu spada ținută în ambele mâini, lama alunecându-i lent. Un damf dulceag i-a tăiat respirația. Monstrul a șuierat și s-a cutremurat, i-a dat drumul din tentaculele care au început să fluture convulsiv în aer. Împotmolit în gunoi, Geralt a lovit din nou, botul rânjit a trosnit și a pârâit strident și sinistru. Creatura bâiguia și mătăhăia, dar dintr-odată a țâșnit fluierând și împroșcându-l pe vânător cu noroi fetid. Cu o mișcare bruscă, Geralt și-a făcut vânt împingând cu picioarele scufundate în gunoi, s-a eliberat, s-a aruncat cu pieptul înainte ca un înotător care iese din apă, a lovit cu toate forțele, de sus, împingând cu elan lama care a străpuns trupul între cei doi ochi spălăciți. Monstrul a gemut fără noimă, s-a zbătut, revărsându-se pe mormanul de gunoi ca o vezică spartă, emanând rafale calde, înțepătoare, valuri de duhoare. Tentaculele zvâcneau și se zvârcoleau printre putreziciuni. Vânătorul a ieșit cu dificultate din pasta vâscoasă. A călcat pe ceva șubred și a simțit cum ceva lipicios și scârbos i s-a strecurat în ciubotă și i se urca pe gambă. Să se ducă la fântână, și-a zis în sinea lui, să se spele cât mai rapid de toată murdăria. Să se curețe. Tentaculele creaturii au plesnit din nou pasta de gunoi tare și umed, apoi au amorțit.

O stea căzătoare a fulgerat înviorând bolta cerească întunecată, presărată cu luminițe neclintite. Vânătorul nu și-a pus nicio dorință.

A respirat adânc, gâfâit, simțind cum trece efectul elixirului luat înainte de luptă.

Mormanul imens de gunoi şi moloz de lângă zidul târgului, înclinat în pantă abruptă în direcţia panglicii sclipitoare a râului, arăta pitoresc şi interesant în lumina stelelor. Vânătorul a scuipat.

Monstrul era mort. Făcea parte de-acum din acel maldăr de gunoi, în care odată vieţuia.

A mai căzut o stea.

– O lepădătură, a spus vânătorul de monştri cu efort. Oroare, gunoi şi rahat.

II

– Puţi, Geralt, s-a strâmbat Yennefer fără să-şi ia ochii din oglinda în faţa căreia îşi curăţa boiala de pe pleoape şi gene. Fă o baie.

– Nu-i apă, i-a răspuns el uitându-se la torent.

– Facem rost numaidecât. Vrăjitoarea s-a ridicat, a deschis fereastra larg. Preferi simplă sau de mare?

– De mare, dacă-i pe-aşa.

Yennefer şi-a înălţat rapid mâinile, a rostit o vrajă în timp ce făcea un gest complicat şi scurt. Prin fereastra deschisă a intrat deodată o boare răcoroasă, umedă, obloanele s-au zguduit şi în odaie a izbucnit un vârtej verde, care a luat forma unei sfere neregulate. Cada s-a umplut de apă înspumată care clipocea şi se izbea de margini, stropind podeaua. Vrăjitoarea s-a aşezat la loc, revenind la operaţiunea întreruptă.

– Ai izbutit? l-a întrebat. Cum a fost acolo, la gunoi?

– Un zeugel, aşa cum mă gândeam. Geralt şi-a scos pantofii, şi-a aruncat hainele pe podea, după care şi-a vârât piciorul în cadă.

– La naiba, Yen, ce rece e! Nu poţi s-o încălzeşti?

– Nu. Vrăjitoarea şi-a apropiat faţa de oglindă pentru a-şi picura ceva în ochi cu un beţigaş de sticlă. Vrăjile astea mă obosesc al naibii şi îmi dau ameţeli. Şi oricum, după elixirul ăla îţi face bine apa rece.

Geralt n-a contrazis-o. Nici n-ar avea rost s-o contrazici pe Yennefer.

– Zeugelul ți-a dat bătaie de cap? Vrăjitoarea a cufundat beți-gașul de sticlă într-un flacon, apoi și-a picurat ceva în celălalt ochi, țuguindu-ți buzele într-o grimasă nostimă.

– Nimic ieșit din comun.

Din spatele fereastrei deschise au venit un zăngănit, un trosnet ascuțit de lemn rupt și o voce neclară, care fredona fals și repeta incoerent un refren popular picant.

– Zeugel... Vrăjitoarea a luat flaconașul de sticlă de pe masă și i-a scos dopul. În odaie mirosea a liliac și agrișe. Ei, vezi. Chiar și într-un târg se poate găsi ceva de lucru pentru un vânător, nu trebuie să cutreieri sălbăticiile. Știi, Istredd spune că a devenit deja o regulă. De fiecare dată, vine o creatură ca să-i ia locul unui monstru pe cale de dispariție prin păduri, prin mlaștini. Este ceva diferit, o nouă mutație, adaptată mediului înconjurător artificial creat de către om.

Geralt s-a strâmbat ca întotdeauna la auzul numelui lui Istredd. Începuse să se sature până peste cap de extazul lui Yennefer pentru geniul lui Istredd. Chiar dacă Istredd avea dreptate.

– Istredd are dreptate, a continuat Yennefer frecându-și obrajii și pleoapele cu o alifie care mirosea a liliac și agrișe. Vezi bine, șobolani falși în canalizări și în beciuri, zeugeli în tomberoane, ploșnițe în șanțuri colmatate și în ape reziduale poluate, moluște sălbatice uriașe în iazuri de moară. E aproape o simbioză, nu-i așa?

Și ghouli în cimitire, devoratori de morți încă din a doua zi după înmormântare, cred că se clătesc cu săpun reciproc. Simbioză deplină, ce mai încoace și încolo.

– Da. Vrăjitoarea a împins flaconașele și borcănelele. Și prin târguri se poate găsi ceva de muncă pentru un vânător. Mă gândesc că într-o bună zi o să te saturi să te tot muți ca țiganul cu cortul și o să te statornicești și tu într-un târg, Geralt.

Mai bine mă statornicesc la naiba-n praznic, s-a gândit. Dar n-a spus-o cu voce tare. S-o contrazică pe Yennefer, știa bine, ar fi dus inevitabil la harță, iar harța cu Yennefer s-ar fi putut finaliza primejdios.

– Ai terminat, Geralt?

– Da.

– Ieşi din cadă.

Fără să se ridice, Yennefer şi-a fluturat neglijent mâna şi a rostit o incantaţie. Apa din cadă, cea vărsată pe podea şi cea prelinsă de pe trupul lui Geralt s-a concentrat într-o sferă translucidă, care a zburat şuierând pe fereastră. S-a auzit un pleoscăit puternic.

– Fir-ai a naibii să fii de curvă! s-a auzit un ţipăt iritat de jos. N-ai unde să-ţi verşi pişatul? Mânca-te-ar viermii de vie să te mănânce!

Vrăjitoarea a închis fereastra.

– La naiba, Yen! a chicotit vânătorul. Puteai s-arunci şi tu apa aia în altă parte.

– Puteam, a spus ea. Dar n-am avut chef.

A luat lampa de pe masă şi s-a îndreptat spre el. Cămaşa de noapte albă, lipindu-i-se de trup când se mişca, o făcea scandalos de atractivă. Mai mult decât dacă ar fost dezbrăcată, şi-a zis Geralt.

– Vreau să văd, a spus ea. Zeugelul putea să te rănească.

– Nu mi-a făcut nimic. Aş fi simţit.

– După elixir? Nu mă face să râd. După elixir nu simţi nici măcar fracturile deschise, decât dacă osul îţi iese prin piele şi ţi se agaţă de ceva. Iar zeugelul ar putea avea de toate, de la tetanos până la otravă letală. În orice caz, am mai avea încă timp să o vindecăm. Întoarce-te.

A simţit pe spate căldura blândă de la flacăra lămpii şi mângâierea părului ei din când în când.

– S-ar părea că totul e în regulă, a constatat ea. Întinde-te înainte ca elixirul să te trântească la pământ. Aceste poţiuni sunt al naibii de primejdioase. Pot să te omoare.

– Trebuie să le iau înainte de luptă.

Yennefer nu i-a răspuns. S-a aşezat din nou în faţa oglinzii şi a început să-şi perie încet buclele negre, lungi şi strălucitoare. Întotdeauna îşi pieptăna părul înainte de a merge la culcare. Geralt găsea că-i o excentricitate, dar era înnebunit pur şi simplu să o privească în acele clipe. Bănuia că Yennefer era conştientă de aceasta.

A simţit brusc că îi este foarte frig, şi-a dat seama că de fapt elixirul îl scutură, gâtul îi zvâcnea, prin stomac îi umblau vârtejuri

de greață. A înjurat în barbă, s-a prăbușit pe pat fără să-și ia ochii de la Yennefer.

O mișcare în ungherul odăii i-a atras atenția. S-a uitat cu coada ochiului. Pe coarnele de cerb fixate strâmb în perete și năpădite de păianjeni stătea o pasăre mică, neagră ca smoala.

Întorcându-și capul într-o parte, s-a uitat la vânător cu un ochi galben nemișcat.

– Ce-i asta, Yen? De unde a apărut?

– Ce anume? Yennefer și-a întors capul. Oh, asta. Este un vânturel.

– Vânturel? Vântureii sunt roșietici, iar ăsta e negru.

– Pentru că este un vânturel fermecat. Eu l-am făcut.

– Pentru ce?

– Am nevoie de el, i-a retezat-o. Geralt nu i-a pus mai multe întrebări, știa că Yennefer n-o să-i răspundă.

– Ai de gând să te duci mâine la Istredd?

Vrăjitoarea a împins sticluțele de pe marginea mesei, a ascuns pieptănul în sertar și a închis oglinda triptic.

– Mă duc. În zori. De ce?

– Nimic.

S-a așezat lângă el fără să stingă lampa. Niciodată nu o stingea, nu putea să doarmă pe întuneric. Că era lampă, felinar sau lumânare, trebuia să ardă până la capăt. Încă o ciudățenie de-a ei. Yennefer avea numeroase ciudățenii.

– Yen?

– Hm?

– Când plecăm de aici?

– Nu mă mai bate la cap, i-a răspuns ea și a dat jos o pernuță. Suntem aici de trei zile și mi-ai pus această întrebare de cel puțin treizeci de ori. Ți-am mai spus, am treburi de făcut.

– Cu Istredd?

– Da.

A oftat și a îmbrățișat-o fără să-și ascundă intențiile.

– Hei, l-a atenționat, ai luat elixirul...

– Și ce dacă?

– Nimic, a chicotit ca o puștoaică în îmbrățișarea lui, arcuindu-se și ridicându-se pentru a înlesni alunecarea cămășii. Fascinația goliciunii, ca de obicei, îi dădea un fior pe șira spinării, îi stârnea furnicături în degetele care-i atingeau pielea. I-a atins cu buzele sânii rotunzi și delicați, cu sfârcurile atât de palide, încât abia se zăreau. Și-a răsfirat degetele în părul ei, care mirosea a liliac și agrișe.

Yennefer s-a lăsat pradă mângâierilor lui, torcând ca o pisică, frecându-și genunchiul de șoldul lui.

După un răstimp, vânătorul și-a dat seama că – așa cum se întâmpla de obicei – își supraestimase rezistența la elixiruri, uitase de efectele lor negative asupra organismului. Sau poate că nu e de la poțiuni, s-a gândit el, ar putea să fie de la oboseala din luptă, de la nesiguranță, de la primejdia morții? O oboseală pe care, din rutină, n-am luat-o în seamă? Dar corpul meu, deși îmbunătățit în mod artificial, nu cedează rutinei. Reacționează natural. Doar atunci când nu e nevoie. La naiba.

Dar Yennefer – ca de obicei – nu l-a lăsat să se descurajeze pentru un fleac. A simțit cum o atinge, l-a auzit cum îi șoptește la ureche. Ca de obicei, fără să vrea, s-a gândit la numărul cosmic de ocazii în care a trebuit să apeleze la acea vrajă foarte practică. Apoi nu s-a mai gândit.

Ca de obicei, a fost neobișnuit.

Se uita la gură în colțul căreia tremura un zâmbet involuntar. Știa bine acest zâmbet, întotdeauna părea mai degrabă un zâmbet de triumf decât de fericire. N-a întrebat-o despre asta. Știa că n-o să-i răspundă.

Vânturelul negru, așezat pe coarnele de cerb, și-a răsfirat aripile, a plescăit din ciocul strâmb. Yennefer și-a întors capul și a oftat. Cu mare tristețe.

– Yen?

– Nu-i nimic, Geralt – l-a sărutat. Nu-i nimic.

Lampa ardea cu o flacără șovăielnică. Un șoarece ronțăia în perete, iar carii scârțâiau încet, ritmic și monoton în sertare.

– Yen?

– Mmm?

– Hai să plecăm de aici. Nu mă simt bine deloc. Târgul ăsta are o influenţă malefică asupra mea.

S-a întors pe o parte, i-a mângâiat obrazul, i-a dat la o parte părul, şi-a plimbat degetele mai jos, i-a atins cicatricile îngroşate care îi străbăteau gâtul.

– Ştii ce înseamnă numele acestui oraş? Aedd Gynvael?

– Nu. E în limba elfilor?

– Da. Înseamnă sloiuri de gheaţă.

– Ciudat că nu se potriveşte cu haznaua asta scârboasă.

– Printre elfi, a spus vrăjitoarea gânditoare, circulă legenda Crăiesei Iernii, care pe vreme de viscol umblă prin lume cu sania trasă de cai albi. Mergând, Crăiasa împrăştie în jur sloiuri de gheaţă dure, ascuţite şi mici şi e vai şi amar de pielea celui pe care îl nimereşte un astfel de sloi în ochi sau în inimă. Este pierdut pentru totdeauna. N-o să mai fie în stare să se bucure de nimic, totul o să i se pară urât, scârbos, îngrozitor, dacă nu are albul imaculat al zăpezii. N-o să aibă linişte, o să lase totul baltă, o să plece în căutarea Crăiesei, a visului şi a dragostei ei. Bineînţeles că n-o s-o găsească niciodată şi o să se topească de dorul ei. Se pare că aici, în acest târg, pe vremuri s-a petrecut ceva de genul ăsta. O legendă frumoasă, nu-i aşa?

– Elfii ştiu cum să îmbrace totul în cuvinte frumoase, a bâiguit el somnoros, căutându-i umărul cu buzele. Nu-i nicio legendă, Yen. E o descriere frumoasă a fenomenului oribil al Persecuţiei Sălbatice, blestemul anumitor mahalale. O frenezie colectivă inexplicabilă, care forţa oamenii să se alăture unei procesiuni fantomatice din cer. Am văzut una. Se înţelege că de cele mai multe ori se petrece în timpul iernii. Mi-au oferit o grămadă de bani ca să pun capăt o dată pentru totdeauna acestui balamuc, dar nu m-am băgat. Nu te pui cu Persecuţia Sălbatică...

– Vânătorule, i-a şoptit sărutându-l pe obraz, n-ai niciun strop de romantism în tine. Cât despre mine... îmi plac la nebunie legendele elfilor, sunt nemaipomenite. Mare păcat că oamenii nu au astfel de legende. Poate o să aibă şi ei cândva? Poate o să le plăsmuiască? Dar despre ce să fie vorba în acele legende ale oamenilor?

Oriunde te uiți, tristețe și vulgaritate. Chiar și ceea ce începe frumos alunecă rapid în banalitate în acest ritual uman, în acest ritm plictisitor numit viață. Oh, Geralt, nu-i ușoară viața de vrăjitoarea, dar comparând-o cu existența umană... Geralt? – și-a pus capul pe pieptul lui, simțindu-i respirația lentă, cadențată.

– Dormi, i-a șoptit. Dormi, vânătorule.

III

Târgul exercita o influență malefică asupra lui.

De cu zori. De cu zori totul îl indispunea, totul îl deprima și îl înfuria. Totul. Îl enerva în așa hal, încât dormea atât de mult că dimineața devenea practic amiază. Nu-i convenea absența lui Yennefer, care o luase din loc înainte de a se trezi el.

Se vedea că plecase în grabă, deoarece ustensilele, care de obicei erau frumos aranjate în sertărele, zăceau pe masă împrăștiate la întâmplare, ca zarurile aruncate de un ghicitor în cadrul unui ritual profetic. Pensule cu peri moi – unele mari, cu care-și pudra tenul, altele mai mici, cu care își întindea rujul pe buze, și altele și mai mici, pentru henna cu care își boia genele. Creioane și beți-șoare pentru pleoape și sprâncene. Pensete și lingurițe de argint. Borcănele și sticluțe din porțelan și sticlă lăptoasă care conțineau, cum bine știa, poțiuni și alifii din ingrediente destul de banale ca funinginea, untura de gâscă și sucul de morcovi, precum și unele destul de primejdioase și misterioase ca mandragora, antimoniul, mătrăguna, canabisul, sângele de dragon și esența de venin de scorpioni uriași. Și mai presus de toate, în jur, în aer – mirosul de liliac și agrișe, parfumul pe care îl folosea de obicei.

O regăsea în aceste obiecte. O regăsea în acest parfum.

Dar nu era ea însăși.

A coborât simțind cum îi crește neliniștea și i se acumulează furia. Împotriva tuturor.

Îl înfuria omleta rece și țeapănă pe care i-o servea cârciumarul la micul dejun, desprins pentru un moment de fetița care lucra

în spate, la bucătărie. Îl enerva că fetița avea cel mult doisprezece ani. Și lacrimi în ochi.

Vremea caldă, de primăvară și rumoarea veselă a vieții trepidante de pe stradă nu i-au îmbunătățit lui Geralt starea de spirit. Încă nu găsea nimic atractiv în Aedd Gynvael, un târgușor care, după părerea lui, era ca o parodie deșănțată a tuturor târgușoarelor știute de el – era caricatural mai zgomotos, mai apăsător, mai murdar și mai iritant.

A simțit că miasmele firave de gunoi îi persistau în haine și în păr. S-a hotărât să meargă să facă o baie.

La baie l-a supărat slujbașul care se holba la medalionul de vânător și la spada sprijinită de marginea căzii. L-a nemulțumit și faptul că nu i-a oferit o târfă. N-avea de gând să facă uz de serviciile ei, dar în băi tuturor li se ofereau, de aceea îl înfuria la culme excepția făcută.

Cu toate că a ieșit mirosind puternic a săpun gri, tot nu i se îmbunătățise dispoziția și Aedd Gynvael nu i se părea cu nimic mai atractiv ca înainte. Încă nu găsea nimic care să-l încânte. Nu-i plăceau grămezile de gunoi de grajd care tronau pe ulițe. Nu-i plăceau cerșetorii ghemuiți sub zidurile templului. Nu-i plăcea inscripția strâmbă de pe zid, care proclama: ELFII ÎN REZERVAȚIE!

Nu l-au lăsat să intre în castel, l-au trimis să-l caute pe staroste la breasla negustorilor. L-au supărat. De asemenea, l-a supărat când un meșter breslaș elf mai vârstnic i-a spus să se uite după staroste prin piață, măsurându-l cu un dispreț și o superioritate ciudate pentru cineva care urmează să fie izolat într-un ghetou în scurtă vreme.

Piața în care roiau oamenii era ticsită de tarabe, telegute, cai, boi și muște. Pe o platformă era un condamnat la stâlpul infamiei în care gloata azvârlea cu balegă și mâl. Osânditul, dând dovadă de un calm admirabil, îi insulta pe batjocoritorii săi fără să ridice vocea.

Lui Geralt, care era familiarizat cu atmosfera, îi erau clare motivele pentru prezența starostelui în acel vacarm. Negustorii veniți cu caravanele umflau prețurile ca să-și scoată ploconul pe care trebuia să-l dea mai departe. Starostele, căruia nu-i era străin obiceiul, venea în mijlocul lor ca să nu se ostenească prea mult negustorii.

Locul în care își exercita misiunea era marcat printr-un baldachin de un albastru murdar, întins pe stâlpi. În interior se găsea o masă înconjurată de mușterii zurbagii. Într-un capăt al mesei stătea starostele Herbolth, al cărui dispreț față de toți și de toate i se putea citi pe fața spălăcită.

– Hei! Încotro?

Geralt și-a întors lent capul. Și-a înăbușit imediat mânia, și-a stăpânit nervozitatea, s-a transformat într-un sloi tare, rece, de gheață. Nu se putea lăsa pradă emoțiilor. Bărbatul care i-a ieșit în cale avea părul gălbui ca penele de grangur și sprâncenele de aceeași culoare, deasupra ochilor goi, spălăciți. Mâinile subțiri, cu degete lungi, i se odihneau pe centura din plăci masive de alamă, încărcată cu o spadă, un buzdugan și două pumnale.

– Aha, a spus bărbatul, te-am recunoscut. Ești vânător, nu-i așa? Îl cauți pe Herbolth?

Geralt a confirmat din cap, continuând să-i privească mâinile. Știa că e primejdios să-și ridice privirea de la mâinile bărbatului.

– Am auzit despre tine, falnic cuceritor de monștri, i-a declarat cel cu părul gălbui, privind cu vigilență mâinile lui Geralt. Deși mi se pare că nu ne-am întâlnit niciodată, probabil ai auzit și tu despre mine. Sunt Ivo Mirce. Dar toată lumea îmi spune Greiere.

Vânătorul a dat din cap în semn că a auzit. Știa, de asemenea, prețul care fusese fixat pentru capul Greierului în Wyzima, Caelf și Vattweir. Dacă l-ar fi întrebat cineva, i-ar fi spus că este un preț mic. Dar nu l-a întrebat nimeni.

– Bine, a zis Greiere. Starostele, din câte știu, te așteaptă. Poți să te duci. Dar spada, prietene, o lași aici. Pe mine, după cum vezi, mă plătește ca să veghez la tot ce se peterece aici. Nimeni nu are dreptul să se apropie de Herbolth înarmat. Ai priceput?

Geralt a ridicat din umeri indiferent, și-a desfăcut centura și i-a înmânat spada. Greiere i-a zâmbit în colțul gurii.

– Ca să vezi, i-a spus surprins. Ce politicos, fără niciun cuvânt de protest. Știam eu că zvonurile despre tine sunt exagerate. Mi-ar plăcea să-mi ceri vreodată spada, o să-mi vezi atunci răspunsul.

– Hei, Greiere! a exclamat dintr-odată starostele ridicându-se. Lasă-l să treacă! Vino grabnic încoace, coane Geralt, bun venit, bun venit. Ia, jupânilor negustori, lăsaţi-ne singuri preţ de câteva clipe. Interesele voastre trebuie să cedeze în faţa celor de o mai mare importanţă pentru târg. Petiţiile lăsaţi-le la secretarul meu!

Geralt nu s-a lăsat înşelat de entuziasmul întâmpinării mieroase. Ştia că servea doar ca element de negociere. Negustorii au avut timp să se gândească dacă era de-ajuns ploconul.

– Pun rămăşag că Greiere a încercat să te provoace. Herbolth a ridicat mâna neglijent ca răspuns la salutul din cap la fel de neglijent al vânătorului. Nu-ţi face griji. Greiere scoate spada numai dacă i se porunceşte. De bună seamă că nu-i prea place, dar n-are încotro, atâta timp cât îl plătesc, trebuie să mi se supună, altfel, drum bun şi cale bătută. Nu-ţi face griji pentru el.

– Da' la ce naiba ai nevoie de cineva ca Greiere, staroste? Chiar aşa de primejdios e pe-aici?

– Nu e, pentru că îl plătesc pe Greiere, a râs Herbolth. Faima lui ajunge foarte departe şi el este de partea mea. Vezi tu, Aedd Gynvael şi alte târguri din valea Toinei aparţin nobililor Raskverelin. Iar în ultima vreme, nobilii se schimbă toată ziua bună ziua. Nu se ştie de ce se tot schimbă, dar, oricum, unu din doi este semielf sau sfertelf, sânge blestemat şi rasă blestemată, tot ce este rău vine de la elfi.

Geralt n-a mai adăugat că şi de la căruţaşi, deoarece gluma, deşi cunoscută, nu le pica bine tuturor.

– Fiecare nobil nou, a continuat să-şi dezlege limba Herbolth, începe cu înlăturarea starostilor şi a guvernatorilor vechiului regim pentru a-şi pune în locul lor rudele şi prietenii. Dar după ce i-a făcut Greiere odată trimisului unui anumit nobil, nimeni n-a mai îndrăznit să încerce să mă dea la o parte şi uite-aşa sunt cel mai vechi staroste din cel mai vechi regim, atât de vechi, că nici măcar nu-mi aduc aminte care. Ei bine, dar hai să nu mai îndrugăm verzi şi uscate, aşa cum obişnuia să spună prima mea soţie, zeii s-o ierte. Să trecem la afaceri. Ce dihanie s-a aciuat în gunoiul nostru?

– Un zeugel.

– În viața mea nu am auzit de așa ceva. Presupun că i-ai făcut seama?

– E pe lumea cealaltă.

– Cât trebuie să primești ca răsplată? Șaptezeci?

– O sută.

– Bine, bine, maestre vânător! Cred c-ai băut gaz! O sută de mărci ca să ucizi un vierme cuibărit într-o grămadă de rahat?

– Vierme, nevierme, staroste, a înghițit opt persoane, așa cum ai afirmat și dumneata.

– Oameni? Ei, asta-i bună! Monstrulețul, așa cum mi s-a raportat, l-a halit pe bătrânul Coajă, faimos pentru faptul că niciodată nu a fost treaz, o babă de prin mahala și niște plozi de-ai lui Sulirad Căpriorul, nu s-a descoperit prea repede câți pentru că nici măcar Sulirad nu știe exact câți copii are, i-ar lua ceva timp ca să-i numere. Ce mai oameni! Optzeci.

– Dacă nu l-aș fi omorât pe zeugel, n-ar fi durat mult și ar fi înfulecat pe cineva important. Pe spițer, de exemplu. Ei, de unde-ai mai fi făcut rost de alifie pentru șancru? O sută.

– O sută de mărci înseamnă o căruță de bani. Nu știu dacă ți-aș da atât nici pentru o hidră cu nouă capete. Optzeci și cinci.

– O sută, coane Herbolth. Cu toate că n-a fost tocmai o hidră cu nouă capete, nimeni de pe-aici, nici măcar vestitul Greiere, n-a putut să-i facă față în vreun fel zeugelui.

– Pentru că nimeni de pe-aici nu se ocupă cu scormonitul prin bălegar și gunoi. Ultimul meu cuvânt: nouăzeci.

– O sută.

– Nouăzeci și cinci, la naiba și la toți demonii și diavolii!

– De acord.

– Bine, a rânjit Herbolth. S-a făcut. Întotdeauna te tocmești așa de bine, vânătorule?

– Nu. Geralt nu i-a zâmbit. Destul de rar. Dar am vrut să te țin pe jar, staroste.

– M-ai ținut, lua-te-ar naiba, a râs Herbolth cu hohote. Hei, Țarabă! Fă-te-ncoace! Scoate cartea și punga și numără-mi degrabă nouăzeci de mărci.

– Era vorba de nouăzeci și cinci.

– Și darea?

Vânătorul l-a înjurat printre dinți. Starostele și-a pus pecetea pe chitanță, apoi s-a scobit în ureche cu celălalt capăt al tocului.

– Am încredere c-o să fie liniște și pace de-acum încolo în grămada de gunoi. Nu-i așa, vânătorule?

– Așa ar trebui. A fost doar un singur zeugel. Ce-i drept, ar fi putut să se înmulțească. Zeugelii sunt hermafrodiți ca melcii.

– Ce povești îmi tot îndrugi tu acolo? Herbolth l-a privit sașiu. Pentru înmulțire e nevoie de doi, vreau să spun mascul și femelă. Ei bine, zeugelii ăștia se înmulțesc chiar așa ca puricii sau ca șoarecii, luându-se la trântă cu paiele dintr-o saltea putredă? Orice prost știe, la urma urmei, că nu există șoricei și șoricioaice, ci se înmulțesc așa în paiele putrede.

– Și melcii se iau la trântă cu frunzele umede, a declarat secretarul Tarabă, ocupat în continuare cu stivuirea monedelor.

– Toată lumea știe, a încuviințat Geralt zâmbind vesel. Nu există melci și melcoaice, ci numai melci și frunze. Și cine crede altceva se înșală.

– Destul, i-a retezat-o starostele privindu-l suspicios. Gata cu gângăniile. Te-am întrebat dacă în groapa de gunoi mai este ceva care să ne pună pe fugă și te rog să-mi răspunzi scurt și la obiect.

– Preț de vreo lună ar trebui să mai scotociți prin groapa de gunoi, de preferință cu câinii. Puii de zeugel sunt inofensivi.

– Ai putea să te ocupi tu, vânătorule? Cât despre plată, mai stăm de vorbă.

– Nu. Geralt și-a luat mărcile din mâinile lui Tarabă. Eu nu am de gând să mai rămân în fermecătorul vostru târg nici măcar o săptămână, ce să mai vorbim de o lună.

– Interesant ce spui, a zâmbit Herbolth ironic, privindu-l drept în ochi. Într-adevăr, interesant. Pentru că eu cred că o să stai mai mult pe la noi.

– Greșești, staroste.

– Oare? Ai venit aici cu vrăjitoarea brunetă, cum o cheamă că am uitat... Guinever, parcă. La „Sub Nisetru“, stai cu ea. Se spune că într-o singură odaie.

– Și ce dacă?

– Păi ea, ori de câte ori ajunge în Aedd Gynvael, nu pleacă prea curând. Și a fost de atâtea ori pe la noi.

Tarabă a rânjit larg, știrb și semnificativ. Herbolth a continuat să-l țintuiască pe Geralt cu privirea, fără să zâmbească. Geralt a zâmbit cât de amenințător a putut.

– La urma urmelor, eu nu știu nimic... Starostele s-a uitat în zare și a lovit cu călcâiul în pământ. Și nici nu-mi pasă deloc, la naiba. Dar vrăjitorul Istredd, ca să știi și tu, este o persoană importantă printre noi. E de neînlocuit în acest târg, de neprețuit, aș spune. Este respectat de lumea de aici și de alții deopotrivă. Noi nu ne băgăm nasul în vrăjile lui și nici în treburile lui personale.

– Poate că pe bună dreptate, a încuviințat vânătorul. Și unde locuiește, dacă pot întreba?

– Nu știi? Păi, chiar aici, vezi casa aceea? Aia albă, înaltă, între siloz și depozitul de arme ca, iertat să-mi fie, o lumânare băgată-n cur. Dar acum nu-l găsești pe-acasă. Istredd a descoperit nu de mult ceva lângă zidul dinspre miazăzi și acum sapă de zor în jur ca o cârtiță. Și oamenii m-au îndemnat să văd ce e cu săpăturile acelea. M-am dus, l-am întrebat politicos ce se petrece, de ce sapi gropi, maestre, de parc-ai fi un țânc, că uite, râde lumea de tine de-acum. Ce este acolo, în pământ? El s-a uitat la mine ca la un căpcăun și mi-a zis: „Istoria.“ Cum adică istoria, l-am întrebat. Mi-a spus: „Istoria omenirii. Răspunsuri la întrebări. La întrebări despre ce a fost și la întrebări despre ce o să fie.“ Un rahat a fost aici, i-am spus, înainte de a fi târgul, ce să fie? Congeri, bălării și vârcolaci. Iar ce-o să fie depinde de cine va fi numit guvernator în Rakverelin, de vreun alt semielf spurcat. Iar în pământ nu există nicio istorie, nu e nimic acolo, în afară de râme, dacă cineva are nevoie pentru pescuit. Crezi că m-a ascultat? Da' de unde. Sapă întruna. Așadar, dacă ai chef să-l vezi, du-te la zidul dinspre miazăzi.

– Eee, jupâne staroste, a pufnit Tarabă. Acum e în casă. Ce să caute el acum la săpături, acum când...

Herbolth s-a uitat urât la el. Tarabă s-a încovoiat şi a tuşit, încrucişându-şi picioarele. Vânătorul, zâmbind în continuare ameninţător, şi-a încrucişat mâinile la piept.

– Da, ăhhâm, ăhâmm... şi-a dres glasul starostele. Cine ştie, poate că de fapt Istredd este acum în casă. Ceea ce pe mine, la urma urmei, nu mă...

– Rămas-bun, sănătate, staroste, i-a urat Geralt fără să se forţeze într-o parodie de plecăciune. Să ai o zi bună!

S-a dus la Greiere, care i-a ieşit în întâmpinare cu armele zăngănind. Fără vreun cuvânt, şi-a întins mâna după spada pe care Greiere o ţinea la subraţ. Greiere a făcut un pas îndărăt.

– Te grăbeşti, vânătorule?

– Mă grăbesc.

– M-am uitat la spada ta.

Geralt l-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire care nici cu cele mai bune intenţii nu putea fi considerată caldă.

– Eşti vrednic de laudă, a dat din cap. Nu multora le-a fost dat s-o vadă. Şi mai puţini ar putea vorbi despre asta.

– Ho, ho! Lui Greiere i-au scânteiat dinţii. A sunat tare înspăimântător, mi s-a făcut pielea de găină. M-am întrebat mereu, vânătorule, de ce oamenilor le este atât de frică de tine. Şi cred că acum ştiu.

– Mă grăbesc, Greiere. Dă-mi spada, te rog frumos.

– Fum în ochi, vânătorule, nimic altceva decât fum în ochi. Sperii oamenii ca un apicultor albinele, cu fum şi duhoare, cu faţa asta de piatră, cu pălăvrăgeala şi cu zvonurile pe care, mai mult ca sigur, tot tu le răspândeşti. Şi albinele fug de fum, tâmpitele, în loc să-şi înfigă acul în curul de vânător, care s-ar umfla ca oricare altul. Umblă vorba despre voi că nu simţiţi la fel ca toţi oamenii. Prostii. Dacă v-ar înjunghia pe unul dintre voi cum ar trebui, aţi simţi.

– Ai terminat?

– Da, i-a răspuns Greiere oferindu-i spada. Ştii ce curiozitate am, vânătorule?

– Ştiu. Albinele.

– Nu. Mă gândesc aşa şi mă întreb, dacă tu cu spada ta vii pe un drum dintr-o direcţie, iar eu vin din cealaltă direcţie, care dintre noi ajunge la capătul drumului? Ar fi interesant de pus un rămăşag.

– De ce mă provoci, Greiere? Cauţi gâlceavă? Ce vrei de la mine?

– Nimic. Sunt doar curios să văd cât adevăr este în ceea ce vorbesc oamenii. Că sunteţi grozavi în luptă, voi, vânătorii, că n-aveţi inimă, nici suflet, nici milă, nici conştiinţă. Şi asta e suficient? Pentru că despre mine, de exemplu, se spune acelaşi lucru. Şi nu fără motiv. De aceea sunt teribil de curios care dintre noi doi, dacă ne-am încăiera pe drum, ar ieşi teafăr. Ei? Ce zici? Ar merge un rămăşag?

– Ţi-am spus că mă grăbesc. N-o să-mi pierd vremea meditând la fleacuri. Şi nu obişnuiesc să pariez. Dar, dacă o să-ţi treacă prin cap vreodată să mă şicanezi pe drum, îţi dau un sfat prietenesc, Greiere. Să te gândeşti bine mai întâi.

– Fum, a zâmbit amar Greiere. Fum în ochi, vânătorule. Nimic mai mult. Să ne vedem cu bine, cine ştie? Poate pe vreun drum?

– Cine ştie.

IV

– Aici putem vorbi liber. Stai jos, Geralt.

Ceea ce sărea cel mai mult în ochi în atelier era numărul impresionant de cărţi – ocupau cea mai mare parte a spaţiului din această încăpere imensă. Volumele groase umpleau rafturile prinse de pereţi, arcuiau etajerele, se îngrămădeau pe cutii şi pe dulapuri. Din câte apreciase vânătorul, trebuie să fi costat o avere. Nu lipseau, desigur, alte elemente tipice pentru crearea atmosferei – un crocodil împăiat, un peşte uscat, agăţat de tavan, un schelet colbăit şi o colecţie impunătoare de borcane cu alcool care conţineau toate monstruozităţile imaginabile: centipede, păianjeni, şerpi, broaşte, precum şi nenumărate fragmente umane şi neumane, în cea mai mare parte măruntaie. Era chiar şi un homunculus

sau ceva asemănător unui homunculus, dar care putea la fel de bine să fie un făt afumat.

Pe Geralt această colecţie nu l-a dat pe spate – locuise o jumătate de an la Yennefer în Vengerberg, iar ea avea o colecţie şi mai interesantă, care conţinea chiar şi un falus de proporţii nemaiîntâlnite, s-ar părea că al unui trol de la munte. Avea, de asemenea, un unicorn împăiat cu deosebită măiestrie, pe a cărui crupă îi plăcea să facă dragoste. Geralt era de părere că, dacă ar exista pe lume un loc mai nepotrivit pentru a face dragoste, n-ar fi, probabil, decât crupa unui unicorn viu. Spre deosebire de el, pentru care patul era un lux şi profita de toate ocaziile posibile pentru a folosi această mobilă magnifică, Yennefer dădea dovadă de extravaganţe dintre cele mai sălbatice. Geralt îşi amintea clipele speciale petrecute cu vrăjitoarea pe un acoperiş destul de înclinat, într-o scorbură plină de scârboşenii, într-un balcon care pe deasupra mai era şi al altcuiva, pe parapetul unui pod, într-o canoe şubredă pe un râu rapid şi în timpul unei levitaţii la treizeci de stânjeni deasupra solului. Dar unicornul fusese cel mai rău. Într-o bună zi, mumia a crăpat sub ei, s-a rupt şi s-a împrăştiat în bucăţi, dându-le suficiente motive să râdă.

– Ce găseşti aşa de amuzant, vânătorule? l-a întrebat Istredd şezând în spatele unei mese lungi, pe blatul căreia zăceau numeroase cranii de morsă, oase şi bucăţi de fier ruginite.

– De fiecare dată când văd asemenea lucruri – vânătorul s-a aşezat în capătul opus, arătând spre borcănele şi borcane – mă întreb dacă chiar nu se poate practica vrăjitoria fără toate scârboşeniile la vederea cărora ţi se strânge stomacul.

– E o chestiune de gust, i-a replicat vrăjitorul. Precum şi de obişnuinţă. Ceea ce unul detestă pe altul îl lasă rece. Dar tu, Geralt, ce deteşti? Mă întreb şi eu ce-ar putea detesta cineva care, din câte mi-au ajuns la urechi, pentru bani e în stare să intre până la gât în balegă şi gunoi? Nu mi-o lua, te rog, în nume de rău. Chiar sunt foarte curios să aflu ce anume îi poate isca repulsie unui vânător.

– Oare nu cumva borcanul ăsta conţine sânge menstrual de fecioară neprihănită, Istredd? Ei bine, află că mă dezgustă când

îmi închipui cum tu, un vrăjitor serios, cu sticluța în mână, încerci să obții acest lichid prețios, picătură cu picătură, îngenunchind, ca să mă exprim așa, chiar în fața sursei.

– Ești tare, i-a zâmbit Istredd. Mă refer, desigur, la gluma ta genială, pentru că în ceea ce privește conținutul borcanului, nu l-ai dibuit.

– Dar, uneori, folosești astfel de sânge, nu? Unele vrăji, din câte mi-a fost dat să aud, nici nu pot purcede fără sânge de fecioară, de preferință ucisă în timpul fulgerului, pe lună plină, cu cer senin. Așa, de curiozitate, cu ce este mai bun sângele acesta decât cel al unei târfe bete căzute de pe o palisadă?

– Cu nimic, a încuviințat vrăjitorul cu un zambet amabil pe buze. Dar dacă se demonstrează că rolul acestuia ar putea fi îndeplinit aproape la fel de bine de sângele unui porc, mai lesne de obținut, atunci gloata ar purcede la practicarea vrăjitoriei. Dar, dacă gloata trebuie să colecteze și să folosească sânge feciorelnic care te fascinează atât, lacrimi de dragon, venin de tarantulă albă, decoct de mâini retezate de la nou-născuți sau de la vreun cadavru dezgropat la miezul nopții, mai mult ca sigur o să se răzgândească.

Au tăcut. Istredd, dând impresia că e profund cufundat în gânduri, lovea cu unghiile în craniul scrijelit, înnegrit și cu mandibula lipsă, care zăcea în fața lui. Cu degetul arătător urmărea bordura zimțată a găurii care se termina la osul temporal. Geralt îl privea discret. Se întreba câți ani putea să aibă vrăjitorul. Știa că cei mai talentați erau capabili să-și încetinească procesul de îmbătrânire pentru totdeauna, la orice vârstă. Bărbații, pentru reputație și prestigiu, preferau vârsta unei maturități avansate, ca să sugereze înțelepciune și experiență. Femeilor – ca Yennefer – le păsa mai puțin de prestigiu și mai mult de fizicul lor atrăgător. Istredd părea în toată puterea, până în patruzeci. Avea părul grizonant, drept, până la umăr, și numeroase riduri pe frunte, la colțurile gurii și în jurul ochilor, care îi confereau un plus de seriozitate. Geralt nu-și dădea seama dacă profunzimea și înțelepciunea din ochii cenușii, fermecători, era naturală sau obținută prin vrăji. După un răstimp a ajuns la concluzia că-i era totuna.

– Istredd, a rupt vânătorul tăcerea ciudată. Am venit aici pentru că am vrut s-o văd pe Yennefer. Cu toate că n-am găsit-o, m-ai invitat înăuntru. Ca să discutăm. Despre ce? Despre gloata care încearcă să-ţi spargă monopolul utilizării vrăjitoriei? Ştiu că şi pe mine mă incluzi în această gloată. Nu-i nimic nou pentru mine. Pentru o clipă am avut impresia că te dovedeşti a fi altfel decât confraţii tăi, care de multe ori au întreţinut o conversaţie serioasă cu mine doar pentru a-mi demonstra că nu mă apreciază.

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru, cum le spui tu, confraţii mei, i-a răspuns senin vrăjitorul. Îi înţeleg, pentru că, la fel ca ei, ca să ajung să practic vrăjitoria la acest nivel, a trebuit să muncesc pe brânci. Pe când eram un ţânc, când băieţaşii de vârsta mea alergau pe câmp cu arcuri şi săgeţi, pescuiau sau se jucau de-a leapşa, eu nu-mi scoteam nasul din manuscrise. De la piatra rece a pardoselii din etajele turnului, mi s-au rupt oasele şi articulaţiile vara, bineînţeles, căci iarna îmi trosnea smalţul de pe dinţi. Colbul de pe cărţile vechi îmi stârnea câte o tuse de-mi dădeau lacrimile şi-mi ieşeau ochii din cap, iar maestrul, bătrânul Roedskilde, nu rata niciodată ocazia de-a mă plesni cu biciul pe spate, socotind că altfel nu se poate ajunge la un progres academic satisfăcător. Nu umblam pe la lupte, nici cu fetele, nici la bere, în cei mai buni ani, atunci când toate distracţiile au cel mai bun gust.

– Bietul de tine, şi-a schimonosit vânătorul faţa într-o grimasă. Sunt copleşit până la lacrimi.

– Ce-i cu ironia asta? Încerc să-ţi explic motivele pentru care vrăjitorii nu se dau în vânt după ghicitori, vindecători, spiritişti. Spune-i cum vrei, chiar şi invidie pur şi simplu, dar tocmai de-aia se iscă antipatia. Nu ne convine când vedem cum vrăjitoria, o artă pe care am fost învăţaţi să o tratăm ca pe un privilegiu al elitei şi un mister sacru, a încăput pe mâinile profanilor şi ale amatorilor. Chiar şi atunci când este vorba despre o vrăjitorie meschină, depăşită, ridicolă. Acesta este motivul pentru care confraţii mei te detestă. Aidoma mie, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă.

Geralt era sătul până-n gât de discuţii, de trăncăneală, de senzaţia destul de neplăcută de anxietate pe care o simţea ca un melc

târându-i-se pe ceafă și pe spate. S-a uitat drept în ochii lui, cu degetele încleștate pe marginea mesei.

– E vorba de Yennefer, nu?

Vrăjitorul a ridicat capul, atingând în continuare ușor cu unghiile craniul așezat pe masă.

– Bravo pentru perspicacitate, a declarat susținându-i privirea vânătorului. Felicitările mele. Da, este vorba despre Yennefer.

Geralt a amuțit. Demult, cu ani în urmă, cu mulți, mulți ani în urmă, pe vremea când era abia un vânător tânăr, pândea o manticoră. A simțit că se apropie manticora. Nu putea s-o vadă ori s-o audă. Dar a simțit-o. N-a uitat niciodată acea senzație. Și acum simțea exact la fel.

– Perspicacitatea ta, a adăugat vrăjitorul, ne scutește de pierderea timpului pe care ni l-ar lua învârtitul în jurul cozii. Și da, acum s-a limpezit totul.

Geralt s-a abținut de la comentarii.

– Strânsa mea prietenie cu Yennefer, a continuat Istredd, durează de multă vreme, vânătorule. Pentru un lung răstimp a fost o amiciție fără obligații, bazată pe anumite intervale mai lungi sau mai scurte, mai mult sau mai puțin regulate, în care am fost împreună. Astfel de parteneriate se practică pe scară largă în rândul repezentanților breslei noastre. Numai că dintr-odată am simțit nevoia de mai mult de atât. Am decis să-i prezint propunerea de a rămâne cu mine pentru totdeauna.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că se va gândi. I-am dat timp să se gândească. Știu că nu este o decizie ușoară pentru ea.

– De ce-mi vorbești despre asta, Istredd? Ce te determină, dincolo de sinceritatea respectabilă, dar surprinzătoare, atât de rară în rândul celor din breasla ta? Ce scop urmărești cu această sinceritate?

– Unul prozaic, a oftat vrăjitorul. Pentru că, vezi, tu ești persoana care o pune pe Yennefer în dificultate în luarea deciziei. Îți cer, prin urmare, să-ți iei tălpășița de bunăvoie. Să dispari din viața ei, să nu-i mai stai în cale. Pe scurt: să te duci la naiba. De

preferat, pe furiș și fără rămas-bun, așa cum, după cum mi-a mărturisit, ai procedat de multe ori.

– Într-adevăr, i-a zâmbit silit Geralt. Onestitatea ta ieșită din comun mă uimește din ce în ce mai mult. Mă puteam aștepta la orice, dar nu la o astfel de solicitare. Nu crezi că, în loc să-mi ceri așa ceva, ai fi putut mai degrabă să-mi arunci o sferă de lumină în spate? N-aș mai fi fost un obstacol în calea nimănui, ci doar o pată de funingine care trebuia ștearsă de pe perete. O metodă mai ușoară și mai sigură. Pentru că, vezi tu, cererea poate fi refuzată, dar fulgerul globular nu poate da greș.

– Nu iau în calcul un posibil refuz.

– De ce? Doar nu cumva această solicitare ciudată înseamnă un avertisment care precedă vreun fulger sau altă vrajă distractivă? Oare această cerere poate fi susținută și de argumente zornăitoare? De o sumă care-i năucește pe vânătorii lacomi? Cât ai de gând să-mi plătești ca să nu-ți mai stau în calea fericirii?

Vrăjitorul a încetat să bată darabana în craniu, și-a pus o mână pe el cu degetele încleștate. Geralt a remarcat că încheieturile i s-au albit.

– N-am avut intenția să te ofensez cu o astfel de ofertă, a spus vrăjitorul. Departe de mine acest gând. Dar... dacă tu... Geralt, eu sunt vrăjitor și nu unul dintre cei slabi. Nu vreau să mă laud aici cu omnipotența mea, dar multe dintre dorințele tale, dacă ai vrea să mi le spui, ți le-aș putea îndeplini. Unele chiar foarte lesne.

Și-a fluturat mâna nonșalant de parc-ar fi îndepărtat țânțarii. Pe blatul mesei au început dintr-odată să mișune fluturi Apollo fabuloși, multicolori.

– Dorința mea, Istredd, și-a tărăgănat vorbele vânătorul, alungând insectele înaripate din față, este să nu te mai bagi între mine și Yennefer. Puțin îmi pasă de propunerea pe care i-ai făcut-o. Trebuia să-i propui atunci când erați împreună. În trecut. Deoarece trecutul e trecut, iar prezentul e prezent. În prezent este cu mine. Trebuie să plec ca să-ți înlesnesc fericirea? Refuz. Nu numai că nu ți-o voi înlesni, dar o să te și sâcâi atât cât îmi va sta în putință. După cum observi, nu mă dau îndărăt de la sinceritate.

– Nu ai dreptul să mă refuzi. Nu tu.

– Drept cine mă iei, Istredd?

Vrăjitorul l-a ţintuit cu privirea, sprijinit peste masă.

– Drept o toană trecătoare de-a ei. O fascinaţie de moment, în cel mai bun caz, un capriciu, o aventură dintre sutele pe care le-a avut Yenna, deoarece Yennei îi place să se joace cu emoţiile, este impulsivă şi imprevizibilă în capriciile ei. Drept asta te-am luat, cu toate că, după schimbul acesta de cuvinte, refuz să cred că te tratează doar ca pe un instrument. Dar crede-mă, asta se întâmplă de cele mai multe ori.

– Nu mi-ai înţeles întrebarea.

– Te înşeli, am înţeles-o. Dar în mod deliberat m-am referit doar la emoţiile Yennei. Pentru că tu eşti vânător şi nu poţi să trăieşti nicio emoţie, nu poţi. Nu vrei să-mi îndeplineşti rugămintea pentru că ţi se pare că e dependentă de tine, ai impresia că... Geralt, eşti cu ea doar pentru că vrea şi vei fi cu ea atâta timp cât va vrea ea. Iar ceea ce simţi este doar o proiecţie a emoţiilor ei, a interesului de care dă dovadă faţă de tine. Pentru toţi demonii din împărăţia lui Hades, Geralt, doar nu eşti un băieţandru, ştii bine cine eşti. Eşti un mutant. Nu mă înţelege greşit, nu spun asta pentru a te denigra sau din dispreţ. Ţin să-ţi precizez. Eşti un mutant, iar una dintre caracteristicile de bază ale mutaţiei este insensibilitatea totală la emoţii. Aşa ai fost creat, ca să-ţi poţi efectua munca. Ai înţeles? Nu poţi simţi nimic. Tot ceea ce iei drept emoţii sunt de fapt amintiri din memoria celulară, somatică, dacă ştii ce înseamnă cuvântul.

– Imaginează-ţi că ştiu.

– Cu atât mai bine. Ascultă-mă atunci. Îţi cer ceva ce nu i-aş putea cere unui om, ci doar unui vânător. Sunt sincer cu un vânător, cu un om nu mi-aş putea permite sinceritatea. Geralt, vreau să-i ofer Yennei înţelegere şi stabilitate, afecţiune şi fericire. Poţi, cu mâna pe inimă, să declari acelaşi lucru? Nu, nu poţi. Pentru tine, acestea sunt cuvinte fără sens. O urmăreşti pe Yenna, bucuros ca un copil de simpatia de moment pe care ţi-o dovedeşte. Torci ca o pisică sălbatică în care aruncă toţi cu pietre, fericit că, în sfârşit, s-a găsit cineva care nu se teme să-ţi mângâie blana. Înţelegi ce vreau să-ţi

spun? Oh, știu că înțelegi, doar nu ești tâmpit, asta-i clar. Îți dai seama că nu ai niciun drept să-mi refuzi amabila propunere.

– Am dreptul să refuz, a spus răspicat Geralt, așa cum ai avut și tu dreptul să-mi ceri și astfel ni se anulează reciproc drepturile și ne întoarcem în punctul de plecare, acesta fiind: Yen, fără să se sinchisească de mutațiile mele și de consecințele acestora, este cu mine acum. I-ai făcut o propunere, e dreptul tău. Ți-a spus c-o să se mai gândească? E dreptul ei. Ai cumva impresia că eu îi îngreunez luarea hotărârii? Că șovăie? Că eu sunt cauza șovăirii ei? Acesta este de-acum dreptul meu. Dacă șovăie, pesemne că o fi având ea vreun motiv. Poate că am eu ceva să-i ofer, cu toate că pentru acel ceva nu există cuvinte în vocabularul vânătorilor.

– Ascultă-mă...

– Ba nu. Ascultă-mă tu pe mine. A fost cândva cu tine, ai spus? Cine știe, poate că nu eu, ci tu ai fost pentru ea doar o aventură trecătoare, un capriciu, o emoție necontrolată, tipică pentru ea. Istredd, nu pot să exclud nici măcar faptul că te tratează ca pe un instrument. Așa ceva, maestre vrăjitor, nu poate fi exclus numai pe baza acestei conversații. În acest caz, după părerea mea, instrumentul capătă importanță prin elocvență.

Istredd nici măcar n-a clipit, nici măcar nu și-a încleștat maxilarul. Geralt i-a admirat calmul. Totuși, tăcerea prelungită părea să indice faptul că lovitura a ajuns la țintă.

– Te joci cu cuvintele, a rostit în cele din urmă vrăjitorul. Te amăgești cu ele. Vrei să înlocuiești cu ele sentimentele umane naturale care-ți lipsesc. Cuvintele tale nu exprimă sentimente, sunt numai sunete, asemenea celor produse de craniul ăsta atunci când ciocănești în el. Fiindcă ești la fel de sec precum acest craniu. Nu ai niciun drept...

– Pân-aici, l-a întrerupt Geralt tăios, poate chiar prea tăios. Nu-mi dictezi tu mie ce drepturi am sau n-am, m-am săturat până peste cap, m-ai auzit? Ți-am spus, drepturile noastre sunt egale. Ba nu, la naiba, ale mele sunt mai mari.

– Serios? Vrăjitorul a pălit ușor spre satisfacția de nedescris a lui Geralt. Cum așa?

Vânătorul s-a gândit o clipă și a decis să-l lovească.

– Uite-așa, a izbucnit el, noaptea trecută a făcut dragoste cu mine, și nu cu tine.

Istredd a tras craniul mai aproape de el, l-a mângâiat. Mâna, spre disperarea de Geralt, nu-i tremura deloc.

– Acest lucru, în viziunea ta, îți dă anumite drepturi?

– Doar unul. Dreptul de a trage concluzii.

– Aha, a replicat domol vrăjitorul. În regulă. Cum dorești. Cu mine a făcut dragoste azi-dimineață. Trage concluziile, ai dreptul. Eu le-am tras deja.

Tăcerea a durat mult. Geralt își căuta disperat cuvintele. Nu le-a găsit. Nici măcar unul.

– Gata cu sporovăiala, a zis în cele din urmă, în picioare, stânjenit pentru că suna brutal și prostesc. Mă duc.

– Du-te dracului, i-a spus Istredd dintr-odată, fără să-l privească.

V

Când a intrat, el era prăvălit pe pat, îmbrăcat, cu mâinile sub cap. Se prefăcea că se uită la plafon. Se uita la ea.

Yennefer a închis încet ușa. Era frumoasă.

Cât e de frumoasă, și-a spus în gând. Totul este frumos la ea. Și periculos. Culorile acestea ale ei, contrastul alb-negru. Frumusețe și teroare. Buclele ei naturale, negre ca pana corbului. Pometii proeminenți, puși în evidență de câte un rid pe care zâmbetul – în cazul în care consideră că este oportun să zâmbească – îl creează lângă buzele fermecător de subțiri și palide de sub ruj. Sprâncenele, fermecător de neregulate atunci când își șterge cărbunele care le accentuează în timpul zilei. Nasul ei fermecător de lung. Mâinile ei mici, fermecător de nervoase, neliniștite și dibace. Talia subțire și grațioasă, marcată de centura strânsă excesiv. Picioarele zvelte, care-i dau o formă ovală fustei negre în mișcare. Frumoasă.

Fără un cuvânt, s-a așezat la masă cu bărbia sprijinită pe brațele încrucișate.

– Bine, hai să începem, a spus ea. Tăcerea asta prelungită și plină de dramatism este prea banală pentru mine. Să luăm taurul de coarne. Ridică-te din pat și nu te mai zgâi la tavan cu fața aia pleoștită. Situația este destul de proastă și n-avem de ce s-o înrăutățim și mai mult. Ridică-te, îți spun.

S-a ridicat cuminte, fără ezitare, s-a așezat călare pe taburetul din fața ei. Ea nu-i evita privirea. Așa cum se aștepta.

– Cum spuneam, hai s-o rezolvăm, să terminăm cât mai repede. Ca să nu te pun într-o situație delicată, o să-ți răspund imediat la toate întrebările, tu nu trebuie nici măcar să le formulezi. Da, este adevărat, venind cu tine la Aedd Gynvael, mi-am pus în gând să-l văd pe Istredd și am știut că, dacă o să ne întâlnim, o să mă culc cu el. Nu m-am așteptat, așa cum s-a întâmplat de fapt, să vă lăudați unul în fața celuilalt. Știu cum te simți acum și îmi pare rău pentru asta. Dar nu, nu mă simt vinovată.

El tăcea în continuare.

Yennefer și-a scuturat capul, buclele ei negre, lucioase, i se revărsau în cascadă pe umeri.

– Geralt, spune ceva.

– El... Vânătorul și-a dres glasul. Îți spune Yenna.

– Da, a încuviințat ea fără să-și coboare privirea. Și eu îi spun Val. Ăsta e numele lui. Istredd e o poreclă. Îl cunosc de ani de zile, Geralt. Îmi este foarte apropiat. Nu te uita așa la mine. Și tu îmi ești foarte apropiat. Și de-aici e toată nenorocirea.

– Te gândești să-i accepți propunerea?

– Dacă vrei să știi, mă gândesc. Ți-am spus, ne cunoaștem de ani buni. De... mulți ani. Ne leagă interese, scopuri și ambiții comune. Ne înțelegem fără cuvinte. Mă poate sprijini și, cine știe, poate o să vină ziua în care va avea nevoie de sprijin. Și mai presus de toate... el... mă iubește. Așa cred.

– Nu vreau să-ți stau în cale, Yen.

Și-a smucit capul și ochii ei liliachii spumegau de mânie ca un foc vânăt.

– În cale? Chiar nu pricepi nimic, idiotule? Dacă mi-ai fi stat în cale, dacă m-ai fi încurcat pur și simplu, cât ai clipi din ochi, m-aș fi

descotorosit de tine, te-aş fi teleportat la capătul Capului Bremervoord sau aş fi creat un vârtej care să te ducă la Hanna. Cu un pic de efort, te-aş fi topit într-o bucată de cuarţ şi te-aş fi plasat în grădină, în răzorul de bujori. Aş fi putut, de asemenea, să-ţi spăl creierul, astfel încât să uiţi cine sunt şi cum mă cheamă. Şi toate acestea, numai dacă aş fi avut chef. Pentru că puteam să spun pur şi simplu: „A fost frumos, rămâi cu bine!" Aş fi putut să fug pe furiş, aşa cum ai făcut-o tu odată, când ai plecat din casa mea din Vengerberg.

– Nu ţipa, Yen, nu fi agresivă. Hai să nu dezgropăm povestea din Vengerberg, am făgăduit că n-o mai pomenim. Nu sunt supărat pe tine, Yen, nu-ţi reproşez nimic. Ştiu că nu-ţi pot aplica o unitate de măsură obişnuită, de rând. Dar cel mai tare mă doare... mă macină conştiinţa că am să te pierd... Este vorba de memoria celulară. Resturi atavice de sentimente într-un mutant spălat de emoţii...

– Nu-mi place când vorbeşti aşa! a răbufnit ea. Nu-mi place atunci când foloseşti acest cuvânt. Să nu-l mai întrebuinţezi în prezenţa mea. Niciodată!

– Ar schimba cu ceva situaţia? La urma urmei, eu sunt un mutant.

– Nu există nicio situaţie. Nu mai pronunţa cuvântul ăsta în faţa mea.

Vânturelul negru, aşezat pe coarnele de cerb, şi-a fâlfâit aripile şi a hârşâit cu ghearele. Geralt s-a uitat la pasăre, la ochii ei galbeni, inerţi. Yennefer îşi odihnea din nou bărbia pe braţele încrucişate.

– Yen.

– Te ascult, Geralt.

– Ai făgăduit că-mi răspunzi la întrebări. Pe care nici nu trebuie măcar să le rostesc. A mai rămas una, cea mai importantă. Una pe care nu ţi-am pus-o niciodată. Mi-a fost frică să te întreb. Răspunde-mi la ea.

– Nu pot, Geralt, i-a spus ferm.

– Nu te cred, Yen. Te cunosc prea bine.

– Nu poţi cunoaşte niciodată o vrăjitoare.

– Răspunde-mi la întrebare, Yen.

– Răspunsul meu este: nu ştiu. Dar ce fel de răspuns e ăsta?

S-a aşternut tăcerea. Rumoarea oamenilor care mişunau pe uliţă s-a calmat, s-a stins. Coborând spre apus, soarele a aprins incendii prin crăpăturile obloanelor, a străpuns odaia cu dungi diagonale de lumină.

– Aedd Gynvael, a îngăimat vânătorul. Sloiul de gheaţă... l-am simţit. Ştiam eu că târgul ăsta... mi-e ostil. Malefic.

– Aedd Gynvael, a repetat ea lent. Sania crăiesei elfilor. De ce? De ce, Geralt?

– Vin după tine, Yen, pentru că harnaşamentul de la sania mea s-a încurcat cu cel de la sania ta. Şi în jurul meu este viscol. Şi ger. Frig.

– Căldura ar topi în tine sloiul de gheaţă care te-a lovit, a şoptit ea. Atunci s-ar risipi vraja, m-ai vedea aşa cum sunt în realitate.

– Atunci, dă bice cailor tăi albi, Yen, să ne ducă la miazănoapte, acolo unde nu e dezgheţ niciodată. Ca să nu se dezgheţe sloiul. Vreau să ajungem cât mai curând posibil la castelul tău de gheaţă.

– Acest castel nu există – buzele lui Yennefer zvâcneau, se răsuceau. Este un simbol. Iar săniile noastre urmăresc un vis imposibil. Pentru că eu, crăiasa elfilor, ador căldura. Acesta este secretul meu. De aceea, în fiecare an, sania mă duce printre viscole de zăpadă până la un târguşor şi în fiecare an cineva, lovit de vraja mea, îşi înnoadă harnaşamentul saniei de cel al saniei mele. În fiecare an, altcineva. La nesfârşit. Deoarece căldura, după care tânjesc atât de mult, destramă în acelaşi timp vraja şi farmecul. Alesul lovit de sloiul de gheaţă devine brusc un simplu nimeni. Iar eu, în ochii lui dezgheţaţi, nu devin mai bună decât celelalte... muritoare de rând...

– Şi din acest alb imaculat apare primăvara, a spus el. Apare Aedd Gynvael, târguşorul urât cu nume frumos. Aedd Gynvael şi gunoiul său, un morman imens, fetid, în care trebuie să mă bag, pentru că mă plătesc pentru asta, pentru că pentru asta am fost făcut, pentru a intra în mizeria care altora le inspiră teamă şi scârbă. M-au lipsit de capacitatea de a simţi, ca să nu fiu în stare să simt cât de monstruoasă este această mizerie, altminteri aş fi dat îndărăt, aş fi fugit din faţa ei înspăimântat de moarte. Da, am fost lipsit de emoţii. Dar nu complet. Cineva şi-a făcut treaba de mântuială, Yen.

Au tăcut. Vânturelul negru își foșnea penele, răsfirându-și și strângându-și aripile.

– Geralt...

– Spune, Yen.

– Acum îmi răspunzi tu la o întrebare. O întrebare pe care nu ți-am pus-o niciodată. Una pe care mi-a fost teamă să ți-o adresez... Nici acum n-o să te întreb, dar te rog să-mi răspunzi. Pentru că... pentru că chiar vreau să aud răspunsul. Este singurul lucru, singurul cuvânt pe care nu mi l-ai spus niciodată. Spune-l, Geralt. Te rog.

– Nu pot, Yen.

– Care-i cauza?

– Nu știi? a zâmbit el trist. Răspunsul meu ar fi doar un cuvânt. Un cuvânt care nu exprimă sentimente, emoții, pentru că am fost privat de ele. Ar fi doar sunete precum cele care se aud atunci când ciocănești într-un craniu gol și rece.

L-a privit în tăcere. Ochii ei larg deschiși erau acum de un violet-intens.

– Nu, Geralt, a spus ea, nu-i adevărat. Sau poate-o fi ceva adevărat, dar nu în întregime. Nu ți s-au luat sentimentele. Acum văd. Acum știu că...

S-a oprit.

– Încetează, Yen. Ai luat hotărârea. Nu mă minți. Te cunosc. Văd în ochii tăi.

Nu și-a lăsat ochii în jos. O cunoștea.

– Yen, a șoptit el.

– Dă-mi mâna, i-a cerut ea.

I-a luat mâna între ale sale și imediat a simțit furnicături și zvâcniri de sânge în venele antebrațului. A bolmojit o incantație cu o voce măsurată, calmă, dar el i-a observat broboanele de sudoare cu care strădania îi perla chipul palid, i-a văzut pupilele dilatate de durere.

Ridicându-i mâna lui Geralt, și-a întins mâinile, le-a ridicat într-un gest de mângâiere a unei forme invizibile, încet, de sus în jos. Între degete, aerul a început să se îngroașe și să devină tulbure, să se umfle și să se înalțe ca un fum.

Geralt privea fascinat. Vraja creației, considerată culmea realizărilor vrăjitorilor, îl fascina dintotdeauna, mult mai mult decât iluziile sau vraja transformării. Da, Istredd avea dreptate, s-a gândit, în comparație cu această vrajă, semnele mele arată pur și simplu ridicol.

Între mâinile lui Yennefer, tremurând de încordare, s-a materializat încet forma unei păsări negre ca tăciunele. Degetele vrăjitoarei au mângâiat ușor penele zburlite, capul plat, ciocul coroiat. Încă o mișcare, hipnotizant de fluidă, atentă, și vânturelul negru, încovoindu-și capul, a țipat tare. Sora lui geamănă, stând deocamdată nemișcată pe coarnele de cerb, i-a răspuns cu alt țipăt.

– Doi vânturei, a spus Geralt încet. Doi vânturei negri, creați prin farmece. Bănuiesc că ai nevoie de amândoi.

– Ai dreptate, a rostit ea cu dificultate. Am nevoie de amândoi. M-am înșelat crezând că-mi ajunge doar unul. Ce mult m-am înșelat, Geralt... Ce greșeli am făcut din cauza orgoliului Crăiesei Iernii, convinsă de omnipotența ei. Și sunt lucruri... imposibil de obținut chiar și prin vrăji. Și sunt daruri care nu trebuie luate, dacă nu ești în măsură să dai în schimb... ceva la fel de valoros. În caz contrar, darul se va scurge printre degete, ca un sloi de gheață topit în căușul palmei. Va rămâne doar regretul, un sentiment de irosire și o rană...

– Yen...

– Sunt vrăjitoare, Geralt. Puterea pe care o am asupra materiei este un dar. Un dar la schimb. Am plătit pentru el... Tot ce-am avut. Nu mi-a rămas nimic.

El tăcea. Vrăjitoarea și-a șters fruntea cu mâna tremurândă.

– M-am înșelat, a repetat. Dar mi-am reparat greșeala. Emoții și sentimente...

I-a atins capul vânturelului negru. Pasărea și-a zburlit penele deschizându-și tăcut ciocul coroiat.

– Emoții, capricii și minciuni, fascinație și joc. Sentimentele și lipsa lor... cadouri care trebuie asumate... minciună și adevăr. Ce este adevărul? Refuzul minciunii? Sau declararea unui fapt? Și dacă faptul acela este o minciună, atunci ce este adevărul? Cine este burdușit de sentimente care dau pe-afară și cine este scoarța unui craniu gol și rece? Cine? Care este adevărat, Geralt? În ce constă adevărul?

– Nu știu, Yen. Spune-mi.

– Nu, a zis ea plecându-și ochii. Pentru prima dată. N-o mai văzuse niciodată făcând asta. Niciodată.

– Nu, a repetat. Nu pot, Geralt. Nu pot să-ți spun. O să-ți spună această pasăre, zămislită din atingerea mâinii tale. Pasăre? Ce este adevărul?

– Adevărul, a spus vânturelul, e un sloi de gheață.

V I

Deși părea că rătăcește fără niciun scop și fără nicio intenție pe uliță, dintr-odată s-a trezit lângă zidul de la miazăzi, în excavație, printre rețelele de șanțuri care se intersectau cu ruinele din fața zidului de piatră și șerpuiau haotic printre pătrate în care erau expuse fundații antice.

Istredd era acolo. Cu cămașa cu mânecile suflecate și cu cizmele înalte, striga la salahorii care săpau în zidul unui șanț vărgat cu straturi de țărână, argilă și cărbune. Alături, pe niște scânduri, zăceau oase înnegrite, cioburi de urcioare și alte obiecte de nerecunoscut, corodate, ruginite.

Vrăjitorul l-a observat imediat. După ce a dat mai multe comenzi celor care săpau un profil adânc, a sărit din șanț și s-a îndreptat spre el ștergându-și mâinile de pantaloni.

– Spune, ce vrei? l-a întrebat răspicat.

Vânătorul, în picioare în fața lui, neclintit, nu i-a răspuns. Salahorii, prefăcându-se că lucrează, îi urmăreau îndeaproape, șușotind între ei.

– Ochii îți scânteiază de ură, s-a încruntat Istredd. Te-am întrebat ce vrei. Te-ai hotărât? Unde este Yenna? Sper că...

– Nu spera prea mult, Istredd.

– Aha, a spus vrăjitorul. Ei bine, ce-am auzit în vocea ta? Te-am auzit bine, oare?

– Și ce-ai auzit, mă rog?

Istredd și-a pus pumnii în șolduri și s-a uitat sfidător la vânător.

– Hai să nu ne păcălim unul pe altul, Geralt. Mă urăşti. Şi eu pe tine. M-ai umilit spunându-mi că Yennefer... ştii tu. Ţi-am răspuns cu o umilinţă asemănătoare. Mă încurci şi te încurc. Să rezolvăm ca între bărbaţi. Nu văd altă soluţie. De-aia ai venit aici, nu?

– Da, a răspuns Geralt, frecându-şi fruntea. Ai dreptate, Istredd. De asta am venit aici. De bună seamă.

– Corect. Nu se mai poate continua aşa. Chiar azi am aflat că, de câţiva ani, Yenna pendulează între noi ca o minge de cârpă. Când este cu mine, când este cu tine. Fuge de la mine ca să te caute pe tine şi viceversa. Alţii, cu care a umblat în pauzele dintre noi doi, nu mai contează. Contăm doar noi doi. Aşa nu poate continua. Suntem doi, trebuie să rămână unul.

– Da, a încuviinţat Geralt, fără să-şi ia mâna de la frunte. Da... Ai dreptate.

– În aroganţa noastră, a continuat vrăjitorul, am crezut că Yenna o să-l aleagă fără ezitare pe cel mai bun dintre noi. Cât despre cine este cel mai bun, niciunul dintre noi n-a avut îndoieli. Ca doi mucoşi, am ajuns până în punctul de-a ne întrece pentru ea în argumente. Şi tot ca nişte mucoşi imaturi, am înţeles care erau motivele şi ce au însemnat. Presupun că, la fel ca mine, te-ai mai gândit şi ai ajuns la concluzia că ne-am înşelat amândoi la fel de mult. Yenna, Geralt, nu are nici cea mai mică intenţie de a alege între noi, chiar dacă presupunem că ar fi în stare să aleagă. Ei bine, vom rezolva noi problema în locul ei. Din partea mea, nu accept s-o împart pe Yenna cu oricine şi faptul că ai venit aici demonstrează acelaşi lucru despre tine. Noi o ştim, Geralt, destul de bine. Atâta timp cât suntem doi, niciunul nu poate fi sigur de ea. Trebuie să rămână unul singur. Ai priceput asta, aşa-i? Ăsta-i adevărul.

– Adevărul... Vânătorul abia îşi mişca buzele înţepenite. Adevărul e un sloi de gheaţă...

– Ce?

– Nimic.

– Ce se petrece cu tine? Eşti bolnav sau beat? Sau poate ţi se trage de la ierburile vrăjitoreşti?

– N-am nimic. Ceva... ceva în ochi. Istredd, trebuie să rămână unul singur. Da, de aceea am venit aici. De bună seamă.

– Știam, a spus vrăjitorul. Știam că vii. De fapt, o să fiu sincer cu tine. Mi-ai anticipat intențiile.

– Sfera de lumină? a zâmbit vag vânătorul.

Istredd s-a încruntat.

– Poate, a răspuns. Poate o sferă de lumină. Dar, cu siguranță, nu pe la spate. Onorabil, față în față. Ești vânător, asta echilibrează șansele. Ei bine, hotărăște unde și când.

Geralt s-a gândit puțin. S-a decis.

– Piațeta... A arătat cu mâna. Am trecut pe lângă ea.

– Știu. Există o fântână numită Cheia Verde.

– Chiar lângă fântână, atunci. Da. La fântână...: mâine, la două ceasuri după răsăritul soarelui.

– Bine. Voi fi acolo la timp.

Au rămas încremeniți preț de câteva clipe, fără să se uite unul la celălalt. În cele din urmă, vrăjitorul a îngăimat ceva în barbă, a împins cu vârful cizmei o bucată de lut și a strivit-o cu călcâiul.

– Geralt?

– Ce?

– Nu te simți ca un idiot?

– Mă simt ca un idiot, a recunoscut fără tragere de inimă vânătorul.

– Mă bucur, a spus Istredd. Pentru că și eu mă simt ca ultimul cretin. Niciodată nu mi-am închipuit că într-o zi voi ajunge să lupt pe viață și pe moarte cu un vânător pentru o femeie.

– Știu cum te simți, Istredd.

– Păi... Vrăjitorul a zâmbit silit. Faptul că s-a întâmplat așa, că am hotărât ceva până acum total contrar naturii mele, demonstrează că... trebuie.

– Știu, Istredd.

– Firește, știi, de asemenea, că acela dintre noi care supraviețuiește trebuie să fugă de să-i scapere călcâiele și să se ascundă de Yenna la capătul lumii?

– Știu.

– Și, desigur, contezi pe faptul că, atunci când i se va potoli furia, va fi posibil să te întorci la ea?

– Desigur.

– Ei bine, rămâne stabilit. Vrăjitorul a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să se întoarcă, dar, după un moment de ezitare, i-a întins mâna. Pe mâine, Geralt.

– Pe mâine. Vânătorul i-a strâns mâna. Pe mâine, Istredd.

VII

– Hei, vânătorule!

Geralt și-a ridicat privirea de la masa pe al cărei blat desena, căzut pe gânduri, înfloriturи și arabescuri cu berea care fusese vărsată.

– Nu ești lesne de găsit. Starostele Herbolth s-a așezat, a dat la o parte urciorul și ulcelele. La han mi-au spus că ești la grajduri, în grajd ți-am găsit doar calul și desagii. Și tu erai aici... cred că e cea mai slinoasă bodegă din târg. Toate lepădăturile și pușlamalele trag aici. Ce faci aici?

– Beau.

– Văd. Vreau să stau de vorbă cu tine. Ești treaz?

– Ca un copil.

– Mă bucur.

– Ce vrei de la mine, Herbolth? Sunt ocupat, după cum poți vedea. Geralt i-a zâmbit fetei care a mai pus un urcior pe masă.

– Umblă zvonul, s-a încruntat starostele, că tu și vrăjitorul nostru ați hotărât să vă duelați.

– Asta-i treaba noastră. A lui și a mea. Nu te privește.

– Nu, nu-i treaba voastră, a negat Herbolth. Avem nevoie de Istredd, nu ne putem permite alt vrăjitor.

– N-ai decât să te duci la templu și să te rogi pentru victoria lui.

– Nu-ți bate joc, i-a retezat-o starostele. Și n-o face pe deșteptul, vagabondule. Pe toți zeii, dacă n-aș ști că vrăjitorul nu m-ar ierta, te-aș azvârli în temniță, în fundul râpei, te-aș târî dincolo de ziduri cu doi cai sau i-aș porunci Greierului să te înjunghie ca

pe un porc. Dar, din păcate, Istredd este obsedat de onoare și nu mi-ar ierta-o niciodată. Știu că nu m-ar ierta.

– Atunci e perfect. Vânătorul și-a băut halba pe nerăsuflate și a scuipat apoi sub masă o bucată de pai căzută în ea. Mă fac dispărut, fără zarvă. Asta-i tot?

– Nu, a spus Herbolth, scoțând de sub manta o tășcuță bordușită. Ai o sută de mărci, vânătorule, ia-le și cară-te din Aedd Gynvael. Ia-ți tălpășița de aici, chiar acum, dacă poți, sau, în orice caz, înainte de răsăritul soarelui. Ți-am spus că nu ne putem permite un alt vrăjitor și n-o să îngăduim ca maestrul nostru să-și pună viața în primejdie într-un duel cu cineva ca tine, pentru o tâmpenie, pentru o...

S-a oprit, nu și-a dus vorba până la capăt, cu toate că vânătorul nici n-a clipit măcar.

– Mută-ți moaca spurcată de la masa asta, Herbolth, i-a spus Geralt. Și cele o sută de mărci ale tale poți să ți le bagi în cur. Cară-te mai repede de-aici, că mi se face rău numai când te văd și dacă mă mai uit mult la moaca ta, o să borăsc pe tine din cap până-n picioare.

Starostele și-a luat tășcuța îndărăt, apoi și-a pus ambele mâini pe masă.

– Nu, nu vreau, a spus el. Am încercat cu binișorul, dar, dacă nu vrei, atunci nu-i nimic. Bateți-vă, ardeți-vă, ciopârțiți-vă, scoateți-vă ochii pentru curva aia care-și desface cracii pentru oricine are chef. Cred că Istredd o să te răpună, criminalule cu simbrie, de n-o să rămână decât ciubotele de tine, iar dacă nu, te iau eu în primire până să ți se răcească hoitul și o să te schingiuiesc până-ți rup toate ciolanele. N-o să-ți rămână niciun deget întreg, tu...

N-a mai avut timp să-și retragă mâinile de pe masă, a fost prea rapidă mișcarea vânătorului care și-a repezit brațul de sub masă până între ochii starostelui, în timp ce un pumnal i s-a ivit între degete.

– Poate, a șoptit vânătorul strângându-și pumnul pe mânerul pumnalului, cu ochii la fața palidă a lui Herbolth, din care se scursese tot sângele. Poate că Istredd o să mă omoare. Dar, dacă nu... apoi îmi văd de drumul meu și tu, otreapă josnică, nu încerca

să mă oprești, dacă nu vrei să vezi ulițele târgului vostru slinos scăldate în sânge. Șterge-o de aici.

– Coane staroste! Ce se întâmplă aici? Hei, tu...

– Ușurel, Greiere, i-a spus Herbolth retrăgându-și încet mâna într-o alunecare domoală pe masă, cât mai departe de lama pumnalului. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

Greiere și-a băgat în teacă spada pe care o scosese pe jumătate. Geralt nu se uita la el. Nu se uita nici la starostele care ieșea din bodegă, ferit de către Greiere de luntrașii și birjarii care de-abia se mai țineau pe picioare. Se uita la omulețul cu ochi negri, de șobolan, așezat la câteva mese distanță.

M-am enervat, și-a spus el uimit. Îmi tremură mâinile de mânie. Chiar îmi tremură mâinile. E imposibil ce mi se întâmplă. Oare înseamnă că...

Da, s-a gândit, cu ochii la omulețul care arăta ca un șobolan. Așa cred.

Ce frig este...

S-a ridicat.

Privindu-l pe omuleț, a zâmbit. Apoi și-a ridicat poala dubletului, a scos din tășcuță două monede de aur și le-a aruncat pe masă. Monedele au zornăit, iar una, învârtindu-se, a lovit lama pumnalului rămasă implântată în lemnul lustruit.

VIII

Lovitura a căzut pe neașteptate, bâta a șuierat ușor în beznă atât de repede, încât n-a lipsit mult ca vânătorul să nu-și mai poată apăra capul cu brațul ridicat instinctiv și să nu mai reușească s-o amortizeze cu o mlădiere grațioasă a corpului. A sărit, a căzut în genunchi, s-a rostogolit, a sărit în picioare, a simțit mișcarea aerului care preceda o nouă lovitură de bâtă pe care a evitat-o cu o piruetă grațioasă, s-a rotit între cele două siluete care îl flancau în întuneric și a dus mâna la umărul drept. După spadă.

N-avea nicio spadă.

Nimic nu-mi poate șterge aceste reflexe, s-a gândit, făcând o mică săritură. Rutina? Memoria celulară? Sunt un mutant, reacționez ca un mutant, și-a zis, lăsându-se din nou pe un genunchi, evitând o nouă lovitură, încercând să-și scoată pumnalul din carâmbul ciubotei. N-avea niciun pumnal.

A zâmbit în colțul gurii și bâta l-a lovit în cap. A văzut scântei, durerea i-a ajuns până în vârful degetelor. S-a prăbușit înmuiat, încă zâmbind.

Cineva s-a năpustit asupra lui, l-a trântit la pământ. Altcineva i-a rupt tășcuța care-i atârna la brâu. I-a sărit în ochi strălucirea unui cuțit. Cel care i-a pus genunchiul în piept i-a smuls gulerul de la dublet, l-a apucat de lanț și a tras medalionul. Și îndată l-au lăsat din mâinile lor.

– Baal-Zebutha, s-a auzit o înjurătură. E vânător... Blestematul...

Al doilea a suduit gâfâind.

– N-avea spadă... zei... Ptfu, pfui, piei, drăcie... S-o luăm din loc, Radgast! Nu-l atinge, pfui, pfui!

Preț de o clipă, luna a fost acoperită de un nor mai puțin dens. Geralt a văzut chiar deasupra lui fața sfrijită de șobolan, cu ochii mici, negri, lucioși. A auzit pașii celuilalt îndepărtându-se, dispărând pe ulicioara de unde venea miros de pisici și de grăsime arsă.

Omulețul cu față de șobolan și-a retras treptat genunchiul.

– Data viitoare... Geralt i-a auzit șoaptele clar. Data viitoare când vrei să-ți iei zilele, vânătorule, nu-i mai amesteca și pe alții. N-ai decât să te spânzuri într-un grajd cu frâiele.

IX

Noaptea plouase.

Geralt a ieșit din hambar frecându-se la ochi, scoțându-și cu degetele paiele din păr. Soarele răsărea pe acoperișurile umede, strălucea auriu în bălți. Vânătorul a scuipat simțind un gust rău în gură. Cucuiul din cap îi zvâcnea cu o durere surdă. Pe parapetul din fața hambarului ședea o pisică neagră, jigărită, absorbită de linsul lăbuței.

– Pis, pis, pisicuță, a strigat-o vânătorul.

Pisica, nemișcată, s-a uitat la el amenințător, și-a ciulit urechile și a sâsâit, arătându-și dinții.

– Știu, a dat Geralt din cap. Nici tu nu-mi placi. Glumeam și eu.

Cu mișcări domoale și-a prins copcile, și-a legat șireturile de la dublet, și-a netezit cutele, a verificat dacă nu-i este limitată în vreun fel libertatea de mișcare.

Și-a pus spada în teaca din spate, i-a îndreptat mânerul de pe umărul drept. Și-a încins fruntea cu o bandă de piele, împingându-și părul pe spate, după urechi. Și-a tras mănușile lungi de luptă, prevăzute cu ținte scurte, conice, de argint.

S-a uitat din nou la soare mijindu-și ochii în fante verticale. Ce zi frumoasă! se gândea. E o zi minunată pentru luptă.

A oftat, a scuipat și a purces alene în jos pe uliță, pe lângă zidurile care răspândeau un miros ascuțit, pătrunzător, de tencuială umedă, de var.

– Hei, stârpitură!

S-a uitat în jur. Greiere, însoțit de trei indivizi cu aspect suspect, înarmați, ședeau pe o stivă de bușteni de-a lungul zidului. S-a ridicat, s-a întins, a sărit în mijlocul uliței, ocolind cu grijă bălțile.

– Încotro? l-a întrebat, sprijinindu-și mâinile înguste pe centura încărcată cu arme.

– Nu-i treaba ta.

– Ca să fie limpede, mă doare-n cot de staroste, de vrăjitor și de târgul ăsta nenorocit, i-a spus Greiere, subliniind încet cuvintele. Dar e vorba despre tine, vânătorule. N-o să ajungi la capătul acestui drum. Ai auzit? Vreau să văd și eu cât de bun ești în luptă. Altfel n-am liniște. Stai pe loc, îți spun.

– Nu-mi sta în cale.

– Stai pe loc! a răcnit Greiere, punându-și mâna pe mânerul spadei. Nu pricepi ce vreau să spun? O să ne luptăm! Te provoc! Vedem noi acum cine este mai bun!

Geralt a ridicat din umeri fără să-și încetinească pasul.

– Te-am provocat la luptă! Ai auzit, lepădătură? i-a strigat Greiere, ținându-i calea din nou. Ce mai aștepți? Scoate-ți fierul!

Ce-i cu tine, îți tremură chiloții de frică? Sau nu te pui decât cu cei care, la fel ca Istredd, îți iau în râs vrăjitoria?

Geralt continua să meargă forțându-l pe Greiere să se retragă, să păşească stânjenit înapoi. Tovarăşii lui s-au ridicat de pe stiva de buşteni, l-au urmat, dar cu reținere, de la distanță. Geralt auzea mocirla plescăind sub ciubotele lor.

– Te-am provocat! i-a repetat Greiere, pălind şi înroşindu-se alternativ. Ai auzit, vânătorul naibii? Ce mai vrei? Să te scuip în bot?

– Hai, scuipă-mă.

Greiere s-a oprit şi a luat o gură de aer în piept, rotunjindu-şi buzele ca să scuipe. Se uita la ochii vânătorului, nu la mâinile lui. Asta i-a fost greşeala. Geralt, fără să-şi domolească pasul, l-a lovit ca un trăsnet peste gura pregătită, fără elan, din mers, cu pumnul în mănuşa prevăzută cu ținte. Buzele lui Greiere au crăpat ca nişte cireşe strivite. Vânătorul s-a îndreptat şi a lovit din nou în acelaşi loc, de data aceasta cu un scurt elan, simțind că, odată cu puterea şi vigoarea impactului, izbucneşte în el şi furia. Greiere, rotindu-se cu un picior în noroi şi cu celălalt în aer, a vomat sânge şi a plonjat în baltă pe spate. Vânătorul, auzind un şuierat de lamă trasă din teacă în spate, s-a oprit şi s-a întors mlădios, cu mâna pe mânerul spadei.

– Nu, a spus o voce tremurând de teamă. Nu, te rog.

Cel care-şi scosese arma l-a privit în ochi. Pentru o clipă. Apoi s-a uitat în altă parte. Ceilalți începuseră să se retragă. Încet, apoi mai repede. Auzindu-i, s-a retras şi omul cu spada, mişcându-şi buzele, dar fără să scoată vreun sunet. Cel care se afla cel mai departe s-a întors şi a luat-o la fugă, împroşcând cu noroi. Ceilalți au încremenit, n-au încercat să se apropie.

Greiere s-a răsucit în mocirlă, s-a ridicat sprijinit pe coate, a îngăimat ceva, a icnit, a scuipat ceva alb cu o mare cantitate de roşu. Trecând pe lângă el, Geralt i-a tras în scârbă un vârf de ciubotă în obraz, zdrobindu-i falca şi trântindu-l din nou în baltă. Şi-a continuat drumul fără să privească în urmă.

Istredd era deja la fântână, în picioare, rezemat de ghizdul de lemn înverzit de muşchi. Spada îi atârna la centură. O frumoasă şi lucioasă spadă terganā, cu mâner semiînchis, într-o teacă

al cărei vârf rotunjit i se sprijinea de ciubotele de călărie. Pe umărul ridicat al vrăjitorului stătea vigilentă o pasăre neagră.

Vânturelul.

– Tu eşti, vânătorule? Istredd i-a întins vânturelului mâna înmănuşată. Uşor şi cu atenţie a aşezat pasărea pe acoperişul fântânii.

– Eu sunt, Istredd.

– Nu credeam c-o să mai vii. M-am gândit c-ai plecat.

– N-am plecat.

Vrăjitorul a izbucnit în hohote de râs, aruncându-şi capul pe spate.

– Ea... voia să ne salveze, a spus el. Pe amândoi. Nu-i nimic, Geralt. Să ne încrucişăm spadele. Trebuie să rămână numai unul.

– Vrei să lupţi cu spada?

– Te surprinde? La urma urmei, şi tu ai de gând să lupţi cu spada. Hai, haide.

– De ce, Istredd? De ce cu spada şi nu cu vrăjile?

Vrăjitorul a pălit, buzele îi tremurau nervos.

– Haide, am spus! a strigat. N-avem timp de întrebări, timpul întrebărilor a trecut! Acum este timpul faptelor!

– Vreau să ştiu, a spus Geralt răspicat. Vreau să ştiu de ce spada. Vreau să ştiu de unde şi pentru ce a răsărit pe umărul tău vânturelul ăsta negru. Am dreptul să ştiu. Am dreptul la adevăr, Istredd.

– La adevăr? a repetat cu amărăciune expertul. Ei bine, poate că da. Da, poate că ai. Avem aceleaşi drepturi. De vânturel mă întrebi? A venit în zbor în zori, murat de la ploaie. Mi-a adus o scrisoare. Foarte scurtă, o ştiu pe de rost. „Adio, Val. Iartă-mă. Sunt daruri care nu pot fi acceptate, pentru că nu am nimic de dat la schimb. Şi acesta e adevărat, Val. Adevărul este un sloi de gheaţă.“ Ei bine, Geralt? Eşti mulţumit? Ţi-ai folosit dreptul?

Vânătorul a dat afirmativ din cap încet.

– Ei bine, a spus Istredd, acum mi-l folosesc pe-al meu. Pentru că nu accept mesajul din această scrisoare. Nu pot fără ea... prefer... En garde, la dracu'!

S-a îndreptat, şi-a scos rapid sabia cu o mişcare graţioasă care dădea de înţeles că se antrenase mult. Vânturelul a ţipat.

Vânătorul stătea nemișcat, cu mâinile lipite de corp.

– Ce mai aștepți? a lătrat vrăjitorul.

Geralt și-a ridicat încet ochii, s-a uitat la el pentru o clipă, apoi s-a răsucit pe călcâie.

– Nu, Istredd, a spus încet. Adio.

– Ce vrei să spui, la naiba?

Geralt s-a oprit.

– Istredd, i-a aruncat peste umăr. Nu-i mai amesteca și pe alții. N-ai decât să te spânzuri într-un grajd cu frâiele.

– Geralt! a strigat vrăjitorul și glasul i s-a frânt pe neașteptate, dând un ecou fals, o notă de disperare. Eu nu renunț! Nu fugi de mine! O voi urma până la Vengerberg, mă duc după ea până la capătul lumii, o s-o găsesc! Nu renunț niciodată la ea! Să știi!

– Adio, Istredd.

A luat-o din loc fără să se mai uite înapoi. Mergea pe jos neacordând nicio atenție oamenilor care îi fugeau din cale, scârțâielilor de uși, obloanelor trântite în grabă. Nu observa pe nimeni și nimic.

Se gândea la scrisoarea care îl aștepta la han.

Și-a grăbit pasul. Știa că pe tăblia patului îl aștepta vânturelul negru murat de la ploaie, ținând o scrisoare în ciocul coroiat. Voia să citească scrisoarea cât mai curând posibil.

Cu toate că-i știa conținutul.

FOCUL CEL VEȘNIC

I

– Porcule! Lăutarule împuțit! Mincinosule!

Geralt, curios, și-a priponit iapa în colțul uliței. Înainte de a localiza sursa țipetelor, acestora li s-a alăturat o bufnitura surdă de sticlă spartă. Un borcan de gem de cireșe, a presupus vânătorul. O așa bufnitură pare a fi de la un borcan de gem de cireșe aruncat de cineva de la mare înălțime sau cu putere. Își amintea bine, Yennefer, atunci când locuiau împreună uneori, când se înfuria, arunca borcane cu dulcețuri. Dintre cele primite de la cliente. Yennefer habar n-avea cum se prepară gemurile, iar vrăjile sale se dovedeau ineficiente în această privință.

În celălalt colț al uliței, în fața unei căsuțe zugrăvite cu roz, s-a adunat o droaie de gură-cască. Într-un balconaș încărcat cu flori, chiar sub cornișa acoperișului înclinat, stătea o tânără blondă într-o cămașă de noapte. Arcuindu-și brațul grăsuț, bine rotunjit, ieșit dintre volănașe, femeia a aruncat un ghiveci ciobit cu flori.

Un bărbat subțirel, cu o pălărie de culoarea prunei, garnisită cu o pană albă, a sărit ca ars, ghiveciul s-a izbit de pământ chiar în fața lui, făcându-se țăndări.

– Te rog, Vespula! a strigat bărbatul cu pană la pălărie. Nu da crezare bârfelor! Ţi-am fost fidel, să mor eu dacă nu-i adevărat!

– Lepădătură! Pui de drac împieliţat! Vagabondule! a ţipat blonda grăsuţă şi s-a retras în adâncurile casei, fără îndoială în căutare de muniţie suplimentară.

– Hei, Jaskier! l-a strigat vânătorul, trăgând spre câmpul de luptă iapa care fornăia şi opunea rezistenţă. Ce mai faci? Ce se petrece?

– Toate bune, a spus trubadurul dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet larg. Ca de obicei. Salutare, Geralt. Ce vânt te-aduce pe-aici? La naiba, atenţie!

O cupă de cositor a şuierat prin aer şi a zdrăngănit pe caldarâm. Jaskier a luat-o, s-a uitat la ea şi a aruncat-o în şanţ.

– Ia-ţi boarfele astea de-aici! a ţipat blonda fluturându-şi graţios volănaşele pe pieptul generos. Şi piei din faţa mea! Să nu-ţi mai prind picioarele pe-aici, netrebnicule!

– Ăştia nu-s ai mei, s-a mirat Jaskier în timp ce ridica de jos nişte pantaloni bărbăteşti cu cracii de culori diferite. În viaţa mea n-am avut aşa pantaloni.

– Cară-te! Să nu te mai văd! Tu... tu... ştii ce eşti în pat? Un nimic! Un nimic, m-ai auzit? M-aţi auzit oameni buni?

A şuierat alt ghiveci, tulpina uscată crescută în el a foşnit. Jakier de-abia a reuşit să se eschiveze. După ghiveci a zburat învârtindu-se un cazan de alamă, cu o capacitate de cel puţin două galoane şi jumătate. Mulţimea de spectatori, care se ţinea departe de traiectoria proiectilelor, a izbucnit în râs. Unii, mai zeflemişti, au aplaudat-o şi au aţâţat-o sarcastic la acţiune pe blondină.

– N-o fi având şi vreo arbaletă prin casă? s-a alarmat vânătorul.

– Nu-i exclus, a spus poetul întinzându-şi gâtul spre balcon. Are casa plină de ciuveie. N-ai văzut pantalonii?

– N-ar fi mai bine să plecăm de aici? O să te întorci când se calmează.

– La naiba! a făcut o grimasă Jaskier. Ce să mai caut într-o casă din care se aruncă în mine cu jigniri şi cazane de alamă? Declar încheiată această scurtă relaţie. Să mai aşteptăm niţel, doar să-mi arunce... Oh, mămulică, nu! Vespula! Lăuta mea!

S-a lansat, şi-a întins braţele, s-a împiedicat, a căzut, a prins instrumentul în ultimul moment, chiar deasupra caldarâmului. Lăuta a scâncit melodios şi tânguitor.

– Pfiu, a oftat bardul, ţâşnind de jos. O am. Gata, Geralt, de-acum putem să spălăm putina. Aş mai avea o scurtă cu guler din blană de jder, dar asta e, să-mi fie drept pedeapsă. Din câte-o cunosc eu, n-o aruncă.

– Zdreanţă mincinoasă! s-a răstit blondina şi a scuipat consistent de la balcon. Haimana! Derbedeu destrăbălat!

– Da' ce are cu tine? Cu ce i-ai greşit, Jaskier?

– Ce să mai..., a ridicat din umeri trubadurul. Vrea monogamie, ca toate muierile, şi ea ce face? Îmi aruncă pantalonii altuia. Ai auzit ce striga despre mine? Pe toţi zeii, şi eu mai cunosc altele care dau din craci mai bine decat ea, dar nu răcnesc despre asta pe toate uliţele. Hai s-o luăm din loc.

– Încotro propui?

– Tu ce zici? La templul Focului cel Veşnic? Haide să mergem la „Grota Suliţei". Să-mi mai calmez nervii.

Vânătorul, fără să protesteze, îşi ducea iapa după Jaskier, care, cu o mişcare sprintenă, a luat-o pe o ulicioară îngustă. Trubadurul şi-a luat lăuta şi a zdrăngănit din mers câteva corzi, după care a luat un acord profund, vibrant.

Boarea toamnei a apus,
Noima vorbelor s-a dus.
Lumea-i plină de necaz,
Diamante-s pe obraz.

S-a oprit, şi-a fluturat vesel mâna către două mucoase care au trecut pe lângă ei cu coşurile doldora de legume. Mucoasele au chicotit.

– Cu ce treabă pe la Novigrad, Geralt?

– La cumpărături. Harnaşamente, fleacuri. Şi un surtuc. Vânătorul şi-a îndreptat cu un foşnet haina care mirosea a piele. Cum ţi se pare noul meu surtuc, Jaskier?

– Ai cam rămas în urmă cu moda, s-a strâmbat bardul, apoi și-a îndepărtat un puf de pui de pe mâneca bufantă a dubletului său lucios cu guler zimțat. Ah, cât mă bucur că ne-am întâlnit. Aici, în Novigrad, capitala lumii, centrul și leagănul culturii. Aici, omul luminat poate respira din plin, cu întregul plămân!

– Ia hai să respirăm pe ulița cealaltă, i-a propus Geralt văzând un om desculț ghemuit pe vine, cu ochii bulbucați, care se cufurea pe o alee adiacentă.

– Sarcasmul tău necontenit devine enervant, s-a strâmbat Jaskier din nou. Novigrad, cum îți spuneam, este capitala lumii. Aproape treizeci de mii de locuitori, Geralt, fără să mai punem la socoteală vizitatorii, îți dai seama? Casele din cărămidă, ulițele principale pavate, portul maritim, docurile, cele patru mori de apă, abatoarele, gaterele, o ciubotărie imensă, toate breslele și meseriile posibile. Casa de schimb, cele opt bănci și nouăsprezece case de amanet. Castelul și turnul de gardă care îți taie respirația. Unde mai pui și locurile de divertisment – eșafodul, spânzurătorile cu trapă, cele treizeci și cinci de hanuri, casa de comedie, casa cu lighioane, iarmarocul și douăsprezece lupanare. Și templele, nici nu le mai știu numărul. Multe, ce mai! Cât despre femei, Geralt, curățele, pieptănate și parfumate, numai în satin, în catifea și în mătase, numai corsete și panglici... Oh, Geralt! Versurile mi se revarsă din gură:

Ținutul tău este alb de omăt
Lacuri și bălți înghețate-n cleștar
Nu am ce face, să schimb eu nu pot
În ochi-mi adastă ascuns doru' amar...

– O baladă nouă?

– Aha. Cu titlul „Iarna". Dar nu-i gata deocamdată, nu pot s-o termin, m-a dat peste cap Vespula și nu-mi ies rimele. Oh, Geralt, uitam să te întreb. Care-i treaba cu Yennefer?

– Nu-i.

– Am înțeles.

– Ai înțeles un rahat. Lasă, unde ziceai că-i hanul ăla, mai e mult?

– După colţ. Iaca am şi ajuns. Vezi panoul?

– Văd.

– Sărut mâna şi mă înclin frumos! Jaskier i-a zâmbit fetei care mătura scara. Ţi-a spus cineva astăzi că eşti drăguţă, domniţă?

Tânăra s-a îmbujorat şi a strâns cu putere mătura în mână. Geralt a crezut pentru un moment că îl va articula cu ea pe trubadur. S-a înşelat. Tânăra i-a surâs drăgălaş, şi-a fluturat genele. Jaskier, ca de obicei, nu i-a dat nici cea mai mică atenţie.

– Bună ziua şi mă înclin! Bună ziua! a izbucnit, intrând în han şi trecându-şi în forţă degetul mare peste corzile lăutei. Maestrul Jaskier, cel mai vestit poet din ţară, poposeşte în hanul tău care cam lasă de dorit în privinţa curăţeniei, gospodarule! Am venit cu o poftă nestăvilită de bere! Îţi dai seama ce onoare ţi se face, potlogarule?

– Îmi dau seama, a bombănit încruntat hangiul, ieşind din spatele tejghelei. Mă bucur să te văd, conaşule lăutar. Văd că te ţii de cuvânt până la urmă. Ai făgăduit că n-o să se lumineze bine de ziuă şi vii să-ţi plăteşti nota de ieri. Şi eu care credeam că şi de data asta minţi, cum ţi-e năravul. Mi-e şi ruşine că am putut să gândesc aşa ceva.

– N-ai de ce să-ţi fie ruşine, omule bun, i-a spus trubadurul senin. Căci oricum n-am niciun ban la mine. Mai stăm noi de vorbă mai târziu.

– Nu, a spus hangiul neînduplecat. Acum stăm de vorbă. Nu te mai pot păsui, stimabile poet. De două ori la rând m-ai dus cu preşul.

Jaskier şi-a atârnat lăuta de un cârlig din perete, s-a aşezat la masă, şi-a scos pălărioara şi i-a mângâiat gânditor pana de egretă.

– Ai bani, Geralt? l-a întrebat cu speranţă în glas.

– N-am. Tot ce-am avut am dat pe surtuc.

– Nu-i prea bine, nu-i bine, a oftat Jaskier. La naiba, niciun suflet viu, nimeni care să mă împrumute. Gospodarule, da' de ce-i aşa de gol azi, hm, ce se petrece?

– E prea devreme pentru muşteriii obişnuiţi. Iar calfele şi zidarii care renovează templul au fost deja şi s-au şi întors la lucru, cu tot cu maistrul lor.

– Şi nimeni, nimeni altcineva?

– Nimeni în afară de stimabilul negustor Biberveldt, care-şi ia micul dejun în alcovul mare.

– Dainty e-aici? s-a bucurat Jaskier. Trebuie să mergem. Hai în alcov, Geralt. Îl cunoşti pe Dainty Biberveldt, piticul?

– Nu.

– Nu contează. O să-l cunoşti. Oho! a strigat trubadurul, făcându-şi drum printr-o parte a camerei. Simt dinspre apus adierea şi aroma supei de ceapă, atât de plăcută nărilor mele. Cu-cu! Noi suntem! Surpriză!

La masa din mijlocul alcovului, sub un stâlp ornat cu ghirlande de usturoi şi crenguţe de plante aromate, stătea un pitic dolofan, creţ, într-o vestă fistichie. În mâna dreaptă ţinea o lingură de lemn, cu mâna stângă sprijinea o strachină de lut. Văzându-i pe Jaskier şi pe Geralt, piticul a înlemnit, a rămas cu gura căscată, iar ochii lui mari, căprui, i s-au boldit de teamă.

– Salutare, Dainty! a spus Jaskier, fluturându-şi voios pălăriioara. Piticul nu şi-a schimbat poziţia, nici nu şi-a închis gura. Mâna, aşa cum observase şi Geralt, îi tremura uşor, iar rondela mare de ceapă fiartă atârnată din lingură se legăna ca un pendul.

– Ssss... sssalutare, Jaskier, s-a bâlbâit şi a înghiţit cu greu.

– Sughiţi? Să te sperii, nu vrei? Fii atent: la marginea târgului ţi-am văzut soţia! Vine aici în curând! Gardenia Biberveldt în carne şi oase! Ha, ha, ha!

– Ce prost mai eşti, Jaskier, i-a reproşat piticul.

Jaskier a izbucnit din nou în hohote de râs, acompaniate şi de două acorduri pe corzile lăutei.

– Dacă ţi-ai putea vedea faţa, frate, e atât de tâmpită şi te zgâieşti la noi de parcă am avea coarne şi cozi. Sau poate că te-a speriat vânătorul? Aşa-i? Poate crezi că s-a deschis sezonul de vânătoare la pitici? Poate...

– Ajunge! Geralt s-a apropiat de masă. Iartă-l, prietene. Jaskier a suferit astăzi o mare tragedie personală, încă nu i-a trecut. Încearcă şi el să-şi mascheze tristeţea, depresia şi ruşinea prin glume.

– Nu-mi spune. Piticul şi-a sorbit într-un final conţinutul linguriii. Vreau să ghicesc. Vespula ţi-a tras în cele din urmă un şut în cur? Aşa-i, Jaskier?

– Nu mă angajez în discuţii pe teme sensibile cu persoane care se ospătează de zor, în timp ce-şi lasă prietenii în picioare, a spus trubadurul, după care, fără a mai aştepta vreo invitaţie, s-a aşezat. Piticul a luat o lingură de supă şi a lins un fir de brânză agăţat de el.

– Ce-i drept, e drept, a spus el încruntat. Te invit. Stai jos la masa noastră. Mănânci supă de ceapă?

– În principiu, nu mănânc aşa devreme, şi-a ridicat Jaskier nasul pe sus. Dar ce-oi face acum? Oi mânca. Însă nu pe stomacul gol. Hei, gospodarule! Bere, te rog! Da' mai iute!

O fetişcană cu o coadă împletită impresionantă, groasă, ajungându-i până la fund, a adus străchini şi un bol de supă. Geralt, văzându-i gura rotunjoară şi pufoasă, se gândea că i-ar sta şi mai bine dacă şi-ar aminti să şi-o închidă.

– Driada pădurii! a strigat Jaskier, luându-i hulpav mâna fetei şi sărutând-o în palmă. Silfidă! Vrăjitoare! Creatură divină cu ochii ca azurul lacurilor! Eşti frumoasă ca dimineaţa şi forma gurii tale deschise...

– Dă-i iute o bere, a gemut Dainty. Altminteri o să fie prăpăd.

– N-o să fie, i-a asigurat bardul. Nu-i aşa, Geralt? Rar mai găseşti oameni mai cumsecade decât noi doi. Eu sunt, conaşule negustor, poet şi muzician, iar muzica îmblânzeşte apucăturile sălbatice. Cât despre vânătorul aici de faţă, el reprezintă o primejdie doar pentru monştri. Am să vi-l prezint: este Geralt de Rivia, spaima strigoilor, a vârcolacilor şi a tuturor scârnăviilor. N-ai auzit despre Geralt, Dainty?

– Am auzit. Piticul i-a aruncat o privire suspicioasă vânătorului. Ei bine... Ei bine, ce faci în Novigrad, coane Geralt? Oare nu-i cumva vreun monstru scârbos pe-aici? Eşti luat... cu... cu... simbrie?

– Nu, i-a zâmbit vânătorul. Sunt aici să mă distrez.

– O... a zis Dainty, bălăngănindu-şi nervos picioarele păroase care-i atârnau la o jumătate de cot deasupra podelei. Asta-i bine...

– Ce-i bine? Jaskier a înghiţit o lingură de supă şi a tras o duşcă de bere. Te gândeşti să ne dai o mână de ajutor, Biberveldt? La distracţie, se înţelege. Mai bine nici că se putea. Vine ca o mănuşă. Avem de gând să pornim cu avânt de-aici, de la „Grota Suliţei". Şi apoi ne-am propus să trecem pe la „Passiflora", o casă de dezmăţ tare bună şi scumpă, unde putem face rost de o semielfă sau, cine ştie, poate chiar de o elfă pursânge. Dar avem nevoie de un finanţator.

– De ce?

– De cineva care să plătească.

– Da, mă gândeam eu, a murmurat Dainty. Îmi pare rău. În primul rând, am o întâlnire de negoţ. În al doilea rând, nu am de unde să plătesc asemenea distracţii. Iar în al treilea rând, la „Passiflora" nu-i lasă decât pe oameni.

– Şi noi ce suntem, ha? Bufniţe? Ah, înţeleg. Nu lasă pitici acolo. Într-adevăr. Ai dreptate, Dainty. Ăsta-i Novigradul. Capitala lumii.

– Da... a spus piticul, cu ochii la vânător şi făcând o grimasă ciudată cu gura. Eu mă duc. Am o întâlni...

Uşa alcovului s-a izbit larg de perete şi a intrat... Dainty Biberveldt.

– Zei! a strigat Jaskier.

Piticul care stătea în picioare în prag nu se prea deosebea de piticul aşezat la masă, cu excepţia faptului că cel de la masă era curat, iar cel de la uşă era murdar, zdrenţăros şi răvăşit.

– Te-am prins, derbedeule! a urlat piticul murdar, aruncându-se spre masă. Pungaşule!

Geamănul aşezat s-a ridicat răsturnând taburetul şi împrăştiind tot ce era pe masă. Geralt a reacţionat instinctiv şi instantaneu – şi-a luat spada cu tot cu teacă şi l-a şfichiuit pe Biberveldt la gât. Piticul a căzut la podea, s-a rostogolit, s-a strecurat printre picioarele lui Jaskier şi s-a grăbit în patru labe spre ieşire, cu mâinile şi picioarele lungite brusc ca picioarele de păianjen. Văzându-l, Dainty Biberveldt cel murdar l-a blestemat, a răcnit şi a sărit într-o parte, trântindu-se cu un trosnet cu spatele de peretele despărţitor din lemn. Geralt şi-a scos spada din teacă, a înlăturat

taburetul din calea lui cu o lovitură și s-a declanșat măcelul. Dainty Biberveldt cel curat, care, în afară de culoarea vestei, n-avea nimic diferit de celălalt Dainty Biberveldt, a sărit pragul ca o lăcustă și a țâșnit în salonul comun, unde s-a ciocnit cu fetișcana cu gura întredeschisă. Văzându-i picioarele lungi și fizionomia caricaturală estompată, fătuca și-a deschis larg gura și a scos un țipăt sfredelitor pentru ureche. Geralt, profitând de pierderea de ritm produsă de șocul zgomotului, a prins creatura în mijlocul sălii și a trântit-o la podea cu un șut abil în genunchi.

– Nici să nu sufli, frate, i-a șuierat printre dinții încleștați, punându-i la gât vârful spadei. Nicio suflare.

– Ce se petrece? a urlat hangiul apropiindu-se cu o lopată în mână. Ce-i asta? Gardienii! Fugi după gardieni, Deczka!

– Nuuu! a urlat creatura tăvălindu-se pe podea și deformându-se și mai mult. Vă conjur, nuuu!

– Niciun gardian! i s-a alăturat piticul murdar, venind din alcov. Prinde fătuca, Jaskier!

Trubadurul a apucat-o pe Deczka și, în ciuda grabei, a ales cu atenție de unde s-o prindă. Deczka a țipat și s-a ghemuit pe podea, la picioarele lui.

– Ușurel, gospodarule, gâfâia Dainty Biberveldt. E o problemă personală, n-are rost să chemăm gardienii. Plătesc eu toată paguba.

– Nu-i nicio pagubă, a spus sobru hangiul, privind în jur.

– Dar o să fie, a scrâșnit piticul durduliu. Pentru că o să-l iau de îndată la bătaie. Și încă cum. O să-i dau câteva ghioage întruna și cu nesaț, de-o să se facă zob totul pe-aici.

Labele alungite și aplatizate pe podea și caricatura difuză a lui Dainty Biberveldt s-au frânt în bucăți.

– Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva, a zis hangiul rece, clipind din ochi și ridicând lopata. N-ai decât să-l bați în drum sau în curte, coane piticule. Nu aici. Și oricum, chem gardienii. Nu pot să nu-i chem. Pentru că la urma urmelor... e vorba de un monstru ordinar!

– Coane gospodarule, i s-a adresat Geralt calm, fără a reduce presiunea vârfului de spadă asupra gâtului creaturii. Stai liniștit.

N-o să se clintească nimic, n-o să fie nicio pagubă. Situația este sub control. Sunt vânător, iar monstrul, după cum vezi, e zădărnicit. Cu toate că pare o chestiune personală, o s-o rezolvăm liniștiți în alcov. Dă-i drumul fătucii și treci încoace, Jaskier. În desagă am un lanț de argint. Ia scoate-l și leagă-i frumușel labele conașului la spate. Nu te mișca, frățioare. Creatura scheuna în surdină.

– Bine, Geralt, a spus Jaskier. L-am legat. Hai în alcov. Și tu, gospodarule, ce-ai încremenit așa? Am cerut o bere. Iar mie, atunci când cer o bere, trebuie să mi se aducă una după alta până când strig: „Apă!"

Geralt a împins creatura în alcov și a așezat-o brutal lângă stâlp. S-a așezat și Biberveldt, bosumflat, privindu-l disprețuitor.

– În ce hal arată, a spus el. Un maldăr de aluat dospit. Uită-te la nasul lui, Jaskier, cum stă să cadă, secătura naibii. Iar urechile, ce mai, parcă-i soacră-mea chiar înainte de înmormântare. Brrr!

– Stai o clipă, l-a oprit Jaskier. Ești Biberveldt? Ei bine, da, fără îndoială. Da' ceea ce șade lângă stâlp era tu adineaori. Dacă nu mă înșel. Geralt! Toți ochii sunt ațintiți spre tine. Ești vânător. Ce naiba se întâmplă? Ce este?

– Mim.

– Mim ești tu, s-a răstit baritonat creatura, balansându-și nasul. Nu sunt niciun mim, ci doar doppler, dacă vreți să știți, iar numele meu este Tellico Lunngrevink Letorte. Pe scurt Penstock. Prietenii îmi spun Dudu.

– Las' că-ți dau eu ție Dudu, nenorocitule! i-a strigat Dainty, arătându-i pumnul. Unde mi-s caii? Pungașule!

– Conașilor, le-a amintit hangiul, intrând cu un butoiaș și niște halbe. Mi-ați făgăduit c-o să fiți pașnici.

– Oh, bere, a oftat piticul. Mor de sete, la naiba. Și de foame!

– Și eu, a îngăimat Tellico Lunngreyink Letorte. Nu l-a băgat nimeni în seamă.

– Ce-i asta? a întrebat hangiul, privind creatura care, văzând berea, și-a scos o limbă lungă printre buzele puhave, păstoase. Ce este, conașilor?

– Un mim, a spus vânătorul ignorând grimasele monstrului. I se poate spune în mai multe feluri: schimbaci, dublant, vexling, bedak. Sau doppler, așa cum își spune el însuși.

– Un vexling! a exclamat hangiul. Aici, în Novigrad? În hanul meu? Iute, iute. Chemăm gardienii! Și preoții! Vai de capul meu...

– Ușurel, ușurel, a țipat Dainty Biberveldt, mâncând în grabă supa din strachina lui Jaskier, salvată ca prin minune. O să apelăm noi și la cineva. Dar mai târziu. Lepădătura asta m-a tâlhărit și n-am de gând să-l dau pe mâna autorităților înainte de a-mi recupera bunurile. Vă cunosc eu, novigradenilor, și pe voi, și pe judecătorii voștri. Nu capăt decât o zecime, și pe-aia dacă am noroc.

– Fie-vă milă, jelea pătrunzător dopplerul. Nu mă dați în gheara oamenilor! Dac-ați ști ce fac cu cei ca mine...

– Știm, fără putință de tăgadă, a dat din cap hangiul. Când prind câte un doppler, mai întâi îl exorcizează popii. Îl leagă bine de un par, îl tăvălesc prin lut amestecat cu pilitură și îl coc la foc până când lutul se întărește ca o cărămidă. Cel puțin așa făceau odinioară, atunci când astfel de monștri erau prinși mai des.

– Ce apucături barbare aveți voi, oamenii, s-a strâmbat Dainty, împingând strachina golită. Dar poate că așa erau pedepsiți doar hoții și bandiții. Ia hai, mai bine spune-mi, lepădătură, unde mi-s caii? Da' mai iute, că altminteri te trag de nasul ăsta printre picioare și ți-l bag în cur. Unde mi-ai dus caii, te întreb.

– I-am vân... vândut, s-a bâlbâit Tellico Lunngrevink Letorte, în timp ce urechile i s-au strâns brusc ca niște bile, asemănătoare unor căpățâni de conopidă în miniatură.

– I-a vândut! L-ați auzit? făcea spume piticul. Mi-a vândut caii!

– Păi, sigur, a spus Jaskier. A avut timp. Se-nvârte de trei zile pe-aici. De trei zile te văd... adică el... La naiba, Dainty, asta înseamnă că...

– Bineînțeles! a urlat negustorul bătând din picioarele păroase. M-a tâlhărit la drumul mare, când mai aveam cale de-o zi până la târg! Și vine acum mascat, zice că-s eu, înțelegeți? Mi-a vândut caii! Îl omor! Îl sugrum cu mâinile mele!

– Spune-ne cum s-a întâmplat, coane Biberveldt.

– Geralt de Rivia, dacă nu mă înşel? Vânătorul?

Geralt a confirmat din cap.

– Ce bine s-a nimerit, a zis piticul. Sunt Dainty Biberveldt din Lunca Troscotului, fermier, agricultor şi negustor. Spune-mi Dainty, Geralt.

– Povesteşte, Dainty.

– Ei bine, aşa s-a întâmplat. Eu cu slugile mele duceam nişte cai de vânzare în oborul de la Podul Diavolului. Când mai rămăsese cale de-o zi până la târg, am făcut ultimul popas. Am petrecut toată noaptea, am isprăvit un poloboc cu ţuică. La miezul nopţii, m-am trezit fiindcă simţeam că-mi pocneşte vezica în mine, m-am dat jos din căruţă şi ce mi-am zis, ia să-mi arunc ochii la cai, în luncă. Merg eu ce merg, mă învăluie o ceaţă ca naiba, mă uit şi văd deodată că vine cineva. Cine-i acolo? întreb. El, nimic. Mă duc mai aproape şi văd... mă văd pe mine. Ca-ntr-o oglindă. Mă gândesc: nu trebuia să beau atâta ţuică, a naibii băutură. Şi ăsta de-aici... pentru că el era, mi-a tras o ghioagă în cap! Am văzut stele verzi şi am căzut grămadă. Dimineaţa mă trezesc devreme, cu un cucui acoperit cu sânge cât un castravete în cap. În jurul meu niciun suflet, nici urmă de tabăra noastră. M-am fâţâit toată ziua încoace şi-ncolo până am găsit drumul, două zile m-am târât, am ros rădăcini şi ciuperci crude. Iar el... netrebnicul ăsta de Dudulico, sau cum dracu'-l mai cheamă, între timp, s-a dus la Novigrad ca şi cum aş fi fost eu şi s-a descotorosit de caii mei! Că acum îi trag... Cât despre slugile mele netrebnice, o să le dau câte o sută de ghioage la fiecare la curu' gol, chiorii naibii! Ca să vezi că nu te ştie de stăpân, se lasă păcăliţi aşa cu una, cu două! Idioţi, secături, scursuri...

– Nu le-o lua în nume de rău, Dainty, i-a spus Geralt. N-au avut ce face. Mimul te-a copiat în aşa fel încât le-a fost imposibil să-l deosebească de original, adică de victimă. N-ai auzit niciodată de mimi?

– De-auzit, am auzit. Dar m-am gândit că-s scorneli.

– Nu-s scorneli. Unui doppler îi e de-ajuns să se apropie de victimă ca să se adapteze rapid şi ireproşabil la structura materială necesară. Vă atrag atenţia asupra faptului că nu este vorba despre

o iluzie, ci de o transformare completă, exactă. Până în cele mai mici detalii. Cum de izbutesc, nu se știe. Vrăjitorii presupun că în acest caz operează aceeași componentă din sânge ca în licantropie, dar eu bănuiesc că este vorba despre cu totul altceva, de o mie de ori mai puternic. În sfârșit, vârcolacul are doar două forme, cel mult trei, în timp ce dopplerul se poate preschimba în orice vrea, atâta timp cât corespunde mai mult sau mai puțin cu greutatea corporală.

– Greutatea?

– Bineînțeles, n-are cum să se transforme în mastodont. Și nici în șoarece.

– Am înțeles. Da' lanțul cu care l-ai legat la ce-i bun?

– Argintul. Pentru un licantrop e mortal, mimului, după cum poți vedea, doar îi împiedică transformarea. Prin urmare, el se află acum în propria sa formă.

Dopplerul și-a strâns buzele fleșcăite și i-a aruncat vânătorului o căutătură urâtă cu ochii săi tulburi, care își pierduseră de-acum culoarea căpruie a irișilor piticului și deveniseră galbeni.

– S-a mai și pripășit pe-aici, lepădătura nerușinată, a bolborosit Dainty. Vai, când mă gândesc că a stat și aici, și la „Grotă", unde obișnuiam eu să poposesc. Cum i-a prostit pe toți că era eu!

Jaskier a clătinat din cap.

– Dainty, i-a spus trubadurul, era leit-poleit cu tine. M-am întâlnit cu el aici acum trei zile. Arăta ca tine și vorbea ca tine. Gândea ca tine. Iar când i-a adus găina, era la fel de hrăpăreț ca tine. Sau poate chiar te întrecea.

– Asta din urmă nu mă deranjează, a replicat piticul, deoarece pot să-mi recuperez o parte din bani. Mi-e silă și să-l ating. Ia-i tășcuța, Jaskier, și vezi ce-are înăuntru. Ar trebui să fie o sumă frumușică, dacă hoțul mi-a vândut caii.

– Câți cai ai avut, Dainty?

– Doisprezece.

– Dacă facem socoteala după cum sunt prețurile mondiale, a zis trubadurul uitându-se în tășcuță, ceea ce-i aici ar ajunge numai pentru unul singur, și acela bătrân și pricăjit. Dacă ne luăm după mercurialul novigradian, ar fi pentru două, cel mult trei capre.

Negustorul n-a spus nimic, dar arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns. Tellico Lunngrevink Letorte și-a lăsat să-i alunece nasul în jos și buza inferioară chiar și mai jos, apoi a bolborosit ceva încet din spatele ei.

– Pe scurt, a oftat în cele din urmă piticul, m-a prădat, m-a ruinat o creatură a cărei existență o socoteam un basm pentru adormit copiii. Asta înseamnă să ai ghinion.

– N-am nimic de adăugat, a adăugat vânătorul privindu-l pe dopplerul care se răsucea în scaun. Și eu eram convins că mimii au fost stârpiți de mult. În trecut, din câte am auzit, mulți dintre ei trăiau prin pădurile din jur și în podiș. Dar mimetismul lor i-a deranjat foarte mult pe primii coloniști și au început să-i vâneze. Destul de eficient. S-a ajuns rapid la exterminarea lor.

– Ce bine era, a spus hangiul. Ptiui, pfui, jur pe Focul cel Veșnic că prefer un dragon sau un diavol care rămân mereu dragon sau diavol și știi să te ții departe de ei. Dar licantropia, toate schimbările și transformările astea sunt procese hidoase și diabolice, înșelăciune și trădare, scornite de spurcăciunile astea ca să dăuneze oamenilor! Eu vă spun, chemăm gardienii ca să pună focul pe scârboșeniile astea!

– Geralt? și-a manifestat curiozitatea Jaskier. Aș vrea să aud părerea specialistului. Într-adevăr sunt așa de primejdioși și agresivi mimii ăștia?

– Abilitatea lor de a copia, a răspuns vânătorul, e o caracteristică ce vizează mai degrabă apărarea decât agresiunea. N-am auzit vorbindu-se...

– Măi, al naibii, l-a întrerupt furios Dainty, bătând cu pumnul în masă. Dacă nici să pocnești pe cineva în cap și să-l tâlhărești nu este agresiune, atunci nu știu ce naiba mai este. Lucrurile stau destul de simplu: am fost atacat și jefuit, nu numai de bunurile dobândite prin muncă grea, ci și de ființa mea. Cer o compensație, nu mă las până...

– Gardienii, să chemăm gardienii! a spus hangiul. Și preoții trebuie chemați! Să fie ars monstrul ăsta, neomul ăsta!

– Oprește-te, gospodarule! a ridicat piticul capul. Mă scoți din sărite cu gardienii dumitale. Îți atrag atenția asupra faptului că

neomul nu ți-a făcut ție nimic, numai mie. Și află, dacă nu știai, că și eu sunt neom.

– Ce spui, coane Biberveldt? a râs nervos hangiul. E diferență ca de la cer la pământ între voi doi. Dumneata ești un om mai mic, iar arătarea asta nu e altceva decât un monstru. Sunt surprins, coane vânător, că stai atât de pașnic. Care-i, iartă-mă, rostul vostru în lumea asta? Treaba voastră e să stârpiți monștrii, nu-i așa?

– Monștrii, a spus Gerald rece. Dar nu reprezentanții raselor inteligente.

– Hai, hai, maestre, a replicat hangiul, de-acum întreci măsura întru câtva.

– Chiar așa! a sărit Jaskier. Ai mers prea departe, Geralt, de unde-ai mai scos-o și pe-asta cu rasa inteligentă? Uită-te și tu la el.

Tellico Lunngrevink Letorte nu aducea, de fapt, cu vreun reprezentant al rasei dotat cu inteligență. Mai degrabă aducea cu o marionetă modelată din lut și făină, care se uita la vânător cu ochi tulburi, galbeni. Nici smiorcăielile produse de nasul care ajungea la blatul mesei nu păreau să provină de la membrul unei rase inteligente.

– Gata cu rahatul ăsta! a izbucnit brusc Dainty Biberveldt. Nu merită să mai vorbim! Tot ceea ce contează sunt caii mei și pagubele mele! Ai auzit, scârnăvie blestemată? Cui i-ai vândut caii? Ce-ai făcut cu banii? Vorbește mai repede, altminteri te snopesc în bătaie, te belesc!

Deczka, întredeschizând ușa, și-a băgat în alcov capul de culoarea inului.

– Avem mușterii în sală, tată, a șoptit ea. Zidarii și zugravii. Îi servesc eu, dar nu mai țipați atât de tare, căci au început să se întrebe ce se petrece în alcov.

– În numele Focului cel Veșnic! a intrat în panică hangiul uitându-se la dopplerul lăbărțat. Dacă vreun muștеriu își aruncă un ochi și-l vede... oh, ce-o s-o pățim. Dacă n-am chemat gardienii, atunci... Maestre vânător! Dacă-i un vexling adevărat, poruncește-i să se preschimbe în ceva mai decent, un nor de fum, de exemplu. Pentru moment.

– Are dreptate, a spus Dainty. Să se preschimbe în ceva, Geralt.

– În ce? a bolborosit din senin dopplerul. Pot lua forma pe care o văd în faţa ochilor după ce mă uit cu atenţie. În care dintre voi, prin urmare, să mă preschimb?

– În mine, nu! a zis hangiul fără să stea pe gânduri.

– Nici în mine, s-a indignat Jaskier. N-aş fi prea bun de camuflaj. Toţi mă cunosc, astfel încât apariţia a doi Jaskieri la aceeaşi masă ar produce mai multă senzaţie decât ăsta de aici, cu propria lui fiinţă.

– Cu mine s-ar întâmpla la fel, a zâmbit Geralt. Ai rămas tu, Dainty. Şi se potriveşte ca o mănuşă. Nu te supăra, dar ştii că oamenii disting anevoie un pitic de altul.

Negustorul n-a stat mult pe gânduri.

– Bine, a consimţit el. Fie. Scoate-i lanţul, vânătorule. Hai, ce mai stai, preschimbă-te în mine, rasă inteligentă.

După îndepărtarea lanţului, dopplerul şi-a frecat laba cu aspect de aluat, şi-a atins nasul, şi-a aţintit ochii pe pitic. Pielea atârnândă de pe faţă i s-a tras în sus şi a căpătat culoare. Nasul i s-a redus şi i s-a contractat cu un trosnet surd, pe craniul pleşuv i-au răsărit zulufi. Dainty se holba, hangiul stătea cu gura căscată într-o veneraţie mută, Jaskier ofta şi gemea.

Ultima care s-a schimbat a fost culoarea ochilor.

Dainty Biberveldt al Doilea a tuşit, s-a apropiat de masă, i-a luat halba lui Dainty Biberveldt Întâi, şi-a strivit cu lăcomie buzele de ea.

– Nu se poate, nu se poate, a şoptit Jaskier. Uitaţi-vă, ca două picături de apă. Imposibil de distins. Leit. De data aceasta, chiar şi pişcăturile de ţânţari şi petele de pe pantaloni... Pantaloni adevăraţi! Geralt, nici vrăjitorii nu pot face aşa ceva! Pune mâna, lână autentică, nicio iluzie! Incredibil! Cum a izbutit?

– Nimeni nu ştie, a spus vânătorul. Nici el însuşi nu ştie. Ţi-am spus că are capacitatea să metamorfozeze pe deplin structura materiei, dar e o abilitate organică, instinctivă...

– Dar pantalonii... Din ce s-au făcut pantalonii? Da' vesta?

– Este propria piele, transformată. Nu cred că și-ar scoate de bunăvoie pantalonii. Oricum și-ar pierde imediat caracteristicile lânii...

– Păcat, și-a demonstrat perspicacitatea Dainty. Pentru că mă întrebasem deja dacă să-i spun sau nu să schimbe o găleată de materie pe o găleată de aur.

Dopplerul, în prezent o copie fidelă a piticului, s-a lăsat pe spate comod și a zâmbit larg, bucuros să vadă că se află în centrul atenției. Stătea în aceeași poziție ca Dainty, bălăngănindu-și picioarele păroase.

– Da' știi o sumedenie de lucruri despre doppleri, Geralt, a spus, apoi a tras o halbă, a plescăit și a râgâit. Într-adevăr, o sumedenie.

– Zei, glasul și purtările sunt tot ale lui Biberveldt, s-a mirat Jaskier. N-are nimeni o culoare roșie? Trebuie să-l însemnăm, la naiba, altfel îi confundăm.

– Ce spui, Jaskier, a protestat Dainty Biberveldt Întâi, o să mă confunzi cu el? În primul rând...

– ... Se văd de la o poștă diferențele, a terminat propoziția Dainty Biberveldt al Doilea, iar apoi a râgâit sonor. Ce mai încolo și-ncoace, trebuie să fii mai prost decât noaptea ca să ne confunzi.

– Da' de unde să știu? a șoptit Jaskier cu veneraţie. Gândește și vorbește ca Biberveldt. E anevoie de deosebit...

– Exagerezi, și-a țuguiat buzele piticul. Exagerezi prea mult.

– Nu, a negat Geralt. Nu este nicio exagerare. Crezi sau nu, dar el este în momentul acesta tu, Dainty. Într-un mod necunoscut nouă, dopplerul copiază cu exactitate psihicul victimei.

– Psi... cum?

– Ei bine, caracteristici ale minții, ale firii, sentimentele, gândurile. Sufletul. Ceea ce ar confirma cele negate de cei mai mulți vrăjitori și de toți preoții. Faptul că sufletul este, de asemenea, materie.

– Blasfemie... a izbucnit hangiul.

– Și prostii, a adăugat cu fermitate Dainty Biberveldt. Nu ne mai turna povești, vânătorule. Proprietățile spiritului, treacă-meargă. Copierea nasului cuiva și a pantalonilor e una, dar cu

raţiunea nu-i aşa de simplu. Îţi demonstrez de îndată. Dacă acest doppler prost mi-ar fi copiat mintea, n-ar mai fi vândut caii în Novigrad, unde nu se caută, ci s-ar fi dus cu ei la Podul Diavolului, în oborul de cai, unde preţurile sunt stabilite prin licitaţie, cel care dă mai mult. Aşa nu ieşi în pierdere...

– Ba ieşi în pierdere – dopplerul i-a parodiat faţa supărată a piticului şi a pufnit în felul lui caracteristic. În primul rând, preţul e mic la licitaţie în Podul Diavolului, deoarece negustorii se înţeleg între ei cum să liciteze. În plus trebuie să plăteşti şi comisionul adjudecătorului.

– Nu mă înveţi tu pe mine negustoria, idiotule, s-a indignat Biberveldt. Aş fi scos la Podul Diavolului nouăzeci sau o sută bucata. Da' tu, cât ai luat de la şarlatanii novigradieni?

– O sută treizeci, a răspuns dopplerul.

– Minţi, puşlama ce eşti.

– Nu mint. Am mânat caii direct în port, coane Dainty, şi acolo am găsit un negustor de blănuri de peste mări. Cojocarii nu folosesc boii la caravană, pentru că sunt prea lenţi. Hainele de blană sunt uşoare, dar preţioase, aşa că trebuie să călătorească rapid. În Novigrad n-au nevoie de cai, prin urmare nu sunt cai acolo. Numai eu aveam, aşa ca am dictat preţul. Este simplu...

– Nu-mi da tu mie lecţii, ţi-am spus! s-a înroşit Dainty. Ei bine, bine, ai câştigat mult. Şi atunci unde sunt paralele?

– I-am investit, a răspuns arogant Tellico, imitând gestul tipic pentru pitic de a-şi pieptăna cu degetele coama deasă. Paralele, coane Dainty, trebuie să circule, iar negoţul trebuie să se învârtă.

– Fii atent să nu-ţi învârt eu căpăţâna! Spune-mi ce-ai făcut cu paralele căpătate pentru cai?

– Ţi-am spus. Am cumpărat bunuri.

– Ce? Ce-ai cumpărat, nenorocitule?

– Câ... cârmâz, s-a bâlbâit dopplerul, după care a recitat pe nerăsuflate. Cinci sute de baniţe de cârmâz, şaizeci şi două de chintale de esenţă de mimoze, cincizeci şi cinci de putini de ulei de trandafir, douăzeci şi trei de barili de untură de cod, şase sute de străchini de lut şi optzeci de livre de ceară de albine. Reţineţi, untura de cod am

cumpărat-o foarte ieftin, pentru că era râncedă. Oh, și era să uit. Am cumpărat și o sută de coți de frânghie de bumbac.

S-a așternut tăcerea, o tăcere lungă, foarte lungă.

– Untură de pește râncedă, a spus într-un sfârșit Dainty, pronunțând fiecare cuvânt foarte rar. Frânghie de bumbac, ulei de trandafir. Nu se poate, sunt într-un vis. Da, fără putință de tăgadă, e un coșmar. În Novigrad se poate cumpăra orice, tot felul de lucruri prețioase și utile, iar cretinul ăsta mi-a cheltuit paralele pe nu știu ce rahaturi. Cu înfățișarea mea. Sunt terminat, mi-am pierdut paralele, mi-am ruinat reputația de negustor. Gata, m-am săturat. Împrumută-mi spada, Geralt. Scăpăm de el pe loc.

Ușa alcovului s-a deschis cu un scârțâit.

– Negustorul Biberveldt! a cucurigit nou-venitul suplu, învăluit într-o togă violet care atârna pe el ca pe un par. Purta o pălărioară de catifea în formă de oliță răsturnată. Negustorul Biberveldt este aici?

– Da, au răspuns la unison cei doi pitici.

În momentul următor, unul dintre cei doi Dainty Biberveldt i-a aruncat conținutul halbei în față vânătorului, a tras abil scaunul de sub Jaskier și s-a târât rapid pe sub masă în direcția ușii, unde l-a dărâmat pe individul cu pălărioară nostimă.

– Foc! Ajutor! a urlat odată ajuns în sală. Murim! Arde!

După ce și-a șters spuma de pe față, Geralt a pornit în urmărirea fugarului, dar celălalt Biberveldt, care s-a strecurat în același mod, s-a grăbit la ușă, a alunecat pe rumeguș și s-a încurcat printre picioarele lui. Au căzut împreună în pragul ușii. Jaskier a înjurat ca la ușa cortului, încercând să iasă de sub masă.

– Opriți-i! a urlat individul deșirat, rămas pe podea, încurcat în faldurile togii sale. Hoții! Bandiții!

Geralt s-a ridicat de pe pitic. În cele din urmă, l-a văzut în sala hanului pe doppler ciocnindu-se de mușterii și croindu-și drum. Vânătorul s-a aruncat după el, luându-și avânt ca un elastic, dar a fost oprit de zidul de oameni care-i blocau calea. A izbutit să-l doboare pe unul mânjit de mâl și duhnind a bere, dar ceilalți l-au imobilizat într-o îmbrățișare cu umerii lor voinici. S-a zvârcolit

furios şi atunci s-a auzit un pocnet sec de fire rupte şi piele străpunsă, iar la subsuoara dreaptă s-a simţit o lipsă bruscă de rezistenţă. Vânătorul a înjurat şi a încetat să se zbată.

– L-am prins! au strigat zidarii. Am prins tâlharul! Ce facem, maistre?

– În var nestins! a zbierat maistrul, dezlipindu-şi capul de pe blatul mesei şi orientându-se în jur cu ochii care nu vedeau.

– Jandaaarmii! a urlat cel în violet, ridicându-se în patru labe din alcov. Atac la adresa unui funcţionar! Gardienii! La spânzurătoare cu tine, golanule!

– L-am prins! au strigat zidarii. L-am prins, coane!

– Nu-i ăsta! a cotcodăcit individul în togă. Prindeţi hoţul! Puneţi mâna pe el!

– Pe cine?

– Pe Biberveldt, piticul! Înhăţaţi-l, înhăţaţi-l! În temniţă cu el!

– Stai o clipă, a spus Dainty, ridicându-se din alcov. Ce-ai spus, coane Schwann? Ia nu-mi plimba numele prin botul tău. Şi nu trâmbiţaţi alarma, că nu este cazul.

Schwann s-a liniştit, s-a uitat năucit la pitic. În pragul uşii a apărut Jaskier cu pălărioara pe-o parte, analizându-şi lăuta. Zidarii, după ce-au şuşotit între ei, i-au dat până la urmă drumul lui Geralt. Vânătorul, deşi supărat foc, s-a limitat să scuipe suculent pe podea.

– Negustorule Biberveldt! a cucurigit iar Schwann, clipind rapid din ochii miopi. Ce înseamnă asta? Atacarea unui funcţionar oficial te poate costa foarte scump... Cine era? Piticul care a scăpat?

– Un văr, a spus fără ezitare Dainty. Vărul meu îndepărtat...

– Da, da, l-a susţinut imediat Jaskier, simţindu-se în elementul lui, un văr îndepărtat de-al lui Biberveldt. Zis şi Gărgăunul Biberveldt. Oaia neagră a familiei. Fiind copil, a căzut într-o fântână. Secată. Dar a avut ghinionul să-i cadă găleata direct în cap. De obicei, e liniştit, dar când vede violet în faţa ochilor o ia razna. Însă nu trebuie să vă faceţi griji, căci se calmează dacă vede părul

roșcat de sub pântecele unei femei. De aceea a fugit direct la „Passiflora". Vă spun, coane... Schwann.

– Gata, Jaskier, i-a șuierat vânătorul. Tacă-ți fleanca, la naiba.

Schwann și-a îndreptat toga, a periat-o de rumegușul agățat de ea, apoi și-a scos pieptul înainte, luându-și expresia severă de rigoare.

– Daaa, a spus el. Ia seama mai îndeaproape la rude, negustorule Biberveldt, pentru că trebuie să știi că dumneata ești responsabil pentru acțiunile lor. Dacă aș face o plângere... Dar nu am vreme. Mă aflu aici, Biberveldt, în interes de serviciu. În numele autorității municipale, îți cer să plateşti darea.

– Hăh?

– Darea, i-a repetat funcționarul țuguindu-și buzele într-o grimasă pe care o văzuse probabil la cineva mult mai important decât el. Ce te-a apucat? Ți se trage de la vărul tău? Atunci când faci negustorie, trebuie să-ți plătești dările. Altfel, ajungi în temniță.

– Eu!? a urlat Dainty. Eu, negustorie? Eu m-am ales numai cu paguba, la naiba! Eu...

– Fii atent, Biberveldt, i-a șoptit vânătorul, iar Jaskier i-a tras un șut pe ascuns în glezna păroasă. Piticul a tușit.

– Un lucru este limpede, a spus el încercând anevoie să dea la iveală un zâmbet pe fața sa dolofană. Este limpede un lucru, coane Schwann. Dacă faci negustorie, trebuie să plătești dări. La câștiguri mari, dări mari. Și viceversa, îmi închipui.

– Nu-ți judec eu, coane, negustoria. Funcționarul a făcut o față acră și s-a așezat la masă. Din adânciturile faldurilor togii, a scos un abac și un sul de pergament pe care l-a desfășurat pe blatul mesei, pe care o ștersese mai înainte cu mâneca. Eu doar socotesc și strâng. Da... Să facem atunci socoteala... vine... hmmm... Scădem doi, păstrăm unu în minte... Da... o mie cinci sute cincizeci și trei de coroane și douăzeci de coperi.

Din gâtlejul lui Dainty Biberveldt a ieșit un oftat adânc. Zidarii au murmurat uimiți. Hangiul a scăpat o strachină. Jaskier a oftat.

– Ei bine, la revedere, flăcăi, le-a spus piticul cu amărăciune. Dacă întreabă cineva de mine, sunt în temniță.

II

– Până mâine, la prânz, s-a tânguit Dainty. Şi puşlamaua asta de Schwann a întrecut măsura. Putea şi moşneagul ăsta scârbos să mă păsuiască. Mai mult de o mie cinci sute de coroane, de unde să fac rost până mâine de atâta bănet? Sunt terminat, ruinat, o să putrezesc în temniţă! Să nu mai stăm aici, la naiba, haideţi să-l înhăţăm pe ticălosul ăla de doppler! Trebuie să-l prindem!

Şedeau tustrei pe bordura de marmură a havuzului unei fântâni secate, care ocupa mijlocul unei piaţete înconjurate de case boiereşti impunătoare, dar de un gust îndoielnic. Apa din havuz era verde şi îngrozitor de murdară, peştişorii aurii care înotau printre gunoaie se străduiau cu branhiile şi boticurile deschise să inspire aerul de la suprafaţă. Jaskier şi piticul clefăiau nişte clătite cumpărate de trubadur de la un ambulant.

– În locul tău, i-a spus bardul, aş lăsa la o parte răzbunarea şi aş începe să caut pe cineva care să-mi împrumute paralele. Ce capeţi dacă-l prinzi pe doppler? Crezi că Schwann îl primeşte în loc de parale?

– Spui numai tâmpenii, Jaskier. Dacă-l prind pe doppler, îmi iau îndărăt paralele.

– Care parale? Tot ce-avea el în tăşcuţă abia acoperă pagubele şi mita pentru Schwann. N-avea mai mult.

– Jaskier, s-a încruntat piticul, la poezii poate că te-oi mai fi pricepând tu, dar în chestiuni negustoreşti, îmi pare rău, eşti un mare nătărău. Ai auzit ce dare mare mi-a socotit Schwann? Da' de ce să plătesc eu dări? Hâm? Pentru ce?

– Pentru orice, i-a răspuns poetul. Şi pentru cântat dau dări. Îi doare pe ei undeva că eu cânt dintr-o nevoie interioară.

– Tâmpenii, cum ţi-am spus. Dările se plătesc pentru ce câştigi din negustorie. Pentru câştig, Jaskier! Ai înţeles? Şarlatanul ăsta de doppler s-a folosit de persoana mea şi a intrat în unele negustorii necinstite fără doar şi poate. Şi s-a ales cu ceva din ele! A avut de câştigat! Iar eu trebuie să-i achit dările şi, colac peste pupăză, şi datoriile lepădăturii ăsteia, dacă le-a făcut! Şi dacă nu plătesc,

mă aruncă în temniță, mă încing cu fierul în public, mă trimit la ocnă! La naiba!

– Ha, a rostit cu veselie Jaskier, atunci n-ai încotro, Dainty. Trebuie să scapi pe furiș din târg. Știi ce? Am o idee. Te înfășurăm într-o blană de oaie. Când ieși pe poartă, „sunt o oiță, bee, bee". Nimeni n-o să te recunoască.

– Jaskier, s-a încruntat piticul. Ciocu' mic, că-ți trag un șut. Geralt?

– Ce-i, Dainty?

– Mă ajuți să pun mâna pe doppler?

– Ascultă, i-a răspuns vânătorul, străduindu-se în zadar să-și prindă mâneca ruptă de la surtuc. Ăsta-i Novigradul. Treizeci de mii de locuitori, oameni, pitici, piticani, gnomi și probabil de două ori mai mulți străini. Cum crezi c-aș putea să găsesc pe cineva în această viermuială?

Dainty a înghițit clătita, și-a lins degetele.

– O vrajă, Geralt? N-aveți voi vrăjile voastre, despre care umblă atâtea povești?

– Dopplerul poate fi găsit prin vrăjitorie numai în forma lui proprie, iar el nu umblă pe ulițe în propria lui formă. Și chiar dacă ar fi așa, vrăjitoria n-are nicio putere, pentru că în jur este plin de semne vrăjite. Fiecare a doua casă are un castelaș vrăjit la ușă și trei sferturi dintre locuitori poartă amulete cu diferite scopuri, împotriva hoților, a puricilor, a intoxicațiilor alimentare, e greu să le ții socoteala.

Jaskier a cuprins cu degetele gâtul lăutei, i-a ciupit corzile.

– Și va să vină primăvara, cu ploaia-i caldă și înmiresmată! a cântat el. Nu, nu e bine. Și va să vină primăvara, cu soarele... Nu, la naiba. Nu-mi iese. Nici...

– Termină cu zdrăngăneala, l-a întrerupt piticul. Mă zgârâie pe nervi.

Jaskier le-a aruncat peștișorilor bucățele de clătită și a scuipat în havuz.

– Uite, a zis trubadurul. Peștișori de aur. Se spune că peștișorii ăștia îndeplinesc dorințe.

– Ăştia sunt roşii, a remarcat Dainty.

– Ce contează, ăsta-i un amănunt nesemnificativ. La naiba, noi suntem trei şi ei îndeplinesc trei dorinţe. Câte una de căciulă. Ce-i Dainty? Nu ţi-ai dori ca peştişorii să-ţi plătească dările?

– Da, negreşit. Pe lângă asta, să cadă ceva din cer şi să-l nimerească pe doppler în cap. Şi încă...

– Uşurel, uşurel. Că avem şi noi dorinţele noastre. Eu aş vrea ca peştişorii să-mi dicteze finalul baladei. Da' tu, Geralt?

– Lasă-mă-n pace, Jaskier.

– Nu ne strica dispoziţia, vânătorule. Hai spune ce ţi-ai dori?

Vânătorul s-a ridicat.

– Îmi doresc, a murmurat el, ca tot ceea ce este pe cale să ni se întâmple să se dovedească a fi o neînţelegere.

Dinspre aleea din faţa fântânii se îndreptau către havuz patru persoane îmbrăcate în negru, cu pălării rotunde din piele, cu pas domol. Dainty a înjurat încet privindu-i uimit.

De pe uliţele din spatele lor, li s-au alăturat alţi patru. Nu s-au apropiat prea mult, au blocat aleile. În mâini aveau nişte discuri cu aspect ciudat, de parc-ar fi fost bice rulate. Vânătorul a privit în jur, şi-a scuturat umerii ca să-şi aranjeze spada din spinare. Jaskier a gemut.

Din spatele personajelor negre a apărut un bărbat nu prea înalt, într-un caftan alb şi un surtuc cenuşiu. Un lanţ de aur în jurul gâtului său strălucea în ritmul paşilor, trimiţând reflexe aurii.

– Chappelle... a scâncit Jaskier. Ăsta-i Chappelle...

Personajele negre din spatele lor s-au îndreptat încet spre fântână. Vânătorul a dat să-şi scoată spada.

– Nu, Geralt, i-a şoptit Jaskier apropiindu-se de el. Pe toţi zeii, nu scoate nicio armă. Asta-i garda templului. Dacă le opunem rezistenţă, nu mai ieşim teferi din Novigrad. Nu pune mâna pe spadă.

Bărbatul cu caftan alb s-a îndreptat spre ei în pas vioi. Personajele negre l-au urmat într-un marş în jurul havuzului, ocupând poziţii strategice, alese cu precizie. Geralt îi observa prudent, îndreptându-se uşor. Discurile ciudate pe care le ţineau în mâini nu erau, aşa cum crezuse iniţial, bice obişnuite. Erau lamii.

Bărbatul cu caftan alb s-a apropiat.

– Geralt, a murmurat bardul. Pe toţi zeii, stai calm...

– N-o să mă las atins, i-a spus vânătorul. N-o să m-atingă nimeni, oricine-ar fi. Fii atent, Jaskier... Când încep, fugi cât vezi cu ochii. O să le ţin piept... pentru o vreme...

Jaskier nu i-a răspuns. Aruncându-şi lăuta pe umăr, s-a înclinat adânc în faţa bărbatului cu caftan alb, împodobit din belşug cu fire de aur şi argint îmbinate într-un mozaic.

– Venerabile Chappelle...

Bărbatul numit Chappelle s-a oprit, i-a cercetat pe amândoi din priviri. Ochii lui, după cum observase Geralt, erau fioros de reci şi aveau culoarea oţelului. Fruntea îi era palidă, transpirată bolnăvicios, obrajii roşii, cu pete neregulate de culoare.

– Conul Dainty Biberveldt, negustor, a spus. Talentatul maestru Jaskier. Şi Geralt de Rivia, reprezentant al breslei mai rar întâlnite a vânătorilor. O reuniune între prieteni vechi? Aici, în Novigrad?

Nu i-a răspuns nimeni.

– Cu mare părere de rău, a continuat Chappelle, vă aduc la cunoştinţă faptul că am primit un denunţ împotriva voastră.

Jaskier a pălit uşor, iar piticului îi clănţăneau dinţii. Vânătorul nu se uita la Chappelle. Nu-şi lua ochii de la armele personajelor negre cu pălării de piele din jurul havuzului. În majoritatea ţărilor pe care le cunoştea Geralt, fabricarea şi posesia lamiilor ţepoase numite Mayheń erau strict interzise. Novigradul nu făcea excepţie. Geralt văzuse oameni care fuseseră loviţi peste faţă de lamie. Feţele lor erau imposibil de uitat.

– Hangiul de la „Vârful de lance“, a continuat Chappelle, a avut îndrăzneala să vă acuze, conaşilor, de uneltire laolaltă cu un demon, un monstru pe nume schimbaci sau vexling.

Nimeni nu i-a răspuns. Chappelle şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat la ei cu răceală.

– M-am simţit obligat să te avertizez de acest denunţ. De asemenea, te informez că mai sus-pomenitul a fost azvârlit în temniţă. Este bănuit c-a delirat fiind sub influenţa berii sau a rachiului.

Bineînțeles că sunt scorneli de-ale lui. În primul rând, nu există vexlingi. Asta-i o născocire de-a țăranilor superstițioși.

Nimeni nu a comentat.

– Ba mai mult decât atât, care vexling îndrăznește să se apropie de un vânător, a zâmbit Chappelle, fără să fie ucis pe loc? N-am dreptate? Acuzația hangiului ar fi de-a dreptul caraghioasă, dacă n-ar fi un anumit detaliu important.

Chappelle și-a ridicat capul, făcând o pauză semnificativă. Vânătorul l-a auzit pe Dainty dezumflându-și încet plămânii într-o expirație adâncă.

– Da, un anumit detaliu important, a repetat Chappelle. Și anume că avem de-a face cu erezia și defăimarea celor sfinte. Este cunoscut faptul că niciun vexling, absolut niciunul, ca de altfel niciun alt monstru, nu se putea apropia de zidurile Novigradului, deoarece aici în nouăsprezece temple arde Focul cel Veșnic, a cărui putere sacră protejează târgul. Cine spune c-a văzut un vexling la „Vârful de lance", la o aruncătură de băț de altarul principal al Focului cel Veșnic, nu poate fi decât un eretic defăimător și trebuie să-și retragă cele spuse. Dacă se încăpățânează cumva, îl ajutăm cu forțe și mijloace pe care, crede-mă, le avem din belșug la îndemână în temniță. După cum vedeți, n-aveți de ce să vă faceți griji.

Expresia de pe chipul piticului și al lui Jaskier mărturisea cu tărie că niciunul nu împărtășea aceeași opinie.

– Absolut niciun motiv de îngijorare, a repetat Chappelle. Puteți, conașilor, să părăsiți nestingheriți Novigradul. Nu vă stăm în cale. Dar trebuie să insist asupra faptului că nu trebuie, conașilor, să povestiți nimănui despre născocirile hangiului, să trăncăniți ceva despre întâmplare. Noi, slujitori umili ai bisericii, tratăm afirmațiile care subminează puterea divină a Focului cel Veșnic, indiferent de intenții, drept erezii, cu toate consecințele care decurg din ele. Propriile voastre convingeri religioase, indiferent care sunt și pe care le respect, nu mă interesează. Credeți în ce vreți. Sunt tolerant atâta vreme cât cineva venerează Focul cel Veșnic și nu-l hulește. Iar dacă cineva îndrăznește să-l hulească, poruncesc să fie ars, nimic mai mult. Toți locuitorii Novigradului sunt egali în fața legii. Și

legea este aceeeași pentru toți – oricine ponegrește Focul cel Veșnic este ars pe rug, iar bunurile îi sunt confiscate. Dar destul despre asta. Repet, puteți trece liberi poarta Novigradului. Cel mai bine...

Chappelle a zâmbit ușor, obrazul i-a luat o grimasă vicleană, și-a mutat privirea spre piațetă. Trecătorii răzleți, care observaseră incidentul, și-au grăbit pasul, și-au întors capul prompt.

– Cel mai bine, a terminat Chappelle, cel mai bine chiar acum. Imediat. Bineînțeles că în ceea ce-l privește pe onorabilul negustor Biberveldt „imediat" înseamnă „imediat după ce-și pune la punct situația fiscală". Vă mulțumesc, conașilor, pentru timpul acordat.

Dainty, întorcându-se, și-a mișcat în tăcere buzele. Vânătorul n-a avut nicio îndoială că acel cuvânt nerostit era „lepădătură". Jaskier și-a lăsat capul în jos rânjind prostește.

– Maestre vânător, i s-a adresat dintr-odată Chappelle. Îngăduie-mi, te rog, o vorbă între patru ochi.

Geralt s-a apropiat, Chappelle și-a ridicat ușor mâna. Dacă-mi atinge cotul, îi trag una de nu se vede, s-a gândit vânătorul. Îi trag una, indiferent ce-o să se întâmple după aceea.

Chappelle nu i-a atins cotul lui Geralt.

– Maestre vânător, i-a spus el încet, întorcându-se cu spatele la ceilalți. Știu că unele târguri, spre deosebire de Novigrad, sunt lipsite de protecția Focului cel Veșnic. Să presupunem, prin urmare, că o creatură asemănătoare unui vexling dă târcoale unui astfel de târg. De curiozitate, cât de mult ți-ar lua ca să prinzi vexlingul viu și nevătămat?

– Nu mă năimesc să vânez monștri în târguri populate, a ridicat din umeri vânătorul. Ar putea avea de suferit cineva nevinovat.

– Chiar așa de mult îți pasă de soarta nevinovaților?

– Chiar așa. Pentru că, de obicei, sunt responsabil pentru soarta lor. Și îmi asum consecințele.

– Am înțeles. Și această preocupare pentru soarta lor n-ar putea fi invers proporțională cu simbria?

– N-ar putea fi.

– Tonul dumitale, vânătorule, nu-mi place. Dar nu contează, am înțeles ce vrei să spui cu acest ton. Vrei să spui că nu vrei să faci...

ceea ce aș putea să-ți cer, așa că simbria nu contează. Un anumit tip de plată?

– Nu înțeleg.

– Nu cred.

– Chiar nu.

– E o pură teorie, i-a spus Chappelle liniștit, calm, fără mânie sau amenințare în voce. Ar fi posibil ca plata pentru serviciile tale să fie garanția că tu și prietenii tăi plecați teferi... din acel târg, teoretic. Ei, atunci?

– La această întrebare, i-a zâmbit malițios vânătorul, nu se poate răspunde teoretic. Situația descrisă de dumneata, venerabile Chappelle, ar trebui să fie aplicată în practică. Nu mă grăbesc deloc în această privință, dar dacă trebuie să... Dacă nu există o altă cale... Sunt pregătit să o aplic.

– Ei bine, poate ai și dumneata dreptate, i-a răspuns categoric Chappelle. Prea mult teoretizăm. În ceea ce privește practica, nu întrezăresc vreo cooperare. Oare o fi bine? În orice caz, nutresc speranța că asta n-o să ducă la un conflict între noi doi.

– Și eu nutresc această speranță, i-a spus Geralt.

– Atunci să ardă în noi această speranță, Geralt de Rivia. Știi ce este Focul cel Veșnic? O flacără care nu se stinge, un simbol al dăinuirii, un drum care trebuie urmat în beznă, o făgăduință de progres, de un mâine mai bun? Focul cel Veșnic, Geralt, este speranța. Pentru noi toți, fără nicio excepție. Pentru că, dacă există ceva ce avem în comun... Dumneata, eu... alții... acest lucru este doar speranța. Să ții minte. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, vânătorule.

Geralt s-a înclinat ceremonios în tăcere. Chappelle l-a privit o clipă, apoi s-a întors ferm și a mărșăluit prin piațetă, fără să privească înapoi la escorta sa. Oamenii înarmați cu lamii l-au urmat, formând o coloană.

– Oh, mămăică, a scâncit Jaskier, uitându-se speriat la cei care se îndepărtau. Dar ce noroc am avut. Dacă s-o fi terminat aici. Dacă nu cumva o să ne...

– Liniștește-te, i-a spus vânătorul, și nu te mai văicări. La urma urmei, nu s-a întâmplat nimic.

– Știi cine a fost, Geralt?

– Nu.

– A fost Chappelle, guvernator pentru probleme de securitate. Serviciile secrete din Novigrad sunt subordonate bisericii. Chappelle nu este preot, ci eminența cenușie din ierarhie, cel mai puternic și mai primejdios om din târg. Cu toții, inclusiv Consiliul și breslașii, se cacă pe ei de frică, pentru că este un zbir, Geralt, însetat de putere ca un păianjen de sânge. Cu toate că doar în șoaptă, prin târg se vorbește despre ceea ce este în stare să facă. Oamenii dispar fără urmă. Acuzații false, schingiuiri, asasinate, teroare, șantaj și jafuri ordinare. Extorcare de fonduri, escrocherii și scandaluri. Pe toți zeii, ne-ai băgat într-o poveste tare frumoasă, Biberveldt.

– Lasă-mă-n pace, Jaskier, a pufnit Dainty. Doar nu ai de ce să te temi. Nu se ia nimeni de un trubadur. Din anumite motive necunoscute, ești de neatins.

– Un poet de neatins poate și să sfârșească, în Novigrad, sub roțile unui car grăbit, otrăvit mortal cu un pește sau înecat din întâmplare într-un șanț, a gemut Jaskier, încă palid. Chappelle este specialist în astfel de accidente. Faptul că a vorbit cu noi este de necrezut. Un lucru este sigur, n-a făcut-o fără un motiv anume. Ne coace el ceva. O să vedeți numaidecât cum suntem prinși și schingiuiți în toată legea. Așa se face pe-aici!

– Există mult adevăr în ceea ce spune, i-a explicat piticul lui Geralt. Trebuie să avem grijă. Pentru că ticălosul de Chappelle e deocamdată stăpân pe meleagurile astea. De ani întregi umblă vorba despre el cum că e bolnav, că are sângele otrăvit și toată lumea așteaptă să dea ortul popii...

– Taci, Biberveldt! a șuierat trubadurul uitându-se cu teamă în jur. În orice moment poate să ne-audă cineva. Vezi bine cum toată lumea se uită la noi. S-o ștergem de-aici, vă zic. Și vă sfătuiesc să luăm în serios vorbele lui Chappelle despre doppler. Eu, de exemplu, în viața mea nu am văzut niciun doppler. Dacă trebuie, jur pe Focul cel Veșnic.

– Iată, a spus brusc piticul. Cineva aleargă spre noi.

– Să fugim! a urlat Jaskier.

– Ușurel, ușurel, a zâmbit larg Dainty, trecându-și degetele prin păr. Îl cunosc. Ăsta-i Moscul, un negustor de prin partea locului, trezorierul breslei. Am făcut negoț împreună. Hei, uitați-vă ce moacă are! De parcă s-ar fi căcat în pantaloni. Hei, Moscule, pe mine mă cauți?

– Jur pe Focul cel Veșnic, a icnit Moscul, luându-și de pe cap căciula din blană de vulpe și ștergându-și fruntea cu mâneca. Eram sigur că te-au azvârlit în temeniță. Asta-i o minune, ce să mai vorbim. Am rămas cu gura căscată...

– Frumos din partea ta c-ai rămas cu gura căscată, l-a întrerupt piticul cu un surâs disprețuitor. Fă-ne o bucurie și spune-ne de ce.

– Hai nu face pe prostul, Biberveldt, s-a încruntat Moscul. Tot târgul știe de negoțul tău cu cârmâz și bineînțeles că a ajuns și la urechile ierarhiei, precum și ale lui Chappelle. Toată lumea vuiește despre un șmecher care a profitat cu viclenie de ceea ce s-a întâmplat în Poviss.

– Despre cine-i vorba, la naiba, Moscule?

– Oh, zei, las-o baltă Dainty, o ții de coarne și spui că-i ciută. N-ai cumpărat dumneata cârmâz? Aproape de pomană, cu cinci și douăzeci banița, bani gheață? Ai cumpărat. Ai profitat de cererea slabă și n-ai dat niciun groș pe tot. Și dup-aia? Într-o zi ai luat de patru ori mai mult pe toată marfa, peșin. O să ai îndrăzneala să pretinzi că e vorba de o întâmplare, de noroc pur și simplu? Că atunci când ai cumpărat cârmâzul n-aveai habar despre puciul din Poviss?

– Despre ce? Ce vrei să spui?

– Puciul din Poviss! a țipat Moscul. Și asta, cum îi spune... Levoruția! L-au răsturnat pe regele Rhyd, acum domnește acolo clanul Thyssenizilor! Curtea, nobilimea și armata lui Rhyd purtau albastru, vasăzică țesătorii cumpărau numai indigo. Culoarea Thyssenizilor e stacojie, așa că indigoul a coborât, iar cârmâzul a urcat și așa a ieșit la iveală că dumneata, Biberveldt, ai pus laba pe tot cârmâzul! Ha!

Dainty tăcea mâlc, îngândurat.

– Bandit, Biberveldt, nu poți să spui că nu, a continuat Moscul. N-a suflat nicio vorbă nimănui, nici măcar prietenilor. Dacă mi-ai fi spus ceva, poate câștigam ceva și noi, chiar și o fabrică puteam să punem pe picioare împreună. Dar dumneata nu, ai tăcut chitic. Cum vrei, da' pe mine să nu te mai bazezi de azi înainte. Pe Focul cel Veșnic, adevărul este că toți piticii sunt niște secături și niște rahați de câine. Mie Vimme Vivaldi nu mi-ar da așa repede un bilet la ordin. Iar dumitale? Cât ai zice pește. Sunteți toți o apă și-un pământ, o șleahtă de neoameni spurcați, piticani și pitici. Lua-v-ar naiba!

Moscul a scuipat, s-a întors pe călcâie și dus a fost. Dainty, căzut pe gânduri, s-a scărpinat în cap până i-a dat sângele.

– Acum m-am prins, flăcăi, a spus el în cele din urmă. Știu ce trebuie să facem. Ne ducem la bancă. Dacă cineva poate pricepe ceva din tot ce se petrece, acela nu este nimeni altcineva decât prietenul meu, bancherul Vimme Vivaldi.

III

– Îmi închipuiam altfel o bancă, a șoptit Jaskier, privind clădirea. Unde-or fi ținând paralele, Geralt?

– Naiba știe, a spus încet vânătorul, acoperindu-și mâneca ruptă de la surtuc. Poate în subsol?

– Rahat. M-am uitat în jur. Nu există niciun subsol.

– Atunci, în pod.

– Vă rog, poftiți în birou, conașilor, i-a îndemnat Vimme Vivaldi.

Stând la mese lungi, oameni tineri și piticani de vârstă necunoscută erau ocupați cu suprapunerea foilor de pergament peste rânduri de cifre și litere. Toată lumea, fără excepție, era ușor cocoșată și cu limba scoasă puțin. Munca, după aprecierea vânătorului, era diabolic de monotonă, dar părea să-i absoarbă total pe angajați. Într-un cotlon, pe un taburet mic, ședea un bătrânel care arăta ca un cerșetor și se ocupa cu ascuțitul penelor. Avea un ritm lent.

Bancherul a închis cu grijă ușa biroului, și-a mângâiat barba albă, lungă și bine îngrijită, ici și colo pătată cu cerneală, și-a pus

dubletul vișiniu, de catifea, încheindu-și-l anevoie peste pântecul proeminent.

– Știi, coane Jaskier, a spus așezându-se în spatele unei mese imense de mahon ticsite cu pergamente. Îmi închipuiam că arăți cu totul altfel. Și-ți cunosc melodiile, le știu, le-am auzit. Cu prințesa Vanda, care s-a înecat în râul Curuț, pentru că n-o iubea nimeni. Și cu pescărușul albastru, căzut în latrină...

– Asta nu-i de-a mea, s-a înroșit de furie Jaskier. N-am ticluit așa ceva în viața mea!

– Aaha. Atunci îmi cer iertare.

– Am putea trece la lucruri mai serioase? a întrebat Dainty. Timpul se scurge, și voi îl pierdeți cu prostii. Am venit cu probleme serioase, Vimme.

– Mi-era teamă de asta, a dat din cap piticanul. Ții minte că te-am avertizat, Biberveldt. Ți-am spus acum trei zile să n-arunci paralele pe untura aia de pește râncedă. Ce folos că ai luat-o ieftin, prețul nominal nu este important, important este profitul la revânzare. La fel și cu uleiul de trandafir, cu ceara și cu străchinile de lut. Ce te-a apucat, Dainty, de-ai vârât paralele în porcăriile astea și peșin pe deasupra, în loc să achiți cu scrisori sau cu bilete de credit? Ți-am spus, costurile de depozitare în Novigrad sunt diabolic de mari, în termen de două săptămâni o să fie de trei ori mai mari decât valoarea mărfii. Și tu...

– Chiar așa, a gemut încet piticul. Hai spune, Vivaldi. Ce-i cu mine?

– Păi, tu ai spus că nu ți-e teamă, că vinzi totul în douăzeci și patru de ore. Iar acum vii și te tânguiești c-ai dat de necaz, cu zâmbetul ăla nesăbuit și dezarmant. Nu merge, nu-i așa? Și cheltuielile de depozitare sunt în creștere, nu? Ha, nasol, nasol. Cum naiba să te scot din asta, Dainty? Dacă aveai măcar asigurare pentru rahatul ăsta, trimiteam pe furiș pe cineva imediat să dea foc la depozit. Nu, drăguță, singurul lucru pe care îl mai poți face este să iei lucrurile filozofic, adică să-ți spui: „Nu-i decât un rahat de câine." Așa-i în negustorie, uneori câștigi, alteori pierzi. La urma urmei, ce mare lucru sunt paralele astea, untura asta de pește, uleiul, ceara și esența?

Nici cât negru sub unghie. Hai să vorbim despre afaceri mai serioase. Spune-mi dacă pot să pun în vânzare esența, deoarece oferta a început să se stabilizeze la cinci și cinci șesimi.

– Hă?

– Ești surd? s-a încruntat bancherul. Ultima ofertă este exact de cinci și cinci șesimi. Te-ai întors, sper, pentru comenzi? Șapte nu-ți dă nimeni, Dainty.

– M-am întors?

Vivaldi își mângâia barba și scotea firimiturile de pâine agățate în ea.

– Ai fost aici acum o oră, i-a răspuns el liniștit, și ne-ai spus să rămânem la șapte. De șapte ori prețul pe care l-ai plătit pentru ea ar fi două coroane și patruzeci și cinci de coperi pe livră. Destul de mult, Dainty, chiar și pentru o piață atât de bună. Tăbăcarii se înțeleg între ei să fie solidari și să mențină prețul. Îmi pun capul...

Ușa s-a deschis și în birou a năvălit ceva cu o pălărie de fetru verde și cu o haină din blană de iepure pătat, încinsă cu un brâu de cânepă.

– Negustorul Sulimir oferă două coroane și cincisprezece! a țipat.

– Șase și o șesime, a calculat rapid Vivaldi. Ce spui, Dainty?

– Vindem! a strigat piticul. De șase ori prețul și mai stai pe gânduri, neghiobule?

În birou s-a năpustit al doilea ceva cu o pălărie galbenă și cu un surtuc ponosit, care părea un sac. Ca și primul ceva, avea cam doi coți înălțime.

– Negustorul Biberveldt a poruncit să nu se vândă mai jos de șapte! a țipat, și-a șters nasul cu mâneca și a fugit afară.

– Aha! a spus piticanul după o clipă de tăcere prelungită. Un Biberveldt poruncește să se vândă, alt Biberveldt poruncește să mai așteptăm. O situație interesantă. Ce facem, Dainty? Trebuie să ne lămurim dacă așteptăm un al treilea Biberveldt care să poruncească să încărcăm esența într-o galeră și s-o ducem în Țara Caninocefalilor? Hă?

– Cine-i ăsta? s-a bâlbâit Jaskier arătând spre ceva cu pălărie verde, aflat încă în picioare lângă ușă. Cine naiba mai e și ăsta?

– Un tânăr gnom, i-a răspuns Geralt.

– Fără îndoială, a confirmat sec Vivaldi. Doar n-o fi un trol bătrân. Oricum n-are a face ce este. Ei bine, Dainty, te ascult.

– Vimme, te rog frumos, a zis piticul. Nu pune întrebări. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Să presupunem că eu, Dainty Biberveldt din Lunca Troscotului, negustor cumsecade, n-am nicio idee despre ceea ce se petrece aici. Spune-mi totul, în detaliu. Toate cele petrecute în ultimele trei zile. Te rog, Vimme.

– Interesant, a spus piticanul. Ei bine, pentru comisionul pe care-l primesc, sunt obligat să satisfac dorințele șefului, oricare ar fi acestea. Ascultă atunci. Ai venit aici acum trei zile, cu sufletul la gură, ai depus o mie de coroane și mi-ai cerut un bilet la ordin de două mii cinci sute douăzeci la purtător. Ți-am dat biletul.

– Fără garanție?

– Fără. Te plac, Dainty.

– Bine, Vimme, continuă.

– În dimineața zilei următoare ai intrat cu surle și trâmbițe, cerându-mi să-ți deschid un credit la o bancă din Wyzima. Pentru suma deloc neglijabilă de trei mii cinci sute de coroane. Beneficiarul era, dacă-mi amintesc eu bine, un oarecare Ther Lukokian, zis și Trufel. Ei bine, ți-am deschis creditul.

– Fără garanție, a completat piticul cu speranță în glas.

– Carevasăzică simpatia mea pentru tine, Biberveldt, a oftat bancherul, se termină la trei mii de coroane? De data aceasta însă, am luat de la tine un angajament scris că, în caz de insolvabilitate, moara este a mea.

– Care moară?

– A socrului tău, Arno Hardbottom, din Lunca Troscotului.

– Nu mai am ce căuta acasă, a anunțat Dainty încruntat, dar ferm. Mă îmbarc pe o corabie și mă fac pirat.

Vimme Vivaldi s-a scărpinat la ureche și l-a privit suspicios.

– Ohoo... a spus piticanul. A trecut multă vreme de când i-am primit și am și rupt angajamentul. Ești solvabil. Nici nu-i de mirare, cu asemenea profituri...

– Profituri?

– Exact, am uitat, a spus piticanul. Nu trebuia să mă mir de nimic. Ai făcut un târg bun cu cârmâzul, Biberveldt. Vezi tu, în Poviss a avut loc un puci...

– Știu de-aici, l-a întrerupt piticul. Indigoul s-a ieftinit, iar cârmâzul s-a scumpit. Și am avut de câștigat. Așa-i, Vimme?

– Așa-i. Ai la mine un depozit de șase mii trei sute patruzeci și șase de coroane și optzeci de coperi. Net, după deducerea comisionului meu și a dărilor.

– Mi-ai plătit și dările?

– Păi, cum altfel? s-a minunat Vivaldi. Doar ai fost aici acum o oră și mi-ai spus să ți le plătesc. Grefierul a dus deja întreaga sumă la primărie. Ceva în jur de o mie cinci sute, pentru că a fost inclusă și vânzarea de cai, de bună seamă.

Ușa s-a izbit cu o bufnitură și a dat buzna ceva cu o pălărie foarte ponosită.

– Două coroane treizeci! a țipat. Negustorul Hazelquist!

– Nu vinde! a strigat Dainty. Așteptăm un preț mai bun. Hai, luați-vă tălpășița.

Cei doi gnomi s-au aplecat să culeagă monedele de aramă aruncate de pitic și au dispărut.

– Daaa... Unde rămăsesem? se întreba Vivaldi, jucându-se cu un cristal de ametist imens, cu o formă ciudată, folosit ca prespapier. O, da, la cârmâzul cumpărat prin bilet la ordin. Iar cu scrisoarea de credit despre care vorbeam, ai vrut să cumperi o mare cantitate de esență de mimoze. Ai cumpărat o grămadă, dar destul de ieftin, la treizeci și cinci coperi pe livră, de la un negustor din Zangwebar, pe nume Pliscul. Galera a ajuns ieri în port. Și apoi a început totul.

– Îmi închipui, a oftat Dainty.

– Da' la ce e bună esența de mimoze? a fost curios Jaskier.

– La nimic, a murmurat sumbru piticul. Din păcate.

– Esența de mimoze, coane poet, a spus piticanul, este folosită pentru bronzarea pielii.

– În cazul în care cineva ar fi atât de tâmpit, a spus Dainty, încât să cumpere esență de mimoze de peste mări, când în Temeria o poate cumpăra pe cea de stejar pe te miri ce.

– Păi, aici e buba, a spus Vivaldi. Deoarece în Temeria druizii tocmai au anunțat că, dacă nu se încetează de îndată distrugerea stejarilor, vor trimite o invazie de lăcuste și șobolani. Driadele îi susțin pe druizi, iar regele are o slăbiciune pentru ele. Pe scurt: de ieri este embargo total pe stejarul temerian, vasăzică mimoza e pe val. Ai avut informații bune, Dainty.

De dincolo de ușa biroului s-a auzit tropăit de pași, după care a intrat cu sufletul la gură ceva cu pălărie verde.

– Stimabilul negustor Sulimir – și-a tras sufletul gnomul – mi-a poruncit să vă repet că negustorul Biberveldt piticul este un porc-mistreț păros, un speculant și un pungaș și că el, Sulimir, îi dorește lui Biberveldt să-l ia naiba. Oferă două coroane patruzeci și cinci și ăsta este ultimul cuvânt.

– Vindem, a hotărât piticul. Haide, micuțule, fugi și spune-i. Ia socotește, Vimme.

Vivaldi și-a băgat mâna pe sub teancul de suluri de pergament și a scos un abac piticănesc, o veritabilă bijuterie. Spre deosebire de abacul folosit de oameni, cel piticănesc avea forma unei piramide ajurate. Abacul lui Vivaldi, cu toate acestea, era făcut din fire de aur de care erau prinse rubine, smaralde și agate negre, șlefuite toate în formă prismatică. Cu mișcări rapide și agile ale degetului mare, piticanul muta pietrele prețioase în sus, în jos, lateral.

– Ar face... hmm, hmm... scădem cheltuielile și comisionul meu... scădem dările... Daaa. Cincisprezece mii șase sute douăzeci și două de coroane și douăzeci și cinci de coperi. Nu-i rău.

– Dacă socotesc eu bine... a murmurat Dainty Biberveldt. În total, net, ar trebui să am la tine în bancă...

– Exact douăzeci și una de mii nouă sute șaizeci și nouă de coroane și cinci coperi. Nu-i rău.

– Nu-i rău? a izbucnit Jaskier. Nu-i rău? Cu paralele astea poți cumpăra un sat întreg sau un mic castel! În viața mea n-am văzut atâta părălet laolaltă!

– Nici eu, a spus piticul. Dar să nu ne înflăcărăm, Jaskier. Întrucât aceste parale n-au fost văzute de nimeni niciodată și nu se știe dacă vor fi văzute vreodată.

– Ei lasă, Biberveldt, s-a bosumflat piticanul. De unde și până unde astfel de gânduri sumbre? Sulimir va plăti peșin sau cu bilete de ordin, iar biletele lui Sulimir sunt sigure. Care-i baiul? Ți-e frică de pierderile cu untura aia de pește împuțită și cu ceara? Cu astfel de profituri acoperi toate pierderile fluierând...

– Nu-i vorba despre asta.

– Atunci, despre ce?

Dainty a mormăit plecându-și capul creț.

– Vimme, a rostit cu ochii în podea. Chappelle ne adulmecă din urmă.

Bancherul a amuțit.

– Nasol, a spus tărăgănat. Trebuia să ne așteptăm, totuși. Vezi tu, Biberveldt, informațiile de care te-ai folosit în tranzacții nu au doar importanță comercială, ci și politică. Despre ceea ce s-a copt în Poviss și Temeria nimeni nu știa nimic. Chappelle nici atât, iar lui Chappelle îi place să afle primul. Iar acum, după cum îți poți închipui, își stoarce creierii să afle de unde știai. Și cred că deja a aflat. Cum am aflat și eu.

– Interesant.

Vivaldi se uita când la Jaskier, când la Geralt, încrețindu-și nasul cârn.

– Interesant? Interesantă este compania dumitale, Dainty, i-a spus piticanul. Un trubadur, un vânător și un negustor. Felicitări. Conu' Jaskier mai treacă-meargă, umblă de colo până colo, chiar și pe la curțile regale mai trage cu urechea. Dar vânătorul? E garda ta personală? Spaima debitorilor?

– Concluzii pripite, coane Vivaldi, a răspuns Geralt rece. Nu suntem împreună.

– Iar eu nu trag cu urechea nicăieri, a replicat înroșindu-se Jaskier. Sunt poet, nu iscoadă!

– Umblă niște vorbe, s-a strâmbat piticanul. Multe vorbe, coane Jaskier.

– Minciuni! a strigat trubadurul. Scorneli!

– Bine, bine, eu te cred. Nu știu însă dacă și Chappelle o să te creadă. Dar, cine știe, hai să nu facem din țânțar armăsar. O să-ți spun, Biberveldt, doar că, după ultimul atac de apoplexie, Chappelle s-a schimbat. Oare i-a intrat morcovu-n cur de frică să nu dea ortu' popii și a luat-o razna? Ce mai la deal la vale, nu mai este același Chappelle. S-a făcut cuviincios, cumpătat, liniștit și... și cinstit, să spunem.

– Eeeh, a spus piticul. Chappelle, cinstit? Cuviincios? Asta e imposibil.

– Să-ți spun eu cum stă treaba, a continuat Vivaldi. Și este așa cum îți spun. În plus, acum biserica are altă problemă pe cap, care se numește Focul cel Veșnic.

– Cum?

– Peste tot va trebui să ardă Focul cel Veșnic, cum se spune. Peste tot, în tot ținutul, trebuie să fie instalate altare închinate acestui foc. O puzderie de altare. Nu-mi cere detalii, Dainty, nu sunt chiar așa de familiarizat cu superstițiile umane. Dar știu că toți preoții, printre care și Chappelle, nu se ocupă cu nimic altceva, practic, decât cu aceste altare și cu acest foc. Se fac mari pregătiri. O să crească dările, fără putință de tăgadă.

– Ei, na! a spus Dainty. La naiba, dar...

Ușa biroului s-a deschis din nou și a intrat ceva deja cunoscut vânătorului, cu pălărie verde și haină din blană de iepure.

– Negustorul Biberveldt, a anunțat el, poruncește să mai cumpărați strămătini. N-are-a face prețul.

– Minunat, a zâmbit piticanul, cu un rânjet care amintea de botul strâmbat de turbare al unui jder. Hai să cumpărăm o grămadă de strămătini, dorința lui Biberveldt este poruncă pentru noi. Ce altceva să mai cumpărăm? Varză? Catran? Sobe de fier?

– De asemenea, a bombănit acel ceva cu blană, negustorul Biberveldt cere treizeci de coroane numerar, pentru că trebuie să plătească un poloboc de vin, să mănânce ceva și să bea bere. La „Vârful de lance" trei potlogari i-au furat tășcuța.

– Ahaa. Trei potlogari, a repetat Dainty tărăgănat. Da, târgul ăsta pare să fie înțesat de potlogari. Și unde, dacă mi-e îngăduit să întreb, este acum stimabilul negustor Biberveldt?

– Unde altundeva, a spus acel ceva, smiorcăind din nas, dacă nu în Bazarul Apusean?

– Vimme, a rostit Dainty amenințător. Nu pune întrebări și caută-mi un par solid și gros. Mă duc la Bazarul Apusean, dar fără par n-am ce căuta acolo. Prea mulți potlogari și tâlhari.

– Un par, ai spus? S-a făcut. Da', Dainty, un singur lucru vreau să știu, pentru că mă frământă. Mi-ai cerut să nu-ți pun întrebări și nu-ți pun, dar o să ghicesc, iar tu îmi confirmi sau infirmi. Bine?

– Ghicește.

– Untura asta de pește râncedă, uleiul, ceara, străchinile și frânghia asta a naibii au fost doar un truc tactic, nu-i așa? Ai vrut să distragi atenția de la concurența cu cârmâz și mimoze? Să crezi confuzie pe piață? Nu-i așa, Dainty?

Ușa s-a trântit și ceva fără pălărie a intrat în birou.

– Măcrișel raportează că totul este gata! a țipat subțire. Întreabă dacă să toarne sau nu?

– Să toarne! a tunat piticul. Să toarne cât mai degrabă!

– Pe barba roșcată a bătrânului Rhundurin! a urlat Vimme Vivaldi imediat ce gnomul a închis ușa. Nu mai pricep nimic! Ce se petrece? Ce să toarne? Ce să toarne?

– Habar n-am, a mărturisit Dainty. Dar paralele, Vimme, trebuie să se miște.

IV

Strecurându-se anevoie prin mulțime, Geralt s-a dus direct la taraba unde atârnau ceaune, cazane și tigăi de aramă scăldate în roșeața razelor de soare la asfințit. În spatele tarabei stătea un pitican cu barbă roșcată într-un halat oliv și cu ciubote greoaie din piele de focă. Pe chipul piticanului era gravată o descurajare vădită – vorbind pe scurt, părea gata s-o scuipe pe clienta care se uita la mărfuri.

Clienta îl hărțuia pe pitican cu un puhoi de vorbe lipsite de sens și de conținut, bâțâindu-și sânii și fluturându-și buclele aurii.

Clienta nu era nimeni alta decât Vespula, cunoscută de Geralt drept lansator de proiectile. Fără să aștepte să-l recunoască, s-a topit rapid în îmbulzeală.

Bazarul Apusean mustea de viață, drumul prin mulțime semăna cu străpungerea unor tufișuri de păducel. La fiecare pas i se agăța ceva de mâneci sau de cracii pantalonilor – ba copii care s-au pierdut de mame atunci când acestea încercau să-i înșface pe tați de la corturile cu băuturi ispititoare, ba iscoade din garda locală, ba vânzători ambulanți de pălării care te fac invizibil, de afrodiziace și de scene porcoase sculptate în lemn de cedru. Geralt a încetat să mai zâmbească și a început să blesteme, făcând uz de coate.

A auzit acorduri de lăută și chicoteli bine cunoscute. Proveneau de la o dugheană vopsită ca un basm fabulos, împodobită cu inscripția: „Aici minuni, farmece și nadă pentru pești."

– Ți-a spus cineva că ești frumoasă? i-a strigat Jaskier, stând pe o tejghea și bălăngănindu-și vesel picioarele. Nu? Nu se poate! Ăsta-i un târg de orbi, nimic altceva decât un târg de orbi. Veniți, oameni buni! Cine vrea să audă o baladă despre dragoste? Cine vrea să se emoționeze și să se îmbogățească spiritual să arunce o monedă în pălărie. Cu ce, cu ce-mi vii aici, zevzecule? Arama asta să le-o dai cerșetorilor, nu jigni un artist cu aramă. Poate că eu te iert, dar arta nu, niciodată!

– Jaskier, s-a apropiat de el Geralt. Se pare că ne-am despărțit ca să-l căutăm pe doppler, iar tu ai pus de-un concert. Nu ți-e rușine să cânți prin iarmaroace ca un cerșetor bătrân?

– Rușine? s-a mirat bardul. Important este ce și cum cânți, nu unde cânți. Pe lângă asta, mi-e foame și patronul dughenei mi-a făgăduit ceva de mâncare. În ceea ce-l privește pe doppler, n-aveți decât să-l căutați voi. Eu nu sunt bun la pânde, încăierări și pedepsiri. Eu sunt un poet.

– Ai face mai bine să nu atragi atenția, poetule. Logodnica ta se învârte pe-aici și ai putea să dai de bucluc.

– Logodnica? a clipit nervos Jaskier. Care? Că am mai multe.

Vespula, ținând în mână o tigaie de aramă, străbătea mulțimea cu elanul unui taur în arenă. Jaskier a sărit de pe tejghea și a luat-o la fugă, sărind sprinten pe deasupra unor coșărci cu morcovi. Vespula s-a îndreptat spre vânător, umflându-și nările. Geralt s-a tras înapoi, iar spatele său a dat de opoziția rigidă a pereților dughenei.

– Geralt! l-a strigat Dainty Biberveldt, ivit din mulțime și împingând-o în lături pe Vespula. Repede, repede! L-am văzut! Oh, acolo, fuge!

– Las' că pun eu mâna pe voi, curvarilor! a țipat Vespula străduindu-se să-și mențină echilibrul. O să plătească cu vârf și îndesat toată banda voastră de porci! Aleasă companie! Un fazan, un cerșetor și un pitic păros! O să mă țineți minte toată viața!

– Pe-acolo, Geralt! a urlat Dainty, împrăștiind un grup de școlari care jucau „trei scoici". Acolo, acolo, a luat-o printre care! Ia-o prin stânga și-i ieși în față! Iute, iute!

Au pornit în urmărire, ei înșiși urmăriți de blestemele vânzătorilor și ale cumpărătorilor îmbrânciți. Geralt a ocolit ca prin minune un pușți cu muci la nas, care i se încurcase printre picioare. A sărit peste el, dar a dărâmat două butoaie de hering, ceea ce l-a înfuriat pe pescar, iar acesta i-a tras una în spinare cu o anghilă vie pe care taman atunci o arăta mușteriilor.

L-au văzut pe doppler încercând să se ascundă într-o turmă de oi.

– Pe dincolo! a strigat Dainty. Taie-i calea pe dincolo, Geralt!

Dopplerul a fugit ca din pușcă de-a lungul gardului prin care i se vedea intermitent vesta verde. Era limpede că nu se preschimbase în altcineva. Nimeni nu putea să întreacă la fugă un pitic. Nimeni. În afară de alt pitic. Și de vânător.

Geralt a observat că dopplerul își schimbă direcția brusc, ridicând un nor de praf, ca să se strecoare apoi abil printr-o gaură din gardul care împrejmuia un cort mare ce funcționa ca abator și măcelărie. L-a văzut și Dainty. A sărit peste barieră și a început să străpungă turma de oi behăitoare. Era evident că nu-l ajunge. Geralt s-a aplecat și s-a aruncat în urma dopplerului printre scândurile din gard. Dintr-odată a simțit o smucitură, a auzit

o plesnitură de piele sfâșiată, iar surtucul i-a devenit brusc foarte larg de la subsuori în jos.

Vânătorul s-a oprit. A înjurat. A scuipat. Și iar a înjurat.

Dainty a fugit în cort după doppler. Din interior veneau răcnete, lovituri, blesteme și o rumoare teribilă.

Vânătorul a suduit a treia oară, extrem de vulgar, apoi și-a încleștat dinții, și-a ridicat brațul drept și a făcut semnul Aard cu degetele îndreptate spre cort. Cortul s-a umflat ca o velă în timpul unui uragan, iar din interiorul lui răzbăteau urlete smintite, hodorogeală și mugete de boi. Cortul s-a prăbușit.

Dopplerul, târându-se pe burtă, a ieșit de sub prelată și s-a aruncat spre alt cort mai mic, probabil cu rol de frigider. Geralt, fără să stea pe gânduri, și-a îndreptat brațul spre el și l-a înjunghiat în spate cu Semnul. Dopplerul a căzut la pământ ca fulgerat, s-a răsucit, dar imediat a sărit în sus și a fugit în cort. Vânătorul a luat-o pe urmele lui.

În cort mirosea a carne crudă. Și era beznă.

Tellico Lunngrevink Letorte stătea acolo, gâfâind puternic, ținându-se cu mâinile de o jumătate de carcasă de porc atârnată în cârlig. Cortul n-avea altă ieșire, iar prelata era bine ancorată în pământ și fără spărturi.

– Ce plăcere să te întâlnesc din nou, mimule, i-a spus Geralt glacial.

Dopplerul respira greu și horcăit.

– Lasă-mă-n pace, a bâiguit în cele din urmă. De ce mă prigonești, vânătorule?

– Tellico, i-a spus Geralt, pui întrebări stupide. Ca să-i iei caii lui Biberveldt, l-ai lovit la cap și l-ai abandonat în pustiu. Te folosești de personalitatea lui, îți bați joc de el, îl nenorocești. Naiba știe ce altceva mai ai de gând să faci, dar voi interveni în aceste planuri într-un fel sau altul. Nu vreau să te ucid și nici să te dau pe mâna autorităților, dar vreau să părăsești târgul. Voi avea grijă de asta.

– Și dacă nu vreau?

– Atunci, o să te bag într-un sac și-o să te scot cu roaba. Dopplerul s-a dilatat brusc, apoi s-a subțiat și a început să crească,

părul creț și castaniu i s-a albit și s-a îndreptat, ajungându-i până la umeri. Vesta verde de pitic a căpătat o strălucire uleioasă și s-a transformat în piele neagră, pe umeri și pe mânșete a apărut un joc de ținte de argint. Chipul rumen și dolofan i s-a lungit și a căpătat paloare.

Din spatele umărului drept îi ieșea mânerul spadei.

– Nu te apropia, l-a avertizat răgușit al doilea vânător zâmbind. Nu te apropia, Geralt. N-o să te las să mă atingi.

Da' ce zâmbet oribil am, s-a gândit Geralt ducându-și mâna la spadă. Da' ce bot lugubru am. Da' ce sinistru clipesc din ochi. În halul ăsta arăt eu? La naiba.

Mâna dopplerului și mâna vânătorului au atins în același timp mânerele spadelor, amândouă au sărit simultan din teacă. Ambii vânători au făcut doi pași rapizi, moi – unul în față, celălalt într-o parte. Amândoi și-au ridicat spada în același timp și au efectuat câte o morișcă scurtă și șuierătoare.

Ambii au încremenit în același timp, au înghețat pe loc.

– Nu mă poți bate, a mârâit dopplerul. Pentru că sunt tu, Geralt.

– Te înșeli, Tellico, i-a șoptit vânătorul. Aruncă spada și revino la forma lui Biberveldt. Altminteri ai să regreți, să nu spui că nu te-am avertizat.

– Eu sunt tu, a repetat dopplerul. N-ai niciun avantaj asupra mea. Nu poți să mă învingi, pentru că sunt tu!

– Habar n-ai ce înseamnă să fii eu, mimule.

Tellico și-a lăsat în jos mâna stângă, încleștată pe spadă.

– Sunt tu, i-a repetat.

– Nu, a negat vânătorul. Nu ești. Și știi de ce? Pentru că ești un doppler mărunt, sărman și de bună-credință. Un doppler care ar fi putut să-i ia zilele lui Biberveldt și să-l îngroape în cătiniș, dobândind astfel securitate absolută și certitudinea că nu va fi demascat niciodată de nimeni, nici măcar de nevasta piticului, vestita Gardenia Biberveldt. Dar nu i-ai făcut seama, Tellico, pentru că n-ai fost în stare. Pentru că ești un doppler mărunt, sărman și de bună-credință, căruia prietenii îi spun Dudu. Și în oricine

te-ai preschimba, ai rămâne întotdeauna același. Poți să copiezi numai ceea ce este bun în noi, pentru că ceea ce este rău nu ți-e dat să înțelegi. Așa ești tu, dopplerule.

Tellico s-a tras îndărăt, atingând cu spatele prelata cortului.

– Carevasăzică, a continuat Geralt, te vei preschimba acum în Biberveldt și-mi vei da politicos labele la legat. Nu poți să-mi opui rezistență, pentru că eu sunt cel pe care nu-l poți copia. Știi foarte bine asta, Dudu. Pentru că acum câteva clipe mi-ai preluat gândurile.

Tellico s-a ridicat brusc, trăsăturile sale, care erau de fapt ale vânătorului, s-au deformat, părul alb i s-a încrețit și a început să se închidă la culoare.

– Ai dreptate, Geralt, a spus stânjenit în timp ce buzele își schimbau forma. Ți-am preluat gândurile. Pentru un răstimp scurt, dar mi-a fost de-ajuns. Știi ce-am de gând să fac?

Surtucul de piele al vânătorului a căpătat un luciu albăstrui. Dopplerul a zâmbit aranjându-și pălărioara de culoarea prunei, cu o pană de egretă, apoi și-a tras peste umăr cureaua de care atârna lăuta. Lăuta care tocmai fusese o spadă.

– O să-ți spun ce-am de gând să fac, vânătorule, a râs cu chicotele lui Jaskier. Mă duc și mă pierd în mulțime și mă preschimb în secret în oricine, chiar și în cerșetor. Pentru că vreau să fiu mai degrabă cerșetor în Novigrad, decât doppler în pustie. Novigradul îmi este dator, Geralt. Ridicarea târgului ne-a distrus mediul în care puteam să trăim, să trăim în felul nostru natural. Ne-au hăituit, ne-au vânat ca pe câinii turbați. Eu sunt unul dintre puținii care-au supraviețuit. Vreau să supraviețuiesc și voi supraviețui. Cândva, pe când mă urmăreau lupii iarna, m-am preschimbat în lup și am fugit cu ei în haită câteva săptămâni. Și am rezistat. Acum o să procedez la fel, pentru că nu vreau să iernez prin scorburi sau vizuini și nici să fiu tot timpul lihnit de foame, nu vreau să fiu mereu în bătaia săgeților. Aici, în Novigrad, e cald, este hrană, poți câștiga câte-o para și foarte rar se rezolvă problemele cu arcul. Novigradul este o haită de lupi. O să mă alătur acestei haite și o să supraviețuiesc. Ai înțeles?

Geralt a dat din cap fără prea multă tragere de inimă.

– Le-ați dat cât de cât posibilitatea de asimilare piticilor, piticanilor, gnomilor, până și elfilor, a continuat dopplerul adoptând zâmbetul insolent specific lui Jaskier. De ce ar trebui să fiu eu mai rău? De ce n-am avut parte și eu de acest drept? Ce să fac ca să pot trăi în acest târg? Să mă preschimb într-o elfă cu ochi cenușii, cu păr mătăsos și cu picioare lungi? Îhm? Da' oare cu ce este mai bună elfa asta decât mine? Că atunci când vedeți o elfă, vi se înmoaie picioarele, iar când mă vedeți pe mine, vă vine să vomați? Să vă băgați argumentul ăsta unde vă încape. O să supraviețuiesc orice-ar fi. Știu eu cum. Când eram lup, alergam în haită, urlam și mă băteam cu ceilalți pentru o femelă. Ca locuitor al Novigradului, voi face negoț, voi împleti coșuri de răchită, voi cerși sau voi fura, ca unul dintre voi, o să fac ceea ce face, de obicei, unul dintre voi. Cine știe, poate chiar o să mă-nsor!

Vânătorul tăcea.

– Da, așa cum ți-am spus, o iau din loc, a continuat calm Tellico. Iar tu, Geralt, să nu încerci să mă oprești, nici măcar să nu te clintești de aici. Pentru că, Geralt, preț de o clipă ți-am știut gândurile. Chiar și pe cele pe care nu vrei să le recunoști, pe care le ascunzi chiar și de tine însuți. Ca să mă oprești, va trebui să mă omori. Iar ție gândul de a mă omorî cu sânge-rece îți repugnă. Nu-i așa?

Vânătorul tăcea.

Tellico și-a ajustat din nou cureaua lăutei, s-a întors și s-a îndreptat spre ieșire. Pășea cu încredere, dar Geralt știa că-și ține gâtul înțepenit și umerii aplecați în așteptarea șuieratului lamei. Și-a introdus spada în teacă. Dopplerul s-a oprit la jumătatea pasului și s-a uitat înapoi.

– Rămâi cu bine, Geralt, i-a spus. Mulțumesc.

– Rămâi cu bine, Dudu, i-a răspuns vânătorul. Noroc!

Dopplerul s-a întors și s-a îndreptat spre bazarul ticsit cu pasul vioi, vesel și legănat al lui Jaskier. La fel ca Jaskier, își flutura mâna stângă și, la fel ca Jaskier, le zâmbea fetelor care treceau. Geralt îl urma agale. Agale.

Tellico şi-a apucat lăuta în timp ce mergea, şi-a încetinit pasul, a luat două acorduri, după care a început să ciupească pe corzi o melodie cunoscută de Geralt. Întorcându-se uşor, a început să fredoneze.

Exact la fel ca Jaskier.

Se va-ntoarce primăvara cu lacrimile-i de ploi,
Cu raze blânde soarele ne va bate în fereastră.
Aşa va fi, pentru că arde mocnit focul din noi,
Focul cel Veşnic, cel care este nădejdea noastră.

– Să i-o spui lui Jaskier, dacă o s-o ţii minte, a strigat. Şi zi-i că „Iarna" este un titlu cam nepotrivit. Această baladă ar trebui să fie intitulată „Focul cel Veşnic". Rămâi cu bine, vânătorule!

– Hei! s-a auzit dintr-odată. Fazanule!

Tellico s-a întors surprins. Din spatele dughenei şi-a făcut apariţia Vespula, bâţâindu-şi violent sânii, măsurându-l cu o privire mânioasă.

– Îţi umblă ochii după fetişcane, puşlamaua naibii? i-a şuierat, bâţâindu-se din ce în ce mai ameninţător. Fredonezi cântecele, ticălosule?

Tellico şi-a scos pălărioara şi s-a înclinat, zâmbindu-i cu surâsul amplu al lui Jaskier.

– Vespula, draga mea, i-a spus linguşitor. Ce mă bucur că te văd. Iartă-mă, scumpa mea. Îţi datorez...

– Îmi datorezi, îmi datorezi, i-a retezat-o Vespula. Şi tot ce-mi datorezi o să-mi plăteşti acum! Poftim!

O tigaie imensă de aramă a fulgerat în soare şi cu un zăngănit puternic, profund, i-a aterizat dopplerului în cap. Lui Tellico i-a îngheţat pe faţă o grimasă de idioţenie de nedescris, s-a aplecat şi a căzut cu braţele încrucişate. Înfăţişarea a început să i se schimbe brusc, să se deformeze şi să-şi piardă asemănarea cu ceva anume. Văzând acestea, vânătorul a sărit spre el, înşfăcând în trecere un covor de pe o tarabă. A desfăşurat covorul pe jos, l-a trântit pe doppler pe el din două palme şi l-a rulat foarte strâns în doi timpi şi trei mişcări.

S-a așezat pe sul ștergându-și fruntea de sudoare cu mâneca. Vespula, strângându-și tigaia, s-a uitat la el amenințător, iar mulțimea se îmbulzea tot mai mult în jurul lor.

– Este bolnav, a spus vânătorul zâmbind forțat. Este spre binele lui. Nu vă apropiați, oameni buni, bietul om are nevoie de aer.

– N-ați auzit? a întrebat calm, dar răsunător Chappelle, făcându-și loc prin mulțime. Vă rog să nu stați grupați! Vă rog să vă dispersați! Grupurile sunt interzise. Sunt amendate!

Mulțimea s-a împrăștiat instantaneu pe lături doar atât cât să-l scoată la iveală pe Jaskier, care se apropia cu pas hotărât, în sunet de lăută. Văzându-l, Vespula a țipat ascuțit, a aruncat tigaia și a luat-o la fugă prin piață.

– Da' ce-a pățit? a întrebat Jaskier. L-a văzut pe dracu'?

Geralt s-a ridicat de pe sulul care începuse să se miște abia perceptibil. Chappelle s-a apropiat cătinel. Era singur, nu se vedea nici picior de gardă personală.

– Nu m-aș apropia, i-a spus Geralt încet. Dacă aș fi dumneata, Chappelle, nu m-aș apropia.

– Ei, nu mai spune? Chappelle și-a țuguiat buzele subțiri, privindu-l cu răceală.

– Dacă aș fi dumneata, coane Chappelle, m-aș face că n-am văzut nimic.

– Da, bineînțeles, a spus Chappelle. Dar tu nu ești eu.

Din spatele cortului s-a ivit Biberveldt, lac de sudoare, gâfâind. Văzându-l pe Chappelle s-a oprit, a început să fluiere, și-a dus mâinile la spate prefăcându-se că admiră acoperișul silozului.

Chappelle s-a dus la Geralt, foarte aproape. Vânătorul nu s-a clintit, doar a clipit din ochi. S-au uitat unul la altul pentru o clipă, apoi Chappelle s-a aplecat peste sul.

– Dudu, s-a adresat pantofilor de cordovan, ciudat de deformați, ițiți din covorul rulat. Copiază-l pe Biberveldt repede.

– Cum, ce? a strigat Dainty, încetând să se holbeze la siloz. Cum așa?

– Liniște, a spus Chappelle. Ei bine, Dudu, cum te simți acolo?

– Acum..., s-a auzit un icnet înăbușit din covor. Îndată... Mă...

Pantofii de cordovan ieşiţi din covor s-au topit şi s-au preschimbat în picioarele păroase, goale, ale piticului.

– Ieşi afară, Dudu, i-a spus Chappelle. Iar tu, Dainty, taci. Oamenilor toţi piticii li se par la fel. Nu-i aşa?

Dainty a bâiguit ceva. Geralt continua să clipească privindu-l acuzator pe Chappelle. Guvernatorul s-a îndreptat şi a privit în jur, apoi dinspre acei gură-cască aflaţi în apropiere s-au auzit reverberaţiile unor saboţi de lemn.

Dainty Biberveldt al doilea a ieşit cu opinteli, a strănutat, s-a ridicat, s-a frecat la ochi şi la nas. Jaskier s-a aşezat pe o ladă aflată alături şi a zbârnâit corzile lăutei cu o expresie de uşoară curiozitate pe faţă.

– Cine este, ce părere ai, Dainty? l-a întrebat Chappelle cu blândeţe. Seamănă mult cu tine, nu-i aşa?

– Este vărul meu, a răspuns piticul şi a rânjit. O rudă foarte apropiată. Dudu Biberveldt din Lunca Troscotului, cu un cap ales pentru negoţ. Tocmai am hotărât să...

– Da, Dainty?

– Am hotărât să-l numesc reprezentantul meu în Novigrad. Ce zici, vere?

– Oh, mulţumesc, vere, a rânjit ruda foarte apropiată, spuma clanului Biberveldt, capul ales pentru negoţ. Şi Chappelle a zâmbit.

– Ţi s-a îndeplinit visul? a murmurat Geralt. Cu viaţa în târg? Ce vezi la târgul ăsta, Dudu... dar tu, Chappelle?

– Dac-ai fi trăit în taiga, a murmurat Chappelle, dacă ai fi mâncat rădăcini, dacă ai fi suferit de frig şi umezeală, ai fi ştiut. Şi noi vrem ceva de la viaţă, Geralt. Nu suntem mai răi decât voi.

– Nu, a dat Geralt din cap. Nu sunteţi. Uneori chiar sunteţi mai buni. Ce s-a întâmplat cu adevăratul Chappelle?

– L-a luat naiba, a şoptit Chappelle al doilea. Să tot fie vreo două luni. Apoplexie. Să se odihnească în pace şi să-l lumineze Focul cel Veşnic. Eram chiar prin preajma lui... N-a băgat nimeni de seamă... Geralt, nu cumva ai de gând...?

– Ce anume n-a băgat de seamă nimeni? l-a întrebat vânătorul impasibil.

– Mulțumesc, a murmurat Chappelle.

– Mai sunt mulți de-alde tine pe-aici?

– Contează?

– Nu, a consimțit vânătorul. Nu contează.

De după căruțe și tonete a țâșnit o figură înaltă de doi coți, cu o pălărie verde și haină de blană de iepure pătat.

– Coane Biberve-veldt, a icnit gnomul cu sufletul la gură și s-a bâlbâit mutându-și privirea de la un pitic la altul.

– Cred, micuțule, i-a spus Dainty, că ai treabă cu vărul meu, Dudu Biberveldt. Spune-i. Spune-i. E-aici.

– Măcrișel raportează că totul a mers bine! a zis gnomul și a zâmbit dezvelindu-și dinții ascuțiți. Cu patru coroane bucata.

– S-ar părea că știu despre ce e vorba, a replicat Dainty. Mare păcat că nu e-aici Vivaldi, ar socoti profitul într-o clipă.

– Dă-mi voie, vărule, i-a spus Tellico Lunngrevink Letorte, pe scurt Penstock, pentru prieteni Dudu și pentru tot Novigradul membru al numeroasei familii Biberveldt. Dă-mi voie să socotesc. Am o memorie fără cusur pentru numere. Precum și pentru alte lucruri.

– Te rog, s-a înclinat Dainty. Te rog, vărule.

– Cheltuielile, s-a încruntat dopplerul, n-au fost mari. Optspre-zece pentru ulei, opt cincizeci pentru untura de pește, hmm... Toate laolaltă, inclusiv frânghia, patruzeci și cinci de coroane. Rezultatul: șase sute la patru coroane, carevasăzică două mii patru sute. Fără comisioane pentru că n-au fost intermediari...

– Nu uitați de dări, l-a avertizat Chappelle al doilea. Nu uitați că în fața voastră stă un reprezentant conștiincios al târgului și al bisericii, care-și ia în serios responsabilitățile.

– Scutite de dări, a spus Dudu Biberveldt. Pentru că vânzările s-au făcut în scop sacru.

– Hăh?

– Amestecate în proporții corespunzătoare, untura de pește, ceara, uleiul, colorate cu cârmâz – i-a lămurit dopplerul – se toarnă într-o strachină de lut în care se scufundă o bucată de frânghie de bumbac. Dacă se dă foc frânghiei, iese o flacără frumoasă, roșie,

care arde mult timp și nu prea pute. Focul cel Veșnic. Preoții aveau nevoie de lumânări pentru altarele Focului cel Veșnic. Nu mai au nevoie.

– La naiba... a murmurat Chappelle. Ai dreptate... aveam nevoie de lumânări... Dudu, ești un geniu.

– M-am aruncat în partea mamei, a spus cu modestie Tellico.

– E leit maică-sa, bucățică tăiată, a confirmat Dainty. Uitați-vă numai la ochii ăștia care sclipesc de înțelepciune. E leit Begonia Biberveldt, mătușa mea dragă.

– Geralt, a gemut Jaskier. În trei zile a câștigat mai mult decât mine, care am cântat o viață întreagă!

– În locul tău, i-a spus vânătorul serios, m-aș lăsa de cântat și m-aș apuca de negoț. Întreabă-l dacă nu te ia ca ucenic.

– Vânătorule, l-a tras de mânecă Tellico. Spune-mi, cum aș putea... să-ți mulțumesc...

– Douăzeci și două de coroane.

– Cum?

– Pentru un surtuc nou. Uite ce-a mai rămas din al meu.

– Știți ceva? a izbucnit Jaskier. Să mergem cu toții la lupanar! La „Passiflora"! Biberveldții plătesc!

– Da' lasă și pitici? a întrebat nerăbdător Dainty.

– Să îndrăznească să nu vă lase, a adoptat un gest amenințător Chappelle. Să încerce numai și condamn tot lupanarul pentru erezie.

– Atunci, haideți! a strigat Jaskier. Geralt? Vii?

Vânătorul a râs încet.

– Știi, Jaskier? a spus el. Foarte bucuros.

UN MIC SACRIFICIU

I

Sirena a ieșit din apă până la brâu și a început să plesnească dintr-odată suprafața apei cu mâinile. Geralt a observat că are sâni frumoși, chiar perfecți. Efectul era dat numai de culoare – sfârcurile erau de un verde-închis, iar areolele, doar un pic mai deschise. Adaptându-se cu măiestrie la mișcările valurilor, sirena se arcuia grațios, își flutura pletele umede verzui și îngâna melodios.

– Cum? Principele s-a aplecat peste balustrada corabiei. Ce spune?

– Refuză, i-a răspuns Geralt. Spune că nu vrea.

– I-ai explicat că o iubesc? Că nu-mi pot închipui viața fără ea? Că vreau să mă însor cu ea? Că doar cu ea, cu nimeni altcineva?

– I-am explicat.

– Și?

– Nimic.

– Mai explică-i o dată.

Vânătorul și-a atins buzele cu degetele și a intonat un tril vibrant. Alegându-și cu efort cuvintele și melodiile, a început să traducă vorbele principelui.

Sirena, înotând pe spate, l-a întrerupt.

– Nu mai tălmăci, nu te mai chinui, cânta ea. Am înțeles. Atunci când spune că mă iubește pentru totdeauna își ia moaca asta de idiot. A spus ceva concret?

– Nu prea.

– Păcat. Sirena a plescăit apa și s-a scufundat cu o arcuire puternică a cozii înspumând marea ca o balenă.

– Ce? Ce-a zis? a întrebat principele.

– Că e păcat.

– Ce e păcat? Ce vrea să însemne păcatul?

– Mi se pare că a fost un refuz.

– Pe mine nu mă poate refuza! a strigat principele, negând fapte grăitoare.

– Alteță, i s-a adresat căpitanul corabiei, apropiindu-se de ei, năvodu-i pregătit și nu trebuie decât să-l trageți și ea va fi a Maiestății Voastre...

– Nu te-aș sfătui, i-a replicat Geralt încet. Nu este singură. Sub apă sunt mai multe, iar în adâncuri poate fi un kraken.

Căpitanul s-a clătinat, a pălit și s-a apucat cu ambele mâini de fund, un gest complet lipsit de sens.

– Kra... kraken?

– Kraken, a confirmat vânătorul. Nu v-aș sfătui să faceți vreo glumiță cu năvoadele. Ar fi de-ajuns să strige o dată și din barja asta nu mai rămân decât niște așchii plutitoare, iar noi ne înecăm ca mâțele. În plus, Agloval, hotărăște-te o dată pentru totdeauna, vrei să te căsătorești cu ea sau s-o prinzi cu năvodul și s-o ții într-un acvariu?

– O iubesc, a rostit ferm Agloval. O vreau de soție. Dar pentru asta trebuie să aibă picioare și nu o coadă plină cu solzi. Și asta se poate face, pentru că, pe două livre de mărgăritare fine, o să cumpăr o poțiune vrăjitorească cu garanție totală. O s-o bea și o să-i crească picioarele. Doar un pic o să sufere, vreo trei zile, nu mai mult. Cheam-o, vânătorule, spune-i încă o dată.

– I-am spus de două ori deja. A răspuns că nu găsește de cuviință nici în ruptul capului. Și a mai adăugat că știe o vrăjitoare

marină care-i dispusă să-ţi preschimbe prin farmece picioarele într-o coadă elegantă. Fără nicio durere.

– Doar n-am înnebunit! Să am o coadă de peşte? Niciodată în această viaţă! Cheam-o, Geralt!

Vânătorul s-a aplecat peste parapet. Apa din umbra corabiei era verde şi părea densă ca o peltea. N-a mai fost nevoie să strige. Sirena a ţâşnit la suprafaţă într-o fântână arteziană. Pentru o clipă a stat neclintită în coadă, apoi s-a zbenguit în valuri, s-a întors şi s-a întins pe spate, etalându-se în toată splendoarea ei. Geralt a înghiţit în sec.

– Hei, voi de colo! a cântat. Vă mai gândiţi mult? Mi se crapă pielea de la soare! Pletedalbe, întreabă-l dacă încuviinţează.

– Nu încuviinţează, a cântat vânătorul. Sh'eenaz, vezi tu, el nu poate avea coadă, el nu poate trăi sub apă. Tu poţi respira la suprafaţă, dar el în apă deloc!

– Ştiam eu! a ţipat subţire sirena. Ştiam eu! Pretexte, pretexte stupide şi naive, nici cel mai mic sacrificiu! Cine iubeşte face sacrificii! Eu m-am sacrificat pentru el, în fiecare zi m-am târât pe stânci pentru el, mi-am zdrelit solzii de pe cur, mi-am zdrenţuit aripioarele, am răcit pentru el! Iar el nu vrea să-şi sacrifice alea două bile blestemate? Dragostea nu înseamnă numai să primeşti, ci şi să renunţi, să te sacrifici! Spune-i asta!

– Sh'eenaz! a strigat-o Geralt. Nu înţelegi? Nu poate trăi în apă!

– Nu accept motive atât de stupide! Şi eu... şi eu îl iubesc şi îmi doresc să avem puiet împreună, dar cum, dacă el nu renunţă la dinţii de lapte? Unde-o să-mi depun icrele? În pălărie?

– Ce spune? a strigat principele. Geralt! Doar nu te-am adus aici ca să stai la taclale cu ea...

– Se încăpăţânează. Este mânioasă.

– Dă-mi năvodul! a urlat Agloval. O s-o ţin o lună în piscină şi...

– Şi ăsta! a strigat căpitanul, indicând cu cotul cine era ăsta. Sub noi poate fi un kraken! Aţi văzut vreodată vreun kraken, Alteţă? Săriţi în apă, dacă asta vi-i voinţa, apucaţi-o cu mâinile Alteţei Voastre! Eu nu mă amestec. Eu din corabia asta trăiesc!

– Trăieşti din mila mea, nenorocitule! Dă-mi năvodul, că de nu, poruncesc să atârni în ştreang!

– Mă doare-n cur de ştreang! Pe această corabie voinţa mea este peste a Alteţei Tale!

– Tăceţi, amândoi! a strigat Geralt furios. Spune ceva într-un dialect greu, trebuie să mă concentrez!

– Mi-a ajuns, gata! a ţipat melodios Sh'eenaz. Mi-e foame! Ei bine, Pletedalbe să se hotărască, să se hotărască chiar acum. Şi mai spune-i un lucru: n-am de gând să fiu bătaia lui de joc şi să stau cu el, dacă arată ca o stea de mare cu patru labe. Spune-i că pentru hârjonelile pe care mi le propune pe stânci, am nişte prietene care se descurcă mult mai bine! Dar găsesc de cuviinţă că astea sunt distracţii imature, bune pentru copii înainte de a-şi schimba solzii. Sunt o sirenă normală şi vânjoasă...

– Sh'eenaz ...

– Nu mă întrerupe! Încă n-am terminat! Sunt vânjoasă, normală şi numai bună pentru prăsilă, şi dacă el mă vrea cu adevărat, trebuie să aibă coadă, aripioare şi tot ce-i trebuie unui triton normal. Altfel nu vreau să mai aud de el!

Geralt i-a tradus repede, încercând să nu fie vulgar. Nu a prea reuşit. Principele s-a înroşit şi a înjurat urât.

– Curvă neruşinată! a strigat el. Sardină frigidă! N-are decât să-şi găsească un cod!

– Ce-a spus? a întrebat curioasă Sh'eenaz, în timp ce se apropia înotând.

– Că nu vrea să aibă coadă!

– Atunci, spune-i... Spune-i să se usuce!

– Ce-a zis?

– A zis, a tradus vânătorul, să te îneci.

II

– Oh, ce păcat, a oftat Jaskier, că nu pot să merg cu voi pe mare, dar ce să fac dacă vomit întruna. Şi ştii, în viaţa mea n-am stat de vorbă cu o sirenă. Păcat, la naiba.

– Din câte te cunosc, a spus Geralt potrivindu-şi şaua, ai scrie şi aşa o baladă.

– Negreşit. Deja am prima strofă. În balada mea, sirena se sacrifică pentru prinţ, îşi transformă coada de peşte în nişte picioare superbe, dar în schimb îşi pierde vocea. Prinţul o înşală, o abandonează şi ea moare de durere şi se preschimbă în spumă de mare atunci când se ivesc primele raze de soare...

– Cine ar crede tâmpeniile astea?

– N-are a face, a pufnit Jaskier. Balada nu este scrisă pentru a crede în ea. E scrisă pentru a emoţiona. Dar de ce vorbesc eu cu tine, care n-ai habar. Spune-mi mai bine cât ţi-a dat Agloval?

– Nu mi-a dat nimic. Mi-a spus că nu mi-am îndeplinit misiunea. Că se aştepta la altceva, iar el plăteşte pentru rezultate, nu pentru bunele intenţii.

Jaskier a clătinat deznădăjduit din cap, şi-a scos pălărioara şi s-a uitat la vânător cu jale.

– Asta înseamnă că n-avem nicio leţcaie?

– Cam aşa ceva.

Jaskier a făcut o moacă şi mai jalnică.

– E vina mea, a gemut. Numai din cauza mea. Geralt, eşti supărat pe mine?

Nu, vânătorul nu era supărat pe Jaskier. Deloc.

Ceea ce se întâmplase cu ei fusese din vina lui Jakier, nu încăpea nicio îndoială. Nimeni altul decât Jaskier a ţinut morţiş să meargă la sărbătoarea Cei Patru Arţari. Organizarea sărbătorilor, explica poetul, satisface nevoile profunde şi naturale ale oamenilor. Din când în când, susţinea bardul, omul trebuie să se întâlnească cu alte persoane într-un loc unde să poată să râdă şi să cânte, să înfulece în voia cea bună frigărui şi găluşte, să bea bere, să asculte muzică, să danseze şi să atingă formele transpirate ale fetelor. Dacă fiecare om vrea să-şi satisfacă aceste nevoi individual, în mod ocazional şi dezorganizat, a adăugat poetul, s-ar crea un haos de nedescris. De aceea s-au inventat sărbătorile şi festivalurile. Şi din moment ce există sărbători şi festivaluri, trebuie să participe la ele.

Geralt nu s-a împotrivit, deşi pe lista propriilor sale nevoi profunde şi naturale participarea la sărbători avea un loc foarte jos. A consimţit, cu toate acestea, să-i ţină hangul lui Jaskier, sperând că la astfel de mobilizări de oameni are ocazia de a se interesa despre posibile locuri de muncă sau misiuni – de mult timp nu mai fusese năimit de nimeni şi rezervele sale financiare se diminuaseră alarmant.

Vânătorul nu era supărat pe Jaskier pentru gâlceava cu Forestierii. Se simţea şi el vinovat – ar fi putut să intervină şi să-l oprească pe bard. N-a făcut-o, pentru că nici el nu-i suporta pe vestiţii Gardieni ai Pădurii, cunoscuţi sub numele de Forestieri, formaţiuni de voluntari care se ocupau cu combaterea neoamenilor. Şi el se săturase să-i asculte cum se lăudau cu elfele, mânătărcile şi mamunele străpunse de săgeţi, arse sau spânzurate prin copaci. Însă Jaskier, care hoinărise în compania vânătorului şi devenise conştient de impunitatea care i se acorda, cam sărea calul. Gardienii n-au reacţionat iniţial la batjocura lui, la asmuţirile şi sugestiile obscene care stârneau hohote de râs printre sătenii care observau scenele. Dar atunci când Jaskier a cântat un cuplet vulgar improvizat, care se încheia cu cuvintele „dacă nu poţi fi boier, fă-te un Forestier“, a început zarva şi gâlceava, s-a ajuns la o luptă generală corp la corp. Şopronul, conceput ca ring de dans, s-a umplut de fum. A intervenit ceata lui Budibog, zis Pleşuvul, pe moşia căruia se aflau Cei Patru Arţari. Forestierii, Jaskier şi Geralt au fost găsiţi vinovaţi cu toţii de toate daunele şi crimele, precum şi de siluirea unei roşcate mute şi minore, care după incident a fost găsită în tufişurile din spatele hambarului, rânjind prosteşte, cu poalele până la subsuori. Din fericire, numitul Pleşuvul îl cunoştea pe Jaskier, aşa că s-a terminat totul cu plata unei amenzi care le deşertase tăşcuţa. Au trebuit, de asemenea, să fugă călare mâncând pământul din Cei Patru Arţari, pentru că, fiind izgoniţi din sat, Foresterii ameninţau cu răzbunarea, iar toată ceata lor de prin pădurile din jur, care număra peste patruzeci de flăcăi, vâna iele. Geralt n-avea nici cea mai mică poftă să fie ţinta săgeţilor Forestierilor – săgeţile Forestierilor erau ca nişte harpoane cu zimţi şi lăsau nişte cicatrici hidoase.

A trebuit, așadar, să renunțe la planul lor inițial de a da o raită prin împrejurimile pustiite ale satului, unde vânătorul ar fi avut ceva perspective de a lucra. În schimb, s-au dus la mare, la Bremervoord. Din păcate, în afară de povestea de dragoste cu prea puține șanse de succes dintre principele Aglovala și sirena Sh'eenaz, vânătorul n-a găsit nimic de lucru. Vânduseră deja pentru mâncare sigiliul de aur al lui Geralt și broșa de alexandrit primită ca amintire de trubadur de la una dintre nenumăratele sale iubite. Trăgeau mâța de coadă. Dar nu, vânătorul nu era supărat pe Jaskier.

– Nu, Jaskier, i-a spus el. Nu sunt supărat pe tine.

Jaskier nu-l credea, ceea ce se putea deduce în mod clar din faptul că tăcea. Jaskier tăcea rareori. A mângâiat gâtul calului și pentru a nu știu câta oară a cotrobăit prin desagi. Geralt știa că n-avea să găsească nimic de vândut. Briza aducea dinspre hanul din apropiere o aromă îmbietoare de mâncare, care devenea de nesuportat.

– Maestre? a strigat cineva. Hei, maestre!

– Poftim, s-a întors Geralt. Din teleguța trasă de doi măgari, oprită într-o parte, a descins maiestuos un bărbat corpolent, impunător, cu cizme de fetru și cu o șubă greoaie din blană de lup.

– Pee... el, s-a fâstâcit pântecosul. Nu pe dumneata te-am strigat... Ci pe maestrul Jaskier...

– Prezent, s-a ridicat țanțoș în picioare poetul, aranjându-și pălărioara cu pană de egretă. Cu ce pot să-ți fiu de folos, omule bun?

– Cu tot respectul, a răspuns burduhosul. Sunt Teleri Drouhard, negustor de mirodenii, starostele breslei locale. Un fiu de-al meu, Gaspard, se însoară cu Dalia, fiica lui Mestvin, căpitanul unei corăbii.

– Ha! a spus Jaskier, păstrându-și o seriozitate trufașă. Felicitări și binecuvântări pentru tinerii însurăței. Și totuși, cu ce pot să vă fiu de ajutor? Să nu-mi spui că e vorba despre dreptul la prima noapte? Ăsta nu se refuză niciodată.

– Hă? Nu, nu-i asta... Carevasăzică nunta o să fie chiar în noaptea asta. Nevastă-mea, aflând cât ești de faimos, maestre, vrea să te invite la Bremervoord... M-a înnebunit de cap. Zice: „Auzi, Teleri, trebuie să arătăm tuturor că nu suntem niște bădărani ca ei, ci știm

să prețuim cultura și arta. Că dacă facem o nuntă, facem o nuntă spirituală și n-o facem numai ca să crăpăm bucate și să turnăm băutură până plesnim." I-am spus: „Muiere tâmpită, am năimit deja un bard, nu-i de-ajuns?" Și ea-mi zice că nu-i destul, că pe ici și pe dincolo, că maestrul Jaskier e vestit și că vecinii o să-și roadă unghiile de ciudă. Maestre? Fă-ne această onoare... Douăzeci și cinci de coroane sunt pregătite, simbolic, se înțelege... Pentru a sprijini arta...

– Oare n-am înțeles eu bine? a întrebat Jaskier tărăgănat. Eu ar trebui să fiu cel de-al doilea bard? Pe lângă alt muzicant? Eu? Chiar așa de rău n-am ajuns, stimabile, să acompaniez pe cineva!

Drouhard s-a înroșit.

– Iartă-mă, maestre, a murmurat. Departe de mine gândul ăsta... Dar nevastă-mea... Îmi pare rău... Fă-ne onoarea...

– Jaskier, i-a șoptit Geralt, lasă ifosele. Ne crapă măseaua.

– Nu-mi da tu mie lecții! a sărit ca ars poetul. Eu am ifose? Eu? Ia uită-te la el! Ce să-ți spun, da' tu, care în fiecare zi dai cu piciorul la propuneri care nu-s de lepădat? Hirikki nu ucizi pentru că sunt pe cale de dispariție, libelule nici atât pentru că sunt inofensive, nocturne nu, pentru că sunt drăgălașe, dragoni nu, pentru că îți interzice codul. Închipuie-ți că și eu mă respect! Și eu am codul meu!

– Jaskier, te rog eu, fă-o pentru mine. Un mic sacrificiu, omule, nimic mai mult. Îți dau cuvântul că data viitoare n-o să mă mai țin scai de dumneata. Hai, Jaskier...

Trubadurul s-a uitat în pământ, și-a scărpinat bărbia. Drouhard, căscându-și fălcile, venea tot mai aproape.

– Maestre... Fă-ne această onoare. N-o s-o mai scot la capăt cu nevastă-mea dacă nu i te duc. Ei bine... Să fie treizeci.

– Treizeci și cinci, a spus ferm Jaskier. Geralt a zâmbit amușinând cu speranță mirosul de mâncare de la han.

– Batem palma, maestre, da, a spus Teleri Drouhard repede, atât de repede, încât era evident că ar fi dat și patruzeci dacă ar fi fost nevoie. Și... în casa mea, dacă vreți să vă odihniți, să vă spălați, simțiți-vă ca acasă. Și tu, coane... Care ți-e numele?

– Geralt de Rivia.

– Şi tu, coane, de bună seamă eşti la fel de bine-venit. Să mănânci ceva, să bei...

– Fără doar şi poate, cu plăcere, a spus Jaskier. Arată-ne drumul, coane Drouhard. Şi aşa, rămâne între noi, cine-i celălalt trubadur?

– Nobila domniţă Essi Daven.

III

Geralt şi-a mai frecat o dată cu mâneca nasturii de argint de la surtuc şi catarama centurii, şi-a trecut degetele prin părul strâns cu o bandă, şi-a lustruit ciubotele una de alta.

– Jaskier?

– Îhm? Bardul şi-a netezit pana de egretă de la pălărioară, şi-a aranjat-o, şi-a îndreptat dubletul. Amândoi şi-au petrecut o jumătate de zi ca să-şi cureţe hainele şi să arate prezentabil. Ce-i, Geralt?

– Străduieşte-te să te comporţi ca şi cum ne-ar face vânt după cină şi nu înainte.

– Glumeşti, a pufnit poetul. Tu să ai grijă la maniere. Mergem?

– Mergem. Ai auzit? Mai cântă cineva. O femeie.

– Abia acum ai auzit? Este Essi Daven, zisă şi Ochişor. Ce, n-ai mai întâlnit o femeie trubadur? Ah da, am uitat că tu ocoleşti locurile în care arta înfloreşte. Ochişor este o poetă şi o cântăreaţă talentată, dar nu este lipsită de defecte, printre care şi nerușinarea, din câte-am auzit eu. Ceea ce a cântat până acum nu este nimic altceva decât o baladă de-a mea. După ce-o să audă câteva cuvinte, o s-o vezi cum pişă ochii.

– Jaskier, ai grijă. O să ne dea afară.

– Nu te băga. Astea sunt probleme profesionale. Să intrăm.

– Jaskier?

– Hăh?

– De ce Ochişor?

– Ai să vezi.

Nunta avea loc într-un depozit imens din care fuseseră scoase butoaiele de hering şi de untură de cod. Mirosul fusese înlăturat –

nu în totalitate – prin mănunchiuri de vâsc și iarbă-neagră decorate cu panglici colorate și agățate pe unde se putea. Ici și colo, după cum era obiceiul, atârnau împletituri de usturoi menite să sperie vampirii. Mesele și băncile rezemate de pereți erau acoperite cu o pânză albă, într-un ungher era improvizată o vatră mare și un vătrai. Era aglomerat, dar nu era hărmălaie. Mai bine de jumătate de sută de oameni din cele mai diverse regiuni și profesii, alături de mirele cu pete pe față și de mireasa cu nasul în vânt, care se zgâia la ei, ascultau concentrați și în liniște o baladă armonioasă și melodioasă interpretată de o fată într-o rochie modestă, albastră, care stătea pe o scenă, cu lăuta sprijinită pe genunchi. Fata nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani și era foarte suplă. Părul ei, lung și bogat, era de culoarea aurului închis. Chiar în momentul în care intrau, ea și-a terminat melodia, a mulțumit pentru aplauze dând din cap, și-a scuturat părul.

– Bine ai venit, maestre, bine ai venit! Drouhard, îmbrăcat în ținută de gală, a sărit direct în fața lor și i-a tras spre centrul depozitului. Bine ai venit și dumneata, coane Gerard... ce onoare... Carevasăzică... Cinstite domnițe și nobili cavaleri! Iată-l pe oaspetele nostru de onoare, care ne-a făcut onoarea și ne onorează... Maestrul Jaskier, vestitul cântăreț și făcător de versuri... poet, vreau să spun, cu o mare onoare, ne-a onorat... Să-l onorăm atunci...

Au izbucnit uralele și aplauzele taman la timp, pentru că se părea că Drouhard era gata să se sufoce de atâta onoare și onorare. Jaskier, îmbujorat de mândrie, și-a luat o mutră arogantă și s-a înclinat într-o doară, apoi și-a fluturat mâna spre fetele care stăteau pe o bancă lungă ca puii pe o stinghie, sub escorta matroanelor. Fetele stăteau țepene, dând impresia că sunt lipite de bancă cu clei de dulgherie sau alt liant eficient. Toate, fără nicio excepție, își țineau mâinile în poală, pe genunchii strâns lipiți și aveau gura întredeschisă.

– Dragilor, a reluat Drouhard. Haideți, cumetrilor, beți bere și puneți-vă burta la cale! Vă rog, vă rog! Tot ce doriți...

Fata în rochie albastră străbătea mulțimea ca un val de mare printre stânci, pe lângă mesele încărcate cu bunătăți.

– Bună, Jaskier! a spus ea.

Geralt considera expresia „ochii ca stelele“ banală și măruntă, mai cu seamă că Jaskier, alături de care începuse să călătorească, avea năravul de a arunca în stânga și-n dreapta cu complimente, de cele mai multe ori neîntemeiate. Cu toate acestea, în cazul lui Essi Daven, chiar și cineva mai puțin sensibil la poezie cum era vânătorul trebuia să recunoască relevanța poreclei acesteia. Pe o fățucă simpatică și drăgălașă, dar fără nimic special, care să atragă atenția, strălucea un imens, frumos, luminos ochi albastru de la care nu puteai să-ți iei privirea. Celălalt ochi al lui Essi Daven era în cea mai mare parte a timpului acoperit de o buclă aurie care-i cădea pe obraz. Din când în când, Essi o dădea la o parte cu o smucitură a capului sau o sufla din colțul gurii și atunci se putea observa că cel de-al doilea ochi al lui Ochișor nu era cu nimic mai prejos decât primul.

– Bună, Ochișor, i-a răspuns Jaskier cu o grimasă. Frumoasă baladă ai cântat mai devreme. Ți-ai îmbogățit mult repertoriul. Întotdeauna am spus că cine nu se pricepe să scrie poezii trebuie să împrumute de la altcineva. Ai împrumutat multe?

– Nu prea, i-a ripostat imediat Essi Daven și i-a zâmbit arătându-și dințișorii albi. Vreo două sau trei. Aș fi vrut eu mai multe, dar n-am avut de unde. Niște versuri tâmpite, iar melodiile, modeste și simple în felul lor, ca să nu spun primitive, nu sunt ceea ce așteaptă ascultătorii mei. Ai ticluit ceva nou, Jaskier? Că la urechile mele n-a ajuns nimic.

– Nu-i de mirare, a oftat bardul. Baladele mele se cântă în locuri în care e invitată doar lumea bună, talentată și faimoasă, acolo unde tu nu prea ai ce să cauți.

Essi s-a înroșit ușor, și-a suflat bucla.

– Într-adevăr, i-a replicat ea. Eu nu prea frecventez lupanarele, atmosfera de-acolo mă deprimă. Te compătimesc că trebuie să cânți în astfel de locuri. Da' asta e, n-avem ce face. Dacă n-ai talent, nu te afișezi în public.

Acum Jaskier era cel care se înroșise vădit. Ochișor a râs cu poftă, i-a înconjurat pe neașteptate gâtul cu brațele și l-a țocăit pe

obraz. Vânătorul a fost surprins, dar nu prea tare. Cineva cu aceeași profesie ca Jaskier nu putea, la urma urmei, să se deosebească prea mult în ceea ce privește previzibilitatea.

– Jaskier, bătrânel nebunatic ce ești, i-a spus Essi îmbrățișându-l pe bard în continuare. Mă bucur că te văd din nou în stare bună de sănătate și în plinătatea forțelor intelectuale.

– Of, păpușico! Jaskier a apucat-o pe fată de talie, a ridicat-o și a răsucit-o de i s-au săltat volanele rochiei. Ai fost grozavă, pe toți zeii, de mult n-am mai auzit răutăți atât de frumoase. La sfădit te pricepi mai bine decât la cântat! Și arăți nemaipomenit!

– Oare de câte ori te-am rugat – Essi și-a suflat bucla și s-a uitat cu coada ochiului la Geralt – să nu-mi mai spui păpușică, Jaskier. Și apoi cred c-ar fi cazul să mi-l prezinți pe tovarășul tău. După cum văd eu, nu face parte din frăția noastră.

– Slavă zeilor! a râs trubadurul. El, păpușico, n-are nici voce, nici ureche muzicală și nici nu-i în stare să rimeze „curul" cu „huzurul". Este un reprezentant al breslei vânătorilor, Geralt de Rivia. Hai mai aproape, Geralt, pupă-i mâna lui Ochișor.

Vânătorul s-a apropiat fără să știe prea bine ce să facă. Pe mână sau pe inel se obișnuia să fie sărutate doar doamnele începând de la ducesă în sus și trebuia să se încline în fața lor. În cazul femeilor de rang inferior, un astfel de gest era considerat aici, la Miazăzi, ca având conotații erotice și, ca atare, era mai degrabă rezervat pentru intimitatea cuplurilor.

Cu toate acestea, Ochișor i-a înlăturat îndoielile, întinzându-i mâna energic, cu degetele în jos. I-a luat-o cu stângăcie și i-a sărutat-o. Essi, aruncându-și spre el ochiul său frumos, s-a înroșit.

– Geralt de Rivia, a spus ea. Nu te încurci cu oricine, Jaskier.

– Este o onoare pentru mine, a mormăit vânătorul, conștient că nu depășea elocvența lui Drouhard. Domnița...

– La naiba, a pufnit Jaskier. N-o mai stingheri pe Ochișor cu fandoseli și fasoane de-astea. Ea este Essi, el este Geralt. Gata cu prezentările. Să trecem la subiect, păpușico.

– Dacă-mi mai spui o dată păpușică, o iei peste ureche. Care este subiectul la care trecem?

– Trebuie să stabilim cum să cântăm. Propun să cântăm când unul, când altul, câte-o baladă. Pentru efect. Bineînțeles, fiecare își cântă propriile balade.

– Foarte bine.

– Cât te plătește Drouhard?

– Nu-i treaba ta. Cine începe?

– Tu.

– De acord. Eh, ia uitați-vă acolo, cine ne vizitează pe noi. Alteța Sa, principele Agloval. Chiar acum intră, ia uitați-vă.

– Ooo, ehhh! s-a bucurat Jaskier. Sporește calitatea publicului. Deși, pe de altă parte, nu putem conta prea mult pe el. E un moftangiu. Geralt ne poate confirma. Al naibii principe, nu-i place să-și plătească datoriile. Te năimește și-atât. Când e vorba de plătit, se face că plouă.

– Auzisem eu câte ceva. Essi, uitându-se la Geralt, și-a dat la o parte o buclă de pe obraz. Se vorbea despre asta în port și în dane. Vestita Sh'eenaz, nu-i așa?

Agloval a răspuns cu o înclinare scurtă din cap la temenelele gărzii de la ușă, s-a dus glonț la Drouhard și l-a tras într-un ungher, arătând că nu așteaptă atenție și onoare în centrul camerei. Geralt l-a privit cu coada ochiului. Discuția era liniștită, dar amândoi erau vădit tulburați. Drouhard își ștergea întruna fruntea cu mâneca, dădea din cap, se scărpina pe gât. Punea întrebări la care prințul răspundea dând din umeri încruntat și sumbru.

– Conu' principe, a spus Essi încet, apropiindu-se de Geralt, pare cam necăjit. Oare o fi având din nou probleme în dragoste? Neînțelegerile au început dimineață cu vestita sirenă? Ce zici, vânătorule?

– Posibil. Geralt s-a uitat chiorâș la poet, surprins și chiar înfuriat de întrebarea ei. Ei bine, toată lumea are unele probleme personale. Nu le place tuturor ca aceste probleme să fie cântate prin iarmaroace.

Ochișor a pălit ușor, și-a suflat bucla și s-a uitat la el sfidător.

– Spunând acestea, intenționezi să mă insulți pur și simplu sau să mă rănești?

– Nici una, nici alta. Am vrut doar să evit următoarele întrebări despre problemele lui Agloval şi sirenele lui şi la care cred că nu am dreptul să răspund.

– Am înţeles. Ochiul frumos al lui Essi Daven s-a îngustat uşor. N-o să te mai pun de-acum înainte într-o dilemă similară. N-o să-ţi mai pun întrebările pe care aveam de gând să ţi le pun, ca să fiu sinceră, doar ca introducere şi invitaţie la o conversaţie plăcută. Ei bine, această conversaţie nu va avea loc şi, prin urmare, nu trebuie să te temi c-o să cânt vrute şi nevrute prin iarmaroace. Mi-a făcut plăcere.

I-a întors spatele şi s-a îndreptat spre mese, unde a fost întâmpinată imediat cu respect. Jaskier s-a mutat de pe un picior pe altul, şi-a dres glasul.

– N-aş putea spune c-ai fost prea politicos cu ea, Geralt.

– Am fost un idiot, a confirmat vânătorul. Într-adevăr, am ofensat-o fără motiv. Poate-ar fi bine să mă duc şi să-mi cer iertare?

– Las-o în pace, i-a spus bardul şi a continuat sentenţios. Niciodată n-avem o a doua ocazie ca să facem prima impresie. Haide mai bine să bem o bere.

N-au apucat să bea nicio bere. Dintr-un grup de târgoveţi a ţâşnit Drouhard.

– Coane Gerard, i s-a adresat. Iertare. Alteţa Sa vrea să stea de vorbă cu dumneata.

– Vin chiar acum.

– Geralt, l-a apucat Jaskier de mânecă. Să nu uiţi.

– Ce?

– Ai făgăduit că accepţi orice sarcină, fără ifose. Ţi-ai dat cuvântul. Cum spuneai? Un mic sacrificiu?

– Bine, Jaskier. Dar de unde ştii că Agloval...

– Simt. Să nu uiţi, Geralt.

– Bine, Jaskier.

S-a dus cu Drouhard într-un ungher al sălii, departe de nuntaşi. Agloval stătea la o măsuţă joasă. Era însoţit de un bărbat negricios, cu o barbă neagră scurtă, îmbrăcat în multe culori, pe care Geralt nu-l observase până atunci.

– Ne vedem din nou, vânătorule, a început principele. Deşi azi-dimineaţă m-am jurat că nu vreau să te mai văd în faţa ochilor. Dar cum n-am alt vânător la îndemână, trebuie să mă mulţumesc cu dumneata. Fă cunoştinţă cu Zelest, vătaful meu, împuternicit cu pescuitul de mărgăritare. Vorbeşte, Zelest.

– Azi-dimineaţă, a spus liniştit individul ars de soare, ne-am gândit să pescuim mai încolo decât obişnuiam. O barcă a mers mai departe spre apus, spre promontoriu, pe partea cu Colţii Dragonului.

– Colţii Dragonului, a întărit Agloval. Sunt două recife vulcanice la ţărmul promontoriului. Se pot vedea de pe coasta noastră.

– Aşa, a confirmat Zelest. De obicei, nu se navighează pe acolo pentru că există vârtejuri, stânci, e primejdios şi să faci scufundări. Dar pe coastă sunt din ce în ce mai puţine mărgăritare. Aşa că s-a dus acolo o barcă cu şapte oameni. Doi marinari şi cinci scafandri, printre care şi o femeie. Când am văzut că nu s-au întors seara, am început să ne facem griji, cu toate că marea era liniştită ca uleiul de măsline. Am trimis două schifuri rapide şi n-a durat mult până au găsit barca plutind în derivă pe mare. În barcă nu era nimeni, niciun suflet viu. Au dispărut fără urmă. Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar a fost un măcel veritabil. Sunt semne...

– Ce semne? şi-a mijit ochii vânătorul.

– Vai, toată puntea era baltă de sânge.

Drouhard a şuierat şi s-a uitat în jur neliniştit. Zelest şi-a coborât vocea.

– Aşa este, cum v-am spus, a repetat el strângând din maxilare. Barca a fost scăldată în sânge şi de-a lungul, şi de-a latul. N-a putut fi nimic altceva acolo decât un adevărat abator. Cineva i-a omorât pe oamenii ăia. Cică un monstru marin. Nimic altceva decât un monstru marin.

– Nu piraţi? a întrebat Geralt încet. Nici concurenţa la mărgăritare? Excludeţi posibilitatea de a se fi încăierat cu cuţitele?

– Excludem, a răspuns principele. N-avem aici niciun pirat şi nicio concurenţă. Iar dacă se înjunghiau cu cuţitele, n-avea cum să se termine cu dispariţia tuturor până la ultimul. Nu, Geralt. Zelest are dreptate. Este un monstru marin, nimic altceva.

Ascultă, nimeni nu se încumetă să iasă în mare, nici măcar prin apropiere, prin cotloanele cunoscute. Panica i-a cuprins pe toţi şi portul este paralizat. Nici caravelele, nici galerele nu se mai urnesc din port. Ai înţeles, vânătorule?

– Am înţeles, a dat din cap Geralt. Cine o să-mi arate locul?

– Ha! Agloval şi-a pus o mână pe masă şi bătea darabana cu degetele. Îmi place asta. Ca un adevărat vânător. Direct la subiect, ce să mai batem apa-n piuă. Da, îmi place. Vezi, Drouhard, ţi-am spus, un vânător bun este un vânător lihnit. Nu, Geralt? La urma urmei, dacă nu era prietenul tău cântăreţ, şi astăzi te-ai fi dus la culcare cu burta goală. Sunt la curent, nu-i aşa?

Drouhard şi-a lăsat capul în jos. Zelest şi-a mutat privirea în gol.

– Cine-o să-mi arate locul? a repetat Geralt privindu-l distant pe Agloval.

– Zelest, i-a răspuns principele începând să zâmbească. Zelest o să-ţi arate Colţii Dragonului şi drumul până la ei. Când te apuci de lucru?

– Dimineaţă, la prima oră. Să fii pe chei, coane Zelest.

– Bine, maestre vânător.

– Minunat, şi-a frecat mâinile principele, rânjind din nou. Geralt, sper c-o să faci cu monstrul o treabă mai bună decât în cazul lui Sh'eenaz. Chiar contez pe tine. Ah, încă un lucru. Este interzisă bârfa pe seama acestui eveniment, nu vreau mai multă panică decât cea pe care o avem deja pe cap. Ai înţeles, Drouhard? Poruncesc să ţi se taie limba, dacă scapi ceva pe gură.

– Am priceput, Alteţă.

– Bine. Agloval s-a ridicat în picioare. Mă duc, atunci, nu mai deranjez nunta, ca să nu mai iasă vorbe. Rămâi cu bine, Drouhard, urează-le fericire mirilor din partea mea.

– Mulţumesc, Alteţă.

Essi Daven, stând pe un taburet, înconjurată de un cerc consistent de ascultători, cânta o baladă melodioasă şi nostalgică, în care era vorba despre soarta tragică a unei iubite înşelate. Jaskier, rezemat de un stâlp, îngâna ceva în barbă în timp ce număra pe degete măsurile şi silabele.

– Ei, care-i treaba? l-a întrebat. Ai de lucru, Geralt?

– Am. Vânătorul n-a mai intrat în detalii de care oricum nu-i păsa bardului.

– Ți-am spus eu că simt paralele. Bine, foarte bine. Eu câștig, tu câștigi, apoi ne facem de cap. Ne ducem la Cidaris, prindem sărbătoarea recoltei. Și acum iartă-mă o clipă. Acolo, pe bancă, zărise ceva interesant.

Geralt i-a urmărit privirea poetului, dar, în afară de o duzină de fete cu gura întredeschisă, n-a văzut nimic demn de atenție. Jaskier și-a scos dubletul, și-a răsucit pălărioara pe urechea dreaptă și s-a îndreptat cu pași mari spre bancă. Evitând-o cu o manevră laterală abilă pe matroana care păzea fecioarele, a început ritualul său obișnuit de rânjete.

Essi Daven și-a terminat balada, a primit o rundă de aplauze, o tășcuță mică și un buchet mare de crizanteme frumoase, deși ușor ofilite.

Geralt a dat o raită printre invitați în căutarea unei ocazii de a lua, în cele din urmă, loc la masa încărcată cu bucate. S-a uitat cu jind cum dispăreau într-un ritm amețitor heringii marinați, sarmalele în frunză de varză, rasolul de cod, cotletele de berbec, cârnații rupți în bucăți și claponii, fileurile de somon afumat și feliuțele de șuncă de porc. Problema era că pe băncile de la masă nu mai era niciun loc liber.

Domnișoarele și matroanele l-au înconjurat entuziasmate pe Jaskier, rugându-l insistent să le cânte. Jaskier le-a zâmbit fals și le-a refuzat stângaci, cu falsă modestie.

Geralt, hămesit, și-a făcut loc la masă în cele din urmă, printr-o ușoară îmbrâncire. Un cavaler bătrân, mirosind puternic a oțet, i-a oferit locul atât de surprinzător de politicos și cu atâta bucurie, încât mai lipsea puțin și niște vecini cădeau de pe bancă. Geralt s-a aruncat fără să stea pe gânduri asupra mâncării și a golit singurul platou la care putea ajunge. Cavalerul care mirosea a oțet i-a întins altul. Vânătorul i-a ascultat cu atenție și recunoștință tirada lungă despre tinerii din ziua de azi. Cavalerul a insistat pe libertatea unor

obiceiuri cum ar fi flatulența, la care lui Geralt i-a fost atât de greu să-și mențină seriozitatea.

Essi stătea lângă perete, singură printre crenguțele de vâsc, zdrăngănind lăuta. Vânătorul a văzut cum un tânăr cu un caftan din brocart s-a apropiat de ea și i-a spus ceva poetei zâmbind ușor. Essi s-a uitat la tânăr și i-au tresărit ușor buzele frumoase. Apoi i-a spus rapid câteva cuvinte. Tânărul s-a retras și a plecat în grabă, iar urechile lui, roșii ca rubinele, au rămas aprinse în umbră pentru un lung răstimp.

– ... O scârboșenie, o rușine și o insultă, a continuat cavalerul care mirosea a oțet. Spune și dumneata, să tragi vânturi, coane.

– Fără doar și poate, a dat din cap nesigur Geralt, ștergându-și farfuria cu pâine.

– Liniște, vă rugăm, cinstite domnițe și nobili cavaleri, a strigat Drouhard îndreptându-se către mijlocul sălii. Vestitul maestru Jaskier, deși istovit și nițel bolnav, cântă pentru noi vestita baladă despre Regina Marienne și Corbul Negru! O va face la cererea fierbinte a domniței morărițe Veverița care, după cum a spus el, nu poate fi refuzată.

Domnița Veverița, una dintre cele mai puțin frumoase fete de pe bancă, a devenit mai atractivă cât ai clipi din ochi. Vacarmul și aplauzele au acoperit flatulența celui care mirosea a oțet. Jaskier a așteptat să se facă liniște deplină, a luat câteva acorduri de lăută și a început să cânte fără a-și lua ochii de la domnița Veverița, care înflorea tot mai abitir vers după vers. Cu siguranță, s-a gândit Geralt, derbedeul acesta acționează mai eficient decât uleiurile fermecate și alifiile pe care le vinde Yennefer în prăvălia sa din Vengerberg.

A văzut-o pe Essi strecurându-se prin spatele semicercului de ascultători ai lui Jaskier și dispărând cu grijă prin ieșirea care dădea spre terasă. Condus de un impuls ciudat, s-a ridicat de la masă și a plecat după ea.

Stătea aplecată, sprijinindu-și coatele de parapetul unui podeț, cu capul ascuns în mâini. Privea marea agitată, strălucitoare în lumina lunii și a focurilor care ardeau în port. Grinzile podețului scârțâiau sub picioarele lui Geralt. Essi s-a îndreptat.

– Iartă-mă, nu vreau să te deranjez, i-a spus el scorțos, căutând la gura ei acele curburi rapide pe care taman mai devreme i le oferise tânărului în brocart.

– Nu mă deranjezi, i-a spus ea. I-a zâmbit, apoi și-a îndepărtat bucla. Nu caut singurătate, ci un pic de aer curat. Și pe dumneata te supără fumul și zăpușeala?

– Puțin. Dar mai mult mă supără faptul că te-am jignit. Am venit să-mi cer iertare, Essi, și să încerc să-mi recupereze șansa la o conversație plăcută.

– Eu ar trebui să-ți cer iertare, i-a replicat ea, sprijinindu-și mâna de parapet. Am reacționat prea brutal. Așa reacționez mereu, nu știu să mă stăpânesc. Iartă-mă și dă-mi o a doua șansă. La o conversație.

Vânătorul s-a apropiat și și-a așezat mâna pe parapet, chiar lângă a ei. Îi putea simți căldura, parfumul ușor de verbină. Îi plăcea parfumul de verbină, cu toate că verbina nu mirosea a liliac și agrișe.

– Cu ce ai asocia marea, Geralt? l-a întrebat brusc.

– Cu îngrijorarea, a replicat el, aproape fără să se gândească.

– Interesant. Tu pari atât de calm și de stăpân pe tine însuți...

– N-am spus că sunt îngrijorat. M-ai întrebat cu ce-aș asocia-o.

– Asocierile sunt ilustrarea sufletului. Știu câte ceva despre asta, doar sunt poetă.

– Dar tu, Essi, cu ce ai asocia marea? a întrebat-o rapid, ca să pună capăt divagațiilor pe tema anxietății pe care o simțea într-adevăr.

– Cu mișcarea veșnică, i-a răspuns imediat. Cu schimbarea. Și cu misterul, cu taina, cu ceva ce nu pot înțelege, ceva ce ar putea fi descris într-o mie de feluri, într-o mie de poezii, fără să ajungă niciodată la inimă, la esența lucrurilor. Da, cu asta, așa cred.

– Așadar, i-a spus el, simțind cum verbina exercită din ce în ce mai multă influență asupra lui, simți, de asemenea, îngrijorare. Și tu pari destul de calmă și stăpână pe tine.

S-a răsucit spre el, și-a dat la o parte o buclă aurie, l-a fixat cu ochii ei frumoși.

– Nu sunt nici calmă, nici stăpână pe mine, Geralt.

S-a întâmplat pe neașteptate. Gestul făcut de el, care trebuia să fie doar o mângâiere, o atingere fină a umerilor ei, s-a transformat într-o prindere fermă cu ambele mâini de talia subțire. A tras-o rapid, dar fără violență, mai aproape, până la o întâlnire a trupurilor care făcea sângele să le clocotească în vene. Essi a împietrit brusc, și-a arcuit puternic trupul înapoi, i-a prins mâinile în palmele ei cu forță, de parcă ar fi vrut să iasă din strânsoare, însă l-a apucat și mai tare, și-a înclinat capul înainte, și-a deschis gura, a ezitat.

– Ce e... De ce? a șoptit ea. Ochii îi erau larg deschiși, bucla aurie i-a coborât pe obraz.

Calm și încet și-a înclinat capul, și-a apropiat fața și dintr-odată și-au unit buzele într-un sărut. Dar nici măcar atunci Essi n-a dat drumul mâinilor care-i acopereau talia și s-a arcuit cu fermitate înapoi, evitând contactul cu trupul lui. S-au rotit în această poziție lent, ca într-un dans. L-a sărutat cu poftă, pe îndelete. Și lung.

Apoi, cu iscusință și fără efort, s-a eliberat din mâinile lui și s-a sprijinit din nou de parapet, cu capul între palme. Geralt s-a simțit cum nu se poate mai prost. Acest sentiment l-a împiedicat să se apropie de ea, să-i îmbrățișeze spatele curbat.

– De ce? l-a întrebat fără să se întoarcă. De ce ai făcut asta?

S-a uitat la el cu coada ochiului, iar vânătorul a înțeles brusc unde a greșit. Și-a dat seama că minciuna, falsitatea, ifosele și bravada l-au dus direct în mlaștină, unde între el și abis nu era decât un puf, un smoc de iarbă subțire și mușchi, gata în orice moment să se smulgă, să se rupă.

– De ce? a repetat ea.

Nu i-a răspuns.

– Cauți femei pentru o noapte?

Nu i-a răspuns. Essi s-a întors ușor, i-a atins brațul.

– Să ne întoarcem în sală, i-a spus liniștit, dar pe el nu l-a înșelat această liniște, a simțit cât este de tensionată. Nu face mutra asta. Nu s-a întâmplat nimic. Și faptul că eu nu caut un bărbat pentru o noapte nu e vina ta. Nu-i așa?

– Essi...

– Să mergem, Geralt. Jaskier a ajuns la al treilea bis. E rândul meu. Haide, o să cânt...

L-a privit ciudat şi dintr-o suflare şi-a dat la o parte bucla din ochi.

– O să cânt pentru tine.

IV

– Hopaa, s-a mirat vânătorul. Tu erai? Nu credeam că mai vii în noaptea asta.

Jaskier a închis uşa, şi-a atârnat într-un cui lăuta şi pălărioara cu pană de egretă, şi-a scos dubletul, l-a scuturat, l-a îndoit şi l-a aşezat pe desagii care zăceau într-un ungher al odăii. În afară de aceşti desagi, o saltea şi un imens balot din teci de mazăre, nu mai era niciun mobilier în odăiţa de la mansardă. Până şi lumânarea picura ceară direct pe podea. Drouhard îl admira pe Jaskier, dar nu atât de mult încât să-i dea o cameră mai acătării sau un alcov.

– Şi de ce anume, l-a întrebat Jaskier scoţându-şi ciubotele, nu credeai că mai vin în noaptea asta?

– M-am gândit – vânătorul s-a ridicat într-un cot făcând tecile de mazăre să scârţâie – că te duci să cânţi serenade sub fereastra domniţei Veveriţa, în faţa căreia toată seara ai umblat cu limba scoasă, ca un câine care a văzut o căţea în călduri.

– Ha, ha, a râs bardul. Eşti prost şi primitiv. N-ai înţeles nimic. Veveriţa? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ea. N-am vrut decât să-i stârnesc un fior de gelozie domniţei Akeretta, pe care o s-o vrăjesc mâine. Asta-i mutarea.

Jaskier s-a trântit pe saltea şi a tras pătura de pe Geralt. Acesta, cuprins de un sentiment straniu de furie, şi-a întors capul spre fereastra mică prin care, dacă n-ar fi fost nişte păianjeni vrednici, s-ar fi putut vedea cerul înstelat.

– Ce-ai, a dat strechea în tine? l-a întrebat poetul. Te deranjează că le fac curte fetelor? De când? Poate ai făcut vreun legământ de castitate ca druizii? Sau poate...

– Lasă pălăvrăgeala. Sunt sleit. Îți dai seama că, pentru prima dată în două săptămâni, avem și noi parte de o saltea sub noi și de un acoperiș deasupra capului? Nu ești fericit că mâine-dimineață nu te zgâlțâie nimeni ca să o iei din loc?

– Pentru mine, a spus visător Jaskier, o saltea fără o mândră nu este o saltea. Este o fericire parțială, și ce-i aia o fericire parțială?

Geralt a gemut ca de fiecare dată când, la căderea nopții, Jaskier despica firul în patru.

– O fericire parțială, a continuat bardul absorbit de propriul său glas, e ca un... Ca un sărut întrerupt... Da' de ce scrâșnești din dinți, mă rog?

– Ești groaznic de plictisitor, Jaskier. Nimic în afară de saltele, mândre, cururi, țâțe, fericire parțială și sărutări întrerupte de câinii asmuțiți de părinții fetelor. Ei bine, altceva nu știi. S-ar părea că doar frivolitatea fără lanțuri, ca să nu spun desfrâul fără margini, îți permite să născocești balade, să scrii poezii și să cânți. Asta este partea întunecată a talentului.

Vorbise prea mult, iar vocea nu-i era destul de rece. Jaskier a decriptat fără probleme și fără greș.

– Aha, a spus el încet. Essi Daven, zisă Ochișor. Ochii fermecători ai lui Ochișor l-au fermecat pe vânător și l-au năucit. Vânătorul s-a purtat ca un puștan cu o prințesă. Și în loc să-și vadă greșelile, mai degrabă dă vina pe ea și îi caută prin părțile întunecate.

– Aiurezi, Jaskier.

– Nu, dragul meu. Essi ți-a luat mințile, nu te ascunde după deget. Oricum, nu văd nimic rușinos. Dar bagă de seamă, nu face greșeli. Nu este ceea ce crezi. Dacă talentul ei are o parte întunecată, cu siguranță nu-i așa cum îți închipui tu.

– Bănuiesc, a spus vânătorul controlându-și vocea, că o cunoști foarte bine.

– Destul de bine. Dar nu atât de bine cum crezi tu. Nu atât.

– Destul de original pentru tine, recunosc.

– Ești tâmpit. Bardul s-a prăvălit, punându-și ambele mâini sub ceafă. O știu pe păpușică din copilărie. Mi-e... hm... ca o soră mai mică. Îți repet, să nu cumva să faci greșeli prostești cu ea.

Ai nenorocit-o destul că i-ai luat minţile şi tu. Hai, recunoaşte că o vrei.

– Chiar dac-ar fi aşa, spre deosebire de tine, n-am năravul de a trăncăni despre asta, a spus Geralt caustic. Nici să ticluiesc cântecele. Îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus despre ea, pentru că astfel, poate o să evit să comit vreo greşeală stupidă. Dar asta e. Consider subiectul încheiat.

Jaskier a rămas pentru o clipă neclintit şi tăcut, dar Geralt îl cunoştea prea bine.

– Acum ştiu, a rostit în cele din urmă poetul. Acum înţeleg totul.

– Ştii pe naiba, Jaskier.

– Ştii care e problema ta, Geralt? Că te crezi diferit. Tu faci paradă de faptul că eşti altfel, de ceea ce consideri ca fiind anomalie. Te încarci cu greutatea acestei anomalii fără să-ţi dai seama că, pentru majoritatea oamenilor care gândesc rezonabil, eşti cât de lumesc se poate sub soare şi, de-ar fi toată lumea la fel de normală ca tine, tare bine-ar mai fi. Ce dacă ai reacţii foarte rapide, dacă pupilele îţi devin verticale la lumina soarelui? Dacă vezi în beznă ca o pisică? Dacă te pricepi la vrăji? Mare scofală! Eu, dragul meu, am cunoscut odată un hangiu care putea să tragă vânturi preţ de zece minute, fără întrerupere, astfel încât să ţină cadenţa melodiei psalmului „Bucuraţi-vă pentru noi, bine-aţi venit, zori de zi". În ciuda talentului său, neobişnuit în orice caz, hangiul de care pomenesc era cel mai normal dintre normali, avea soţie, copii şi o bunică suferindă de paralizie...

– Ce-au a face toate astea cu Essi Daven? Poţi să mă lămureşti?

– Fără doar şi poate. Fără niciun temei ţi s-a părut că Ochişor este interesată de tine dintr-o curiozitate nesănătoasă, chiar perversă, că se uită la tine ca la un şoim, ca la un viţel cu două capete sau ca la o salamandră într-o cuşcă de animale. Te-ai bosumflat pe loc şi cu prima ocazie ai fost obraznic, ai mustrat-o şi ai rănit-o nemeritat. La urma urmei, am fost martor şi eu. Martor la evenimentele care au urmat nu am mai fost, dar am văzut fuga ta din sală aşa cum i-am văzut bujorii din obrăjori când v-aţi întors. Da, Geralt. Te previn că ai putea face greşeli şi tu le-ai făcut deja.

Ai vrut să te răzbuni pe ea pentru curiozitatea ei nesănătoasă din punctul tău de vedere. Te-ai hotărât să profiți de această curiozitate.

– Repet, aiurezi.

– Ai încercat, a continuat bardul fără să se miște de pe saltea, să vezi dacă n-o poți duce în fân, să vezi dacă are curiozitatea să afle cum este să iubești un ciudat, un vânător ciudat. Din fericire, Essi s-a dovedit a fi mai deșteaptă decât tine, a înțeles cauza prostiei tale și i s-a făcut milă de tine. Am dedus asta din faptul că nu a venit de pe podeț cu gura umflată.

– Ai terminat?

– Am terminat.

– Atunci, noapte bună.

– Știu de ce ești supărat și scrâșnești din dinți.

– Fără putință de tăgadă. Tu știi totul.

– Știu cine te-a dat peste cap, din cauza cui nu poți înțelege o femeie normală. Ți s-a vârât pe sub piele Yennefer aia a ta, să fiu al naibii dacă știu ce-ai găsit la ea.

– Las-o în pace, Jaskier.

– Chiar nu preferi o fată normală, cum ar fi Essi? Oare ce au vrăjitoarele și Essi nu are? Poate că vârsta? Ochișor poate că n-o fi ea cea mai tânără din lume, dar este la fel de bătrână cum arată. Știi ce mi-a mărturisit Yennefer odată, după câteva ulcele? Ha, ha... Mi-a spus că, atunci când a făcut-o prima oară cu un om, s-a întâmplat exact la un an după ce a fost inventat plugul cu doi boi.

– Minți, Yennefer nu te poate suferi și niciodată nu ți-ar face mărturisiri.

– Fie cum spui tu, am mințit, recunosc.

– Nu e nevoie. Te cunosc.

– Poate crezi că mă cunoști. Nu uita, eu sunt o ființă cu o natură mai complicată.

– Jaskier, a oftat vânătorul, simțindu-se chiar foarte somnoros, ești un cinic, o pușlama, un curvar și un mincinos. Și nimic, crede-mă, nimic din toate acestea nu e complicat. Noapte bună.

– Noapte bună, Geralt.

V

– Te-ai trezit devreme, Essi.

Poeta i-a zâmbit prinzându-şi pletele fluturate de vânt. Călca atentă pe chei, sărind peste gropi şi scânduri putrede.

– Nu puteam să pierd ocazia de a vedea un vânător la locul de muncă. O să spui iar că sunt prea curioasă, Geralt? Ei bine, recunosc, chiar sunt curioasă. Ce mai faci?

– Cum adică ce mai fac?

– Oh, Geralt, i-a spus. Nu-mi subestima curiozitatea, talentul meu pentru colectarea şi interpretarea informaţiilor. Ştiu deja totul despre păţania pescarilor, cunosc detaliile înţelegerii tale cu Agloval. Ştiu că eşti în căutarea unui cârmaci care să te ducă până acolo, la Colţii Dragonului. L-ai găsit?

S-a uitat interogativ la ea pentru un moment, apoi s-a decis brusc.

– Nu, a spus el, nu l-am găsit. Niciunul.

– Le este frică?

– Le este.

– Prin urmare, cum ai de gând să mergi în recunoaştere, dacă nu ai cum să navighezi pe mare? Cum să izbuteşti să pui mâna pe pielea monstrului care i-a ucis pe pescari?

A luat-o de mână şi s-au îndepărtat de chei. Păşeau încet de-a lungul ţărmului mării, pe o plajă pietroasă, pe lângă ambarcaţiuni acostate, printre năvoade atârnate pe picioroange, printre perdele cu peşte agăţat la uscat, în bătaia vântului. Geralt a constatat în mod surprinzător că nu-l încurcă cu nimic compania poetei, nu-l împovărează şi nu-l sâcâie. Pe deasupra, spera că o conversaţie calmă şi rezonabilă va şterge consecinţele sărutului stupid de pe podeţ. Faptul că Essi venise pe chei l-a umplut de speranţa că nu se simţea rănită. Era bucuros.

– Să pui mâna pe pielea monstrului, a spus el, repetându-i cuvintele. Dacă aş şti cum. Ştiu prea puţin despre monştrii marini.

– Interesant. Din câte ştiu eu, în mări sunt mult mai mulţi monştri decât pe uscat, atât ca număr, cât şi ca varietate de specii.

S-ar părea, prin urmare, că marea e un domeniu plin de posibilități pentru vânători.

– Nu este.

– De ce?

– Extinderea oamenilor spre mare, și-a dres glasul întorcându-și capul, nu durează de mult timp. Era nevoie de vânători în trecut, pe uscat, în prima etapă de colonizare. Nu suntem pregătiți pentru lupta cu creaturile din mare, deși colcăie tot soiul de spurcăciuni agresive, e drept. Dar deprinderile noastre vânătorești nu sunt suficiente în fața monștrilor marini. Aceste ființe sunt fie prea mari, fie prea blindate ori prea în siguranță în mediul lor. Sau toate la un loc.

– Dar monstrul care a ucis pescarii? N-ai nicio bănuială?

– Poate un kraken?

– Nu. Krakenul ar fi distrus barca, însă barca a rămas întreagă. Și, cum se spune, baltă de sânge. Ochișor și-a înghițit saliva și a pălit vizibil. Să nu crezi că mă dau deșteaptă. Am crescut la mare și mi-a fost dat să văd multe.

– Atunci ce ar putea fi? Un calamar gigantic? I-ar fi putut înșfăca pe oamenii ăia de pe punte...

– N-ar fi fost sânge. N-a fost calamar, Geralt, nici orcă, nici dragon țestos, pentru că aceștia ar fi rupt sau răsturnat barca. A fost ceva care a urcat și a făcut masacrul. Poate că nici nu ar trebui căutat în mare.

Vânătorul s-a gândit că ar putea avea dreptate.

– Încep să te admir, Essi, i-a spus. Poeta s-a înroșit. Ai dreptate. Putea ataca din aer. Putea fi un ornitodragon, un grifon, un vyvern, un zmeu sau un bicodal. Poate chiar un...

– Îmi pare rău, a spus Essi. Uite cine vine.

De-a lungul țărmului venea principele Agloval, singur, murat din cap până-n picioare. Era vădit furios și, văzând-o pe ea, chiar s-a înroșit de furie.

Essi a schițat o reverență, Geralt și-a plecat capul, cu pumnul la piept. Agloval a scuipat.

– Am stat pe stânci trei ceasuri, de la ivirea zorilor, a urlat. Nici țipenie. Trei ore, ca un prost, pe stâncile inundate de valuri.

– Îmi pare rău... a spus vânătorul.

– Îți pare rău? a izbucnit prințul. Îți pare rău? Numai din cauza ta. Ai dat totul peste cap. Ai ruinat totul.

– Ce-am ruinat? Mi-am făcut doar treaba de tălmaci...

– La naiba cu așa treabă, l-a întrerupt furios Agloval, întorcându-se din profil. Profilul era cu adevărat regal, demn de imprimat pe monede. Fir-ar să fie, mai bine nu te năimeam. E chiar culmea, dar atâta timp cât nu am avut tălmaci, m-am înțeles mai bine cu Sh'eenaz, dacă pricepi ce vreau să spun. Și acum... Știi ce se bârfește prin târg? Se șușotește pe la colțuri că pescarii au murit pentru că am mâniat eu sirena. Că asta a fost răzbunarea ei.

– Tâmpenii, a comentat placid vânătorul.

– De unde știm că sunt tâmpenii? a bombănit principele. Sau mai știi ce-ai mai trăncănit tu cu ea? Mai știi ce-o duce mintea? Cu ce fel de monștri s-a încurcat ea acolo, în adâncuri? Du-te, demonstrează-mi că sunt tâmpenii. Adu-mi capul monstrului care a ucis pescarii. Pune-ți osul la treabă în loc să flirtezi pe plajă...

– La treabă? s-a enervat Geralt. Păi cum? Să înot în mare călare pe un poloboc? Zelest al tău i-a amenințat pe pescari cu schingiuirea și cu știreangul și tot nu s-a încumetat nimeni. Nici Zelest însuși n-a cutezat. Cum...

– Ce-mi pasă mie cum? i-a retezat-o Agloval. E treaba ta! Pentru ce sunt pe lume vânătorii, dacă nu pentru ca oamenii cumsecade să nu-și bată capul cum să scape de monștri? Te-am năimit pentru această treabă și-ți poruncesc s-o duci până la capăt. Că de nu, ia-ți tălpășița de-aici, altminteri te alerg cu parul până la hotarele ținutului meu!

– Liniștește-te, Alteță, i-a spus calm Ochișor, dar paloarea și tremurul mâinilor îi trădau nervozitatea. Nu-l amenința, te rog, pe Geralt. Din întâmplare, eu și Jaskier avem câțiva prieteni. Regele Ethain de Cidaris, ca să menționez numai unul, ne apreciază foarte mult pe noi și baladele noastre. Regele Ethain este un conducător luminat și întotdeauna spune că baladele noastre nu sunt numai muzică plină de viață și rime, ci și un mijloc de comunicare, de informare, adevărate cronici ale omenirii. Dorești,

Maiestate, să fii descris în cronica omenirii? Putem să aranjăm noi asta.

Agloval a privit-o pentru o clipă indiferent, chiar disprețuitor.

– Pescarii care au dispărut aveau neveste și copii, a spus el în cele din urmă, mult mai încet și mai calm. Ceilalți, în curând, când o să-i împingă foametea, vor pleca din nou pe mare. Pescarii de mărgăritare, de bureți-de-mare, de stridii și homari, toți pescarii din lume. Acum le este teamă, dar foamea depășește teama. Vor pleca pe mare. Dar se vor mai întoarce oare? Ce spui, Geralt? Domniță Daven? Ar fi interesantă o baladă de-a voastră care să povestească asta. O baladă în care vânătorul, la malul mării, cu mâinile în sân, se uită lung la punțile pătate de sânge ale bărcilor și la plânsul plozilor.

Essi a pălit și mai mult, dar și-a ridicat sfidător capul, și-a suflat bucla și era gata să-i răspundă, însă Geralt a prins-o repede de mână și i-a strâns-o, anticipându-i cuvintele.

– Destul, a spus el. Din tot potopul acesta de cuvinte numai unul are un sens real. M-ai năimit, Agloval. Am acceptat sarcina și o voi îndeplini dacă este posibil.

– Mă bazez pe asta, a replicat scurt principele. La revedere, atunci. Mă înclin, domniță Daven.

Essi n-a făcut nicio reverență, a dat doar din cap. Agloval și-a tras în sus pantalonii uzi și s-a îndreptat spre port, menținându-și anevoie echilibrul pe pietre. Geralt și-a dat seama că încă o mai ține de mână pe poetă și că ea nu încearcă deloc să se elibereze din strânsoare. I-a dat drumul. Essi, revenindu-și încet la culoarea normală, s-a întors cu fața spre el.

– Da' lesne te-ai mai vârât în primejdie, a spus ea. Au fost de-ajuns câteva vorbe despre femei și copii. Și se mai face atâta caz de faptul că voi, vânătorii, sunteți, aparent, insensibili. Geralt, lui Agloval nu-i pasă nici cât negru sub unghie de femei, de copii sau de bătrâni. El ține morțiș să fie reluat pescuitul de mărgăritare, pentru că pierde cu fiecare zi care trece fără să le livreze. Ți-a azvârlit momeala cu copiii flămânzi și tu imediat ai fost dispus să-ți riști viața...

– Essi, a întrerupt-o. Sunt vânător. Asta mi-e treaba, să-mi risc viața. Copiii n-au a face cu asta.

– Nu mă duci cu vorba.

– De unde-ai dedus că aș avea de gând asta?

– Dacă ai fi fost un profesionist rece așa cum pretinzi, ai fi încercat să ridici prețul. Dar tu n-ai pomenit nimic despre plată. Ah, bine, destul despre asta. Ne întoarcem?

– Să mai facem câțiva pași.

– Cu plăcere. Geralt?

– Zi.

– Îți spuneam că am crescut pe malul mării. Știu să mânuiesc barca și...

– Scoate-ți din cap.

– De ce?

– Scoate-ți din cap, i-a repetat aspru.

– Ai putea, i-a spus ea, să formulezi mai politicos.

– Aș putea. Dar m-ai luat de... naiba știe ce. Iar eu sunt un vânător dur și un profesionist rece. Îmi risc propria viață. Nu pe-a altcuiva.

Essi a tăcut mâlc. A văzut-o cum își țuguia buzele, cum își scutura capul. O rafală de vânt i-a zburlit din nou părul, pentru o clipă chipul i-a rămas acoperit cu o învălmășeală de bucle aurii.

– Am vrut doar să te ajut, a rostit ea.

– Știu. Mulțumesc.

– Geralt?

– Spune.

– Și dacă bârfele despre care pomenea Agloval sunt adevărate? Știi, la urma urmei, că nu peste tot și nu întotdeauna sirenele sunt prietenoase. Au fost cazuri...

– Nu cred.

– Marfante, a continuat Ochișor cu grijă. Nereide, tritoni, rusalii marine. Cine știe de ce mai sunt în stare. Și Sh'eenaz... Ar fi avut motive...

– Nu cred, a întrerupt-o.

– Nu crezi sau nu vrei să crezi?

El nu i-a răspuns.

– Şi vrei să te dai drept un profesionist rece? l-a întrebat ea, cu un zâmbet ciudat. Drept cineva care gândeşte cu lama spadei? Dacă vrei, îţi spun eu cum eşti cu adevărat.

– Ştiu cum sunt cu adevărat.

– Eşti sensibil, a spus ea încet. În adâncul sufletului tău zbuciumat. Nu mă înşeli cu chipul tău împietrit şi nici cu vocea ta de gheaţă. Eşti sensibil şi taman această sensibilitate a ta te face să te temi că cel cu care trebuie să te lupţi cu sabia în mână ar putea avea motivele sale, ar putea avea superioritate morală asupra ta...

– Nu, Essi, i-a spus el încet. Nu căuta în mine teme pentru balade emoţionante despre un vânător cu sufletul sfâşiat. Poate că mi-aş dori să fiu aşa, dar nu sunt. Dilemele mele morale îmi sunt rezolvate de cod şi de educaţie. Şi de pregătire.

– Nu vorbi aşa. Nu înţeleg de ce încerci să...

– Essi, a întrerupt-o din nou. Nu vreau să ai percepţii false despre mine. Nu sunt un cavaler rătăcitor.

– Dar nici un criminal rece şi fără conştiinţă nu eşti.

– Nu, a încuviinţat calm. Nu sunt, cu toate că există unii care cred altfel. Dar nu sensibilitatea şi avantajele naturii mele m-au ridicat, ci mândria şi aroganţa de a fi convins de valoarea mea profesională. Mi s-a insuflat ideea că rutina rece şi codul profesional sunt mai adecvate decât emoţiile, pentru evitarea unor greşeli care pot fi comise atunci când apar dilemele între Bine şi Rău, între Ordine şi Haos. Nu, Essi. Nu eu sunt cel sensibil, ci tu. La urma urmei, aşa trebuie în profesia ta, nu-i aşa? Tu eşti cea care te-ai gândit că sirena aparent simpatică, umilită, i-a atacat pe căutătorii de mărgăritare într-un act disperat de răzbunare. Imediat ai căutat argumente pentru sirenă, circumstanţe atenuante, ai refuzat să crezi că vânătorul, plătit de principe, ar omorî-o pe frumoasa sirenă doar pentru că a îndrăznit să se lase pradă emoţiilor. Iar vânătorul, Essi, este liber de astfel de dileme. Şi de emoţii. Chiar dacă s-ar dovedi că sirena e vinovată, nu, vânătorul n-o ucide pe sirenă, deoarece îi interzice codul. Codul rezolvă dilemele vânătorului.

Ochişor s-a uitat la el, ridicându-şi brusc capul.

– Orice dilemă? l-a întrebat repede.

Știe despre Yennefer, s-a gândit el. Știe despre ea. Ehei, Jaskier, bârfitorul naibii...

Se uitau unul la altul.

Ce se ascunde în ochii tăi albaștri, Essi? Curiozitatea? Fascinația alterității? Care este partea întunecată a talentului tău, Ochișor?

– Îmi pare rău, a zis ea. Întrebarea a fost stupidă. Și naivă. Sugerând că am crezut în ceea ce mi-ai spus. Să ne întoarcem. Vântul ne pătrunde până la oase. Uită-te cum se agită marea.

– Văd. Știi, Essi, este interesant...

– Ce este interesant?

– Mi-a trecut prin cap că stânca pe care Agloval obișnuiește să se întâlnească cu sirena era mai aproape de mal și era mai mare. Iar acum nu se mai poate vedea.

– Fluxul, a spus scurt Essi. În curând apa va ajunge până acolo, până la stâncă.

– Până acolo?

– Da. Apă se ridică și se revarsă apoi cu forță aici, mai bine de zece coți, pentru că aici, în estuarul de la gura râului, se formează așa-numitele maree ecou, cum le mai numesc pescarii.

Geralt s-a uitat spre promontoriu, la Colții Dragonului, înfipți în valurile spumoase.

– Essi, a întrebat el. Și până unde ține refluxul?

– Ce anume?

– Cât de departe se retrage marea?

– Ce... Ah, înțeleg. Da, ai dreptate. Se va retrage până la linia șelfului.

– Care linie, a cui?

– Ei bine, cum ar fi o plaformă pe fundul apei, o câmpie de mică adâncime, plată, care ține până la povârnișul către adâncuri, acolo își are marginile.

– Și Colții Dragonului...

– Sunt chiar pe povârniș.

– Și se poate ajunge cu piciorul. Cât timp ar ține?

– Nu știu, s-a încruntat Ochișor. Ar trebui să-i întrebăm pe oamenii locului. Dar eu nu cred, Geralt, că ar fi cea mai bună idee. Uite, între uscat și Colți sunt stânci, tot țărmul este străpuns de golfuri și fiorduri. Când începe refluxul, se formează chei și viroage pline de apă. Nu știu dacă...

Dinspre mare, de lângă o stâncă abia vizibilă se observa o bălăceală. Și un strigăt cântat.

– Pletedalbe! a strigat sirena, sărind grațios pe creasta unui val, plesnind apa cu scurte și elegante mișcări ale cozii.

– Sh'eenaz! a strigat-o el, fluturând mâna.

Sirena a înotat până aproape de stânci, a rămas suspendată vertical în apa verde spumoasă, apoi și-a aruncat cu mâinile părul pe spate, în timp ce-și etala trunchiul cu toate splendorile lui. Geralt s-a uitat cu coada ochiului la Essi. Fata a roșit ușor și, cu o expresie de regret și resemnare pe față, și-a privit o clipă propriile splendori, abia insinuate pe sub rochie.

– Unde este al meu? cânta Sh'eenaz, apropiindu-se. Trebuia să fie aici.

– A fost. A așteptat trei ceasuri și a plecat.

– A plecat? s-a mirat sirena într-un tril ascuțit. Nu m-a așteptat? N-a avut răbdare trei ceasuri? Îmi închipuiam eu. Nici cel mai mic sacrificiu! Deloc! Derbedeul, derbedeul, derbedeul! Și tu ce faci aici, Pletedalbe? Ai venit să te plimbi cu iubita? Frumos cuplu, păcat de picioarele alea.

– Nu e iubita mea. Abia ne-am cunoscut.

– Da? s-a mirat Sh'eenaz. Păcat. Vă potriviți, vă stă bine împreună. Cine este?

– Eu sunt Essi Daven, poetă, a cântat melodios. Pe lângă·a sa, vocea vânătorului suna ca un croncănit de ciori. Mă bucur să te cunosc, Sh'eenaz.

Sirena a pălmuit apa cu mâinile, a râs zglobiu.

– Ce frumos! a țipat. Știi graiul nostru! Sincer, mă surprindeți, voi, oameni buni. Într-adevăr, nu ne desparte atât de multe cum se spune.

Nici vânătorul n-a fost mai puțin surprins decât sirena, deși putea să presupună că Essi, care era educată și cultivată, cunoștea mai bine decât el Graiul Vechi, limba elfilor, cea care, în versiune cântată, era folosită de sirene, marfante și nereide. Trebuia să presupună, de asemenea, că melodicitatea complicată a graiului sirenelor, care lui i se părea dificilă, pentru Ochișor era floare la ureche.

– Sh'eenaz! a strigat el. Totuși, ceva ne desparte uneori, acel ceva este și sângele vărsat! Cine... Cine i-a ucis pe culegătorii de mărgăritare acolo, în apropierea celor două stânci? Spune-mi!

Sirena s-a scufundat, agitând apa. După o clipă a țâșnit din nou la suprafață și chipul său frumos s-a strâmbat într-o grimasă urâtă.

– Să nu îndrăzniți! a țipat ascuțit. Să nu îndrăzniți să vă apropiați de Scări! Nu e de voi! Nu vă puneți cu ei! Nu e pentru voi!

– Ce? Ce anume nu este pentru noi?

– Nu este pentru voi! Sh'eenaz a răcnit, aruncându-se pe spate în valuri.

Jetul de apă a zburat la mare înălțime. Pentru o clipă i-au văzut coada, aripioarele fine bifurcate, străpungând valurile. Apoi a dispărut în adâncuri.

Ochișor își aranja părul răvășit de vânt. Stătea neclintită în picioare, cu capul plecat.

– N-am știut, și-a dres glasul Geralt, că știi atât de bine Graiul Vechi, Essi.

– N-aveai de unde să știi, i-a spus ea cu vădită amărăciune în glas. Pentru că tu... la urma urmei abia m-ai cunoscut.

VI

– Geralt, i s-a adresat Jaskier privind în jur și adulmecând ca un ogar, aici miroase îngrozitor, nu ți se pare?

– Nu știu ce să zic, a răspuns vânătorul, umflându-și nările. Am fost în locuri unde puțea și mai rău. Ăsta e doar mirosul mării.

Bardul și-a întors capul și a scuipat între bolovani. Apa clipocea printre crăpăturile stâncii, făcând spumă și susurând, dezvăluind cheiul spălat de valuri.

– Ia uită-te cum a secat, Geralt. Unde s-a dus apa? Cum e, la naiba, cu fluxurile și refluxurile astea? De unde vin? Nu te-ai gândit niciodată la ele?

– Nu. Am avut alte griji.

– Îmi închipui, s-a înfiorat Jaskier ușor, că în adâncuri, chiar la fundul oceanului ăstuia blestemat, șade un monstru enorm, gros, solzos, o broască cu coarne pe căpățâna scârboasă. Și din când în când, își umple burduhanul cu apă și odată cu apa înghite tot ce trăiește și se poate mânca – pești, foci, țestoase, totul. Și apoi, după ce s-a săturat, varsă apa și așa avem noi mareea. Ce crezi, Geralt?

– Cred că ești idiot. Yennefer mi-a spus odată că luna provoacă mareele.

Jaskier a chicotit.

– Ce tâmpenii! Ce-are a face luna cu marea? La lună numai câinii latră. Și-a bătut joc de tine, Geralt, mincinoasa aia fără pereche și-a bătut joc de tine. Din câte știu eu, n-ar fi pentru prima dată.

Vânătorul n-a comentat. Se uita la stâncile ude și lucioase, expuse în urma refluxului. Apa se izbea în continuare în ele și făcea spumă, dar părea că poate fi trecută cu piciorul.

– Bine, să pornim la muncă, a spus el, ridicându-se în picioare și aranjându-și spada pe spate. Nu mai putem aștepta, căci nu izbutim până la flux. Mai ai chef să vii cu mine?

– Da. Păi, subiectele pentru balade nu sunt precum conurile sub bradul de Crăciun. În afară de asta, mâine este ziua de naștere a păpușicii.

– Nu pricep.

– Păcat. Printre noi, oamenii normali, există obiceiul de a oferi cadouri cu ocazia zilei de naștere. Nu-mi pot permite să-i cumpăr ceva. O să găsesc ceva pentru ea pe fundul mării.

– Un hering? O sepie?

– Cum poți să spui asemenea tâmpenii? O să găsesc un chihlimbar, poate un căluț-de-mare, poate o scoică drăguță. Este vorba

despre un simbol, o dovadă de afecţiune, o amintire. Îmi place Ochişor, vreau s-o fac fericită. Nu pricepi? Îmi închipuiam eu. Să mergem. Tu înainte, pentru că s-ar putea să fie vreun monstru.

– Bine. Vânătorul a sărit în jos, pe o stâncă alunecoasă, acoperită de alge. O iau înainte, să te pot proteja, în caz de primejdie. În semn de amintire şi de afecţiune. Numai să nu uiţi, atunci când strig, s-o iei din loc şi să nu stai în calea spadei mele. Noi nu ne ducem acolo ca să culegem căluţi-de-mare. O să ne ocupăm de monstrul care ucide oameni.

Au coborât până pe fundul prăpastiei rămase descoperite în urma refluxului, păşeau prin apa care încă se mai ascundea prin prundiş. Se cufundau în gropi pline de nisip şi alge. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, a început să plouă, aşa că în curând erau muraţi din cap până-n picioare. Jaskier se oprea la fiecare pas şi scormonea cu un băţ prin nisip şi ghemotoacele de alge marine.

– Oh, uite, Geralt, un peştişor. Roşu, să fiu al naibii. Şi aici, o anghilă mică. Şi ăsta ce mai este? Pare un purice uriaş, transparent. Şi ăsta... Măiculiţă! Geraaalt!

Vânătorul s-a răsucit imediat, cu mâna pe spadă.

Era un craniu uman, alb, şlefuit de pietre, prins în crăpătura unei stânci, umplut cu nisip. Şi nu numai. Jaskier, văzând cum se zbătea în orbită un vierme inelat, s-a cutremurat şi a scos un zgomot neplăcut. Vânătorul a ridicat din umeri, îndreptându-se prin câmpia cu prundiş expusă de reflux, spre cele două recife dinţate, numite Colţii Dragonului, care acum arătau ca nişte munţi. Păşea cu grijă. Pe jos erau împrăştiaţi castraveţi-de-mare, scoici, mormane de alge. În bălţi şi viroage se zvârcoleau meduze enorme şi se răsuceau stele-de-mare. Crabi mici, coloraţi ca nişte colibri, fugeau prin faţa lor, păşind lateral cu picioruşele sprintene.

Geralt văzuse încă de la distanţă un cadavru împotmolit în prundiş. Înecatul îşi unduia pieptul vizibil pe sub algele marine, deşi, în principiu, nu mai avea ce să mişte. Roiau crabii pe dinăuntru şi pe afară. N-avea cum să fie în apă de mai mult de o zi, dar crabii îl ciuguliseră într-atât, că n-avea niciun rost o explorare

vizuală. Vânătorul și-a schimbat direcția marșului fără un cuvânt, ocolind mortul. Jaskier n-a observat nimic.

– Dar rău mai pute-a putregai pe-aici, a înjurat, ajungându-l pe Geralt. A scuipat, apoi și-a scuturat apa din pălărioară. Și plouă, și e frig. O să răcesc, o să-mi pierd vocea, la naiba...

– Nu te mai văicări. Dacă vrei să te întorci, știi drumul.

Chiar după baza Colților Dragonului se întindea platforma netedă și pietroasă, dincolo de care se afla marea, profundă și cu valuri liniștite. Limita refluxului.

– Ha, Geralt! Jaskier s-a uitat în jur. Monstrul ăsta al tău are, pare-se, destulă glagore ca să se retragă în largul mării odată cu refluxul. Tu, probabil, te-ai gândit că se va trânti pe-aici pe undeva, cu burta-n sus, așteptându-te să-l înșfaci?

– Taci.

Vânătorul s-a apropiat de marginea platformei, a îngenuncheat, a pipăit cu grijă scoicile ascuțite risipite pe stâncă. N-a putut vedea nimic, apa era întunecată, tulburată și împâclită de la burniță.

Jaskier avansa printre proeminențele și șănțulețele coralilor, respingând cu șuturi crabii insistenți. Căuta cu privirea și pipăia stâncile care străpungeau apa, bărboase de la algele prelinse, presăate cu colonii de crustacee și moluște.

– Hei, Geralt!

– Ce e?

– Uită-te la cochiliile astea. Sunt stridii de mărgăritare, nu-i așa?

– Nu.

– Știi despre ele?

– Nu știu.

– Atunci păstrează-ți opiniile până când o să afli. Acestea sunt stridii de mărgăritare, sunt convins. Mă și apuc să le adun, ca să avem și noi un profit din călătoria asta, nu numai o răceală. Să le adun, Geralt?

– Adună-le. Monstrul atacă pescari. Culegătorii intră, deopotrivă, în această categorie.

– Vrei să mă folosești drept momeală?!

– Adună, adună. Ia cochiliile mai mari, dacă nu conţin mărgăritare, le fierbem şi facem o supă.

– Asta-i bună. Iau numai mărgăritarele, scoicile să le ia naiba. Al naibii... fir-ar... Cum se... al naibii... deschide? N-ai un cuţit, Geralt?

– Cum aşa, n-ai luat niciun cuţit?

– Eu sunt poet, nu cuţitar. Da' ce să-mi mai bat capul, la naiba, le iau cu mine şi le scot eu mai târziu mărgăritarele. Hei, tu! Pleacă de-aici!

Crabul şutat a zburat peste capul lui Geralt şi a plonjat în valuri. Vânătorul călca domol de-a lungul marginii platformei, uitându-se la apa neagră, impenetrabilă. Auzea ciocănitul ritmic al pietrei cu care Jaskier desprindea moluştele de stâncă.

– Jaskier! Vino să vezi!

Platforma plată şi pietroasă se termina brusc cu o muchie nivelată, ascuţită, în dreptul căreia făcea unghi drept cu povârnişul. Sub suprafaţa apei se puteau vedea clar blocuri enorme, colţuroase, cu feţe netede de marmură albă, năpădite de alge, moluşte şi anemone-de-mare care se legănau în apă ca florile la adierea vântului.

– Ce este? Arată ca... nişte trepte.

– Pentru că sunt trepte, a şoptit Jaskier siderat. Ooo, sunt treptele care duc spre o aşezare subacvatică. Ca legendarul Ys, care a fost înghiţit de valuri. Ai auzit legenda despre locul din abis, despre Ys de sub Ape? Ooo, voi scrie despre asta o baladă, de-o să crape concurenţa de ciudă. Să ne uităm mai de-aproape... Vezi, aici este un fel de mozaic, cu ceva gravat sau sculptat. O inscripţie? Dă-te, Geralt.

– Jaskier! Acolo-i adânc! Aluneci...

– Ei, şi tu acum! Oricum sunt fleaşcă. Vezi, aici abia-mi ajunge la brâu, e prima treaptă. Şi e un loc larg ca o sală de bal. Oh, la naiba...

Geralt a sărit ca un fulger în apă şi l-a sprijinit pe bardul cufundat până la gât.

– M-am împiedicat de rahatul ăsta, s-a scuturat Jaskier trăgând aer, ridicând cu ambele mâini o moluscă imensă cu cochilia de

culoarea cobaltului, năpădită de alge, de pe care se scurgea apa. Sunt scări peste tot. Frumoasă culoare, nu-i aşa? Dă s-o pun în desaga ta, în a mea nu mai încape.

– Pleacă de aici, a mormăit vânătorul înfuriat. Du-te îndărăt, pe platformă, Jaskier. Nu-i de şagă.

– Linişte. Ai auzit? Ce-a fost?

Geralt a auzit. Sunetul a venit de jos, din adâncuri. Surd şi grav, dar în acelaşi timp mlădios, liniştit, scurt, abrupt. Zvon de clopot.

– Clopot, să mă... a şoptit Jaskier, urcând pe platformă. Am avut dreptate, Geralt. Clopotul aşezării scufundate Ys, clopotul fantomelor castelului, înăbuşit de povara adâncurilor. Ne aminteşte de condamnaţi...

– Oare chiar nu poţi să taci?

Dangătul s-a repetat. Mult mai aproape.

– ... Ne reaminteşte, a continuat bardul, storcându-şi poalele dubletului, de soarta sa teribilă. Acest clopot este un avertisment...

Vânătorul a încetat să-i acorde atenţie vocii lui Jaskier şi a apelat la alte simţuri. Simţea. Simţea ceva.

– Un avertisment. Jaskier şi-a scos puţin limba, ceea ce obişnuia să facă atunci când se concentra. Avertisment sau... hmm... să nu uităm... hmm... ei bine... Gata, o am!

Inimă de clopot surd, dăngănind de moarte,
Mai lesne ca uitarea, de purtat în spate.
(spre amintire...)

Apa de lângă vânător a explodat. Jaskier a răcnit. Ţâşnind din spumă, monstrul cu ochii bulbucaţi s-a repezit la Geralt cu o lamă lată, zimţată, asemănătoare cu o coasă. Geralt îşi luase spada în mână încă din momentul în care apa începuse să se umfle, aşa că acum n-a fost nevoie decât să se rotească din şolduri şi să-l înjunghie pe monstru sub fălcile moi, solzoase. Imediat s-a întors în direcţia opusă, unde apa a ţâşnit din nou cu următorul monstru, care avea un coif bizar şi o armură dintr-un fel de aramă pătată. Cu o lovitură amplă de spadă, vânătorul i-a retezat vergeaua suliţei scurte,

îndreptate spre el și, cu impulsul dobândit, i-a străpuns botul plin de dinți. A sărit spre marginea platformei, plesnind apa.

– Fugi, Jaskier!

– Dă-mi mâna!

– Ieși afară, la naiba!

Următoarea creatură s-a ivit din valuri, șuierând o sabie curbată, ținută într-o labă verde și aspră. Vânătorul și-a sprijinit spada de stânca năpădită de moluște de pe marginea platformei și a luat poziția de luptă, dar dihania cu ochi de pește nu s-a apropiat de el. Având aceeași statură ca Geralt, apa îi ajungea tot până la brâu, dar impresionanta creastă de arici de pe cap și branhiile umflate o făceau să pară mai mare. Grimasa produsă de fălcile late și scofâlcite, înarmate cu dinți, părea un rânjet crud.

Ignorând cele două trupuri care se zbăteau în apa înroșită, dihania a ridicat sabia ținută cu ambele labe de mânerul lung. Umflându-și și mai mult creasta și branhiile, a răsucit abil lama în aer. Geralt a auzit cum lama ușoară a șuierat și a zăngănit.

Creatura a făcut un pas înainte, trimițând un val spre vânător. Spada lui Geralt s-a răsucit și a șuierat drept răspuns. Vânătorul a făcut și el un pas, acceptând provocarea.

Ochi-de-Pește și-a mutat cu dexteritate degetele lungi pe mânerul sabiei, și-a lăsat în jos încet umerii blindați cu solzi și aramă și s-a scufundat până la coate, ascunzându-și arma sub apă. Geralt și-a cuprins spada cu ambele mâini – dreapta chiar sub mâner, stânga în capăt –, apoi și-a ridicat arma și a înclinat-o ușor, deasupra umărului său drept. S-a uitat în ochii monstrului, dar erau niște ochi irizați de pește, cu irisurile de forma unor picături cu o strălucire metalică, rece. Ochi care nu exprimau nimic și nu trădau nimic. Nimic din ce-ar fi putut anunța atacul.

Din adâncuri, din partea de jos a treptelor care dispăreau într-un abis negru, a răsunat dangătul unui clopot. Din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai clar.

Ochi-de-Pește s-a aplecat înainte, trăgându-și lama afară din apă, și a atacat cu viteza gândului, lovind în toate direcțiile. Geralt a avut mare noroc, a anticipat că lovitura va fi dată în dreapta. A parat cu

lama îndreptată în jos, răsucindu-şi puternic trunchiul, şi imediat şi-a întors spada, izbind-o perpendicular pe sabia monstrului. Acum totul depindea de care dintre ei va ajunge mai iute cu degetele pe mâner, care va fi primul care va trece de la blocajul static la lovitura ofensivă, lovitură a cărei forţă o construiau deja amândoi, transferându-şi greutatea corpului pe piciorul corespunzător. Geralt ştia că amândoi sunt la fel de rapizi.

Dar Ochi-de-Peşte avea degetele mai lungi.

Vânătorul l-a lovit într-o parte, mai sus de şolduri, s-a răsucit într-o semipiruetă, împingând lama mai adânc cu greutatea corpului său, a evitat fără dificultate contraatacul amplu şi haotic, disperat şi lipsit de graţie. Căscându-şi botul de peşte, monstrul a dispărut în tăcere sub apa în care pluteau norişori de un roşu-închis.

– Dă-mi mâna! Repede! a strigat Jaskier. Vin spre noi, în puhoaie! Îi văd!

Vânătorul l-a prins de mâna dreaptă pe bard şi a ieşit din apă pe marginea platformei pietroase. Din spatele lui, din larg, a năvălit un val.

A început fluxul.

Au luat-o la sănătoasa, urmăriţi de apa care sporea. Geralt s-a uitat înapoi şi a văzut cum ieşeau din apă nenumărate creaturi marine, cum se repezeau după ei, sărind sprinten pe picioarele musculoase. Fără un cuvânt, şi-a iuţit pasul.

Jaskier gâfâia, alerga anevoie, plesnind apa care-i ajungea până la genunchi. S-a împiedicat, a căzut, s-a târât printre alge şi scoici, sprijinindu-se pe mâinile tremurânde. Geralt l-a apucat de centură şi l-a smuls din spuma creată în jurul său.

– Fugi! i-a strigat. Îi ţin pe loc!

– Geralt...

– Fugi, Jaskier! Curând apa o să umple prăpastia şi atunci n-o să ne mai putem urni de-aici! Adună-ţi toate puterile!

Jaskier a icnit şi a luat-o la goană. Geralt l-a urmat în speranţa că monştrii o să renunţe să-i vâneze. Ştia că într-o luptă cu întregul grup n-ar fi avut nicio şansă.

L-au ajuns în aceeaşi prăpastie, deoarece nivelul apei era destul de ridicat astfel încât ei puteau să înoate, în timp ce el, cufundat în spumă, se chinuia să avanseze printre pietrele alunecoase. Însă prăpastia era prea strâmtă ca să-l atace din toate părţile. S-a oprit în viroaga unde Jaskier dăduse peste craniu.

S-a oprit, s-a întors. S-a liniştit.

Primului i-a înfipt vârful spadei în locul în care ar fi trebuit să fie tâmpla. Celui de-al doilea, înarmat cu un fel de scut mai scurt, i-a spintecat burduhanul. Cel de-al treilea a fugit ca tăunul cu paiul.

Vânătorul a dat să iasă prin capătul viroagei, dar în acel moment a ţâşnit un val, l-a învăluit în spumă, l-a cuprins într-un vârtej, l-a izbit de stânci şi l-a târât în jos, spre ochiul vârtejului. S-a ciocnit cu o creatură marină ieşită din vortex, pe care a aruncat-o cu un şut. Cineva l-a apucat de picioare şi l-a tras spre adâncuri. S-a rezemat cu spatele de o stâncă, dar şi-a deschis ochii taman la timp pentru a vedea nişte siluete întunecate, ca două fulgerări. Pe prima a parat-o cu spada, iar cea de-a doua l-a determinat să se ferească instinctiv, apărându-se cu mâna stângă. A simţit lovitura, durerea şi, la scurt timp, muşcătura acidă a sării. A lovit fundul apei cu picioarele, s-a avântat spre suprafaţă, şi-a pregătit degetele şi a schiţat Semnul. Explozia înăbuşită i-a străpuns urechile cu un puseu paroxistic de durere. Dacă ies cu bine din asta, s-a gândit Geralt plescăind apa cu braţele şi picioarele, dacă o scot la capăt, mă duc la Yen în Vengerberg, o să încerc din nou... Dacă o scot la capăt...

I s-a părut că aude o trompetă. Sau un corn.

Valul, explodând din nou într-un vârtej, l-a ridicat până la suprafaţă şi l-a aruncat pe burtă pe platforma întinsă. Acum se distingeau clar cornul şi răcnetele lui Jaskier, care păreau să vină din toate părţile simultan. A expirat puternic ca să scape de apa sărată din nas şi, dându-şi la o parte şuviţele umede de pe faţă, s-a uitat împrejur.

Se afla pe plajă, aproape de locul din care plecaseră. Era întins cu faţa în jos pe prundiş, în jurul său, spuma albă se pregătea de înaintarea apei la flux. În spatele lui, în defileul care acum devenise un golf îngust, dansa pe valurile mării un delfin cenuşiu. Dincolo

de acesta, azvârlindu-şi părul umed, acvamarin, stătea sirena. Avea sâni frumoşi.

– Pletedalbe! a cântat, fluturându-şi mâna în care ţinea o cochilie conică mare, răsucită în spirală. Mai trăieşti?

– Trăiesc, i-a răspuns vânătorul. Spuma din jurul lui a devenit roz. Braţul stâng îi era înţepenit, sarea îl înţepa. Mâneca surtucului era sfâşiată, lăsând să se vadă cum îi şiroieşte sângele. Am ieşit cu bine din asta, s-a gândit, o s-o fac din nou. Dar nu, de plecat nu plec nicăieri.

L-a văzut pe Jaskier fugind spre el, poticnindu-se pe pietroaiele umede.

– I-am oprit! a cântat sirena şi a suflat din nou în cochilie. Dar nu pentru mult timp! Fugi şi nu te mai întoarce aici, Pletedalbe! Marea... Nu este pentru tine!

– Ştiu! a fost de acord. Ştiu! Mulţumesc, Sh'eenaz!

VII

– Jaskier, i-a spus Ochişor, rupând cu dinţii capătul bandajului şi înnodându-l pe încheietura mâinii lui Geralt. Spune-mi, de unde-ai scos mormanul de scoici de sub scări? Soţia lui Drouhard le curăţă acum şi nu-şi ascunde opinia că aţi meritat-o amândoi.

– Scoici? – a întrebat-o Jaskier. Ce scoici? Habar n-am. Poate că ni le-au lăsat nişte raţe zburătoare?

Geralt a zâmbit, întorcându-şi capul spre umbră. Zâmbea amintindu-şi blestemele lui Jaskier, care îşi petrecuse toată după-amiaza desfăcând scoici şi scociorând carnea grasă. Îşi zdrelise degetele şi-şi pătase cămaşa, fără să găsească nici măcar un singur mărgăritar. Ceea ce nu era de mirare pentru că, probabil, nu erau perliere, ci scoici ordinare sau midii. Abandonaseră ideea de a găti o supă din ele atunci când Jaskier a desfăcut prima scoică – carnea nu arăta prea tentant şi puţea de le curgeau lacrimile.

Ochişor a terminat pansatul şi s-a aşezat pe o cadă întoarsă cu fundul în sus. Vânătorul i-a mulţumit în timp ce-şi admira braţul

bandajat elegant. Rana era profundă și destul de lungă, ajungându-i până la cotul care îl durea de i se punea pe inimă când îl mișca. Improvizase un bandaj temporar pe plajă, dar, odată ajuns acasă, a început să sângereze din nou. Cu puțin timp înainte de sosirea fetei, Geralt și-a turnat pe antebrațul rănit o poțiune pentru coagularea sângelui, a băut un elixir anestezic, iar Essi l-a găsit împreună cu Jaskier, încercând să coasă rana cu un fir băgat într-un cârlig de pescuit. Ochișor i-a înjurat și a început să-i coasă rana în timp ce Jaskier o răsplătea cu o descriere plină de culoare a luptei, rezervându-și de mai multe ori drepturile exclusive asupra unei balade despre întreaga pățanie. Essi, desigur, l-a asaltat pe Geralt cu o avalanșă de întrebări la care nu-i putea răspunde. I-a luat-o în nume de rău, având senzația că îi ascunde ceva. S-a încruntat și s-a oprit din interogatoriu.

– Agloval a aflat totul, a spus ea. Oamenii v-au văzut când v-ați întors, iar nevasta lui Drouhard, când a găsit sânge pe scări, a început să împrăștie zvonuri în stânga și-n dreapta. Tot norodul s-a dus la stânci în speranța că valurile au adus ceva la mal, dar, din câte știu eu, nu s-a găsit nimic.

– Nici nu vor găsi, a spus vânătorul. Mâine mă duc la Agloval ca să-i cer, dacă se poate, să interzică oamenilor să mai stea prin preajma Colților Dragonului. Niciun cuvânt, te rog, despre scări sau despre scornelile lui Jaskier cu orașul Ys. Altminteri ne vom trezi cu vânători de comori și de senzațional și vor apărea noi cadavre...

– Eu nu duc vorba de colo până colo, s-a bosumflat Essi. Și-a înlăturat violent o buclă de pe frunte. Dacă mai întreb câte ceva, n-o fac ca să fug apoi la vâltoare, ca să afle toate spălătoresele.

– Îmi pare rău.

– Trebuie să plec, a anunțat Jaskier pe nepusă masă. Mă întâlnesc cu Akeretta. Geralt, iau surtucul tău, pentru că al meu este groaznic de murdar și jilav.

– Totul este jilav aici, a spus Essi cu sarcasm, dând un șut din vârful piciorului boarfelor împrăștiate ici și colo. Cum puteți sta așa? Asta trebuie agățată, pusă frumos la uscat... Sunteți culmea.

– Las' că se usucă ele. Jaskier și-a tras pe el surtucul jilav al lui Geralt și i-a studiat cu drag țintele de argint de pe manșete.

– La naiba! Și asta ce mai este? Nu se poate, desaga asta este încă plină de mâl și de alge! Și asta... Ce este? Pfui!

Geralt și Jaskier tăceau chitic cu ochii la cochilia albastru-cobalt ținută de Essi cu două degete. Uitaseră de ea. Molusca se deschisese ușor și puțea de trăsnea.

– Este un cadou, i-a răspuns trubadurul retrăgându-se spre ușă. Mâine este ziua ta, așa-i, păpușică? Ei bine, acesta este un cadou pentru tine.

– Acesta?

– Frumoasă, nu? Jaskier și-a tras nasul și a adăugat repede. De la Geralt. El a ales-o pentru tine. Vai de mine, întârzii. La revedere...

După ce a plecat, Ochișor a tăcut un moment. Vânătorul s-a uitat la molusca fetidă și a fost cuprins de rușine. Pentru Jaskier și pentru el însuși.

– Ți-ai amintit de ziua mea? l-a întrebat mirată Essi, ținând la distanță molusca. Chiar?

– Dă-mi-o, a spus el tăios. S-a ridicat într-o rână pe saltea, protejându-și mâna pansată. Îți cer iertare pentru idiotul...

– Nu, a protestat ea, scoțând un cuțitaș din teaca prinsă de centură. Chiar e o cochilie frumoasă, o voi păstra ca amintire. Nu trebuie decât s-o spăl după ce scap mai întâi de... conținut. Îl arunc pe fereastră ca să-l mănânce pisicile.

Ceva s-a ciocnit de podea și s-a rostogolit. Geralt și-a mărit pupila și a văzut acel ceva mult mai devreme decât Essi.

Era o perlă. Una opalescentă, frumoasă, strălucitoare și azurie, cât un bob de mazăre.

– Zeilor! a văzut-o și Ochișor. Geralt... Mărgăritar!

– Mărgăritar, a râs el. Așadar, ai primit până la urmă un cadou, Essi. Mă bucur.

– Geralt, nu pot să-l accept. Mărgăritarul acesta valorează...

– E al tău, a întrerupt-o vânătorul. Jaskier, cu toate că o mai face din când în când pe prostul, și-a adus aminte într-adevăr de ziua ta de naștere. A vrut să-ți facă o bucurie. Vorbea despre asta,

vorbea cu voce tare. Ei bine, soarta l-a auzit și a împlinit ceea ce trebuia.

– Și tu, Geralt?

– Eu?

– Și tu... ai vrut să-mi faci o bucurie? Mărgăritarul acesta e atât de frumos... Trebuie să fie extrem de prețios... Nu-ți pare rău?

– Mă bucur că-ți place. Și dacă e să-mi pară rău de ceva, acela e faptul că n-a fost decât unul. Și că...

– Da?

– Că nu te cunosc de atâta timp ca Jaskier, încât să am de unde să știu și să-mi amintesc ziua ta de naștere. Astfel încât să-ți pot oferi daruri și să te bucur. Astfel încât să-ți pot... spune păpușică.

S-a apropiat de el, și-a aruncat brusc brațele în jurul gâtului său. Geralt i-a prevăzut mișcarea abilă și rapid i-a evitat buzele, a sărutat-o glacial pe obraz, a îmbrățișat-o cu forță, dur, cu reținere și delicatețe. I-a simțit rigiditatea și s-a retras încet, însă doar cât o lungime de braț, ea încă odihnindu-se pe umerii lui. Geralt știa ce așteaptă de la el, dar n-a acționat. Nu-l atrăgea.

Essi l-a eliberat, s-a întors spre ferestruica murdară, întredeschisă.

– Bineînțeles, i-a spus ea brusc. Abia m-ai cunoscut. Am uitat că abia m-ai cunoscut...

– Essi, i-a răspuns el după un moment de tăcere. Eu...

– Și eu de abia te-am cunoscut, a izbucnit, întrerupându-l. Și ce dacă? Te iubesc. N-avem încotro. N-avem.

– Essi!

– Da. Te iubesc, Geralt. Nu-mi pasă ce crezi. Te iubesc din momentul în care te-am văzut acolo, la nuntă...

S-a oprit, și-a lăsat capul în jos.

Stătea în fața lui, iar Geralt regreta că era ea și nu creatura cu ochi de pește, cea care își ascundea sabia sub apă. Cu creatura o mai putea scoate la capăt. Cu ea, nu.

– Să nu spui nimic – a atenționat-o. Nimic, nicio vorbă.

Sunt istovit, s-a gândit, și al naibii de slăbit. Trebuie să mă așez, mi s-au împăienjenit ochii, am pierdut sânge și n-am mâncat...

Trebuie să stau jos. Odăiţa naibii, s-a gândit, va lua foc numaidecât în timpul furtunii, lovită de trăsnet. Lipsă blestemată de mobilier, două scaune blestemate şi o masă care serveşte la separare, dincolo de care e atât de lesne şi sigur să vorbeşti, peste care am putea să ne ţinem chiar de mâini. Şi trebuie să mă aşez pe saltea, să-i cer să se aşeze lângă mine. Iar o saltea umplută cu teci de mazăre este primejdioasă, nu poţi nici să scapi, nici să te retragi...

– Stai cu mine, Essi.

S-a aşezat. Fără tragere de inimă. Graţios. Departe. Prea aproape.

– Când am aflat, a spus ea, rupând tăcerea îndelungată, când am auzit că Jaskier te târăşte plin de sânge, am fugit din casă ca o nebună, am alergat cu capul înainte fără să văd nimic în jur. Şi atunci... Ştii ce mi-a trecut prin cap? Că e vrăjitorie, că mi-ai făcut farmece, m-ai vrăjit în taină, cu viclenie, m-ai fermecat cu Semnele tale, cu medalionul tău cu lup, cu ochii tăi cei răi. Aşa gândeam, dar nu m-am oprit, am fugit mai departe pentru că am înţeles că-mi doresc să... Să fiu sub puterea ta. Iar realitatea s-a dovedit a fi şi mai teribilă. Nu mi-ai aruncat niciun farmec, nu mi-ai făcut nicio vrăjă. De ce, Geralt? De ce nu m-ai fermecat?

El tăcea.

– Dacă ar fi fost o vrajă, a continuat Essi, totul ar fi fost atât de simplu şi uşor. M-aş fi supus puterii tale şi aş fi fost fericită. Dar aşa... Eu... nu mai ştiu ce se petrece cu mine...

La naiba, s-a gândit el, dacă Yennefer, atunci când este cu mine, se simte aşa cum mă simt eu acum, o compătimesc. Niciodată n-o să mă mai mir. Niciodată n-o s-o mai urăsc... niciodată.

Abia acum îmi dau seama că, poate, Yennefer simte ceea ce simt eu acum, certitudinea profundă că ar trebui să se întâmple ceea ce este imposibil să se întâmple, chiar mai greu de realizat decât relaţia dintre Agloval şi Sh'eenaz. Certitudinea că nu este suficient un mic sacrificiu, că trebuie să te dedici cu totul, şi chiar şi aşa nu se ştie dacă este destul. Nu, n-o s-o mai urăsc de-acum pe Yennefer pentru că nu poate şi nu vrea să-mi ofere mai mult decât un mic sacrificiu. Acum ştiu că un mic sacrificiu poate însemna de fapt enorm.

– Geralt, a gemut Ochișor, punându-și capul între brațe. Mi-e atât de rușine. Mi-e rușine de ceea ce simt, e ca o neputință blestemată, ca un guturai, ca un astm...

El tăcea.

– M-am gândit întotdeauna că va fi o stare de spirit minunată și sublimă, nobilă și demnă, chiar dacă dezamăgitoare. La urma urmei, am cântat atât de multe balade despre asta. Este ceva organic, Geralt, groaznic și dureros de organic. Cam așa se simte cineva care este bolnav, cineva care a băut otravă. Pentru că, la fel, cineva care a băut otravă este gata de orice în schimbul antidotului. Orice. Chiar și să fie umilit.

– Essi. Te rog să...

– Da. Mă simt umilită pentru că ți-am mărturisit totul, uitând de demnitatea care te silește să suferi în tăcere. Pentru că mărturisirea mea te-a stânjenit. Pentru că te simți jenat. Dar n-am putut altfel. Sunt neputincioasă. La mila altuia, ca un bolnav în fază terminală. Mereu mi-a fost frică de boli, că voi fi slăbită, fără putere, neajutorată și singură. Mereu mi-a fost frică de boli, am crezut întotdeauna că boala ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla...

El tăcea.

– Știu, a gemut din nou. Știu că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare pentru că... pentru că n-ai profitat de situație. Dar nu-ți sunt recunoscătoare. Și din cauza asta mi-e rușine. Pentru că nu-mi plac tăcerea asta a ta și ochii tăi îngroziți. Te urăsc. Fiindcă taci. Pentru că nu minți, că nu... Și pe ea o urăsc, pe vrăjitoarea aia a ta, cu cea mai mare plăcere i-aș implânta un cuțit în spate pentru că... o urăsc. Alungă-mă, Geralt. Poruncește-mi să plec de aici. Pentru că eu singură, din proprie inițiativă, nu pot. Și vreau să ies, să mă duc în târg, la han... Vreau să mă răzbun pe tine pentru rușinea mea, pentru umilirea mea, vreau să mă duc cu primul care-mi iese-n cale...

La naiba, s-a gândit în sinea lui, auzind vocea care se rostogolea ca o minge din cârpă pe trepte. Va izbucni în plâns, s-a gândit, încă două fraze și va începe să plângă. Ce mă fac, la naiba, ce să fac?

Umerii lui Essi, aduși în față, au zvâcnit puternic. Și-a întors capul și a început să plângă liniștit, ciudat de tăcut, pașnic.

Nu simt nimic, și-a spus cu groază în sinea lui, nimic, nici cea mai mică emoție. Faptul că acum îi îmbrățișez umerii este un gest deliberat, chibzuit, nu spontan. O îmbrățișez pentru că simt că trebuie și nu pentru că vreau. Nu simt nimic.

Când a îmbrățișat-o, s-a oprit imediat din plâns, și-a șters lacrimile, și-a clătinat ferm capul și s-a întors astfel încât să nu-i poată vedea fața. Apoi s-a agățat puternic de el, apăsându-și capul în pieptul lui.

Un mic sacrificiu, s-a gândit, doar un mic sacrificiu. O să se liniștească după toate aceste îmbrățișări, sărutări, mângâieri... Nu vrea mai mult. Și chiar dacă ar vrea, ce? Un mic sacrificiu, un foarte mic sacrificiu, la urma urmei, este frumoasă și merită... Dacă ar fi vrut mai mult... Asta este, o s-o liniștească. Un act de iubire blând, liniștit, delicat. Cât despre mine... la urma urmei mi-e totuna, pentru că Essi miroase a verbină, nu a liliac și agrișe, nu are pielea rece și electrizantă, părul lui Essi nu e ca o furtună neagră de bucle strălucitoare, ochii lui Essi sunt frumoși, blânzi, calzi și albaștri, nu ard cu un violet profund, rece. Essi va adormi apoi, își va întoarce capul, cu gura ușor întredeschisă. Essi n-o să zâmbească triumfător. Pentru că Essi...

Essi nu este Yennefer.

Și de aceea nu pot. Nu pot duce povara acestui mic sacrificiu.

– Te rog, Essi, nu plânge.

– Bine. S-a îndepărtat de el foarte încet. Bine. Am înțeles. Nu poate fi altfel.

Au tăcut, stând unul lângă altul pe salteaua umplută cu teci de mazăre. Amurgea.

– Geralt, i-a spus din senin, cu tremur în glas. Poate că... s-ar putea... ca la molusca asta, ca în cadoul ăsta ciudat? Am putea totuși să găsim un mărgăritar? Mai târziu? După un răstimp?

– Mă uit la mărgăritarul ăsta, a spus el cu efort. Montat în argint, cu înfloriturri de argint, cu petale întortocheate, îl văd la gâtul tău pe un lănțișor de argint, purtat la fel cum îmi port eu medalionul. Acesta va fi talismanul tău, Essi. Un talisman care te va proteja de orice rău.

– Talismanul meu, a repetat ea, lăsându-şi capul în jos. Mărgăritarul meu montat în argint, de care nu mă despart niciodată. Giuvaierul meu pe care l-am primit în schimb. Oare chiar poate să-mi aducă fericirea?

– Da, Essi. Poţi să fii sigură de asta.

– Pot să mai stau aici? Cu tine?

– Poţi.

Soarele apunea, se întuneca, ei stăteau pe salteaua umplută cu teci de mazăre, în odăiţa de la mansardă, în care nu exista mobilier, în care erau doar o găleată şi o lumânare aprinsă pe podea, pe un morman de ceară întărită.

Au stat în tăcere deplină, fără să scoată un cuvânt, răstimp îndelungat. Apoi a venit Jaskier. Îi auzeau paşii, vibraţiile lăutei şi îngânările. Jaskier a intrat, i-a văzut şi n-a spus nimic, niciun cuvânt. Essi, de asemenea în tăcere, s-a ridicat şi a plecat fără să se uite la ei.

Jaskier n-a scos o vorbă. Dar vânătorul i-a văzut în ochi cuvintele nespuse.

VIII

– Rasă inteligentă, a repetat gânditor Agloval, sprijinindu-şi cotul pe braţul fotoliului şi bărbia pe pumn. Civilizaţie subacvatică. Creaturi ihtioide care trăiesc pe fundul mării. Scări care duc în adâncuri. Geralt, mă iei drept un principe al naibii de fraier.

Ochişor, în picioare alături de Jaskier, a pufnit furioasă. Jaskier a clătinat nemulţumit din cap. Geralt nu se sinchisea deloc.

– Mi-e totuna, i-a spus el liniştit, dacă mă crezi sau nu. Nu-mi fac decât datoria să te înştiinţez. Orice corabie care se va apropia de Colţii Dragonului sau cei care se duc acolo în timpul refluxului sunt în primejdie. Primejdie de moarte. Dacă vrei să te încredinţezi că este adevărat, dacă vrei să rişti, n-ai decât. Eu doar te-am prevenit.

– Ha! a intervenit Zelest, stând în spatele lui Agloval, sprijinit de pervazul ferestrei. Dacă-i vorba de monştri ca elfi, spiriduşi sau alte scârnăvii de-astea, nu ne temem. Să nu fie ceva mai rău,

feri-ne-ar zeii să ne ferească, ceva farmece. Din ceea ce spune vânătorul, ar fi niște stafii din adâncurile mării sau alte năluci de-astea. Le găsim noi leacul. Mi-a ajuns la urechi că un vrăjitor le-a făcut felul pe loc în lacul Mokva. Le-a turnat în lac un poloboc de poțiune și s-au dus naibii stihiile. N-a mai rămas nici urmă.

– Într-adevăr, a spus Drouhard care tăcuse până acum. Nici urmă n-a rămas. Cum n-a rămas nici de plătică, nici de știucă, nici de crabi și nici de midii. Au pierit și buruienile din apă, s-au uscat și arinii de pe maluri.

– Minunat, a rostit batjocoritor Agloval. Mulțumesc pentru ideea grozavă, Zelest. Mai ai și altele?

– Stați să vedeți. Vătaful s-a înroșit ca un rac. Vrăjitorul a cam sărit calul, a mers prea departe. Dar ne putem descurca și fără vrăjitori, principe. Vânătorul spune că se poate răfui cu monștrii și că le poate veni de hac. Atunci, să înceapă răfuiala, conașilor. Ca pe vremuri. Nu-i nimic nou pentru noi, nu-i așa? Oare bobolacii bântuiau prin munți, ca acum? Ce-i drept, elfii sălbatici și alte scârboșenii își mai fac veacul prin păduri, dar le vine și lor vremea în curând. Ne recăpătăm ce-i al nostru. Ca strămoșii noștri...

– Și mărgăritarele cine-o să le mai vadă, strănepoții mei? s-a îmbufnat principele. N-avem vreme de așteptat, Zelest.

– Ei bine, nici chiar așa. Mi se pare că... să spunem așa: pentru fiecare corabie de pescari, două bărci de arcași. Îi învățăm noi minte pe monștrii ăștia. Am dreptate, coane vânător?

Geralt s-a uitat la el distant, dar nu i-a răspuns.

Agloval și-a întors capul, arătându-și profilul nobil, și-a mușcat buza. Apoi l-a privit pe vânător, mijindu-și ochii și încruntându-se.

– Nu ți-ai dus sarcina până la capăt, Geralt, a spus el. Ai eșuat din nou. Nu neg că ți-ai arătat bunele intenții. Dar eu nu plătesc intențiile. Plătesc rezultatele. Efectele. Iar efectul, iertată să-mi fie exprimarea, este un rahat. Așadar, ai câștigat un rahat.

– Frumos, principe binevoitor, i-a retezat-o sarcastic Jaskier. Ce păcat că nu ai fost cu noi acolo, la Colții Dragonului. Eu și vânătorul ți-am fi aranjat o întâlnire cu unul dintre cei din adâncurile

mării, cu spada în mână. Poate atunci ai fi înțeles despre ce este vorba și nu te-ai mai fi tocmit atât...

– Ca un precupeț, a intervenit Ochișor.

– Eu nu obișnuiesc să mă tocmesc, să mă târguiesc sau să stau la discuții, a spus Agloval liniștit. Ți-am spus că n-o să-ți dau nicio para chioară, Geralt. Înțelegerea era să elimini primejdia, să înlești pescuitul de mărgăritare fără riscuri pentru oameni. Și tu? Ai venit să-mi îndrugi verzi și uscate despre o rasă inteligentă de pe fundul mării. Mă sfătuiești să stau departe de un loc care îmi aduce venituri. Ce-ai făcut? Ai ucis vreo scârboșenie, mă rog... Câte?

– Nu contează cât de multe. Geralt a pălit ușor. Cel puțin pentru tine, Agloval.

– Exact. Cu atât mai mult cu cât lipsesc dovezile. Deși, dacă mi-ai aduce mâinile drepte ale acestor creaturi ihtioide, cine știe, poate te-aș răsplăti ca pe pădurarii mei de obicei, când îmi aduc câte o pereche de urechi de lup.

– Ei bine, i-a spus vânătorul glacial, nu-mi rămâne nimic altceva decât să-mi iau rămas-bun.

– Te înșeli, i-a replicat principele. Ți-a mai rămas ceva. O slujbă constantă în schimbul unei simbrii bune și a mâncării. Funcția și brevetul de căpitan al gărzii mele armate, care de acum înainte va însoți pescarii. Asta n-o să țină pentru totdeauna, doar până când rasa, aparent inteligentă, va deveni destul de inteligentă încât să se țină departe de corăbiile mele, să fugă ca de foc. Ce părere ai?

– Nu, mulțumesc, nu mă învoiesc, s-a strâmbat vânătorul. Nu-mi place treaba asta. Socot războiul cu celelalte rase fără nicio noimă. Poate că e o distracție nemaipomenită pentru principi plictisiți și lacomi. Dar pentru mine, nu.

– Oh, câtă mândrie, a zâmbit Agloval. Câtă aroganță. Chiar așa, să respingi o propunere într-un mod de care niciun rege nu s-ar rușina. Refuzi niște parale frumușele cu aerul unui om bogat care taman a luat o cină copioasă. Geralt? Ai prânzit astăzi? Nu? Dar mâine? Dar poimâine? Slabă nădejde, vânătorule, foarte slabă. Chiar și în stare normală, anevoie găsești de lucru, dar acum, cu brațul într-o basma...

– Cum îndrăznești? a țipat subțire Ochișor. Cum îndrăznești să vorbești așa cu el, Agloval? Își poartă mâna în basma pentru că s-a dus să-ți îndeplinească porunca! Cum poți fi atât de mârșav...

– Încetează, i-a spus Geralt. Încetează, Essi. N-are niciun rost.

– Ba nu este chiar așa, a spus ea furioasă. Are rost. Până la urmă, cineva trebuie să-i spună adevărul în față acestui principe care s-a autointitulat principe, folosindu-se de faptul că nu s-a bătut cu nimeni pentru stăpânirea acestei bucăți de coastă stâncoasă, și care crede acum că poate să umilească pe cine vrea.

Agloval s-a înroșit, și-a țuguiat buzele, dar a tăcut chitic și nu s-a clintit.

– Da, Agloval, a continuat Essi. Te amuză și te bucură prilejul de a-i umili pe ceilalți, te bucuri că-ți poți arăta disprețul față de un vânător gata să-și pună gâtul pentru paralele tale. Dar află că vânătorul își bate joc de disprețul și umilirea ta, că nu-l impresionează deloc, că nici măcar nu le ia în seamă. Nu, vânătorul nu simte nici măcar ceea ce simt robii și supușii tăi, Zelest și Drouhard, iar ei simt rușine, o profundă și arzătoare rușine. Vânătorul nu simte ceea ce simțim noi, eu și Jaskier, adică scârbă. Și știi, Agloval, de ce? Îți spun eu. Vânătorul știe că e cel mai bun. E mult mai valoros decât tine. Și asta îi dă puterea pe care o are.

Essi s-a oprit, și-a plecat capul, dar nu suficient de repede pentru ca Geralt să nu-i poată vedea o lacrimă care îi licărea în colțul ochiului frumos. Fata și-a atins cu mâna înfloritura atârnată la gât de lănțișorul de argint, înfloritura în mijlocul căreia se afla un mărgăritar mare albastru. Înfloritura, care avea petale împletite, era executată cu măiestrie. Drouhard, s-a gândit vânătorul, a fost la înălțime. Orfevrierul recomandat de el și-a făcut bine treaba. Și nu i-a luat nicio para. Drouhard a plătit totul.

– Prin urmare, principe atotputernic, a reluat Ochișor, ridicându-și capul, ar fi caraghios să-i propui vânătorului funcția de mercenar în armata pe care dorești s-o organizezi împotriva oceanului. Nu te face de râs, pentru că propunerea ta poate stârni râsul. Tot n-ai înțeles? Pe vânător îl poți plăti să îndeplinească o sarcină, îl poți năimi ca să apere oamenii de Rău, ca să împiedice

primejdia care îi paşte. Dar nu poţi să-l cumperi, nu poţi să-l foloseşti pentru propriile tale interese. Pentru că vânătorul, chiar aşa, rănit şi hămesit, este mult mai bun decât tine. Valorează mult mai mult. De aceea îşi bate joc de oferta ta mizerabilă. Ai înţeles?

– Nu, domniţă Daven, a spus glacial Agloval. N-am înţeles. Dimpotrivă, înţeleg din ce în ce mai puţin. Principalul lucru pe care chiar nu îl înţeleg este cum de nu am poruncit să atârnaţi toţi trei în ştreang, bineînţeles după ce veţi fi fost biciuiţi şi înfieraţi în prealabil. Dumneata, domniţă Daven, te străduieşti să dai impresia că ştii totul. Ia spune, atunci, de ce n-am făcut eu asta?

– De bună seamă, a răspuns poeta, n-ai făcut-o, Agloval, pentru că undeva, adânc, înlăuntrul tău, mocneşte o scânteie de decenţă, o rămăşiţă de onoare, nesufocate încă de mândria parvenitului şi a negustorului. Chiar în mijloc, Agloval. În miezul inimii. O inimă care este în stare să iubească o sirenă.

Agloval s-a albit ca varul, şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului. Bravo, şi-a spus în gând vânătorul, bravo, Essi, minunat. Era mândru de ea. Dar în acelaşi timp simţea o durere, o durere groaznică.

– Duceţi-vă de-aici, a spus încet Agloval. Plecaţi încotro vedeţi cu ochii. Lăsaţi-mă în pace.

– Rămâi cu bine, principe, i-a răspuns Essi. Iar acum, la despărţire, acceptă un sfat bun. Un sfat pe care ar trebui să ţi-l dea vânătorul, dar nu vreau ca el să se umilească până într-acolo încât să-ţi dea sfaturi. O voi face în locul lui.

– Ascult.

– Oceanul este imens, Agloval. Nimeni nu a cercetat ceea ce este acolo, dincolo de orizont, dacă o fi ceva. Oceanul este mai mare decât orice pădure din care i-aţi surghiunit pe elfi. Este mult mai anevoie de pătruns decât în oricare dintre munţii sau cheiurile în care aţi căsăpit bobolacii. Acolo, în adâncul oceanului, îşi duce veacul un norod care ştie să mânuiască armele, cunoaşte tainele prelucrării metalelor. Ai grijă, Agloval. Dacă pescarii încep să navigheze însoţiţi de arcaşi, te paşte un război cu ceva despre care nu ştii mare lucru. Ceea ce vrei să răscoleşti se poate

dovedi a fi un cuib de viespi. Te sfătuiesc să le lăsați marea, pentru că marea nu este a voastră. Nu știi și nici nu vei afla încotro duc treptele care coboară după Colții Dragonului.

– Te înșeli, domniță Essi, a grăit cu seninătate Agloval. Vom afla încotro duc acele trepte. Mai mult decât atât, vom coborî pe ele. Vom cerceta ce se află de cealaltă parte a oceanului, dacă se află ceva. Și vom scoate din acest ocean tot ceea ce poate fi scos. Și dacă nu noi, atunci, nepoții sau nepoții nepoților noștri. E doar o chestiune de timp. Da, așa vom face, chiar dacă oceanul se va înroși de sânge. Și tu știi bine, Essi, înțeleapta Essi, care scrie cronica omenirii cu baladele ei. Viața nu este o baladă, micuță, sărmană poetă, cu ochi frumoși, rătăcită printre propriile cuvinte. Viața este o luptă. Iar lupta am învățat-o de la vânători mai curajoși decât ai noștri. Ei ne-au îndrumat pașii, ne-au arătat calea, ne-au presărat-o cu cadavrele celor care ne-au stat în drum și ne-au tulburat, cu cadavrele celor care au apărat lumea de noi. Noi, Essi, doar continuăm această luptă. Noi, și nu baladele tale, creăm cronica omenirii. Și nici nu mai avem nevoie de vânători, pentru că de-acum încolo nimic nu ne mai poate stăvili. Nimic.

Essi, palidă, și-a suflat șuvița buclată, și-a smucit capul.

– Nimic, Agloval?

– Nimic, Essi.

Poeta a zâmbit.

Din anticameră au ajuns brusc țipete, tropăit, rumoare. Pajii și gardienii au năvălit în sală și chiar în fața ușii au îngenuncheat ori s-au înclinat formând o gardă de onoare. În prag stătea Sh'eenaz.

Părul ei acvamarin era coafat artistic, fixat cu o diademă minunată de corali și mărgăritare. Purta o rochie de culoarea apei de mare, cu volănașe albe ca spuma. Rochia era bine croită, astfel încât frumusețea sirenei, deși parțial ascunsă și decorată cu un colier de jad și lapislazuli, se vădea totuși demnă de cea mai mare admirație.

– Sh'eenaz... a icnit Agloval, îngenunchind. Sh'eenaz... a mea.

Sirena s-a apropiat încet, cu pas moale și grațios, fluid ca un val care se apropie de țărm.

S-a oprit în fața principelui, dinții albi i-au scânteiat într-un zâmbet discret, apoi foarte rapid mâinile mici au adunat poalele rochiei și le-au ridicat destul de mult, încât oricine putea evalua calitatea muncii vrăjitoarei marine, a marfantei. Geralt a înghițit în sec. Nu încăpea nicio îndoială: marfanta știa ce înseamnă picioare frumoase și modul în care acestea se realizează.

– Ha! a strigat Jaskier. Balada mea... ca balada mea... dar și-a făcut picioare pentru el, pierzându-și în schimb vocea!

– N-am pierdut nimic, a spus Sh'eenaz cântând în cel mai pur grai comun. Deocamdată. După această operație sunt ca nouă.

– Vorbești graiul nostru?

– Cum să nu, nu se poate? Ce mai faci, Pletedalbe? Oh, și iubita ta este aici, Essi Daven dacă îmi aduc bine aminte. Acum o cunoști mai bine sau tot așa, de-abia, de-abia?

– Sh'eenaz... a gemut Agloval tânguitor, apropiindu-se de ea în genunchi. Iubita mea... numai tu... așa, iubita mea, în cele din urmă. Așadar, în sfârșit, Sh'eenaz!

Sirena, cu un gest grațios, i-a dat mâna să o sărute.

– Da. Și eu te iubesc, idiotule. Și ce dragoste ar fi aceea dacă îndrăgostitul nu e în stare de un mic sacrificiu.

IX

Au plecat din Bremervoord devreme, dimineața pe răcoare, prin ceața care învăluia strălucirea globului roșiatic al soarelui înălțat la orizont. Au plecat tustrei. Așa hotărâseră. N-au vorbit despre asta, n-au făcut niciun plan, au vrut doar să fie împreună. Pentru o vreme.

Au lăsat în urmă promontoriul stâncos, s-au despărțit de faleza povârnită, zimțată, aflată deasupra plajei, de formațiunile bizare, sculptate de valuri și de vânturi în stâncile calcaroase. Dar când au ajuns în valea verde, cu flori, a râului Adalatte, încă aveau mirosul de mare în nări, iar în urechi, hohotele valurilor sparte de stânci și strigătele ascuțite, sălbatice, ale pescărușilor.

Jaskier sporovăia întruna, fără pauză, sărea de la un subiect la altul și, practic, nu termina niciunul. Vorbea despre Ținutul lui Bar, unde un obicei stupid silea fetele să-și păstreze virtutea până se măritau, despre păsările de fier de pe insula Inis Porhoet, despre apa vie și apa moartă, despre buchetul și proprietățile ciudate ale vinului de safir, numit cill, despre cvadrupleții regali din Ebbing, cu nume scârboase și enervante ca: Putzi, Gritzi, Mitzi și Juan Pablo Vassermiller. Vorbea despre noile tendințe în muzică și în poezie, promovate de concursuri, tendințe care, în opinia lui Jaskier, erau ca fantomele care simulează acțiunile vitale.

Geralt tăcea. Și Essi tăcea sau răspundea monosilabic. Vânătorul i-a simțit privirea. O privire pe care o evita.

Au traversat Adalatte cu feribotul, de a cărui parâmă au fost nevoiți să tragă, pentru că operatorul de transport era într-o stare jalnică de ebrietate. Alb ca varul, cuprins de spasme, privea în gol și nu izbutea să dea drumul geamandurii de acostare pe care o ținea cu ambele mâini și, la toate întrebările care i se adresau, răspundea numai cu cuvântul „wurg".

Ținutul de pe celălalt mal al râului Adalatte i-a plăcut vânătorului – așezările înșirate de-a lungul râului erau în cea mai mare parte înconjurate de o palisadă, ceea ce era de bun augur pentru aflarea unui loc de muncă.

În timp ce adăpau caii, către amiază, Ochișor s-a apropiat de el profitând de faptul că Jaskier era mai departe. Vânătorul nu putea ajunge mai departe. Ea l-a surprins.

– Geralt, i-a spus ea încet. Eu nu mai... nu mai pot suporta. Este peste puterile mele.

El a încercat să evite s-o privească în ochi. N-avea cum. Stătea în fața lui, jucându-se cu perla albastră din înfloritura de argint agățată la gât. Stătea acolo, iar el regreta din nou că nu era în locul ei o creatură ihtioidă cu o sabie ascunsă în apă.

– Geralt... Trebuie să facem ceva în privința asta, nu?

A așteptat răspunsul lui. Un cuvânt. Un mic sacrificiu. Dar vânătorul nu avea nimic care să poată fi sacrificat, știa asta.

Nu voia să mintă. Și nu-și putea permite nici adevărul, pentru că nu voia să provoace durere.

Situația a fost salvată de Jaskier, loialul Jaskier, care a apărut ca din senin. Jaskier cu tactul său loial.

– Oh, bineînțeles că da! a țipat el și a aruncat un băț în apă, care a mlădiat frumos papura și urzica de pe mal. Bineînțeles că trebuie să faceți ceva în privința asta, neîntârziat! N-am chef să mai văd ceea ce se petrece între voi! Ce așteptați de la el, păpușico? Imposibilul? Dar tu, Geralt, ce aștepți? Ca Ochișor să-ți citească gândurile, la fel ca... La fel ca ailaltă? Și să se mulțumească doar cu asta, iar tu să stai confortabil, fără să fie nevoie să dai explicații, declarații, să refuzi nimic? Fără să fie nevoie să te descoperi? Câtă vreme, cât de multe lucruri vă mai trebuie ca să vă puteți înțelege? Și când vreți să înțelegeți? Peste câțiva ani, după multe amintiri? La urma urmei, mâine trebuie să ne despărțim, la naiba! Oh, m-am săturat, pe toți zei, mă țineți aici cu voi, oh! Ei bine, ascultați aici la mine! Mă duc să rup o nuielușă de alun, ca să prind apoi pește cu ea, și veți avea un moment doar pentru voi, ca să puteți să vă spuneți totul. Spuneți-vă totul unul altuia și încercați să vă înțelegeți unul pe celălalt. Nu este chiar așa de complicat precum vă închipuiți. Și apoi, pe toți zei, faceți-o! Fă-o cu el, păpușico! Fă-o cu ea, Geralt, și fii delicat cu ea. Și apoi, la naiba, ce s-o alege...

Jaskier s-a răsucit brusc pe călcâie și a plecat rupând câte-o trestie și înjurând. Și-a încropit o undiță dintr-o nuia de alun și din păr de cal și a pescuit până la căderea nopții.

După plecarea lui, Geralt și Essi au stat în picioare multă vreme, rezemați de salcie. O salcie contorsionată grotesc, aplecată deasupra șuvoiului de apă. Stăteau ținându-se strâns de mână. Apoi vânătorul a început să vorbească încet și mult, iar ochii lui Ochișor s-au umplut de lacrimi.

Și apoi au făcut-o, pe toți zeii, ea și el.

Și totul a fost bine.

X

A doua zi au pus la cale un fel de cină festivă. Dintr-un sat prin care au trecut, Essi și Geralt au cumpărat un miel fript. În timp ce ei se târguiau, Jaskier a furat tacticos usturoi, ceapă și morcovi din grădinița de legume din spatele chioșcului. La plecare le-au suflat de sub nas un ceaun celor de la fierărie. Era un pic spart, dar vânătorul l-a lipit cu Semnul Igni.

Cina avea loc într-un luminiș din adâncul pădurii. Focul trosnea vesel, ceaunul bolborosea. Geralt mesteca atent cu o creangă descojită de brad. Jaskier curăța ceapa și răzuia morcovii. Ochișor, care habar n-avea să gătească, le crea atmosferă cântând cuplete indecente acompaniindu-se cu lăuta.

A fost o cină de sărbătoare. Pentru că în dimineața următoare trebuiau să se despartă. Fiecare dintre ei trebuia să-și urmeze drumul, în căutarea acelui ceva pe care, fără îndoială, îl avea. Dar nu știau că îl au și nici măcar nu puteau să și-l imagineze. Nu-și puteau imagina încotro îi vor duce cărările pe care vor apuca dimineață. Fiecare pe a lui.

După ce au cinat, s-au cinstit cu berea dăruită de Drouhard, au flecărit și s-au hlizit, Jaskier și Essi au cântat pe întrecute. Geralt, cu mâinile sub cap, tolănit pe un morman de crengi de molid, se gândea că niciodată nu mai auzise voci atât de frumoase și nici balade atât de frumoase. Se gândea la Yennefer. Se gândea, de asemenea, la Essi. Presimțea că...

La final, Ochișor și Jaskier au cântat împreună celebrul duet Cyntia și Vertvern, un cântec minunat de dragoste, care începea cu versul: „Multe lacrimi am vărsat...“ Lui Geralt i se părea că până și copacii se prosternau, ascultându-i pe cei doi.

Apoi Ochișor, mirosind a verbină, s-a cuibărit lângă el, l-a luat de după gât, și-a sprijinit capul pe pieptul lui, a suspinat de vreo două ori și a adormit liniștită. Vânătorul a adormit mai târziu, mult mai târziu.

Jaskier a rămas vreme îndelungată cu ochii la vatra muribundă, singur, zdrăngănindu-și liniștit lăuta.

A început cu câteva acorduri, de la care a înjghebat o melodie grațioasă, pașnică. Versurile potrivite luau naștere odată cu melodia, cuvintele se topeau în muzică, rămâneau prizoniere ca insectele în pepite de chihlimbar.

Balada vorbea despre un anumit vânător și o anumită poetă. Despre cum vânătorul și poeta s-au întâlnit pe malul marii, printre strigăte de pescărușI, și li s-au aprins călcâiele la prima vedere. Despre cât de frumoasă și puternică era iubirea lor. Despre faptul că nimic, nici măcar moartea, nu era în măsură să le năruie dragostea și să-i despartă.

Jaskier știa că puțini sunt cei care cred în povestea spusă de baladă, dar nu se sinchisea de asta. Știa că baladele nu sunt scrise pentru a fi crezute, ci pentru a emoționa.

Câțiva ani mai târziu, Jaskier ar fi putut să schimbe conținutul baladei, să scrie despre ceea ce s-a întâmplat în realitate. N-a făcut-o. Povestea reală n-ar fi emoționat pe nimeni. Ar fi vrut cineva să audă că vânătorul și Ochișor s-au despărțit și nu s-au mai văzut niciodată, nici măcar o dată? Că patru ani mai târziu, Ochișor a murit de variolă în timpul unei epidemii care a făcut ravagii în Wyzima? Că el, Jaskier, a scos-o pe brațe dintre cadavrele arse și a îngropat-o departe de oraș, în pădure, singură și liniștită, având alături, așa cum ceruse ea, două lucruri: lăuta și perla albastră. Perla de care nu se despărțise niciodată.

Nu, Jaskier a rămas cu prima versiune a baladei. Dar chiar și așa, n-a cântat-o niciodată. Niciodată. Nimănui.

Dimineața, pe când încă nu se crăpase de ziuă, s-a strecurat în tabăra lor un vârcolac hămesit și furios, dar, când și-a dat seama că este Jaskier pe-acolo, a ascultat o clipă și a plecat.

SABIA DESTINULUI

I

Primul cadavru a fost găsit pe la prânz.

Pe vânător rareori vederea cadavrelor îl cutremura, de cele mai multe ori se întâmpla să se uite la ele nepăsător. Însă de data aceasta, nu mai era nepăsător.

Băiatul avea cam cincisprezece ani. Întins pe spate, cu picioarele larg răşchirate, avea înţepenită pe buze o grimasă de teroare. În ciuda acestui fapt, Geralt ştia că băiatul a fost ucis pe loc, că nu suferise şi probabil că nici n-a ştiut că moare. Săgeata îi străpunsese un ochi, i se implântase profund în craniu, în osul occipital. Pana de fazan vărgată cu galben, cu care era împodobită săgeata, se ţea din iarbă.

Geralt s-a uitat în jur şi a găsit rapid şi uşor ceea ce căuta. Cea de-a doua săgeată, identică, înfiptă în trunchiul unui pin, cu aproximativ şase paşi mai în spate. Ştia ce se întâmplase. Băiatul n-a înţeles avertismentul, a auzit şuieratul şi izbitura săgeţii, s-a îngrozit şi a început să fugă în direcţia greşită. În direcţia celui care i-a poruncit să se oprească şi să se retragă imediat. Un şuierat vibrant şi otrăvitor, izbitura seacă a vârfului înfipt în lemn. Niciun un pas înainte, omule, i-au spus şuieratul şi izbitura impactului.

Du-te, omule, pleacă imediat din Brokilon. Ai cucerit toată lumea, ești pretutindeni, omule, duci cu tine peste tot ceea ce numești modernitate, epoca schimbării, ceea ce numești progres. Dar noi nu te vrem aici, nici pe tine, nici progresul tău. Nu vrem modificările pe care ni le aduci. Nu vrem nimic din ce ne aduci. Șuierat și izbitură. Afară din Brokilon!

Afară din Brokilon, s-a gândit Geralt. Omule. Nu contează că ai cincisprezece ani și te-ai rătăcit prin codru înnebunit de spaimă, neputând să găsești drumul spre casă. Nu contează că ai șaptezeci de ani și trebuie să te duci după vreascuri pentru că altminteri, dacă nu faci nimic, te aruncă pe drumuri și nu-ți dau nimic de mâncare. Nu contează că ai șase ani și ți-au atras atenția florile inundate de soare într-o poieniță. Afară din Brokilon! Șuierat și izbitură.

În trecut, se gândea Geralt, înainte de a trage în tine, te avertizau de două ori. Chiar trei.

În trecut, se gândea, mergând pe drum. Alte vremuri.

În fine, progresul.

Codrul nu părea să-și merite reputația sinistră de care se bucura. E-adevărat că se dovedea des și anevoie de străbătut, dar era ca orice altă sălbăticie obișnuită, în care fiecare loc însorit, fiecare gol lăsat de trunchiurile și de ramurile cu frunze ale copacilor era ocupat imediat de zeci de mesteceni tineri, arini și carpeni, de tufe de mur, ienupăr și ferigi care acopereau cu hățișul lor vreascurile, trunchiurile putrezite și crengile uscate ale copacilor mai bătrâni care pierduseră lupta cu viața, care își trăiseră traiul, își mâncaseră mălaiul. Desișul nu era însă învăluit într-o tăcere apăsătoare, amenințătoare, specifică unui asemenea loc. Nu, Brokilonul trăia. Zumzăiau insecte, foșneau șopârle, mișunau gândaci strălucind în culorile curcubeului, se legănau pânzele cu boabe de rouă strălucitoare ale miilor de păianjeni, ciocănitorile bocăneau sec în scoarțele trunchiurilor, gaițele țipau.

Brokilonul trăia.

Dar vânătorul nu s-a lăsat păcălit. Știa unde se află. Și-a amintit de băiatul cu săgeata în ochi. Printre mușchi și ace de pin, răsăreau ici-colo oase albe, pe care roiau furnici roșii.

A mers mai departe, precaut, dar rapid. Urmele erau proaspete. Conta pe faptul că va dispune de mai mult timp. Că reușește să se oprească și să se întoarcă la oamenii care o luaseră pe jos înaintea lui. Se amăgea că nu este prea târziu.

Era.

N-ar fi observat al doilea cadavru dacă nu se reflecta soarele pe lama spadei scurte, pe care mortul o ținea strâns în mână. Acesta era un bărbat în toată firea. Costumul său simplu, de o culoare practică, cenușie, indica o proveniență umilă. Ținuta – dacă nu s-ar lua în considerare petele de sânge din jurul celor două săgeți înfipte în piept – era curată și nouă, nu putea fi, prin urmare, o ființă obișnuită.

Geralt s-a uitat în jur și a văzut un al treilea cadavru, îmbrăcat într-un surtuc de piele și o tunică verde. Pământul din jurul picioarelor mortului era răscolit, mușchii și acele de pin îl brăzdau până în nisip. Nu încăpea îndoială – omului îi luase mult ca să moară.

A auzit un geamăt.

A dat iute la o parte crengile de ienupăr și a văzut o groapă adâncă, mascată de ele. În groapă, peste rădăcinile de pini, zăcea un om vânjos, cu părul negru, creț la fel ca barba, în contrast cu paloarea cadaverică, înspăimântătoarea, a feței. Caftanul său din piele de căprioară era roșu de sânge.

Vânătorul a sărit în groapă. Rănitul a deschis ochii.

– Geralt... a icnit. Oh, zei... Cred că visez...

– Freixenet? s-a mirat vânătorul. Tu aici?

– Eu... Oooh...

– Nu te mișca. Geralt a îngenuncheat lângă el. Unde ți-e rana? Nu văd nicio săgeată...

– A trecut... prin... I-am rupt vârful și am scos-o... Ascultă, Geralt...

– Taci, Freixenet, să nu te înăbuși cu sânge. Ai plămânul perforat. La naiba, trebuie să te scoatem de aici. Ce naiba făceai în Brokilon? Acesta e tărâmul driadelor, sanctuarul lor, nimeni nu iese viu de-aici. Nu știi asta?

– Mai târziu... a suspinat Freixenet și a scuipat sânge. Îți spun mai târziu... Acum scoate-mă... Oh, fir-ar al naibii! Ușor... Aaah...

– Nu pot. Geralt s-a îndreptat, s-a uitat în jur. Ești prea greu...

– Lasă-mă, a gemut rănitul. Lasă-mă pe mine, e anevoie... Dar salveaz-o pe ea... pe toți zeii, salveaz-o...

– Pe cine?

– Pe principesă... Ah... Găsește-o, Geralt...

– Stai liniștit, la naiba! Văd ce găsesc și te scot de aici.

Freixenet a tușit puternic și a scuipat din nou, un firicel de sânge îi atârna de bărbie. Vânătorul a suduit, a sărit din groapă, s-a uitat în jur. Avea nevoie de doi copaci tineri. S-a dus ață spre marginea luminișului, unde văzuse mai înainte un pâlc de arini.

Șuierat și izbitură.

Geralt a încremenit. Săgeata implântată în trunchi, la înălțimea capului său, avea o pană de uliu. S-a uitat în direcția indicată de tija cenușie, știa de unde a fost trimisă. La vreo cincizeci de pași era altă groapă, un copac căzut, cu rădăcinile contorsionate îndreptate spre cer, păstrând încă între ele sol nisipos din belșug. Acolo se înălțau tufișuri dese de porumbar, iar bezna era brăzdată de dungile mai deschise ale trunchiurilor de mesteacăn. Nu vedea pe nimeni. Știa că n-o să vadă.

Și-a ridicat ambele mâini, foarte lent.

– Ceádmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!

De data aceasta a auzit pârâitul corzii de arc și a văzut săgeata lansată în așa fel încât să fie observată. Brusc, în sus. S-a uitat cum se ridică, cum își frânge zborul, cum cade în traiectorie curbă. Nu s-a clintit. Săgeata s-a îngropat în mușchi aproape perpendicular, la doi pași de el. Aproape imediat s-a plantat lângă ea alta, într-un unghi identic. Îi era teamă că pe următoarea n-o s-o mai poată vedea.

– Meáth Eithné! a strigat el din nou. Esseá Gwynbleidd!

– Gláeddyv Vort! – o voce ca o rafală de vânt. O voce, nu o săgeată. Trăia. Încet-încet și-a desfăcut catarama de la centură, și-a ținut spada aproape, a aruncat-o. Cea de-a doua driadă a sărit în tăcere de după un brad înconjurat de ienuperi, la nici zece pași. Deși era mică și foarte slabă, trunchiul ei părea și mai subțire.

N-avea nici cea mai vagă idee cum de a putut să n-o observe atunci când s-á apropiat. Poate că o camufla ținuta, o combinație elegantă de bucăți ciudate de pânză, cusute bizar, într-o multitudine de nuanțe de verde și cafeniu, presărată cu frunze și bucăți de scoarță, care lăsau să i se întrezărească figura frumoasă. Părul ei, legat pe frunte cu o basma neagră, era de culoare oliv, iar pe față avea dungi pictate cu coajă de nuci verzi.

Desigur, arcul îi era încordat și îndreptat spre el.

– Eithné... a început Geralt.

– Tháess aep!

A tăcut, cuminte, în picioare, nemișcat, cu mâinile depărtate de corp. Driada nu și-a lăsat deloc arcul în jos.

– Dunca! a țipat ea. Braenn! Caemm Vort!

Cea care nimerise cu săgeata mai înainte a ieșit de după un porumbar, a pășit pe un copac căzut, a sărit abil peste groapă. Deși era acolo o stivă de crengi uscate, nu s-a auzit niciun trosnet sub picioarele ei. Din spatele lui, din apropiere, a răzbătut un murmur timid, ceva asemănător foșnetului frunzelor în vânt. Știa că a treia driadă era în spatele lui.

Aceasta din urmă, alunecând ca un fulger în față, și-a ridicat spada. Avea părul de culoarea mierii, susținut de o bandă din papură. Tolba plină de săgeți i se bălăngănea pe spate.

Cea mai îndepărtată de groapă s-a apropiat rapid. Hainele ei nu se deosebeau defel de ale tovarășelor ei. Peste părul mat, cărămiziu, purta o cunună împletită din trifoi și iarbă-neagră. Avea arcul pregătit, dar nu întins, cu săgeată în el.

– T'en theese in meáth aep Eithné llev? l-a întrebat, apropiindu-se. Vocea îi era extrem de melodioasă, avea ochii negri, imenși. Ess' Gwynbleidd?

– Aé... aesseá... a început el, dar cuvintele din dialectul brokilonez, care sunau ca un cântec din gura driadelor, lui îi stăteau în gât și îi iritau buzele. Niciuna dintre voi nu vorbește graiul comun? Nu știu prea bine...

– An'váill. Vort Ilinge, l-a întrerupt driada.

– Sunt Gwynbleidd, Lupul Alb. Domnița Eithné mă cunoaște. Mă duc la ea cu un mesaj. Am mai fost în Brokilon. La Duén Canell.

– Gwynbleidd. Cărămizia și-a mijit ochii. Vatt'ghern?

– Da, a confirmat el. Vânător de monștri.

Cea cu părul oliv a pufnit furios, dar a lăsat arcul în jos. Cărămizia s-a uitat la el cu ochii larg deschiși, dar fața brăzdată cu dungi verzi îi era complet inertă, moartă, precum chipul unei statui. Inerția nu permitea clasificarea feței în frumoasă sau urâtă. În locul unei astfel de clasificări s-ar pune problema dacă exprimă indiferență și insensibilitate sau cruzime. Geralt își reproșa în minte această evaluare, era surprins de umanizarea pe care i-o atribuia driadei. La urma urmei, el ar trebui să știe doar că era mai în vârstă decât celelalte două. În ciuda aparențelor, era mai în vârstă, mult mai în vârstă decât celelalte.

Tăcerea plutea peste nehotărârea lor. Geralt i-a auzit gemetele lui Freixenet, icnetele și tusea. Și cărămizia le auzise negreșit, dar pe față nu i s-a clintit niciun mușchi. Vânătorul și-a pus mâinile în șolduri.

– Acolo, în groapă, a spus el liniștit, este cineva rănit. Dacă nu primește ajutor, va muri.

– Tháess aep! Cea cu părul oliv și-a încordat arcul și a ațintit vârful săgeții spre el.

– O să-l lăsați să moară? a întrebat Geralt fără să ridice vocea. Să se înăbușe încet-încet cu propriul sânge? În cazul acesta, mai bine îi faceți felul.

– Gura! a lătrat driada, trecând la graiul comun. Dar și-a lăsat în jos arcul și i-a slăbit coarda. S-a uitat la cealaltă interogativ. Cărămizia a dat din cap, arătând spre groapă.

Cea cu părul oliv a fugit repede și în liniște.

– Vreau să o văd pe domnița Eithné, a spus Geralt. Am un mesaj...

– Ea – cărămizia a arătat spre cea cu părul mieriu – te va duce la Duén Canell. Du-te.

– Frei... Și rănitul?

Driada s-a uitat la el cu ochii mijiți. Nu înceta să se joace cu săgeata, fixată pe coardă.

– Nu-ți face griji, i-a spus. Du-te. Te va călăuzi până la ea.

– Dar...

– Va'en Vort! i-a curmat vorba driada, strângând din buze.

Vânătorul a ridicat din umeri și s-a întors spre cea cu părul de culoarea mierii. Părea cea mai mică dintre cele trei, dar se putea înșela. A băgat de seamă că are ochii albaștri.

– Să mergem, atunci.

– Haide, a spus încet mieria. După o scurtă ezitare, i-a dat spada. Să mergem.

– Care ți-e numele? a întrebat-o.

– Ciocu' mic.

Driada străbătea foarte repede crângul, fără să privească înapoi. Geralt făcea eforturi să țină pasul. Știa că driada avea un scop, că vrea ca omul din spatele ei să se împotmolească în hățiș cu un icnet, să se prăbușească la pământ epuizat, incapabil să continue marșul. Bineînțeles, ea nu știa că are de-a face cu un vânător, nu cu un om. Era prea tânără ca să știe ce este un vânător de monștri.

Fata – Geralt știa de-acum că nu este o driadă pursânge – s-a oprit brusc. Și-a întors capul. El îi vedea pieptul săltând și coborând sub cămașa înflorată, de-abia mai respira ținându-și gura închisă.

– Mai cătinel? a sugerat el cu un zâmbet.

– Da, l-a privit ea fără tragere de inimă. Aeén esseáth Sidh?

– Nu, nu sunt elf. Care ți-e numele?

– Braenn, i-a răspuns reluând marșul, dar mai domol, fără a încerca să-l depășească. Mergeau unul lângă altul, aproape. Geralt i-a observat sudoarea, sudoare obișnuită de fată tânără. Transpirația driadelor mirosea a frunze de salcie strivite între degete.

– Și cum te chema înainte?

S-a uitat la el, și-a strâns buzele, s-a gândit că se va înfuria și-i va cere să tacă. N-a fost așa.

– Nu-mi amintesc, i-a spus ea șovăielnic. El n-a crezut-o că spune adevărul.

Nu arăta mai mare de șaisprezece ani și n-avea cum să fie în Brokilon de mai mult de șase, șapte ani. Dacă ar fi ajuns aici mai înainte, de copilă sau de nou-născută, nu s-ar mai recunoaște trăsăturile ființei umane. Părul blond natural și ochii albaștri erau întâlniți și la driade. Copiii driadelor, concepuți cu elfi sau cu oameni, preluau exclusiv trăsăturile mamelor și erau doar fete. Extrem de rar și de obicei într-una din următoarele generații, se mai năștea câte o copilă cu ochii sau părul unui tată anonim. Dar Geralt era convins că Braenn nu avea, cu toate acestea, nicio picătură de sânge de driadă. Oricum nu mai conta. Sânge sau nu, azi era o driadă.

– Dar pe tine, s-a încruntat la el, cum te cheamă?

– Gwynbleidd.

Ea a dat din cap.

– Să mergem, atunci... Gwynbleidd.

Au mers mai lent decât înainte, dar tot repede. Braenn, fără putință de tăgadă, cunoștea Brokilonul – dacă ar fost singur, Geralt nu ar fi reușit să mențină nici ritmul, nici direcția cea bună. Braenn zburda prin crâng, pe poteci sinuoase, ascunse, traversa cheiuri sărind sprinten pe buștenii căzuți ca niște punți, înfrunta cu îndrăzneală întinderile lucioase de mlaștină, înverzite pe alocuri de lintiță, pe care vânătorul nu s-ar fi încumetat să le străbată și ar fi pierdut ore, dacă nu chiar zile, ocolindu-le.

Nu numai împotriva sălbăticiei codrului îl proteja prezența lui Braenn – erau locuri unde driada încetinea ritmul, călca prudent, tatona cărarea cu piciorul, ținându-l de mână. Știa de ce. Capcanele Brokilonului deveniseră legendare – se vorbea despre gropi cu pari ascuțiți, despre săgeți care zburau singure, despre copaci care cădeau, despre teribilul „arici" – o sferă cu țepi, legată de o coardă invizibilă, care se rostogolea brusc, măturând totul în cale. Erau, de asemenea, locuri în care Braenn se oprea și fluiera melodios, iar din tufișuri îi răspundeau fluierături. Erau, de asemenea, locuri în care se oprea cu mâna pe o săgeată din tolbă, cerându-i vânătorului să tacă și așteptând cu sufletul la gură până când ceva care foșnea în desiș se îndepărta.

În pofida marşului forţat, au trebuit să poposească pentru o noapte. Braenn a ales un loc impecabil – în dosul unui muncel unde diferenţele de temperatură erau îmblânzite de rafale de aer cald. Au dormit pe ferigi uscate, foarte aproape unul de altul, un obicei de-al driadelor. La miezul nopţii, Braenn l-a îmbrăţişat, l-a strâns cu putere. Şi nimic mai mult. El a îmbrăţişat-o. Şi nimic mai mult. Era driadă. Era vorba doar despre căldură.

În zori, încă pe întuneric, şi-au văzut de drum.

II

Au străbătut centura de coline împădurite, şerpuind prin văile cufundate în ceaţă, mergând prin poieni întinse, ierboase, printre arbori doborâţi de vânt.

Braenn s-a oprit din nou, s-a uitat în jur. Dădea impresia că s-a rătăcit, dar Geralt ştia că este imposibil. Cu toate acestea, a profitat de pauză şi s-a aşezat pe un trunchi culcat la pământ.

Şi apoi a auzit un ţipăt. Scurt. Strident. Disperat.

Braenn a îngenuncheat imediat şi a scos din tolbă două săgeţi odată. Pe una a apucat-o în dinţi, pe cealaltă a fixat-o în coardă, a întins arcul, cu scopul de a trage orbeşte prin tufişuri, în direcţia ţipătului.

– Nu trage! a strigat el.

A sărit peste trunchi şi a pătruns în tufişuri.

Într-o poieniţă, la poalele unui versant stâncos, era o creatură mică, într-un ilic gri, cu spatele rezemat de trunchiul unui carpen uscat. În faţa ei, cam la cinci paşi, ceva s-a mutat încet, culcând iarba. Acel ceva era cafeniu şi de vreo doi coţi. La început, Geralt a crezut că e un şarpe. Dar văzându-i lăbuţele galbene, ca nişte cleştişori, şi segmentele chitinoase plate de pe trunchiul lung, şi-a dat seama că nu este un şarpe. Ci ceva mult mai rău.

Agăţându-se de trunchi, creatura a chiţăit slab. Centipodul gigant şi-a ridicat deasupra ierbii nişte antene tremurânde, cu care capta mirosul şi căldura.

– Nu te mişca! a ţipat vânătorul şi a călcat apăsat pentru a atrage atenţia scolopendromorfului. Dar centipodul nu a reacţionat, antenele captaseră deja parfumul victimei din apropiere. Monstrul s-a mutat cu ajutorul lăbuţelor, s-a ghemuit în forma literei S şi s-a aruncat în faţă. Lăbuţele galbene, lucioase, se iveau intermitent în iarbă, la intervale regulate, ca vâslele unei galere.

– Yghern! a răcnit Braenn.

Din doi paşi, Geralt l-a ajuns, trăgându-şi între timp spada din teaca aflată în spate. Cu şoldul, a lovit creatura care rămăsese înţepenită sub un copac, aruncând-o într-o parte, în tufişurile de mure. Scolopendromorful foşnea în iarbă. Şi-a întins lăbuţele şi s-a repezit la el, ridicându-şi segmentele din faţă şi clănţănind din cleştişorii încărcaţi cu venin. Geralt şi-a început dansul, a sărit peste trupul placat al lighioanei şi, după o semipiruetă, a lovit-o cu vârful spadei, încercând să nimerească în locul moale dintre plăcile blindate. Monstrul era prea rapid, spada i-a alunecat pe carapacea chitinoasă, fără să-l străpungă – covorul gros de muşchi i-a amortizat impactul. Geralt a sărit îndărăt, dar nu destul de sprinten. Scolopendromorful şi-a înfăşurat partea din spate a corpului în jurul picioarelui vânătorului cu o forţă colosală. Geralt şi-a pierdut echilibrul, s-a aplecat şi a încercat să se smulgă din strânsoare. Fără niciun rezultat.

Centipodul s-a arcuit şi a pivotat pentru a ajunge la el cu cleştişorii, zgâriind violent cu gheruţele copacul ieşit în cale. În acel moment, deasupra capului lui Geralt a şuierat o săgeată, care a străpuns cu un trosnet carapacea lighioanei, pironind-o de trunchiul unui copac. Centipodul s-a ghemuit, a rupt săgeata şi s-a eliberat, dar imediat l-au înjunghiat încă două proiectile. Vânătorul şi-a protejat abdomenul cu o mână şi s-a dat la o parte.

Braenn, în genunchi, trăgea cu arcul într-un ritm incredibil, ţintuind scolopendromorful cu o săgeată după alta. Centipodul rupea săgeţile şi se elibera, dar o altă săgeată îl pironea din nou de copac. Capul plat, lucios, cafeniu al dihaniei scrâşnea din fălcile sparte pe alocuri de săgeţi, în încercarea nesăbuită de a ajunge la atacatorul său.

Geralt a sărit în lături și a executat o lovitură amplă cu spada, care a pus capăt luptei. Trunchiul de copac a fost butucul călăului.

Braenn s-a apropiat încet, cu arcul pregătit, i-a tras un șut trupului care se zvârcolea în iarbă, frământându-și picioarele, și a scuipat pe el.

– Mulțumesc, i-a spus vânătorul, zdrobind capul centipodului cu călcâiul.

– Eh?

– Mi-ai salvat viața.

Driada s-a uitat la el. Nu era în privirea ei nici înțelegere, nici emoții.

– Yghern, a spus ea, strivind cu ciubota corpul care încă se zbătea. Mi-a rupt săgețile.

– Mi-ai salvat viața, mie și acelei micuțe driade, a adăugat Geralt. La naiba, ea unde este?

Braenn a despărțit abil tufele de mur și a căutat cu brațul prin lăstarii spinoși.

– Mă gândeam eu, a spus ea, trăgând din tufișuri creatura într-un ilic gri. Uită-te și tu, Gwynbleidd.

Nu era o driadă. Nu era nici elf, nici silfidă, nici spiriduș și nici pitic. Era cea mai obișnuită fetiță din lume. În mijlocul Brokilonului, locul cel mai puțin obișnuit pentru o fetiță obișnuită.

Avea părul cenușiu și ochii mari, verzi, ca veninul. Nu putea să aibă mai mult de zece ani.

– Cine ești tu? a întrebat-o vânătorul. Cum ai ajuns aici?

Ea nu i-a răspuns. Oare unde am mai văzut-o, s-a gândit el. Am mai văzut-o undeva. Sau pe cineva cu care seamănă foarte mult.

– Nu te teme, i-a spus el nesigur.

– Nu mă tem, a murmurat ea vag. Părea că are guturai.

– Să spălăm putina de aici, a hotărât Braenn, privind în jur. Acolo unde este un yghern, apare negreșit și altul. Și nu mai am multe săgeți.

Fetița s-a uitat la ea, a deschis gura, și-a șters-o de praf cu dosul palmei.

– Cine naiba eşti? a repetat Geralt, aplecându-se în faţă. Ce faci... în codrul ăsta? Cum ai ajuns aici?

Fetiţa şi-a lăsat capul în jos, s-a smiorcăit din cauza guturaiului.

– Eşti surdă? Cine eşti, te-am întrebat? Cum te cheamă?

– Ciri, s-a smiorcăit ea.

Geralt s-a întors. Braenn, cu ochii la arc, i-a aruncat o privire scurtă.

– Ascultă, Braenn...

– Îhm?

– Este posibil... Este posibil ca ea... să fi fugit de Duén Canell?

– Ee?

– N-o face pe proasta cu mine, s-a înfuriat Geralt. Ştiu că racolezi fete. Ce, tu cum ai ajuns în Brokilon, ai căzut din cer? Te-am întrebat, este posibil să...

– Nu, l-a întrerupt driada. N-am mai văzut-o până acum.

Geralt s-a uitat la fetiţă. Părul ei cenuşiu era ciufulit, plin de ace de pin şi de frunze, dar mirosea a curat, nu a fum, nici a hambar, nici a untură. Mâinile, deşi incredibil de murdare, erau prea mici şi delicate, fără cicatrici şi bătături. Îmbrăcămintea băieţească pe care o purta, ilicul gri şi flanela roşie nu-i trădau originea, dar cizmele înalte, din piele moale, de viţel, erau scumpe. Nu, cu siguranţă nu era un copil din vreun sat. Freixenet, şi-a amintit brusc vânătorul. Pe ea o căuta Freixenet. De aceea a pătruns el în Brokilon.

– De unde eşti, te întreb, smiorcăito?

– Cum îndrăzneşti să mi te adresezi aşa! Fetiţa şi-a ridicat capul semeţ şi a bătut din picior. Muşchiul moale a atenuat efectul gestului.

– Hopaa! a zis vânătorul zâmbind. De fapt, avem de-a face cu o principesă. Cel puţin în vorbire, pentru că înfăţişarea cam lasă de dorit. Eşti din Verden, nu-i aşa? Ştii că eşti căutată? Nu-ţi face griji, o să te duc acasă. Ascultă, Braenn...

Când a întors capul, fetiţa s-a răsucit pe călcâie şi a început să alerge prin pădure, urmând panta uşoară a unui deal.

– Bloede turd! a urlat driada, tremurând din toate încheieturile. Caemm ‘ere!

Fetița, poticnindu-se, alerga orbește prin pădure, făcând crengile uscate să trosnească.

– Stai! a țipat Geralt. Unde te duci, la naiba?

Braenn și-a întins repede arcul. Săgeata a șuierat veninos, a accelerat într-o parabolă foarte deschisă și s-a înfipt cu un zbârnâit într-un trunchi, aproape razant cu părul fetiței. Fetița s-a aplecat și a căzut la pământ.

– Tâmpita naibii, a șuierat vânătorul apropiindu-se de driadă. Braenn a tras cu dexteritate altă săgeată din tolbă. Puteai s-o omori!

– Acesta este Brokilonul, i-a replicat ea sfidător.

– Și acesta este un copil!

– Și ce dacă?

S-a uitat la capătul săgeții. Avea o pană vărgată de fazan, vopsită în galben cu un decoct din scoarță de copac. N-a scos nicio vorbă. S-a răsucit iute și a rupt-o la fugă în pădure.

Fetița stătea sub un copac, ghemuită. Și-a ridicat cu grijă capul și s-a uitat la săgeata implântată în trunchi. Apoi a auzit pașii vânătorului și a sărit în sus, dar el a prins-o într-un salt scurt, apucând-o de gluga roșie a flanelei. Și-a întors capul și s-a uitat la el, apoi la mâna lui care o ținea de glugă. Geralt i-a dat drumul.

– De ce-ai fugit?

– Nu-i treaba ta, și-a tras nasul fetița. Lasă-mă în pace, tu... tu...

– Plod nerod, a șuierat furios Geralt. Ăsta-i Brokilon. Nu ți-a fost de-ajuns centipodul? Până dimineață nu mai erai întreagă în codrul ăsta. Tot n-ai înțeles?

– Nu mă atinge! s-a bosumflat ea. Ia mâna de pe mine! Sunt principesă, ce crezi!

– Ești o mucoasă proastă.

– Sunt principesă!

– Principesele nu umblă teleleu prin pădure. Principesele au nasul curat.

– O să poruncesc să-ți taie capul! Și ție, la fel! Fetița și-a șters nasul cu mâna și s-a uitat cu ură la driada care se apropia. Braenn a pufnit în râs.

– În regulă, destul cu țipetele, a intervenit vânătorul. De ce fugeai, principesă? Și încotro? De ce ți-e frică?

Fetița tăcea, se smiorcăia.

– Ei bine, cum dorești. Vânătorul i-a făcut cu ochiul driadei. Noi plecăm. Dacă ții morțiș să rămâi singură în pădure, asta-i treaba ta. Dar a doua oară când dai nas în nas cu un yghern, să nu țipi. N-ar fi un comportament demn de o principesă. Principesele mor demn, fără să se plângă, ștergându-și nasul în prealabil. Haide, Braenn. Rămas-bun, Alteță.

– A... așteptați-mă.

– Da?

– O să merg cu voi.

– Ce onoare. Așa-i, Braenn?

– Dar nu mă duceți înapoi la Kistrin? Îmi făgăduiți?

– Cine e... a început Geralt. Oh, la naiba. Kistrin. Principele Kistrin? Fiul regelui Ervyll din Verden?

Fetița și-a strâns buzele mici, s-a smiorcăit, și-a întors capul.

– Gata cu sporovăiala, s-a încruntat Braenn. Să mergem.

– Un bob zăbavă. Vânătorul s-a ridicat și s-a uitat la driadă de sus. Planurile au suferit o mică schimbare, frumoasa mea arcașă.

– Eh? Braenn a ridicat din sprâncene.

– Domnița Eithné mai are de așteptat. Trebuie s-o însoțesc pe micuță acasă. În Verden.

Driada și-a mijit ochii, și-a dus mâns la tolbă.

– N-o să pleci nicăieri. Nici ea.

Vânătorul a zâmbit sinistru.

– Fii atent Braenn, i-a spus el. Eu nu sunt un cățeluș, ca cel căruia ieri i-ai înfipt o săgeată în ochi în ambuscadă. Știu să mă apăr.

– Bloede arss! a șuierat driada, ridicând arcul. Ai să mergi la Duén Canell! Și ea! Nu la Verden!

– Nu! Nu în Verden! Fetița cu părul cenușiu s-a repezit la driadă, lipindu-se de coapsele ei fine. Merg cu tine! Și el să plece singur în Verden, la idiotul de Kistrin, dacă așa vrea!

Braenn nici măcar nu s-a uitat la ea, menținându-și ochii ațintiți asupra lui Geralt. Dar a lăsat în jos arcul.

– Ess turd! a scuipat la picioarele lui. Ei bine! Du-te încotro vezi cu ochii! Să vedem dacă eşti în stare. O să putrezeşti înainte de a părăsi Brokilonul.

Are dreptate, s-a gândit Geralt. N-am nicio şansă. Fără ea nu ies din Brokilon, nici la Duén Canell nu ajung. O să văd eu cum o scot la capăt. Poate reuşesc s-o înduplec pe Eithné...

– Ei bine, Braenn, i-a spus el pe un ton conciliant, zâmbind. Nu te supăra, scumpo. Ei bine, să fie cum vrei tu. Mergem cu toţii la Duén Canell. La domniţa Eithné.

Driada a îngăimat ceva în barbă şi a scos săgeata din coardă.

– Atunci, la drum, a rostit ea apoi, aranjându-şi banda din papură peste păr. Am pierdut destulă vreme.

– Oooi... a gemut fetiţa, făcând un pas.

– Ce este?

– Ceva, ah... în picior.

– Stai, Braenn! Haide, smiorcăito, o să te duc în cârcă.

Radia căldură şi mirosea ca o vrabie murată.

– Cum te cheamă, principesă? Am uitat.

– Ciri.

– Şi ţinutul dumitale unde se află, dacă pot întreba?

– Nu-ţi voi spune, a murmurat fetiţa. Nu-ţi voi spune şi cu asta basta.

– Ia vezi ce faci. Nu te mai foi şi nu-ţi mai trage mucii în urechea mea. Ce vânt te-a adus în Brokilon? Te-ai rătăcit? Ai greşit drumul?

– Nici vorbă! Eu nu greşesc niciodată.

– Nu te mai fâţâi. Ai fugit de Kistrin? Din castelul Nastrog? Înainte sau după nuntă?

– De unde ştii? şi-a tras nasul nervoasă.

– Sunt extrem de isteţ. De ce ai fugit în Brokilon? N-ai avut şi alte direcţii, mai sigure?

– Tâmpitul de cal m-a adus.

– Umbli cu minciuni, principesă. Cu statura ta ai putea călări cel mult o pisică. Cu condiţia ca şi aia să fie liniştită.

– Mark îl conducea. Pajul cavalerului Voymir. Şi în pădure calul s-a prăbuşit, şi-a rupt piciorul. Şi ne-am rătăcit, am greşit drumul.

– Ai spus că nu ți se întâmplă.

– El a greșit, nu eu. Era negură. Ne-am rătăcit.

V-ați rătăcit, s-a gândit Geralt. Bietul paj al cavalerului Voymir, care a avut ghinionul să le iasă în cale lui Braenn și tovarășelor ei. Cățelușul, care pesemne că nu știa ce e aceea o femeie, a ajutat-o să evadeze pe mucoasa cu ochii verzi, deoarece a auzit tot soiul de povești cavalerești, cu fecioare silite să se căsătorească. A ajutat-o să scape, ca să ajungă victima săgeții unei driade care, probabil, la rândul ei, nu știe ce este acela un bărbat. Dar știe cum să-l omoare.

– Te-am întrebat dacă ai fugit de la castelul Nastrog înainte de căsătorie sau după căsătorie?

– Am fugit și gata, ce te privește pe tine? a mârâit copila. Bunica mi-a spus că trebuie să mă duc acolo și să-l cunosc. Pe acest Kistri. Doar să-l cunosc. Și tatăl său, regele... marele...

– Ervyll.

– Nuntă și iar nuntă. Iar eu nu-l iubesc. Pe acest Kistrin. Bunica mi-a spus...

– Chiar așa de mult îl urăști pe Kistrin?

– Nu-l vreau, a spus sfidător Ciri, trăgând aer pe nas cu forță. E gras, idiot, urât și-i miroase și gura. Înainte de a mă duce acolo, mi-au arătat un tablou cu el în care nu era gras. Nu vreau un asemenea soț. De fapt, nu vreau niciun soț, deloc.

– Ciri... a început vânătorul ezitant. Kistrin este încă un copil, la fel ca tine. În câțiva ani poate fi un tânăr destul de frumos.

– Atunci, să-mi trimită alt tablou peste câțiva ani, a pufnit fetița. Și eu lui, la fel. Fiindcă mi-a spus că, în tabloul care i-a fost arătat, eram mult mai frumoasă. Mi-a mărturisit că o iubește pe Alvina, o servitoare de la castel, care îl vrea de cavaler. Vezi? El nu mă vrea și eu nu-l vreau. Atunci, de ce nunta asta?

– Ciri, el este un principe, iar tu o principesă. Așa se căsătoresc principii și principesele, nu altfel. Acesta este obiceiul.

– Vorbești ca toți ceilalți. Crezi că dacă sunt mică, pot fi mințită.

– Nu te mint.

– Ba minți.

Geralt a tăcut. Braenn, care mergea în fața lor, s-a uitat în jur, probabil surprinsă de tăcere. Ridicând din umeri, a reluat marșul.

– Unde mergem? s-a încruntat Ciri. Vreau să știu!

Geralt tăcea mâlc.

– Răspunde-mi, când te întreb! l-a amenințat ea, întărindu-și ordinul cu un smiorcăit zgomotos. Știi cine... Cine stă în cârca ta?

El nu i-a răspuns.

– O să te muşc de ureche! a țipat Ciri.

Vânătorul n-a mai rezistat. A apucat-o pe fetiță și a dat-o jos din spatele său.

– Ascultă-mă, mucoaso! s-a oțărât la ea dintr-odată, ducându-și mâna la cataramă. Chiar acum te pun pe genunchi, îți dau pantalonii jos și te bat la fund cu cureaua. Nimeni n-o să-mi stea în cale, pentru că aici nu suntem la curtea regală, iar eu nu sunt vreun curtean sau vreun servitor de-al tău. Ai să vezi cum o să-ți pară rău că n-ai rămas la Nastrog. Ai să vezi că e mai bine să fii principesă decât o mucoasă rătăcită în pădure. Deoarece doar principeselor li se permite să se comporte intolerabil. Principesele, chiar și atunci, nu sunt bătute la cur de nimeni cu cureaua, în afară de rege.

Ciri s-a făcut mică și se tot smiorcăia. Braenn, rezemată de un copac, îi urmărea impasibilă.

– Ei bine, ce zici? a întrebat-o vânătorul, rulându-și cureaua în jurul pumnului. Ne vom comporta demn și reținut? Dacă nu, punem cureaua pe curul Alteței Tale. De acord? Da sau nu?

Fetița a adulmecat și și-a tras nasul, apoi a dat din cap cu nerăbdare.

– O să fii cuminte, principesă?

– O să fiu, a îngăimat ea.

– Nu mai e mult și se înserează, a intervenit driada. S-o luăm din loc, Gwynbleidd.

Codrul se rărea. Mergeau printre lăstari crescuți în nisip, prin pajiști învăluite în ceață, păscute de turme de cerbi. Era tot mai răcoare.

– Nobile jupân... a spus Ciri după o lungă tăcere.

– Numele meu este Geralt. Ce este?

– Sunt lihnită de foame.

– În curând o să facem un popas. O să amurgească.

– Nu mai pot, a scâncit Ciri. N-am mai mâncat de...

– Nu mai trăncăni atât. Geralt a băgat mâna în desagă, a scos o bucată de slănină, o bucăţică de brânză şi două mere. Ia de-aici.

– Ce este asta galbenă?

– Slănină.

– Nu mănânc aşa ceva, a refuzat fetiţa.

– Foarte bine, a repezit-o el, băgându-şi în gură o bucăţică de slănină. Mănâncă brânză. Şi măr. Unu.

– De ce unu?

– Bine, nu te mai codi. Ia-le pe amândouă.

– Geralt?

– Mmm?

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce. Mănâncă sănătoasă.

– Nu... Nu pentru asta, adică şi pentru asta, dar... M-ai salvat de acel centipod... Brrr... mai aveam un pic şi muream de frică...

– Mai aveai un pic şi mureai, a confirmat vânătorul serios. Mai aveai un pic şi mureai într-un mod extrem de dureros şi scârbos, s-a gândit el. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Braenn.

– Cine este ea?

– O driadă.

– O zână a pădurii?

– Da.

– Ea ne... Ele răpesc copii! Ea ne-a răpit? Eh, la urma urmei, tu nu eşti mic. Da' de ce ea vorbeşte atât de ciudat?

– Vorbeşte cum vorbeşte, nu contează. Contează că se pricepe să tragă cu arcul. Nu uita să-i mulţumeşti, atunci când o să ne oprim.

– Nu uit, s-a smiorcăit Ciri.

– Sunt sigur, principesă, viitoare principesă de Verden.

– N-o să fiu, a murmurat ea, nicio principesă.

– Bine, bine. N-o să fii principesă. O să fii un hamster şi o să-ţi duci veacul într-o vizuină.

– Nu este adevărat! Nu ştii nimic!

– Nu-mi chiţăi în ureche. Şi nu uita de curea!

– N-o să fiu principesă. O să fiu...

– Ei? Ce?

– E o taină.

– Ah, da, taină. Foarte bine. Geralt a ridicat capul. Ce s-a întâmplat, Braenn?

Driada, oprindu-se, a dat din umeri şi s-a uitat la cer.

– Sunt sleită, a spus ea încet. Şi tu, probabil, că ai cărat-o atât în cârcă, Gwynbleidd. Aici vom poposi. Se întunecă.

III

– Ciri?

– Mhm? a suspinat fetiţa, scârţâind crengile pe care era întinsă.

– Nu ţi-e frig?

– Nu, a oftat ea. Astăzi este cald. Ieri... Ieri a fost îngrozitor de frig, văleu.

– Culmea! a spus Braenn, slăbindu-şi cureluşele ciubotelor lungi, moi. A mers mult prin pădure. Şi a trecut prin mlaştini, prin hăţişuri, prin râpe. Rezistentă, zdravănă şi curajoasă. Într-adevăr, o să ne prindă bine... O să ne prindă bine nouă.

Geralt i-a aruncat o căutătură driadei, cu ochii strălucind în semiîntuneric. Braenn s-a rezemat de un copac, şi-a luat banda de pe cap, şi-a scuturat părul dintr-o smucitură a capului.

– A intrat în Brokilon, a spus ea, anticipând comentariul lui. E a noastră, Gwynbleidd. Să mergem la Duén Canell.

– Jupâneasa Eithné o să hotărască, a răspuns el ironic. Dar ştia că Braenn avea dreptate.

Păcat, s-a gândit vânătorul, uitându-se la fetiţa care se foia pe patul verde. O domniţă atât de fermă. Oare unde-am mai văzut-o? Nu contează. Dar e păcat. Lumea este atât de mare şi atât de frumoasă. Iar lumea ei se va limita la Brokilon până la sfârşitul zilelor sale. Care s-ar putea să nu fie prea multe. Poate doar până în ziua în care va cădea printre ferigi, între un şuierat şi o izbitură

de săgeată, luptând în acest război fără sens pentru o pădure, de partea celor care trebuie să piardă. Care vor pierde. Mai devreme sau mai târziu.

– Ciri?

– Îh?

– Unde sunt părinții tăi?

– N-am părinți, a suspinat ea. S-au înecat în mare când eram mică.

Aha, s-a gândit el, așa se explică multe. O principesă, fiica unor prinți care nu mai trăiesc. Cine știe dacă n-o fi a treia fiică, după vreo patru fii. Un titlu care, de fapt, este inferior celui de șambelan sau de paj. Ceva cu plete cenușii și cu ochii verzi care se învârte pe la castel și de care vor să se descotorosească cât mai degrabă cu putință, s-o mărite. Cât mai degrabă cu putință, înainte să ajungă la maturitate și să devină o femeiușcă, un risc de scandal, de mezalianță sau de incest, ceva lesne de întâlnit prin dormitoarele castelelor.

Evadarea ei nu l-a surprins pe vânător. Mai întâlnise multe principese și chiar regine rătăcind prin lume cu actori ambulanți, fericite că au reușit să scape de regi ramoliți, dar mânați de dorința puternică de a avea urmași. Văzuse prinți care preferau soarta nesigură a mercenarilor în locul căsătoriei cu vreo prințesă aleasă de tată sau a cărei virginitate dubioasă avea să fie prețul vreunei alianțe dinastice sau al vreunui pact.

S-a întins lângă fetiță, acoperit-o cu surtucul lui.

– Dormi, i-a spus el. Dormi, orfană micuță.

– Da' de unde! a crâcnit ea. Sunt principesă, nu orfană. Și am o bunică. Bunica mea este regină. Ce crezi tu? Când am să-i spun că ai vrut să mă bați cu cureaua, bunica o să poruncească să ți se taie capul, ai să vezi.

– Îngrozitor! Ciri, ai milă!

– Nici gând!

– Ești o fetiță bună. Tăierea capului e strașnic de dureroasă. Nu-i așa că n-o să mă spui?

– Ba o să te spun.

– Ciri.

– O să te spun, spun, spun! Ţi-e frică, hâm?

– Teribil. Ştii, Ciri, că un om cu capul tăiat poate să moară.

– Râzi de mine?

– Cum aş putea să îndrăznesc?

– Las' c-o să-ţi treacă ţie râsul, ai să vezi. Cu bunica nu-i de şagă, când bate din picior, cei mai mari războinici şi cavaleri îngenunchează în faţa ei, am văzut eu cu ochii mei. Şi dacă vreunul este neascultător, atunci jap, îi sare capul.

– Groaznic. Ciri?

– Eh?

– Cred c-o să-ţi taie capul.

– Mie?

– Negreşit. La urma urmei, e bunica ta, regina care a fost de acord cu nunta ta cu Kistrin şi te-a trimis la Verden, la Nastrog. Ai fost neascultătoare. Când o să te întorci... jap! Şi-ai rămas fără cap.

Fata a tăcut, a încremenit. Se auzeau plescăiturile buzelor şi repiraţia anevoioasă prin nasul congestionat.

– Nu-i adevărat, a spus ea. Bunica n-o să-i lase să-mi taie capul pentru că... Pentru că e bunica mea, nu-i aşa? Uf, ce mamă de bătaie o să-mi tragă.

– Aha, a râs Geralt. Cu bunica nu-i de şagă, nu? Te-a mai articulat câteodată, nu-i aşa?

Ciri a pufnit furioasă.

– Ştii ce? i-a propus el. O să-i spunem bunicii că deja te-am chelfănit eu şi nimeni nu poate fi pedepsit de două ori pentru acelaşi lucru. Ce zici?

– Zic că eşti prost! Ciri s-a ridicat pe coate în scârţâielile crengilor. Când bunica o s-audă că mi-ai tras o chelfăneală, atunci o să-ţi taie capul cât ai zice peşte!

– Aşadar, te-ar durea inima pentru capul meu?

Fata a tăcut, şi-a tras nasul din nou.

– Geralt...

– Ce e, Ciri?

– Bunica știe că trebuie să mă întorc. Nu pot fi soția idiotului de Kistrin. Trebuie să mă întorc, ce mai la deal la vale.

Trebuie, s-a gândit el. Din păcate, asta nu depinde nici de tine, nici de bunica ta. Depinde de toanele bătrânei Eithné. Și de iscusința mea de a o îndupleca.

– Bunica știe, l-a lămurit Ciri. Pentru că... Geralt, jură că n-o să spui la nimenea. E o taină nemaipomenită. Teribilă, îți spun. Jură.

– Jur.

– Ei bine, am să-ți spun. Mama mea a fost vrăjitoare, n-o să crezi. Și tatăl meu a fost, bineînțeles, fermecat. Asta e tot ce mi-a spus o doică, iar când a aflat bunica, a fost o zarvă teribilă. Pentru că sunt predestinată, știi?

– Cui?

– Nu știu, a răspuns Ciri țanțoșă. Dar sunt predestinată. Așa mi-a spus doica. Iar bunica a spus că nu va permite așa ceva, că mai degrabă blemte... blestematul de castel se năruie până la temelii. Pricepi? Doica a spus că împotriva destinului poți să faci orice vrei, dar n-are niciun rost. Ha! Apoi doica a izbucnit în lacrimi și bunica a început să țipe. Vezi? Sunt predestinată. N-o să fiu soția idiotului de Kistrin. Geralt?

– Dormi, a căscat el de i-au pocnit fălcile. Dormi, Ciri.

– Spune-mi o poveste.

– Ce?

– Spune-mi o poveste, a pufnit ea. Cum să dorm așa, fără nicio poveste? Asta-i bună!

– Nu știu, la naiba, nicio poveste. Închide ochii și dormi.

– Nu umbla cu minciuni. Pentru că știi. Ce, când erai mic, cum, nimeni nu-ți spunea povești? De ce zâmbești?

– Fără motiv. Mi-am amintit ceva.

– Ei! Vezi. Ei bine, povestește-mi.

– Ce?

– Povestea.

A zâmbit din nou, și-a pus mâinile sub cap, s-a uitat la stelele care licăreau printre crengile de deasupra lor.

– A fost odată un motan, a început Geralt. Un motan obișnuit, vărgat, care prindea șoareci. Și într-o bună zi motanul a pornit-o singur la drum prin pădurea înspăimântătoare și întunecată. Și a mers el ce-a mers... A mers... A mers...

– Să nu-ți închipui, i-a spus Ciri, îmbrățișându-l, că o să adorm înainte de a ajunge la capăt.

– Taci, smiorcăito. Da... A mers el ce-a mers, până ce s-a întâlnit cu un vulpoi. Un vulpoi roșcat.

Braenn a oftat și s-a întors către vânător, în cealaltă parte, îmbrățișându-l ușor și ea.

– Haideți, a suspinat Ciri. Spune-mi ce s-a petrecut mai departe.

– Vulpoiul s-a uitat la motan. Cine ești? l-a întrebat. Sunt un motan, i-a răspuns motanul. Ha, i-a spus vulpoiul, și nu ți-e teamă, motanule, să hoinărești de unul singur prin pădure? Și dacă vine regele la vânătoare, ce te faci? Cu câini, cu iscoade, călare pe cai? Ascultă ce-ți spun, motanule, vânătoarea este o nenorocire nemaipomenită pentru cei ca mine și ca tine. Tu ai blană, eu am blană, vânătorii nu-i iartă pe cei ca noi, pentru că vânătorii au iubite și amante cărora le îngheață labele și grumazurile și fac din noi gulere și manșoane ca să aibă curvele ce purta.

– Ce-s acelea manșoane? l-a întrebat Ciri.

– Nu mă întrerupe. Și a adăugat vulpoiul: Eu, motanule, am o mie două sute optzeci și șase de feluri ca să-i duc de nas, așa sunt de viclean. Dar tu, motanule, în câte feluri știi să-i păcălești pe vânători?

– Oh, ce poveste frumoasă, a zis Ciri, îmbrățișându-l și mai strâns pe vânător. Spune-mi ce-a făcut motanul?

– Îhî, a șoptit din cealaltă parte Braenn. Ce-a făcut motanul?

Vânătorul și-a întors capul. Ochii driadei străluceau, gura îi era pe jumătate căscată și își mișca limba pe buze. De bună seamă, s-a gândit el, driadele mici sunt înnebunite după basme. La fel ca vânătorii mici. Pentru că și unora, și altora rareori li se spun povești înainte de a adormi. Driadele mici adorm ascultând foșnetul copacilor. Vânătorii mici adorm ascultându-și durerile musculare. Și nouă ne străluceau ochii, ca lui Braenn, atunci când

ascultam basmele lui Vesemir, acolo la Kaer Morhen. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă... cu mult timp în urmă...

– Haide, era nerăbdătoare Ciri. Mai departe?

– Și face motanul: Eu, vulpoiule, nu știu să-i păcălesc în niciun fel. Știu un singur lucru – să mă cațăr în copac. Asta nu-i de-ajuns? Vulpoiul a pufnit în râs. Ah, cică, da' prost mai ești. Ia-ți coada asta vărgată la spinare și șterge-o de-aici că, dacă te prind vânătorii, o pățești. Și dintr-odată, tam-nisam, a început să sune cornul! Au sărit de prin tufișuri vânătorii, au văzut motanul și vulpoiul și s-au repezit după ei!

– Vaai! s-a smiorcăit Ciri, iar driada s-a scuturat ca lovită de friguri.

– Liniște! Și strigau: Înainte, jupuiți-i de blană! La manșoane, la manșoane cu ei! Și au asmuțit câinii asupra vulpoiului și a motanului. Și motanul țuști în copac, ca motanii. Până în vârf. Și câinii, jap, au tăbărât pe vulpoi! Până să apuce roșcatul să-și pună în aplicare una dintre metodele lui șirete, era deja guler. Iar motanul mieuna din vârful copacului și-i sfida pe vânători, dar n-aveau ce să-i facă, pentru că era înalt al dracu' copacul. Au stat la poalele lui și au înjurat tot ceea ce se putea înjura, dar până la urmă n-au avut încotro și au plecat cu mâinile goale. Și atunci motanul s-a dat jos din copac și s-a întors liniștit acasă.

– Și dup-aia?

– Nimic. Ăsta-i sfârșitul.

– Și morala? l-a întrebat Ciri. Poveștile au morală, nu-i așa?

– Ei? a sărit și Braenn, tremurând mai aproape de Geralt. Care este morala?

– Poveștile bune au morală, iar cele rele nu au morală, a adăugat Ciri încrezătoare, trăgând aer pe nas.

– Asta a fost una bună, a căscat driada. Și ar trebui să aibă. Trebuie ca în fața yghernului să ne cocoțăm în copac, cum a făcut motanul cel isteț. Fără să mai stai pe gânduri, țuști! în copac. Oh, câtă înțelepciune. Supraviețuire. Nu renunțare.

Geralt a râs încetișor.

– Nu erau copaci în parcul castelului, Ciri? În Nastrog? În loc să ajungi în Brokilon, te cățărai în copac și să stăteai acolo, în vârf, până îi trecea lui Kistrin cheful de nuntă.

– Râzi de mine?

– Îhâm.

– Știi ceva? Te urăsc.

– E groaznic. Ciri, mi-ai frânt inima.

– Știu, a dat din cap fetița cu seriozitate, smiorcăindu-se, apoi s-a agățat de el cu putere.

– Somn ușor, Ciri, i-a urat el, inhalându-i parfumul îndrăgit, de vrabie. Somn ușor. Noapte bună, Braenn.

– Deárme, Gwynbleidd.

Peste capetele lor, Brokilonul foșnea cu miliarde de ramuri și sute de miliarde de frunze.

IV

A doua zi au ajuns la Copaci. Braenn a îngenuncheat, și-a plecat capul. Geralt a simțit că ar trebui să facă același lucru. Ciri a oftat admirativ.

Copacii, în cea mai mare parte tisă, stejari și nuci albi, aveau o duzină de coți în diametru. Sub nicio formă nu se putea aprecia înălțimea până la care le ajungeau coroanele. Locul în care rădăcinile puternice, răsucite, se îmbinau cu trunchiul neted, era deasupra capetelor lor. Acum puteau merge mai repede. Uriașii creșteau răzleț, iar la umbra lor nu supraviețuia nicio altă plantă, nu era decât un covor de frunze putrezite.

Ar fi putut merge mai repede. Dar mergeau încet. În liniște. Cu capul plecat. Aici, printre Copaci, erau mici, nesemnificativi, inexistenți. Nu contau în niciun fel. Chiar și Ciri tăcea mâlc – n-a scos un cuvânt preț de aproape jumătate de oră.

Iar după o oră de marș, au trecut de centura de Copaci și au plonjat din nou în ravene, în făgetul reavăn.

Guturaiul o afecta tot mai mult pe Ciri. Geralt nu avea batistă, dar, sătul de smiorcăielile ei, a învățat-o să-și sufle nasul strângându-l cu degetele. Fetiței i-a plăcut la nebunie. Văzându-i zâmbetul și ochii strălucitori, vânătorul era profund convins că se bucură la gândul că în curând va avea posibilitatea să-și etaleze noul truc la curte, în timpul unui ospăț sau în prezența vreunui ambasador din străinătate.

Braenn s-a oprit brusc și s-a întors.

– Gwynbleidd, a spus dezlegându-și o batistă verde răsucită în jurul cotului, haide! O să te leg la ochi. Așa trebuie.

– Știu.

– O să te ghidez. Dă-mi mâna.

– Nu, a protestat Ciri. Eu o să-l ghidez. Bine, Braenn?

– E bine, scumpo.

– Geralt?

– Îhm?

– Ce înseamnă Gwyn... bleidd?

– Lup Alb. Așa îmi spun driadele.

– Fii atent, o rădăcină. Să nu te împiedici! Îți spun așa, pentru că ai părul alb?

– Da... La naiba!

– Doar ți-am spus că e o rădăcină.

Au mers. Cătinel. Sub picioare pământul era alunecos de la frunzele căzute. A simțit pe față o strălucire caldă, strălucirea soarelui pătrundea prin batista care-i acoperea ochii.

– Oh, Geralt, i-a auzit vocea lui Ciri. E minunat... Păcat că nu poți vedea. Sunt atât de multe flori. Și păsări. Le auzi cum cântă? Oh, ce multe sunt aici. Puzderie. Oh, și veverițe. Ai grijă, o să trecem peste un pârâiaș, pe o punte de piatră. Să nu cazi în apă. Oh, câți pești! E plin. Înoată prin apă, știi? Atât de multe animale, vai! Cred că nicăieri nu sunt atât de multe...

– Nicăieri, a bâiguit el. Nicăieri. Ăsta-i Brokilon.

– Ce?

– Brokilon. Ultimul Loc.

– Nu înțeleg...

– Nimeni nu înțelege. Nimeni nu vrea să înțeleagă.

V

– Scoate-ţi batista, Gwynbleidd. Poţi de-acum. Am ajuns.
Braenn stătea până la genunchi într-un covor gros de ceaţă.
– Duén Canell, i-a arătat cu mâna.
Duén Canell, Locul Stejarilor. Inima Brokilonului.

Geralt mai fusese aici înainte. De două ori. Dar n-a spus nimănui despre asta. Nimeni nu l-ar fi crezut.

O depresiune împrejmuită de o perdea de copaci bătrâni, verzi. Scăldată în ceaţă şi în aburul venit din pământ, din roci, din izvoarele termale. O depresiune...

Medalionul de la gât îi tremura uşor.

O depresiune scăldată în farmece. Duén Canell. Inima Brokilonului.

Braenn şi-a ridicat capul, şi-a îndreptat tolba pe spate.

– Să mergem. Dă-mi mâna, scumpo.

La început depresiunea părea moartă, părăsită. Dar nu pentru mult timp. S-a auzit un fluierat puternic, modulat şi, cu paşi abia perceptibili, de-a lungul unei spirale de ciupercă poliporacee care îmbrăţişa trunchiul cel mai apropiat, a alunecat sprinten o driadă suplă, cu părul negru, îmbrăcată, la fel ca toate celelalte, cu un costum de camuflaj din resturi de pânză.

– Ceád, Braenn.

– Ceád, Sirssa. Va'n vort meáth Eithné á?

– Neén, aefder, a răspuns bruneta măsurându-l pe vânător cu o privire apatică. Ess' ae'n Sidh?

A zâmbit fulgerând cu dinţii ei albi. Era foarte frumoasă, chiar şi conform standardelor umane. Geralt se simţea nesigur şi prost, conştient de faptul că driada îl evaluează nonşalant din cap până-n picioare.

– Neén, a clătinat din cap Braenn. Ess' vatt'ghern, Gwynbleidd, á váen meáth Eithné va, a'ss.

– Gwynbleidd? Frumoasa driadă şi-a strâmbat buzele. Bloede caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! T'ess foile!

Braenn a chicotit.

– Ce este? s-a oţărât vânătorul.

– Nimic, a chicotit din nou Braenn. Nimic. Să mergem.

– Oooh, s-a entuziasmat Ciri. Uite, Geralt, ce căsuţe amuzante!

În adâncul depresiunii începea adevăratul Duén Canell – „căsuţele amuzante“, ale căror forme aminteau de nişte sfere uriaşe de vâsc, atârnau de crengile şi trunchiurile copacilor la diferite înălţimi, unele mici, chiar deasupra solului, altele mari sau foarte mari, chiar în vârfurile coroanelor. Geralt a văzut şi mai multe construcţii imense pe pământ, cabane din nuiele împletite, acoperite cu frunze. A văzut mişcare prin deschizăturile acelor cabane, dar nu puteau distinge driadele. Erau mult mai puţine decât atunci când mai fusese pe-aici.

– Geralt, i-a spus Ciri. Aceste cabane cresc. Au frunze!

– Sunt din copaci vii, a confirmat Geralt dând din cap. Aşa trăiesc driadele, aşa îşi construiesc casele. Nicio driadă, niciodată, nu face rău copacilor, tăindu-i sau doborându-i. Ele iubesc copacii. Se pricep să facă în aşa fel încât crengile să crească formând aceste căsuţe.

– Ce frumos! Mi-ar plăcea să am o căsuţă ca acestea în parcul nostru.

Braenn s-a oprit în faţa uneia dintre cele mai mari cabane.

– Intră, Gwynbleidd, a spus ea. Aici o s-o aştepţi pe domniţa Eithné. Vá fáill, scumpo.

– Ce?

– Şi-a luat rămas-bun, Ciri. Ţi-a spus la revedere.

– Ah. La revedere, Braenn.

Au intrat. În interiorul „căsuţei“ licăreau ca într-un caleidoscop pete de lumină solară, filtrate şi cernute prin structura acoperişului.

– Geralt!

– Freixenet!

– Eşti teafăr, să fiu al naibii! Rănitului i-a scânteiat dantura când s-a săltat într-o rână pe patul din ramuri de molid. A văzut-o pe Ciri agăţată de coapsa vânătorului, şi-a boldit ochii şi s-a îmbujorat.

– Tu, pramatie mică! a strigat-o. Era să-mi pierd viaţa pentru tine! Oh, ai noroc că nu mă pot ridica, altminteri te învăţam eu minte!

Ciri s-a bosumflat.

– Ei poftim, e al doilea care vrea să mă bată, a spus ea, cârnindu-și grațios nasul. Eu sunt fată, iar fetele nu trebuie să fie bătute!

– Las' că-ți arăt eu ție... ce trebuie, a tușit Freixenet. Pușlama mică ce ești! Ervyll și-a pierdut mințile. Umblă vorbe, pline de spaimă, că bunică-ta o să se ducă peste el cu toată oștirea. Cine l-ar crede că ai fugit singură, de capul tău? Toată lumea știe cum este Ervyll... și ce apucături are. S-au gândit toți că... ți-a făcut ceva când era beat și apoi te-a înecat în iaz! Războiul cu Nilfgaardul atârnă de un fir de păr, iar tratatul și alianța cu bunică-ta s-au dus naibii din cauza ta! Vezi ce-ai făcut?

– Nu te aprinde, l-a avertizat vânătorul, că-ți pornește hemoragia. Cum ai ajuns aici atât de iute?

– Da' naiba știe, multă vreme am rămas fără suflet în trup. Mi-au turnat pe gât ceva scârbos. Cu forța. M-au ținut de nas și... Ce rușine, lua-le-ar naiba...

– Trăiești datorită licorii turnate pe gât. Te-au cărat până aici?

– M-au târât cu sania. Le-am întrebat despre tine, au tăcut chitic. Eram sigur că te-au străpuns cu o săgeată. Ai dispărut ca măgaru-n ceață... Și tu ești viu și nevătămat, fără lanțuri și, pe deasupra, mă rog, ai salvat-o și pe principesa Cirilla... Fir-ar să fie, tu o scoți la capăt peste tot, Geralt, cazi întotdeauna în patru labe ca pisica.

Vânătorul i-a zâmbit și nu i-a răspuns. Freixenet a tușit violent, și-a întors capul, a scuipat o salivă roz.

– Ei bine, a adăugat el, și faptul că nu m-au lichidat, cred că ție ți-l datorez. Te cunosc javrele naibii. E a doua oară când m-ai scos din belea.

– Stai liniștit, baroane.

Freixenet, icnind, a încercat să se ridice, dar s-a lăsat păgubaș.

– Ce mai baron, la naiba! a bombănit. Baron am fost în Hamm. Acum sunt un fel de vătaf pentru Ervyll, în Verden. Adică am fost. Chiar dacă scap cumva cu viață din pădurea asta, în Verden nu mai există loc pentru mine, cu excepția eșafodului. Din mâna mea și de sub ochii mei a șters-o nevăstuica asta mică, Cirilla. Ce credeai, că de pamplezir am ajuns la Brokilon? Nu,

Geralt, am fugit, aş putea trage nădejde la îndurarea lui Ervyll doar dacă i-o duc îndărăt. Şi am dat peste jigodiile astea blestemate... Dacă nu erai tu, acolo îmi putrezeau oasele, în groapă. M-ai salvat din nou. E destinul, ce mai, e limpede ca lumina zilei.

– Exagerezi.

Freixenet l-a contrazis clătinând din cap.

– E destinul, a repetat el. Ne-a fost scris să ne întâlnim din nou, vânătorule. Ca să-mi salvezi din nou pielea. Îmi amintesc că se vorbea despre asta în Hamm după ce m-ai scăpat de farmecul păsării ăleia.

– Coincidenţă, a spus rece Geralt. Coincidenţă, Freixenet.

– Ce coincidenţă? La naiba, dacă nu erai tu, fără doar şi poate până în ziua de astăzi aş fi fost un cormoran...

– Ai fost cormoran? a exclamat Ciri extaziată. Un cormoran adevărat? O pasăre?

– Am fost, a rânjit baronul. M-a fermecat o... curvă... ca să se răzbune.

– Probabil că nu i-ai dat o blană, a strâmbat din nas Ciri. Adică, bine, un... cum îi spune... manşon.

– Nu, a fost un alt motiv, s-a înroşit uşor Freixenet, după care s-a oţărât la fetiţă. Da' ce-ţi pasă ţie de asta, zgâtie mică!

Ciri s-a bosumflat, şi-a întors capul.

– Da, a tuşit Freixenet. Ce spuneam... Ah, da, cum m-ai dezlegat de farmec în Hamm. Dacă nu erai tu, Geralt, rămâneam cormoran până la sfârşitul vieţii, aş fi zburat în jurul lacului şi m-aş fi găinăţat pe crengi, trăgând nădejde că mă va salva cămaşa ţesută din urzici de sora mea mai mică, cu o înverşunare demnă de o cauză mai bună. La naiba, când îmi aduc aminte de cămaşa aceea, îmi vine să trag un şut cuiva. Tâmpita...

– Nu vorbi aşa, a zâmbit vânătorul. Avea cele mai bune intenţii. Era prost informată, asta e tot. Despre dezlegarea de farmece circulă o mulţime de mituri fără noimă. Şi totuşi ai avut noroc, Freixenet. Putea să-ţi ceară să fierbi ca o raţă în lapte. Am auzit despre o astfel de situaţie. Dacă stai bine şi te gândeşti, să te îmbraci cu o cămaşă din urzici nu dăunează sănătăţii, ba chiar mai şi ajută niţel.

– Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că am cerut prea mult de la ea. Eliza a fost dintotdeauna cam nesăbuită, de mică era proastă şi frumoasă, ce mai tura-vura, o combinaţie minunată pentru o soţie de rege.

– Ce înseamnă combinaţie minunată? a întrebat Ciri. Şi de ce pentru o soţie?

– Ia nu te mai băga, pramatie, a apostrofat-o Freixenet. Da, Geralt, am fost norocos că ai apărut în Hamm. Şi că regele, cuscrul meu, a fost dispus să se lipsească de cei câţiva ducaţi pe care i-ai cerut ca să mă descânţi.

– Ştii, Freixenet, i-a zâmbit şi mai larg Geralt, că s-a răspândit povestea despre păţania asta peste mări şi ţări?

– Povestea adevărată?

– Nu chiar. În primul rând, ţi-au adăugat zece fraţi.

– O, nu! Baronul s-a ridicat într-un cot, a tuşit. Astfel, dac-o punem la socoteală pe Eliza, am fost douăsprezece bucăţi. Ce tâmpenie, la naiba! Maică-mea doar n-a fost iepuroaică!

– Asta nu e tot. Au socotit că un cormoran nu este prea romantic.

– Păi, cam aşa-i! N-are nimic romantic! Baronul s-a încruntat, şi-a masat pieptul bandajat cu cataplasme de coajă de mesteacăn. Şi în ce am fost preschimbat, conform poveştii din gura lumii?

– În lebădă. Adică în lebede. Nu uita că eraţi unsprezece.

– Păi, cum aşa, fir-ar să fie, lebăda este mai romantică decât cormoranul?

– Nu ştiu.

– Nici eu. Dar bănuiesc că, în povestea lor, Eliza e cea care m-a descântat, cu cămaşa ei scârboasă de urzici?

– Că bine zici. Şi ce mai face Eliza?

– Are tuberculoză, sărmana. N-o mai duce mult.

– Păcat.

– Păcat, a confirmat Freixenet impasibil, uitându-se în zare.

– Revenind la farmec, a continuat Geralt sprijinindu-se cu spatele de peretele împletit din nuiele, nu ai sechele? Nu-ţi cresc pene?

– Slavă zeilor, nu! a oftat baronul. Totul e la locul lui. Un singur lucru mi-a rămas din acele vremuri, pofta de peşte. Pentru mine, Geralt, nimic nu-i mai gustos decât peştele. Uneori, mă duc în zori la pescari, în port, şi, până să le cadă ceva mai nobil, îmi iau o mână-două de obleţi direct din găleată, vreo doi ţipari, un clean sau o mreană... Să te lingi pe degete.

– A fost cormoran, a spus Ciri încet, uitându-se la Geralt. Şi l-ai descântat. Tu ştii să faci farmece!

– Ştie, bineînţeles că ştie, a spus Freixenet. Toţi vânătorii de monştri ştiu.

– Vân... vânător?

– Nu ştiai că e vânător de monştri? Vestitul Geralt de Rivia? E drept, de unde să ştie un ţânc ca tine ce e acela vânător de monştri. Acum sunt alte vremuri. Acum sunt puţini vânători, nu prea ai cum să-i întâlneşti în cale. Pun rămăşag că în viaţa ta nu ai văzut un vânător de monştri.

Ciri a clătinat din cap încet, fără a-şi lua ochii de la Geralt.

– Vânătorul de monştri, pramatie, este cineva... Freixenet s-a oprit şi a pălit, văzând că Braenn intră în odaie. Nu, nu vreau! Nu vă mai las să-mi turnaţi pe gură, nu, nu, niciodată! Geralt! Spune-i...

– Linişteşte-te.

Braenn nu l-a onorat pe Freixenet cu nimic mai mult decât o privire în treacăt. S-a dus direct la Ciri, care şedea ghemuită lângă vânător.

– Haide, i-a spus driada. Haide, scumpo.

– Încotro? s-a strâmbat Ciri. Nu merg. Vreau să stau cu Geralt.

– Du-te, i-a zâmbit forţat vânătorul. O să te joci cu Braenn şi cu tinerele driade. O să-ţi arate Duén Canell...

– Să nu mă lege la ochi, a zis Ciri foarte încet. Când am venit, nu m-a legat la ochi. Pe tine te-au legat. Ca să nu te mai poţi întoarce aici aturici când ai să pleci. Adică...

Geralt s-a uitat la Braenn. Driada a ridicat din umeri, apoi a îmbrăţişat-o şi a mângâiat-o pe micuţă.

– Înseamnă că... Vocea lui Ciri s-a poticnit brusc. Înseamnă că eu n-o să mai scap de aici. Aşa-i?

– Nimeni nu scapă de destinul său.

Toată lumea şi-a întors capul ca un lan de floarea-soarelui în direcţia acelei voci. Scăzută, dar dură, hotărâtă, puternică. O voce care te obliga s-o asculţi, care nu accepta nicio obiecţie. Braenn s-a înclinat. Geralt şi-a îndoit un genunchi.

– Domniţă Eithné...

Suverana Brokilonului purta o mantie verde, fină, strălucitoare. La fel ca majoritatea driadelor, era micuţă şi subţire, dar capul ridicat semeţ, chipul cu trăsături severe, ascuţite şi gura fermă o făceau să pară mai înaltă şi mai puternică. Părul şi ochii îi erau de culoarea argintului topit.

A intrat în odaie escortată de două driade tinere, înarmate cu arcuri. Fără un cuvânt, i-a făcut semn lui Braenn şi aceasta a luat-o imediat pe Ciri de mână şi a dus-o spre ieşire. Plecându-şi fruntea, Ciri, palidă şi confuză, păşea rigid şi stângaci. Când a trecut prin dreptul lui Eithné, driada cu părul argintiu a apucat-o de bărbie cu o mişcare rapidă, i-a ridicat capul şi s-a uitat lung în ochii fetiţei. Geralt a observat că Ciri tremură.

– Du-te, i-a spus în cele din urmă Eithné. Du-te, copilă. Să nu-ţi fie teamă de nimic. Nimic nu va putea să-ţi schimbe destinul. Eşti în Brokilon.

Ciri păşea supusă în spatele lui Braenn. Înainte să iasă, s-a întors. Vânătorul a observat că îi tremură buzele, iar ochii verzi străluceau de lacrimi. N-a rostit niciun cuvânt. Rămas în genunchi, Geralt şi-a plecat capul.

– Ridică-te, Gwynbleidd. Buna ziua.

– Bună ziua, Eithné, suverană a Brokilonului.

– Am plăcerea să te primesc din nou în Codrul meu. În orice caz, ai venit aici fără ştirea sau consimţământul meu. Intrarea în Brokilon fără ştirea şi acordul meu este primejdioasă, Lup Alb. Chiar şi pentru tine.

– Am venit cu un mesaj.

– Ah... a zâmbit uşor driada. Prin urmare, de aici cutezanţa ta, ca să nu folosesc vorbe mai grele. Geralt, inviolabilitatea

mesagerilor este un obicei de-al oamenilor. Eu nu-l accept. Nu recunosc nimic din ceea ce este uman. Suntem în Brokilon.

– Eithné...

– Taci, l-a întrerupt ea fără să ridice glasul. Am poruncit să fii cruțat. Vei ieși viu din Brokilon. Nu pentru că ești un mesager. Din alte motive.

– Nu te interesează din partea cui este mesajul? De unde vin, în numele cui?

– Ca să fiu sinceră, nu. Suntem în Brokilon. Ai venit de afară, dintr-o lume de care mie nu-mi pasă. De ce mi-aș pierde vremea ascultând un mesaj? Ce semnificație ar avea pentru mine nu știu ce propunere sau nu știu ce ultimatum inventat de cineva care crede și simte diferit față de mine? Ei bine, ce-mi pasă mie de ce crede regele Venzlav?

Geralt a clătinat din cap cu uimire.

– De unde știi că am venit din partea lui Venzlav?

– Este destul de limpede, i-a răspuns driada cu un zâmbet. Ekkehard este prea idiot. Ervyll și Viraxas mă urăsc prea mult. Brokilonul nu are hotare cu alte ținuturi.

– Știi multe despre ceea ce se întâmplă în afara Brokilonului, Eithné.

– Știu o mulțime, Lup Alb. Este un privilegiu al vârstei mele. Și acum, dacă-mi dai voie, aș dori să aranjez o chestiune confidențială. Acest om cu înfățișare de urs – driada a încetat să zâmbească și s-a uitat la Freixenet – este prietenul tău?

– Ne cunoaștem. L-am descântat odată.

– Problema este, a spus Eithné rece, că nu știu ce să fac cu el. La urma urmei, nu-l pot alunga acum. L-aș lăsa să se înzdrăvenească, dar este o amenințare. Nu pare un fanatic. Ar putea fi un vânător de scalpuri. Știu că Ervyll plătește pentru fiecare scalp de driadă. Nu-mi amintesc cât. Oricum, prețul crește odată cu diminuarea valorii banilor.

– Te înșeli. Nu este un vânător de scalpuri.

– Păi, atunci ce-a căutat în Brokilon?

– O căuta pe fetița care îi fusese dată în grijă. Și-a riscat viața ca să o găsească.

– Foarte prost, a replicat rece Eithné. Nici măcar nu poate fi numit risc. El a umblat după o moarte sigură. Dacă trăiește, asta se datorează exclusiv sănătății sale de cal și rezistenței. Cât despre fetiță, și ea a supraviețuit din întâmplare. Fetele mele n-au tras în ea cu arcul deoarece au crezut că este un spiriduș pixie sau leprechaun.

S-a uitat din nou la Freixenet. Geralt a observat că buzele ei și-au pierdut duritatea neplăcută.

– Bine, bine. Să vedem cum sărbătorim această zi într-un fel.

S-a apropiat de patul din crengi. S-au apropiat și cele două driade care o însoțeau. Freixenet a pălit și s-a înclinat, ceea ce nu-l făcea să pară mai mic, așa cum spera.

Eithné l-a privit o clipă, mijindu-și ușor ochii.

– Ai copii? l-a întrebat în cele din urmă. Cu tine vorbesc, neghiobule.

– Hăh?

– Cred că am vorbit destul de clar.

– Nu sunt... Freixenet și-a dres glasul, a tușit. Nu sunt căsătorit.

– Puțin îmi pasă de viața dumitale de familie. Mă interesează dacă ești în stare să scoți ceva dintre coapsele tale solide. Pentru Marele Copac! Ai lăsat vreodată gravidă vreo femeie?

– Eeeh... Da... Da, domniță, dar...

Eithné și-a fluturat mâna agale și s-a întors spre Geralt.

– Va rămâne în Brokilon, a spus ea, până la vindecarea totală. Și încă o vreme. Apoi... Să se ducă unde-o vrea.

– Mulțumesc, Eithné, s-a încliṇat vânătorul. Și... fetița? Cu ea cum rămâne?

– De ce mă întrebi? Driada l-a privit glacial cu ochii ei argintii. La urma urmei, știi.

– Acesta nu este un copil oarecare, de la țară. E o principesă.

– Nu mă impresionează deloc. Nu e nicio diferență.

– Ascultă...

– Nicio vorbă în plus, Gwynbleidd.

A tăcut, și-a mușcat buza.

– Și cu mesajul meu cum rămâne?

– O să-l ascult, a oftat driada. Nu, nu din curiozitate. O voi face pentru tine, astfel încât să-i poți demonstra lui Venzlav că l-ai transmis și să-ți capeți simbria pe care, probabil, ți-a făgăduit-o pentru a ajunge la mine. Dar nu acum, acum sunt ocupată. Vino pe înserat, la Copacul meu.

După plecarea driadei, Freixenet s-a ridică într-un cot, a icnit, a tușit și a scuipat în palmă.

– Ce se petrece aici, Geralt? De ce trebuie să rămân aici? Și ce se întâmplă cu acești copii? În ce m-ai băgat, hâm?

Vânătorul s-a așezat.

– O să-ți salvezi capul, Freixenet, i-a răspuns Geralt cu glas epuizat. Vei fi unul dintre puținii care ies de aici în viață, cel puțin în ultima vreme. Și vei fi tatăl unei mici driade. Poate al mai multora.

– Păi, cum vine asta? O s-o fac pe... armăsarul?

– Spune-i cum vrei. Nu prea ai de ales.

– Am înțeles, a murmurat baronul și i-a zâmbit dezgustat. Ei bine, am văzut prizonieri care se spetesc în ocne și la săpat canale. Din două rele o prefer... Numai de-aș avea destulă forță. Unele dintre cele de-aici sunt...

– Nu mai rânji ca prostul, s-a răstit Geralt. Și nu mai visa cai verzi pe pereți. Nu te aștepta la omagii, muzică, vin, evantaie și un roi de driade admiratoare care să te aduleze. O să fie una, poate două. Nu ți se vor închina. Vor trata totul foarte obiectiv. Iar pe tine chiar foarte pragmatic.

– Nu le face plăcere? Dar probabil că nici nu le displace?

– Nu fi copil. Din acest punct de vedere, ele nu se deosebesc cu nimic de femeile oamenilor. Cel puțin fizic.

– Adică?

– De tine depinde dacă o să le placă sau o să le displacă. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că pe ele le interesează doar efectul. Persoana ta este pe planul doi. Nu te aștepta la recunoștință. Oh, și în niciun caz să nu încerci ceva din proprie inițiativă.

– Din propria ce?

– Dacă întâlnești dimineața vreuna, i-a explicat cu răbdare vânătorul, înclină-te, dar să nu cumva să-i zâmbești, la naiba, sau să-i faci cu ochiul. Pentru driade este o problemă serioasă, de viață și de moarte. Dacă ea îți zâmbește sau se apropie de tine, poți vorbi cu ea. Cel mai bine, despre copaci. Dacă nu ești familiarizat cu copacii, atunci, despre vreme. Dar dacă se face că nu te vede, ține-te departe de ea. Ține-te departe și de celelalte driade și ai grijă la mâini. Pentru o driadă care nu este pregătită, aceste lucruri nu există. Dacă te atingi de ea, te și pomenești cu un cuțit, pentru că nu ți-a înțeles intenția.

– Da' te pricepi la apucăturile lor de împerechere, i-a zâmbit Freixenet. Ai avut de-a face vreodată?

Vânătorul nu i-a răspuns. În fața ochilor avea o driadă frumoasă, suplă, cu un surâs obraznic. Vatt'ghern, bloede caérme. Un vânător, la naiba. Ce ne-ai adus, Braenn? La ce ni l-ai adus? N-ai ce să faci cu un vânător...

– Geralt?

– Poftim?

– Și principesa Cirilla?

– Uită de ea. Va deveni o driadă în toată regula. În doi sau trei ani o să fie în stare să-i înfigă o săgeată în ochi propriului frate, dacă el ar încerca să intre în Brokilon.

– La naiba, a înjurat Freixenet strâmbându-se. Ervyll o să se înfurie. Geralt? Și nu s-ar putea...

– Nu, i-a retezat-o vânătorul. Nici măcar să nu încerci. Altminteri nu mai ieși viu din Duén Canell.

– Înseamnă că fetița este pierdută.

– Pentru voi, da.

VI

Copacul lui Eithné era, bineînțeles, un stejar sau, mai degrabă, trei stejari crescuți împreună din aceeași rădăcină, verzi, fără să trădeze vreun semn de ofilire, deși Geralt le dădea cel puțin trei

sute de ani. Stejarii erau goi pe dinăuntru și adăposteau locuințe spațioase, conice, cu tavanul înalt. Interiorul era luminat cu o torță care nu scotea fum și era pregătit în așa fel încât să permită un trai confortabil, un trai modest, dar nu primitiv.

Eithné era îngenuncheată în mijloc, pe un fel de rogojini fibroase. În fața ei stătea Ciri, în poziție verticală și neclintită, ca și cum ar fi fost împietrită, așezată pe picioarele îndoite. Era curată și vindecată de guturai, cu ochii mari de smarald, larg deschiși. Vânătorul a remarcat că fețișoara ei, acum, când îi dispăruseră murdăria și grimasele malițioase, era destul de frumoasă.

Eithné îi pieptăna fetiței părul lung, încet și tandru.

– Intră, Gwynbleidd. Stai jos.

Geralt s-a așezat ceremonios lăsând mai întâi un genunchi la pământ.

– Te-ai odihnit? l-a întrebat driada, fără să-l privească, fără să întrerupă pieptănatul. Când poți să pornești la drum ca să te întorci? Ce zici de mâine-dimineață?

– De îndată ce poruncești, suverană a Brokilonului, a spus el cu răceală. Doar un cuvânt de-al tău ar fi de-ajuns ca să nu te mai încurc cu prezența mea în Duén Canell.

– Geralt, și-a întors încet capul Eithné, nu mă înțelege greșit. Te cunosc și te respect. Știu că niciodată nu le-ai făcut niciun rău driadelor, nimfelor, silfidelor sau rusaliilor, dimpotrivă, au fost situații în care ai acționat în apărarea lor, pentru a le salva viețile. Dar asta nu schimbă nimic. Prea multe ne despart. Facem parte din lumi diferite. Nu vreau și nu pot să fac excepții. Pentru nimeni. N-o să te întreb dacă ai înțeles, pentru că știu că așa este. Te întreb dacă ești de acord.

– Ar schimba cu ceva?

– Cu nimic. Dar vreau să știu.

– Sunt de acord, a confirmat Gerald. Dar ce se întâmplă cu ea? Cu Ciri? Și ea aparține unei lumi diferite.

Ciri l-a privit timid, apoi s-a uitat în sus, la driadă. Eithné i-a zâmbit.

– Însă nu pentru mult timp, a răspuns ea.

– Eithné, te rog. Mai gândește-te.

– La ce?

– Dă-mi-o. Las-o să se întoarcă cu mine. La lumea din care face parte.

– Nu, Lup Alb. Driada a trecut din nou cu pieptănul prin părul cenușiu al fetiței. N-o să ți-o dau. Iar tu ar trebui să înțelegi de ce.

– Eu?

– Tu. Să știi că până și în Brokilon ajung veștile din lume. Cele despre un anumit vânător de monștri care, pentru serviciile prestate, forțează jurăminte uneori ciudate. „Dă-mi ceea ce nu te aștepți să găsești acasă." „Dă-mi ceea ce ai deja, dar despre care nu știi." Îți sună familiar? De la o vreme încoace încercați să le orientați destinul, în căutarea băieților desemnați de soartă ca să fie urmașii voștri, din dorința de a vă apăra împotriva dispariției și a uitării. Degeaba. Și atunci, de ce te miri de mine? Îmi pasă de soarta driadelor. Mă gândesc că așa e drept, nu? Pentru fiecare driadă ucisă de oameni, o fată de-a oamenilor.

– Reținând-o, trezești ostilitatea și dorința de răzbunare, Eithné. Vei trezi o ură înflăcărată.

– Nu este deloc nouă pentru mine ura umană. Nu, Geralt. N-o să ți-o dau. Mai cu seamă că e zdravănă. Lucru rar.

– Rar?

Driada l-a țintuit cu ochii ei mari, argintii.

– Îmi aruncă fete bolnave. Difterie, scarlatină, tifos, de curând chiar variolă. Se gândesc că nu avem imunitate, că epidemia ne va stârpi sau cel puțin ne va secera în mare parte. Îi dezamăgim, Geralt. Avem ceva mai mult decât imunitate. Brokilonul are grijă de copiii săi.

A tăcut, s-a aplecat, i-a pieptănat cu grijă o șuviță de păr încâlcit lui Ciri, ajutându-se de cealaltă mână.

– Pot să... Vânătorul și-a dres glasul. Pot să transmit mesajul cu care m-a trimis aici regele Venzlav?

– Da' nu-i oare o pierdere de vreme? și-a ridicat capul Eithné. De ce trebuie să te ostenești? La urma urmei, eu știu foarte bine ce vrea regele Venzlav. Pentru asta nici nu-i nevoie de darul profeției.

Vrea să-i dau Brokilonul, probabil până la pârâul Vda pe care, din câte știu eu, îl socotește sau i-ar plăcea să-l socotească drept hotar natural între Brugge și Verden. În schimb, îmi închipui, îmi oferă o enclavă, un petic mic și sălbatic de pădure. Și, de bună seamă, chezășuiește cu protecția regală și cuvântul regal că acest ungher mic și sălbatic, acest petic de pădure, va fi sub stăpânirea mea pentru totdeauna și că nimeni nu se va încumeta să deranjeze acolo driadele. Că acolo driadele vor putea trăi în bună pace. Ce, Geralt? Venzlav vrea să încheie războiul pentru Brokilon, care dăinuie de două veacuri. Și pentru asta le-ar da driadelor ceva pentru apărarea căruia s-au jertfit două sute de ani? Păi, cum vine asta – să-l cedăm? Să cedăm Brokilonul?

Geralt tăcea. N-avea nimic de adăugat. Driada i-a zâmbit.

– Așa sună propunerea regelui, Gwynbleidd? Sau poate că a fost mai sincer, spunând: „Ce se tot semețesc atât sperietoarele din codru, fiarele sălbăticiei, relicve ale trecutului, să afle la ce râvnim noi, cei din regatul lui Venzlav. Noi jinduim după lemn de cedru, de stejar și de nuc alb, râvnim la mahon și la mesteacăn auriu, la tisă pentru arcuri și la pini pentru cherestea. Păi, cum așa, avem Brokilonul în coasta noastră și ne spetim să aducem lemn din depărtări, de dincolo de munți? Râvnim la fierul și la cuprul din subsol. Râvnim la aurul care zace în Craag An. Vrem să tăiem și să spânzurăm, să scormonim în pământ, fără să fim nevoiți să auzim șuieratul săgeților. Și cel mai important, vrem să fim stăpâni peste tot regatul. Nu ne convine să se afle un Brokilon pe tărâmul nostru, o pădure în care să nu putem intra. Codrul ăsta ne încurcă, ne înfurie și nu ne lasă să dormim noaptea, pentru că suntem ființe umane, noi controlăm lumea. Putem, dacă vrem, să tolerăm în această lume câțiva elfi, câteva driade sau rusalii. Dacă-și văd lungul nasului. Supune-te voinței noastre, vrăjitoare a Brokilonului. Sau mori.“

– Eithné, ai băgat și tu de seamă că Venzlav nu e nici tâmpit, nici țicnit. Știi, de bună seamă, că e un rege drept și iubitor de pace. Suferă și e îngrijorat de sângele vărsat aici...

– Dacă stă departe de Brokilon, n-o să curgă nicio picătură de sânge.

– Știi foarte bine... Geralt s-a uitat în sus. Știi foarte bine că nu este așa. Au fost uciși oameni în Jarișțe, la Mila Opt, pe Colina Bufniței. Au fost uciși oameni în Brugge, pe malul stâng al Tărcatei. În afara Brokilonului.

– Locurile pe care le-ai pomenit, a spus cu seninătate driada, țin de Brokilon. Eu nu recunosc hărțile umane, nici limitele lor.

– Dar de-aici, din pădure, se tăia acum o sută de ani!

– Ei bine, ce înseamnă o sută de ani pentru Brokilon? Dar o sută de ierni?

Geralt a tăcut.

Driada a pus jos pieptănul și a mângâiat părul cenușiu al lui Ciri.

– Acceptă propunerea lui Venzlav, Eithné.

Driada l-a privit cu răceală.

– Ce ne dau? Nouă, fiicelor Brokilonului?

– Posibilitatea de supraviețuire. Nu, Eithné, nu mă întrerupe. Știu ce vrei să spui. Înțeleg mândria ta privind independența Brokilonului. Dar lumea se schimbă. Ceva se termină. Indiferent că îți place sau nu, stăpânirea omului asupra lumii este un fapt. Vor dăinui cei care sunt asimilați de oameni. Ceilalți vor muri. Eithné, există păduri în care driadele, rusaliile și elfii trăiesc pașnic, deprinși cu oamenii. Suntem atât de aproape unii de alții. La urma urmei, oamenii pot fi tații copiilor voștri. La ce bun războiul pe care-l duci? Tații potențiali ai copiilor voștri cad sub săgețile voastre. Și care sunt consecințele? Câte dintre driadele din Brokilon sunt de rasă pură? Câte dintre ele nu sunt fete de-ale oamenilor răpite și reeducate? Până și de Freixenet aveți nevoie, deoarece nu aveți de ales. Nu am prea văzut driade mici pe aici, Eithné. Am văzut-o doar pe ea, o fetiță umană, îngrozită și amorțită de droguri, paralizată de frică...

– Nu mi-e frică! a țipat deodată Ciri, adoptând pentru o clipă expresia sa obișnuită de diavoliță. Și nu sunt omorțită! Ce crezi? Nu mi se poate întâmpla nimic aici. Uite-așa! Nu mă tem! Bunica mi-a spus că driadele nu sunt rele, iar bunica mea este cea mai deșteaptă ființă din lume! Bunica mea... Bunica mea spune că ar trebui să fie mai mulți codri ca acesta...

S-a oprit, și-a lăsat capul în jos. Eithné a început să râdă.

– Copil de Sânge Vechi, a spus ea. Da, Geralt. Se mai nasc în lume Copii de Sânge Vechi, despre care pomenesc profeţiile. Și spui că ceva se termină... Eşti măcinat de gândul că n-o să dăinuim...

– Smiorcăita asta trebuia să se mărite cu Kistrin de Verden, a întrerupt-o Geralt. Mare păcat că n-a făcut-o. Kistrin va guverna după Ervyll și, sub influenţa unei soţii cu asemenea puncte de vedere, oare nu cumva vor înceta atacurile împotriva Brokilonului?

– Nu vreau la Kistrin! a ţipat subţire fetiţa, fulgerând cu ochii ei verzi. Lasă-i să-i găsească lui Kistrin o combinaţie frumoasă și proastă! Eu nu sunt o combinaţie! Nu, nici principesă.

– Gata, taci, Copil de Sânge Vechi, a îmbrăţișat-o driada pe Ciri. Nu mai ţipa. Nu vei fi principesă, fără putinţă de tăgadă...

– Fără putinţă de tăgadă, a repetat ironic vânătorul. Eu și cu tine, Eithné, știm amândoi foarte bine ce va fi. Văd că totul este bătut în cuie. Păcat. Ce răspuns să-i dau regelui Venzlav, suverană a Brokilonului?

– Niciunul.

– Cum adică?

– Niciunul. O să înţeleagă. În trecut, cu foarte mult timp în urmă, când Venzlav încă nu era pe lume, veneau la graniţa Brokilonului vestitori, sunau din corni și trâmbiţe, în armuri strălucitoare, fluturau steaguri. „Supune-te, Brokilon!“, strigau. „Regele Capridinte, stăpânul Muntelui Pleșuv și al Luncii Viiturii îţi porunceşte să te supui, Brokilon!“ Iar răspunsul Brokilonului a fost mereu același. Când o să părăseşti codrul meu, Gwynbleidd, opreşte-te și ascultă. În foșnetul frunzelor din Brokilon vei auzi răspunsul. Transmite-i-l lui Venzlav și mai spune-i că nu va auzi niciodată altul, atâta vreme cât sunt stejari în Duén Canell. Atâta vreme cât creşte aici măcar un copac și trăieşte măcar o driadă.

Geralt tăcea mâlc.

– Spui că ceva se termină, a continuat lent Eithné. Nu-i adevărat. Există lucruri care nu se termină. Vorbești cu mine despre dăinuire? Eu lupt pentru dăinuire. Deoarece este nevoie în Brokilon de lupta mea, pentru că arborii trăiesc mai mult decât oamenii, trebuie doar

să fie protejaţi de topoarele voastre. Îmi vorbeşti despre regi şi principese. Cine sunt ei? Cei pe care-i ştiu eu sunt schelete albe, care zac în cimitirul din Craag An, acolo, în adâncurile pădurii. În cavouri de marmură, în sicrie de metal auriu şi cu pietricele strălucitoare. Iar Brokilonul dăinuie, copacii freamătă peste ruinele palatelor, rădăcinile crapă marmura. Oare Venzlav al tău îşi mai aminteşte cine au fost aceşti regi? Oare tu ţi-i aminteşti, Gwynbleidd? Ei, dacă nu, atunci cum poţi să afirmi că ceva se termină? De unde ştii cine este destinat distrugerii şi cine eternităţii? Cine îţi dă voie să vorbeşti despre destin? Oare ştii măcar ce este destinul?

– Nu, a consimţit Geralt. Nu ştiu. Dar...

– Dacă nu ştii, l-a întrerupt driada, nu e loc pentru niciun „dar". Nu ştii. Pur şi simplu nu ştii.

A tăcut şi-a dus mâna la frunte, apoi şi-a întors faţa într-o parte.

– Când ai fost aici pentru prima dată, cu ani în urmă, nici atât nu ştiai, a continuat Eithné. Pe Morenn... Fiica mea... Geralt, pe Morenn au omorât-o. A murit lângă Tărcata, pentru apărarea Brokilonului. N-am recunoscut-o atunci când au adus-o. Avea faţa zdrobită de copitele cailor voştri. Destin? Iar astăzi tu, vânătorule, care nu ai putut să-i dăruieşti lui Morenn un copil, mi-ai adus-o pe ea. Copilul de Sânge Vechi. O copilă care ştie ce e destinul. Nu, nu este cunoaşterea adecvată pe care ai putea s-o accepţi. Ea doar crede. Repetă, Ciri, repetă ceea ce mi-ai spus înainte de a veni aici vânătorul Geralt de Rivia, Lupul Alb. Vânătorul care nu ştie. Repetă, Copil de Sânge Vechi.

– Maies... nobilă domniţă, a rostit Ciri, cu vocea spartă. Nu mă ţine aici. Eu nu pot... vreau... acasă. Vreau să mă întorc acasă cu Geralt. Am... Cu el...

– De ce cu el?

– Pentru că... El e destinul meu.

Eithné s-a întors. Era foarte palidă.

– Ei, ce spui, Geralt?

Vânătorul nu i-a răspuns. Eithné a bătut din palme. În interiorul stejarului, ca o fantomă a nopţii, a venit Braenn, ducând cu

ambele mâini o cupă mare de argint. Medalionul de la gâtul lui Geralt a început să vibreze ritmic.

– Ei, ce spui de asta? a repetat driada cu părul argintiu, ridicându-se. Nu vrea să rămână în Brokilon! Nu vrea să devină driadă! Nu vrea să o înlocuiască pe Morenn, vrea să plece, să-şi urmeze destinul! Aşa este, Copil de Sânge Vechi? Asta e ceea ce vrei?

Ciri şi-a clătinat capul plecat. Umerii îi tremurau. Vânătorului îi era suficient.

– De ce chinui copila, Eithné? Nu mai ai mult şi-i dai Apa Brokilonului şi tot ceea ce vrea ea încetează să mai aibă vreun sens. De ce faci asta? De ce o faci în prezenţa mea?

– Vreau să-ţi arăt ce este destinul. Vreau să-ţi demonstrez că nimic nu se termină. Că totul abia începe.

– Nu, Eithné, i-a spus el, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău că ţi-am stricat spectacolul, dar nu am de gând să asist la aşa ceva. Ai mers prea departe, suverană a Brokilonului, pentru a scoate în evidenţă prăpastia care ne desparte. Vouă, celor din Norodul Vechi, vă place să repetaţi că ura vă este străină, că este un sentiment cunoscut doar de oameni. Dar nu este adevărat. Ştiţi ce este ura şi sunteţi în stare să urâţi, numai că o exprimaţi un pic diferit, mai inteligent şi mai puţin violent. Dar poate că, de aceea, cu mai multă cruzime. Accept ura ta, Eithné, în numele tuturor oamenilor. O meritătm. Îmi pare rău pentru Morenn.

Driada nu i-a răspuns.

– Aşa că acesta este răspunsul Brokilonului pe care trebuie să i-l transmit lui Venzlav de Brugge, bine? Avertisment şi provocare? Dovada vie a urii care sălăşluieşte printre aceşti copaci şi Puterea din a cărei voinţă un copil al oamenilor bea, într-o clipă, o otravă care îi dă peste cap memoria, luând-o din mâinile altui copil al oamenilor a cărui memorie şi a cărui conştiinţă au fost deja date peste cap? Iar răspunsul este dus lui Venzlav de către un vânător care îi cunoaşte şi îi iubeşte pe ambii copii, aşa-i? Un vânător vinovat de moartea fiicei tale? Ei bine, Eithné, să fie după voia ta. Venzlav va auzi răspunsul, îmi va auzi vocea, îmi va vedea ochii şi va citi totul în ei. Dar nu trebuie să asist la cele întâmplate aici. Şi nici nu vreau.

Eithné continua să tacă.

– Bun-rămas, Ciri. Geralt a îngenuncheat și a îmbrățișat-o pe fetiță. Brațele lui Ciri se zguduiau puternic. Nu plânge. La urma urmei, tu știi că aici nu ți se poate întâmpla nimic rău.

Ciri a inspirat cu forță. Vânătorul s-a ridicat.

– Bun-rămas, Braenn, i-a spus el tinerei driade. Să fii sănătoasă și să ai grijă de tine. Să trăiești, Braenn, să trăiești mult, cât copacul tău. Cât Brokilonul. Și încă ceva...

– Da, Gwynbleidd? Braenn și-a ridicat capul și în ochii ei sclipea ceva umed.

– E lesne să ucizi cu arcul, fată dragă. E lesne să tragi de coardă și să-ți spui: „Nu sunt eu, nu eu, ci săgeata. Mâinile mele nu sunt mânjite cu sângele acelui băiat. Săgeata l-a ucis, nu eu.“ Dar săgeata nu visează nimic noaptea. Să nu visezi nici tu nimic noaptea, driadă cu ochi albaștri. Rămas-bun, Braenn.

– Mona... a bâiguit Braenn. Cupa din mâinile ei tremura, lichidul cu care era umplută se vălurea.

– Ce?

– Mona! a icnit ea. Mă cheamă Mona! Domniță Eithné! Eu...

– Gata, ajunge, a intervenit brusc Eithné. Destul. Stăpânește-te, Braenn.

Geralt a râs sec.

– Ăsta ți-e destinul, Domnița Pădurii. Îți respect rezistența și lupta. Dar știu că în curând vei lupta singură. Ultima driadă a Brokilonului care o va trimite la moarte pe ultima fată, care, fără doar și poate, abia o să-și mai amintească numele ei real. Oricum, îți urez mult noroc, Eithné. Rămas-bun.

– Geralt... i-a șoptit Ciri, stând nemișcată, cu capul în jos. Nu mă lăsa... singură...

– Lup Alb, i-a spus Eithné, îmbrățișându-i fetiței umerii căzuți. Trebuia să aștepți să-ți ceară ea asta? Să-ți ceară să n-o lași? Să rămâi cu ea până la capăt? De ce vrei s-o părăsești în acest moment? S-o lași singură? Încotro vrei să fugi, Gwynbleidd? Și de cine?

Ciri și-a plecat fruntea și mai în jos. Dar n-a început să plângă.

– Până la capăt. Vânătorul și-a clătinat capul. Bine, Ciri. N-o să fii singură. O să fiu alături de tine. Să nu-ți fie teamă de nimic.

Eithné a luat cupa din mâinile tremurânde ale lui Braenn, a ridicat-o.

– Știi să citești Runele Vechi, Lup Alb?

– Știu.

– Citește ce este inscripționat pe cupă. Este din Craag An. Au băut din ea regii de care nu-și mai amintește nimeni.

– Duettaeánn aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esse-áth.

– Știi ce înseamnă asta?

– Spada destinului are două tăișuri... unul ești tu.

– Ridică-te, Copil de Sânge Vechi. În vocea driadei a răsunat un ordin ferm, căruia nu era posibil să i te împotrivești, o voință căreia nu era posibil decât să i te supui. Bea. Aceasta este Apa Brokilonului.

Geralt își mușca buzele, uitându-se la ochii argintii ai lui Eithné. Nu se uita la Ciri, care își apropia încet buzele de marginea cupei. Mai văzuse odată, demult. Convulsii, frisoane, țipete incredibile, înspăimântătoare, care se stingeau treptat. Apoi, golul, amorțeala și apatia din ochii care se deschideau puțin câte puțin. Mai văzuse toate astea cândva.

Ciri a băut. De pe chipul neclintit al lui Braenn s-a desprins încet o lacrimă.

– Ajunge. Eithné i-a luat cupa, a pus-o pe podea, cu ambele mâini i-a mângâiat fetiței părul, care i se revărsa pe umeri în valuri cenușii.

– Copil de Sânge Vechi, alege, a spus ea. Vrei să rămâi în Brokilon sau să-ți urmezi calea destinului?

Vânătorul a dat din cap sceptic. Ciri a respirat un pic mai rapid, a căpătat culoare în obraji. Și nimic mai mult. Nimic.

– Vreau să-mi urmez destinul, a rostit sonor, privind țintă în ochii driadei.

– Așa să fie, a hotărât Eithné glacial și concis. Braenn a oftat din rărunchi.

– Vreau să rămân singură, a adăugat Eithné, întorcându-le spatele. Plecați, vă rog.

Braenn a apucat-o pe Ciri de mână, i-a atins braţul lui Geralt, dar vânătorul s-a împotrivit.

– Mulţumesc, Eithné, i-a spus el.

Driada s-a întors încet.

– De ce-mi mulţumeşti?

– Pentru destin, i-a zâmbit Geralt. Pentru decizia ta. Pentru că, la urma urmei, nu era Apa Brokilonului, nu-i aşa? Destinul lui Ciri era să se întoarcă acasă. Iar tu, Eithné, ai jucat rolul destinului. Şi pentru asta îţi mulţumesc.

– Ce puţin ştii despre destin, i-a răspuns cu amărăciune driada. Ce puţin ştii, vânătorule! Ce puţin vezi! Ce puţin înţelegi! Îmi mulţumeşti? Îmi mulţumeşti pentru rolul pe care l-am jucat? La un teatru de iarmaroc? Pentru artificii, pentru înşelăciune, pentru farsă? Pentru că spada destinului a fost, după tine, din lemn poleit cu aur? Ar trebui, aşadar, să nu-mi mulţumeşti, ci să mă demaşti. Ţine-o pe-a ta. Dovedeşte că raţiunea este de partea ta. Aruncă-mi în faţă adevărul tău şi arată-mi cum triumfă adevărul uman, sobru, de bun-simţ, astfel încât, în opinia ta, puteţi stăpâni lumea. Iată Apa Brokilonului, a mai rămas un pic. Te încumeţi? Cuceritorul lumii?

Geralt, deşi iritat de cuvintele ei, a ezitat, dar numai pentru o clipă. Apa Brokilonului, chiar şi autentică să fi fost, nu l-ar fi afectat. La taninurile toxice, halucinogene, conţinute de ea, era complet imun. Dar aceasta n-avea cum să fie Apa Brokilonului. Ciri a băut şi n-a păţit nimic. A luat cupa cu ambele mâini, s-a uitat în ochii argintii ai driadei.

Pământul i-a fugit de sub picioare instantaneu şi l-a izbit în spate. Stejarul gigantic se învârtea şi se clătina. Pipăindu-se anevoie cu mâinile tremurânde, a deschis ochii şi parcă ar fi dat la o parte lespedea de marmură de pe un mormânt. A văzut deasupra lui chipul minuscul al lui Braenn şi, dincolo de ea, ochii lui Eithné, strălucitori ca mercurul. Şi alţi ochi, verzi ca smaraldul. Nu, mai deschişi. Ca iarba de primăvară. Medalionul din jurul gâtului tremura, vibra.

– Gwynbleidd, a auzit el. Uită-te cu atenţie. Nu, nu te ajută cu nimic dacă închizi ochii. Priveşte, priveşte-ţi destinul.

– Îți amintești?

Din senin, s-a iscat o perdea de fum, cu o explozie de luminozitate. Candelabre mari, grele, picurate cu ghirlande de ceară. Ziduri de piatră, o scară abruptă. Coborând treptele, o fetiță cu ochii verzi și părul cenușiu, împodobit cu o diademă cu o nestemată șlefuită complicat, într-o rochie argintie cu o trenă dusă de un paj în dublet stacojiu.

– Îți amintești?

Propriul său glas spunând... Spunând...

Mă întorc aici peste șase ani...

Un foișor, căldură, miresme de flori, zumzet monoton și apăsător de albine. El singur, în genunchi, oferindu-i un trandafir femeii cu bucle cenușii revărsate de sub o bentiță îngustă de aur. Pe degetele femeii care ținea trandafirul, inele cu smaralde, caboșoane verzi, mari.

– Întoarce-te, spune femeia. Întoarce-te, dacă te răzgândești. Destinul te va aștepta.

Nu m-am întors niciodată, s-a gândit el. Niciodată... nu m-am întors acolo. Niciodată nu m-am întors la...

Unde?

Păr cenușiu. Ochi verzi.

Din nou vocea lui în beznă, în tenebrele în care totul dispare. Sunt numai focuri, focuri până la linia orizontului. Un vârtej de scântei în fumul violet. Belleteyn! Noapte de Mai! Prin perdeaua de fum îl privesc ochii întunecați, violeți, arzând pe chipul palid și triunghiular, învăluit într-o furtună neagră de bucle.

Yennefer!

– E prea puțin. Buzele subțiri ale fantasmei s-au mișcat brusc, pe obrazul palid a curs o lacrimă, iute, tot mai iute, ca o picătură de ceară de la o lumânare.

– E prea puțin. E nevoie de ceva mai mult.

– Yennefer!

– Nimic pentru nimic, a spus fantasma cu vocea lui Eithné.

– Neantul și golul din tine, cuceritor al lumii, care nu ești în stare nici măcar s-o cucerești pe femeia pe care o iubești. Care

fugi, ținând destinul în vârful degetelor. Spada sorții are două tăișuri. Unul ești tu. Dar celălalt cine este, Lup Alb?

– Nu există niciun destin, rostește propria lui voce. Nu. Nu există. Singurul lucru ce ne este menit tuturor este moartea.

– Adevărat, spune femeia cu părul cenușiu și surâs enigmatic. Asta-i adevărat, Geralt.

Femeia purta o armură argintie, deformată, însângerată, ciuruită de împunsăturile vârfurilor de halebarde. Un firicel de sânge i se scurgea din colțul buzelor care zâmbeau enigmatic și malițios.

– Tu îți bați joc de destin, îi spune ea, continuând să zâmbească. Îți bați joc de el, te joci cu el. Spada destinului are două tăișuri. Unul dintre ele ești tu. Iar celălalt... este moartea? Dar murim noi, murim pentru tine. Pe tine moartea nu te poate prinde din urmă, se mulțumește cu noi. Moartea vine după tine, pas cu pas, Lup Alb. Dar mor alții. Pentru tine. Îți amintești de mine?

– Ca... Calanthe!

– Tu îl poți salva, se aude vocea lui Eithné din spatele perdelei de fum. Poți să-l salvezi, Copil de Sânge Vechi. Înainte de a dispărea în neantul pe care l-a iubit atât de mult. În pădurea neagră, fără de sfârșit.

Ochi verzi ca iarba de primăvară. O atingere. Voci țipând într-un cor neinteligibil. Chipuri.

El n-a putut vedea nimic mai mult, a zburat în abis, în gol, în beznă. Ultimul pe care l-a auzit a fost glasul lui Eithné.

– Așa să fie.

VII

– Geralt! Trezește-te! Trezește-te, te rog!

A deschis ochii, a văzut soarele, un ducat de aur cu margini clare, sus, deasupra coroanelor copacilor, mai sus de vălul de nepătruns al ceții dimineții. Era întins pe un mușchi umed, spongios, o rădăcină îl incomoda la spate.

Ciri era îngenuncheată lângă el, aranjându-și jacheta.

– La naiba... Şi-a dres glasul, s-a uitat în jur. Unde sunt? Cum am ajuns aici?

– Nu ştiu, a spus ea. M-am trezit acum câteva clipe, aici lângă tine, teribil de îngheţată. Nu-mi amintesc cum... Ştii ceva? Asta e o vrajă!

– Poate că ai dreptate. Geralt s-a aşezat, scoţându-şi nişte ace de pin din guler. Poate că ai dreptate, Ciri. Apa Brokilonului, la naiba... Se pare că driadele s-au distrat pe seama noastră.

S-a ridicat, şi-a prins sabia care zăcea alături de el, şi-a aranjat cureaua peste spate.

– Ciri?

– Îhm?

– Şi tu ai râs pe seama mea.

– Eu?

– Eşti fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe din Cintra. Ai ştiut de la început cine sunt eu?

– Nu, s-a îmbujorat fetiţa. Nu de la început. Tu l-ai descântat pe tata, nu-i aşa?

– Nu este adevărat, a tăgăduit el din cap. Mama ta. Şi bunica ta. Eu doar le-am ajutat.

– Dar doica mi-a spus... Mi-a spus că sunt predestinată. Pentru că sunt o Surpriză. Copilul Surpriză. Geralt?

– Ciri... S-a uitat la ea, clătinând din cap şi zâmbind. Crede-mă, eşti cea mai mare surpriză pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

– Ha! Chipul fetiţei s-a luminat. E adevărat! Sunt predestinată. Doica mi-a spus că o să vină un vânător cu părul alb şi să mă ia. Iar bunica a ţipat... Ah, ce mai contează! Şi unde-o să mă duci, ia spune-mi?

– Acasă. La Cintra.

– Ah... Şi eu mă gândeam că...

– Te mai gândeşti pe drum. Haide, Ciri, trebuie să ieşim din Brokilon. Nu este un loc sigur.

– Nu mă tem!

– Eu da.

– Bunica mi-a spus că vânătorii de monştri nu se tem de nimic.

– Bunica a exagerat cam mult. La drum, Ciri. Dac-aș ști unde suntem...

S-a uitat după soare.

– Ei bine, să ne încercăm norocul... O luăm pe aici.

– Nu, a strâmbat din nas Ciri, arătând în direcția opusă. Pe acolo. Acolo.

– De unde știi?

– Știu, a ridicat ea din umeri și s-a uitat la el cu ochii de smarald, neajutorată și surprinsă. Cumva... ceva, acolo... nu știu.

Fiica Pavettei, s-a gândit el. Copilul... Copilul de Sânge Vechi? E posibil să fi moștenit ceva de la mama ei.

– Ciri... Geralt și-a desfăcut gulerul cămășii și a scos medalionul. Atinge-l.

– Ah, a deschis gura fetița. Da' ce lup înfricoșător. Da' ce colți are...

– Atinge-l.

– Aaah !!!

Vânătorul a zâmbit. Și el a simțit o contracție bruscă a medalionului, valul puternic care străbătea lanțul de argint.

– S-a mișcat! a inspirat profund Ciri. S-a mișcat!

– Știu. Haide, Ciri. Tu ești călăuza.

– E o vrajă, nu?

– Negreșit.

Era așa cum se aștepta. Fata simțea direcția. Nu știa cum. Dar în curând, mai devreme decât se aștepta, au ieșit la o potecă, apoi au ajuns la o răscruce de trei drumuri. Era hotarul Brokilonului – recunoscut de oameni. Eithné, și-a amintit el, nu-l accepta.

Ciri și-a mușcat buzele, și-a cârnit nasul, a ezitat, privind spre răscruce, spre drumul nisipos, plin de gropi, cu urme de copite și roți de căruță. Dar Geralt știa de-acum unde se află, n-avea de ce și nici măcar nu voia să se încreadă în înzestrările ei incerte. A pornit-o pe drumul care duce spre răsărit, până la Brugge. Ciri, încruntată, se uita înapoi, la drumul spre apus.

– Ăsta duce la castelul Nastrog, a tachinat-o vânătorul. Tânjești după Kistrin?

Fata a mârâit, l-a urmat cuminte, dar tot privea îndărăt.

– Ce este, Ciri?

– Nu știu, i-a șoptit ea. Dar e un drum rău, Geralt.

– De ce? Mergem la Brugge, la un castel splendid, în care trăiește regele Venzlav. Ne scăldăm în baie, dormim în paturi cu perne...

– E un drum rău, a repetat fetița. Rău.

– Las' că l-am văzut eu mai bine. Nu mai strâmba din nas, Ciri. Haide, mai repejor.

Au trecut de o cotitură împânzită de tufișuri. Și s-a dovedit că Ciri a avut dreptate.

Le-au ieșit în cale brusc, din toate părțile. Indivizi cu coifuri conice, în cămăși și tunici bleumarin, cu blazonul auriu cu negru al Verdenului în piept. I-au înconjurat, dar niciunul dintre ei nu s-a apropiat, nici nu i-a atins cu vreo armă.

– De unde și încotro? a lătrat un individ îndesat într-o uniformă verde ponosită, proțăpindu-se în fața lui Geralt, cu picioarele crăcănate și foarte depărtate. Fața îi era întunecată și încrețită ca o prună uscată. Arcul și săgețile cu pene albe îi erau lipite de spate, mult deasupra capului.

– Dinspre Muntele Pleșuv, a mințit fără probleme vânătorul, prinzând-o semnificativ de mână pe Ciri. Ne întoarcem acasă, la Brugge. Da' ce-i?

– Garda Regală, i-a răspuns politicos negriciosul, observând spada din spatele lui Geralt. Noi...

– Adu-l la mine, Junghans! a strigat cineva aflat mai departe, pe drum. Soldații s-au despărțit.

– Nu te uita, Ciri, i-a spus Geralt repede. Întoarce-te. Nu te uita.

Pe drum era un copac căzut, care bloca trecerea cu coroana sa bogată în crengi. Trunchiul rupt și scurtat albea hățișul de lângă drum cu o mulțime de așchii lungi. În fața copacului era o căruță cu încărcătura acoperită cu o prelată. Cai mici și pletoși zăceau pe pământ încurcați în jug și frâie, ciuruiți de săgeți, dezvelindu-și dinții galbeni. Unul încă trăia, fornăia puternic, dădea din picioare.

Erau și oameni împrăștiați, în mijlocul unor pete întunecate de sânge absorbit de nisip, alții, atârnați peste marginea căruței sau întinși pe roți.

Din rândul celor înarmați, adunați în jurul căruței, au ieșit încet doi, apoi li s-au alăturat încă trei. Ceilalți – să fi fost vreo zece – stăteau nemișcați, ținându-și caii.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat vânătorul, încercând să ascundă cu trupul său scena masacrului pentru a o proteja pe Ciri.

Un sașiu într-o armură scurtă și cizme înalte s-a uitat inchizitorial la el, hârșâindu-și bărbia nerasă. Pe antebrațul stâng purta o manșetă de arcaș, din piele, ponosită și roasă.

– Jaf, a spus el tăios. Negustorii au fost atacați de mamunele din pădure. Facem cercetări.

– Mamunele? I-au atacat pe negustori?

– După cum bine vezi, a arătat cu mâna sașiul. Ciuruiți de săgeți ca aricii. Pe drumul regal! Pe zi ce trece sunt tot mai obraznice vrăjitoarele astea ale pădurii. Nu era destul că nu mai puteam intra în codru, acum nu mai poți merge nici măcar pe lângă el.

– Și tu, și-a mijit ochii vânătorul, tu cine ești?

– Trupa lui Ervyll. Decurionul din Nastrog. Slujim baronului Freixenet. Dar baronul a murit în Brokilon.

Ciri a dat să deschidă gura, dar Geralt i-a strâns mâna, silind-o să tacă.

– Sânge pentru sânge, vă spun! a tunat tovarășul sașiului, un uriaș într-un caftan întărit cu alamă. Sânge pentru sânge! Până când să mai răbdăm? Mai întâi i-au răpit pe Freixenet și pe principesa din Cintra, acum i-au ucis pe negustori. Pe toți zeii, răzbunare, răzbunare, vă spun! Că dacă nu, o să vedeți voi mâine-poimâine că vor începe să omoare oameni în pragurile colibelor lor!

– Că bine zice Chirpici, a spus sașiul. Nu-i așa? Da' tu, frate, te întreb, de unde ești?

– Din Brugge, a mințit vânătorul.

– Și fetița e fiica ta?

– Fiica mea. Geralt a strâns-o din nou de mână pe Ciri.

– Din Brugge, s-a încruntat Chirpici. Vreau să-ți spun, frate, că regele ăsta al tău, Venzlav, îndeamnă la nelegiuiri. Nu vrea nici în ruptul capului să se alieze cu Ervyll al nostru și cu Viraxas din Kerack. Căci dac-am lua cu asalt din cele trei părți Brokilonul, am scăpa până la urmă de nația asta spurcată...

– Cum s-a petrecut masacrul? a întrebat Geralt încet. Știe cineva? Mai trăiește vreunul dintre negustori?

– Nu-s martori, a spus sașiul. Dar știm cum s-a petrecut. Junghans, pădurarul, citește în urme mai ceva ca-n carte. Spune-i Junghans.

– Păi... a început cel cu fața încrețită. Cum a fost? Negustorii mergeau călare pe drumul regal. Când, deodată, au dat de abatiză. Vezi dumneata, în mijlocul drumului e un pin răsturnat, proaspăt retezat. În hățiș sunt niște urme, vrei să le vezi? Ei bine, atunci când s-au dat jos ca să înlăture copacul din cale, negustorii au fost săgetați din trei părți. De acolo, din tufișuri, unde se află mesteacănul scofâlcit. Și acolo sunt urme. La săgeți, bagă de seamă, se văd mâna mamunelor, penele lipite cu rășină, aripioare curbate din lemn...

– Văd, l-a întrerupt vânătorul, cu ochii la cadavre. Am senzația că unii au supraviețuit săgeților, dar li s-au tăiat beregățile. Cu cuțitele.

Din spatele său s-a desprins alt mercenar, slab și scund, în caftan din piele de elan. Avea părul negru și foarte scurt, obrajii albăstrii, bine bărbieriți. Vânătorului i-a fost suficient să arunce o simplă privire asupra mâinilor mici și înguste, pe care le purta în mănuși negre fără degete, asupra ochilor spălăciți, de pește, asupra sabiei, asupra mânerului pumnalului ițit din centură și asupra carâmbului ciubotei. Geralt văzuse prea mulți criminali ca să nu recunoască imediat unul.

– Ai ochi ageri, i-a spus brunetul foarte încet. Chiar așa, vezi multe.

– Și asta e foarte bine, a încuviințat sașiul. Să-i povestească cele văzute regelui său, Venzlav, care nu se-ndură să le-omoare pe mamune, cică sunt frumoase și bune. Să se ducă la ele în mai și să

le-o tragă. După aceea să spună că sunt bune și frumoase. Ceea ce o să vedem și noi, dacă prindem vreuna vie.

– Sau doar pe jumătate vie, a râs. Ei bine, la naiba, oare unde-o fi druidul ăla? Acu se face amiază și nici urmă de el. E timpul să ne ducem.

– Ce-aveți de gând? a întrebat Geralt fără să dea drumul mâinii lui Ciri.

– Da' ce te roade grija pe tine? i-a șuierat brunetul.

– Ei, nu fi așa urâcios, Levecque, a rânjit sașiul. Noi suntem oameni cinstiți, nu avem secrete. Ervyll ne trimite un druid, un mare vrăjitor care poate vorbi chiar și cu copacii. O să ne călăuzească prin pădure pentru a-l răzbuna pe Freixenet, să încercăm s-o salvăm pe principesă. Ăsta nu-i lucru de șagă, frate, ci o expediție puti...

– Punitivă, i-a sugerat brunetul, Levecque.

– Așa. Mi-ai luat vorba din gură. Așa că vezi-ți de drumul tău, frate, pentru că pe-aici e primejdios.

– Da, a spus Levecque tărăgănat, uitându-se la Ciri. Primejdios, mai ales cu o fetiță. Mamunele umblă după astfel de fetițe. Ce, drăguță? Mama te așteaptă acasă?

Ciri, tremurând, a confirmat din cap.

– Ar fi groaznic, a continuat brunetul, fără a-și lua ochii de la ea, dacă nu te-ar mai vedea. Bineînțeles că s-ar duce la regele Venzlav și i-ar spune: „Le-ai ținut partea driadelor, rege, și iată, poftim, îi ai pe conștiință pe fiica mea și pe soțul meu." Cine știe, poate că atunci Venzlav s-ar mai gândi la alianța cu Ervyll.

– Lasă-i, coane Levecque, a mârâit Junghans, iar fața încrețită i s-a încrețit și mai mult. Dă-le drumul.

– Adio, drăguță. Levecque a întins mâna, a mângâiat-o pe cap pe Ciri. Ciri s-a cutremurat și s-a retras.

– Ce-i asta? Ți-e frică?

– Ai sânge pe mână, i-a spus încet vânătorul.

– Ah! Levecque a ridicat mâna. Într-adevăr. E sânge de la ei. De la negustori. Am verificat dacă mai trăiește vreunul. Dar, din păcate, mamunele țintesc cu precizie.

– Mamunele? a repetat Ciri cu vocea tremurândă, fără să reacționeze la strângerea de mână a vânătorului. Oh, nobile cavaler, te înșeli. Nu puteau fi driadele!

– Ce bâigui tu acolo, drăguță? Ochii spălăciți s-au strâns. Geralt s-a uitat în dreapta, în stânga, a apreciat distanța.

– N-au fost driadele, nobile cavaler, a repetat Ciri. Este foarte limpede!

– Hâh?

– Păi, acest copac... Acest copac a fost retezat! Cu toporul! O driadă n-ar reteza un copac, nu-i așa?

– Așa-i, a răspuns Levecque și s-a uitat la sașiu. Oh, ce isteață ești, fetițo! Prea isteață.

Vânătorul i-a văzut anticipat mâna îngustă și înmănușată târându-se ca un păianjen negru spre mânerul pumnalului. Deși Levecque nu-și lua ochii de la Ciri, Geralt știa că lovitura va fi direcționată spre el. A așteptat până când Levecque și-a atins arma, iar sașiul și-a ținut respirația.

Trei mișcări. Doar trei. Antebrațele blindate cu ținte de argint s-au năpustit într-o parte a capului brunetului. Înainte de a cădea, vânătorul era deja între Junghans și sașiu, iar spada, ieșind cu un șuierat din teacă, a țipat în aer, zdrobindu-i tâmpla lui Chirpici, uriașul în caftan împodobit cu alamă.

– Fugi, Ciri!

Sașiul, ridicându-și spada, a sărit, dar n-a ajuns la timp. Vânătorul l-a înjunghiat în piept, în curmeziș, de sus în jos, și imediat, profitând de energia loviturii, de jos în sus, îngenuncheat, l-a marcat pe mercenar cu un X sângeros.

– Flăcăi! a strigat Junghans la ceilalți înlemniți de stupoare. După mine!

Ciri a ajuns la un fag contorsionat și s-a cățărat ca o veveriță până la ramurile din vârf, dispărând în frunziș. Pădurarul i-a trimis o săgeată, dar a ratat. Ceilalți au luat-o la fugă, împrăștiindu-se în semicerc, scoțându-și săgețile din tolbă și trăgând cu arcul. Geralt, rămas în genunchi, a făcut semnul Aard cu degetele, nu spre arcași, pentru că erau prea departe, ci spre drumul nisipos

din faţa lor, pe care l-a învăluit într-un nor de praf. Junghans a făcut un salt şi a scos altă săgeată din tolbă.

– Nu! a urlat Levecque, sărind de la pământ, cu spada în mâna dreaptă şi cu pumnalul în mâna stângă. Lasă-l, Junghans!

Vânătorul a pivotat lin, întorcându-se spre el.

– E-al meu, a spus Levecque, clătinând din cap, ştergându-şi obrazul şi gura cu antebraţul. Numai al meu!

Geralt, aplecat, a executat o semipiruetă, dar Levecque l-a atacat imediat, ajungând la el din două salturi.

E bine, s-a gândit vânătorul, cuprinzându-i lama asasinului într-o morişcă scurtă şi evitând cu o răsucire lovitura de pumnal. În mod deliberat s-a abţinut să-i dea replica, a sărit îndărăt, în speranţa că Levecque încearcă să ajungă la el cu un avânt lung, elaborat, şi îşi va pierde echilibrul. Dar criminalul nu era un novice. S-a aplecat şi, de asemenea, a executat o semipiruetă cu un pas uşor, de felină. Pe neaşteptate a sărit, a făcut cu spada o morişcă, o piruetă, scurtând astfel distanţa. Vânătorul nu i-a ieşit în întâmpinare, s-a limitat la o fentă rapidă, foarte înaltă, care l-a forţat pe asasin să se retragă. Levecque s-a aplecat din nou, şi-a ascuns un pumnal la spate. Vânătorul nu a atacat nici de această dată, nu a scurtat distanţa, a executat iarăşi o semipiruetă, înconjurându-l.

– Aha! a murmurat Levecque îndreptându-se. Continuăm distracţia? De ce nu? Niciodată nu este suficientă distracţia!

A sărit, a pivotat, a lovit o dată, de două ori, de trei ori, în ritm rapid, cu spada, iar cu stânga împungea înainte cu pumnalul. Vânătorul a păstrat ritmul, a sărit, s-a retras şi a făcut o nouă piruetă, obligându-l pe criminal să se rotească. Levecque s-a retras brusc şi s-a răsucit în direcţia opusă.

– Orice diversiune, a şuierat asasinul printre dinţii încleştaţi, are un sfârşit. Ce-ai zice de o lovitură de graţie, isteţule? O lovitură, apoi, cu o săgeată, o dăm jos din copac pe lepădătura ta. Ce zici, hă?

Geralt a văzut că Levecque îşi observă umbra, că aşteaptă ca aceasta să-l atingă pe adversar, ceea ce ar însemna că soarele

urmează să-i bată în ochi. A încetat să se mai mişte pentru a-i înlesni sarcina criminalului. Şi-a micşorat pupilele, mijindu-şi ochii în două fante înguste, verticale. Pentru a păstra aparenţele, s-a strâmbat puţin, prefăcându-se orbit.

Levecque a sărit, a făcut o piruetă, şi-a menţinut echilibrul întinzând mâna cu pumnalul în lateral şi a lovit cu o răsucire aproape imposibilă a încheieturii mâinii de parcă ar fi fost dată peste cap. Geralt a făcut un pas înainte, s-a întors şi a parat lovitura, îndoindu-şi braţul şi încheietura mâinii într-un mod la fel de imposibil, l-a împins pe criminal cu impulsul paradei şi i-a scrijelit obrazul stâng cu vârful spadei. Levecque s-a bălăbănit, ţinându-se cu mâinile de faţă. Vânătorul s-a răsucit, şi-a lăsat greutatea corpului pe piciorul stâng şi, cu o lovitură scurtă, i-a secţionat artera carotidă. Levecque s-a ghemuit, l-a podidit sângele, a căzut în genunchi, s-a aplecat, şi-a îngropat faţa în nisip.

Geralt s-a întors încet spre Junghans. Acesta, cu faţa schimonosită într-o grimasă de mânie, l-a ţintit cu arcul. Vânătorul s-a aplecat pentru a-şi apuca spada cu ambele mâini. Ceilalţi mercenari şi-au ridicat, de asemenea, arcurile într-o tăcere apăsătoare.

– Ce mai aşteptaţi! a urlat pădurarul. Ciuruiţi-l! Ciuruiţi-l...

S-a împiedicat, s-a clătinat, a dat să înainteze şi a căzut cu faţa la pământ, din gât îi ieşea o săgeată. Săgeata avea pană vărgată din coadă de fazan, vopsită în galben cu un decoct din scoarţă de copac.

Săgeţile zburau cu ţiuituri şi şuierături în traiectorii lungi şi plate dinspre zidul negru al pădurii. Aparent zburau încet şi paşnic în foşnetul penelor, dând impresia că-şi luau avânt şi putere înainte de a se înfige în trupuri. Şi se înfigeau perfect, secerându-i pe mercenarii nastrogani, trântindu-i în drumul nisipos, inerţi, ca nişte floarea-soarelui lovite de un băţ.

Cei care au supravieţuit au început să fugă spre cai, îmbulzindu-se. Săgeţile au continuat să vâjâie, îi prindeau în fugă, îi trânteau de pe şei. Numai trei au reuşit să pornească în galop ţipând şi însângerând crupele animalelor. Dar nici ei nu au ajuns prea departe.

Pădurea s-a închis, blocând drumul. Dintr-odată nu mai exista un drum regal nisipos, scăldat în soare. Era un zid gros de trunchiuri negre, de nepătruns.

Mercenarii s-au aruncat pe caii lor, îngroziți și năuciți, au încercat să se întoarcă, dar săgețile zburau întruna. Și i-au ajuns, i-au trântit din șei, în răcnete, tropote și nechezaturi.

Apoi s-a făcut liniște.

Zidul forestier care închidea drumul regal s-a zguduit, s-a deformat, a strălucit în culorile curcubeului și a dispărut. Din nou se putea vedea drumul. Pe drum era un cal sur, iar pe calul sur stătea un călăreț – voinic, blond, bărbos, în caftan din piele de focă traversat în curmeziș de o eșarfă de lână, în carouri.

Calul sur, întorcându-și capul și mușcându-și zăbala, a înaintat, și-a săltat copitele din față, fornăind și ocolind cadavrele din cauza mirosului de sânge. Călărețul, îndreptat în șa, și-a ridicat mâna și o rafală bruscă de vânt a suflat printre ramurile copacilor.

De prin tufișurile de la marginile îndepărtate ale pădurii și-au făcut apariția câteva siluete mici, în costume mulate, în combinații de verde și cafeniu, cu fețele vopsite în dungi de camuflaj cu coajă de nuci verzi.

– Ceádmil, Wedd Brokiloéne! a răsunat glasul călărețului. Fáill, Aná Woedwedd!

– Fáill! I-a răspuns o voce din pădure ca o adiere.

Siluetele verde-cafeniu au început să dispară, una după alta, topindu-se în desișuri. A rămas doar una, cu părul răvășit, de culoarea mierii. A făcut câțiva pași, s-a apropiat.

– Va Fáill, Gwynbleidd! a strigat, pășind mai aproape.

– Rămas-bun, Mona, a spus vânătorul. Nu te voi uita.

– Uită-mă, a rostit ea cu fermitate, aranjându-și tolba la spate. Nu există nicio Mona. Mona a fost un vis. Sunt Braenn. Braenn din Brokilon.

Și-a fluturat mâna și a plecat.

Vânătorul s-a întors.

– Sacdeșoareci, a zis el, uitându-se la bărbatul de pe calul sur.

– Geralt, a dat acesta din cap în semn de salut, măsurându-l cu răceală. Interesantă întâlnire. Dar să trecem la lucruri mai importante. Unde este Ciri?

– Aici! a strigat fetița ascunsă în frunziș. Pot să mă dau jos?

– Poți, i-a răspuns vânătorul.

– Dar nu știu cum!

– Cum te-ai cățărat, dar invers.

– Mi-e teamă! Sunt chiar în vârf!

– Vino jos, îți spun! Avem de vorbit, domniță!

– Despre ce?

– De ce naiba te-ai cocoțat acolo, în loc să fugi în pădure? Aș fi fugit după tine, nu m-aș fi... Oh, la naiba! Dă-te jos!

– Am făcut ca motanul din poveste! Orice-aș face, nimic nu-i bun! De ce, aș dori să știu?

– Și eu, a spus druidul, descălecând, aș vrea să știu. Și bunica ta, regina Calanthe, ar dori să știe deopotrivă. Haide, coboară, principesă.

Din copac a plouat cu frunze și crengi uscate. Apoi s-a auzit un pârâit de țesătură și în cele din urmă a apărut Ciri, alunecând călare pe trunchi. În locul glugii de la flanelă, avea un colaj pitoresc din frunze.

– Unchiul Sacdeșoareci!

– În carne și oase. Druidul a îmbrățișat fetița, a mângâiat-o.

– Bunica te-a trimis? Unchiule? E îngrijorată tare?

– Nu prea, a zâmbit Sacdeșoareci. E prea ocupată să adune vărguțe ca să te altoiască. Drumul până la Cintra, Ciri, ne va lua ceva timp. Folosește-l ca să găsești o explicație pentru aventura ta. Aceasta ar trebui să fie, dacă vrei un sfat de la mine, foarte scurtă și la obiect. Și să poată fi spusă foarte, foarte repede. Și mă gândesc că la final, principesă, ai să țipi foarte tare. Foarte, foarte tare.

Ciri s-a strâmbat dureros, și-a cârnit nasul, a pufnit încet, iar mâinile i-au fugit instinctiv în direcția locului amenințat.

– Să plecăm de aici, a spus Geralt privind în jur. Să plecăm de aici, Sacdeșoareci.

VIII

– Nu, a zis druidul. Calanthe şi-a schimbat planurile, nu mai doreşte căsătoria lui Ciri cu Kistrin. Are motivele ei. În plus, nu cred că mai e nevoie să-ţi explic că, după scandalul stârnit de atacul asupra negustorilor, regele Ervyll a pierdut serios în ochii mei, iar ochii mei contează în regat. Nu, nu, n-avem ce căuta la Nastrog. O duc pe micuţă direct la Cintra. Vino cu noi, Geralt.

– Da' de ce? Vânătorul s-a uitat la Ciri, care moţăia sub copac, învelită în cojocul lui Sacdeşoareci.

– Ştii bine de ce. Această copilă, Geralt, îţi este predestinată. Pentru a treia oară, da, pentru a treia oară vi se întretaie cărările. În sens figurat, desigur, în special în ceea ce priveşte cele două ocazii anterioare. Cred că nu numeşti aceasta coincidenţă.

– Ce mai contează cum o numesc? a rânjit vânătorul. Nu în nume stă totul, Sacdeşoareci. De ce ar trebui să merg la Cintra? Am mai fost la Cintra, ni s-au mai întretăiat, aşa cum ai spus, căile. Deci ce?

– Geralt, i-ai cerut lui Calanthe să jure. Şi Pavettei, şi soţului ei. Jurământul se păstrează. Ciri este Surpriza. Destinul hotărăşte...

– Să iau copila asta şi s-o fac vânător de monştri? O copilă? Uită-te la mine, Sacdeşoareci. Aşa mă vezi tu pe mine?

– La naiba cu breasla ta de vânători de monştri, s-a supărat druidul. Ce vrei să spui? Ce are una cu alta? Nu, Geralt, văd că nu înţelegi nimic, trebuie să folosesc cuvinte mai simple. Ascultă-mă bine! Orice idiot, inclusiv tu, poate solicita un jurământ, poate smulge o promisiune, şi nu se întâmplă mare lucru, ceva nemaipomenit. Nemaipomenit este copilul. Şi nemaipomenită este legătura care apare atunci când se naşte copilul. Acum e mai limpede? Păi, uite, Geralt, din clipa naşterii lui Ciri nu mai contează ceea ce vrei, ceea ce ţi-ai planificat, nu mai are nicio importanţă ceea ce nu vrei şi nici ceea ce trebuie să sacrifici. Tu, la naiba, nu mai contezi! Nu înţelegi?

– Nu striga, o s-o trezeşti. Surpriza noastră a adormit. Şi când se trezeşte... Sacdeşoareci, chiar şi la lucruri uimitoare se poate... Trebuie să renunţi uneori.

– La urma urmei, știi că niciodată n-o să poți avea propriul tău copil, i-a zis druidul privindu-l glacial.

– Știu.

– Și renunți?

– Renunț. Am voie?

– Ai voie, i-a răspuns Sacdeșoareci. Cum să nu? Dar e primejdios. Există o profeție veche, care spune că spada destinului...

– ... are două tăișuri, a încheiat Geralt. Am auzit-o.

– Faci cum crezi. Druidul și-a întors capul și a scuipat. Și când te gândești că eram gata să-mi pun gâtul pentru tine...

– Tu?

– Eu. Spre deosebire de tine, eu cred în destin. Și știu că este periculos se te joci cu o spadă cu două tăișuri. Nu te juca, Geralt. Profită de posibilitatea care ți se oferă. Fă din legătura cu Ciri o relație normală, sănătoasă, între un copil și tutorele lui. Altminteri... această legătură poate s-o ia în altă direcție. Mai ciudată. Negativă și distructivă. Vreau să previn acest lucru între tine și ea. Dacă vrei s-o ei, n-o să mă opun. Mi-aș asuma eu riscul de a-i explica lui Calanthe de ce.

– De unde știi că Ciri și-ar dori să vină cu mine? Dintr-o profeție veche?

– Nu, a rostit grav Sacdeșoareci. Din faptul că ea a adormit doar atunci când ai îmbrățișat-o. Că îți murmură numele în somn și că mâna ei o caută pe-a ta.

– Gata! Geralt s-a ridicat în picioare. Sunt gata s-o iau din loc. Rămâi cu bine, bărbosule. Salutări lui Calanthe. Cât despre Ciri... Vezi tu ce-i spui.

– Nu poți scăpa, Geralt.

– De destin? a întrebat vânătorul, strângând chingile calului capturat.

– Nu, i-a răspuns druidul, uitându-se la fata adormită. De ea.

Geralt a dat din cap și a sărit în șa. Sacdeșoareci a rămas așezat, răscolind cu un băț în focul care dădea să se stingă.

Vânătorul a călărit agale prin bălăriile care-i ajungeau până la scările șeii, pe un versant care ducea în vale, spre pădurea întunecată.

– Geraaalt!

S-a uitat în jur. Ciri stătea în vârful dealului, o figură mică, gri, cu părul cenușiu despletit.

– Nu pleca!

Geralt i-a făcut cu mâna.

– Nu pleca! țipa ea tot mai slab. Nu plecaaaa!

Trebuie, se gândea Geralt. Trebuie, Ciri. Pentru că... Eu plec mereu.

– N-o să scapi oricum! i-a strigat ea. Să nu te gândești! Nu poți scăpa! Sunt destinul tău, mă auzi?

Nu există niciun destin, se gândea vânătorul. Nu există. Singurul lucru care ne este menit tuturor este moartea. Moartea este celălalt tăiș al spadei. Unul sunt eu. Iar celălalt este moartea, care mă urmează pas cu pas. Nu pot, nu trebuie să te expun, Ciri.

– Eu sunt destinul tău! ajungea din vârful dealului până la el vocea îndepărtată, disperată.

A îmboldit calul cu călcâiul și a pornit-o înainte, afundându-se ca într-un abis în pădurea neagră, rece și reavănă, în umbrele prietenoase, familiare, în bezna care părea fără sfârșit.

CEVA MAI MULT

I

Când ropotul copitelor de cai a răsunat ca din senin pe scândurile podului, Yurga nici măcar nu și-a ridicat capul. Gemând înăbușit, a dat drumul roții de care se ținea și s-a târât sub căruță cât a putut de repede. Lipit la pământ, simțea în spate crusta aspră din gunoi de grajd și noroi care acoperea partea de jos a atelajului. Se văita și tremura de frică.

Calul s-a apropiat agale de căruță. Yurga a văzut cu câtă grijă și delicatețe pășește cu copitele pe scândurile putrede și năpădite de mușchi.

– Ieși de-acolo! i-a spus călărețul nevăzut. Lui Yurga îi clănțăneau dinții, și-a ascuns capul în brațe. Calul pufnea și se foia de colo până colo.

– Ușor, Babușcă! a spus călărețul. Yurga l-a auzit cum mângâie grumazul calului și-l bate ușor cu palma. Ieși de-acolo, omule. Nu-ți fac niciun rău.

Negustorul nu credea deloc în declarația străinului. Dar în vocea lui era ceva liniștitor și interesant, în ciuda faptului că în niciun caz nu era un glas a cărui sonoritate putea fi considerată

plăcută. Yurga, îngăimând rugăciuni închinate mai multor zei simultan, și-a scos cu grijă capul de sub căruță.

Călărețul avea părul alb ca laptele, prins pe frunte cu o bentiță de piele și purta o mantie neagră de lână, care se revărsa peste crupele iepei murgi. Nu se uita la Yurga. Aplecat în șa, inspecta roata căruței care era intrată până la osie între scândurile rupte ale podului. Și-a ridicat brusc capul, i-a aruncat o privire negustorului și, cu o expresie impasibilă, s-a uitat la tufișurile de pe malul râpei.

Yurga a ieșit anevoie, a clipit, și-a șters nasul cu dosul palmei, împrăștiindu-și pe față mizeria de pe roată. Călărețul l-a țintuit cu ochii săi întunecați, înguști, pătrunzători, ascuțiți ca niște harpoane. Yurga tăcea chitic.

– Noi doi nu putem s-o scoatem singuri, a zis în cele din urmă străinul, arătând spre roata blocată. Ești singur?

– Sing... trei, s-a bâlbâit Yurga. Cu servitorii, domnule. Dar au fugit, neisprăviții...

– Nu mă mir, i-a spus călărețul, uitându-se sub pod, în partea de jos a văii. Nu mă mir deloc. Cred că ar fi trebuit să faci același lucru. Mai ai timp.

Privirea lui Yurga n-a urmat-o pe a străinului. Nu voia să vadă mormanul de cranii, coaste și tibii împrăștiate printre pietre, ițite de prin urzicile și ciulinii crescuți în lunca râului. Se temea că i-ar fi fost destul să mai arunce o privire la orbitele întunecate ale cavalerilor, la dinții strălucitori și la oasele rupte, pentru ca rămășițele curajului său disperat să fugă din el, ca aerul din vezica înotătoare a peștilor. Se temea că o s-o ia la goană de-a lungul drumului regal, înapoi, țipând și sufocându-se, așa cum făcuseră căruțașul și sluga în urmă cu mai puțin de o oră.

– Ce mai aștepți? l-a întrebat calm călărețul, întorcându-și privirea. Căderea nopții? Atunci va fi prea târziu. Ei vin după tine abia când se întunecă. Sau poate puțin mai devreme. Hai, sari pe cal, în spatele meu. Să plecăm de aici cât mai degrabă.

– Și căruța, conașule? a urlat din rărunchi Yurga, fără să știe dacă de frică, de disperare sau de furie. Și marfa? Truda mea de-un an întreg? Mai bine mor! Nu o laaas!

– Am impresia că habar n-ai unde te-a adus ghinionul, prietene, i-a spus calm străinul, întinzându-şi mâna spre cimitirul înfiorător de sub pod. Nu-ţi laşi căruţa, ai spus? Fii atent la mine! Când o să se lase întunericul, nu te mai salvează nici toată comoara regelui Dezmod, ce să mai vorbim despre căruţa asta blestemată. Ce naiba te-a apucat să scurtezi drumul prin pustietatea asta? Nu ştii ce prăpăd a fost aici la sfârşitul războiului?

Yurga a dat din cap, indicând că nu ştie.

– Nu ştii, a dat din cap şi străinul. Dar ce zace acolo, jos, ai văzut? Ar fi şi greu să nu observi. Acolo sunt cei care au luat-o pe scurtătură. Iar dumneata spui că n-o să-ţi laşi căruţa. Aşa, de curiozitate, ce ai în căruţă?

Yurga nu i-a răspuns, s-a uitat la călăreţ încruntat, încercând să aleagă între varianta „scame“ şi „boarfe vechi“.

Călăreţul nu părea interesat în mod special de răspunsul ales. Îşi calma iapa murgă, care muşca zăbala şi-şi scutura capul.

– Conaşule... a murmurat în cele din urmă negustorul. Ajută-mă! Salvează-mă! Până la sfârşitul vieţii o să-ţi fiu recunoscător... Nu mă lăsa... ce vrei... O să-ţi dau orice-mi ceri... Salvează-mă, conaşule!

Străinul şi-a întors brusc privirea spre el, sprijinindu-se cu ambele mâini de arcada şeii.

– Cum ai spus?

Yurga a tăcut cu gura căscată.

– O să-mi dai orice-ţi cer? Repetă.

Yurga a tras cu zgomot o flegmă, a închis gura şi regreta că n-are o barbă în care să poată scuipa. I-au trecut prin cap ipotezele cele mai fantastice despre răsplata pe care i-ar pretinde-o nou-venitul ciudat. Cele mai multe, chiar şi privilegiul de a face uz săptămânal de tânăra lui soţie, Aurica, nu arătau la fel de rău ca perspectiva de a-şi pierde căruţa şi nici pe departe atât de rău ca posibilitatea de a se odihni în partea de jos a văii, printre scheletele albicioase. Rutina de negustor l-a îndemnat la un calcul rapid. Călăreţul, deşi nu părea vreun derbedeu obişnuit, vreun vagabond sau vreun rătăcit, care, ca mulţi alţii, bântuia pe drumuri după război, nu putea fi în niciun caz un nobil, un comis ori unul dintre cavalerii ţanţoşi care se credeau mari

și tari și care aveau o plăcere deosebită să-și jecmănească semenii. Yurga l-a estimat la cel mult douăzeci de piese de aur. Cu toate acestea, natura lui de negociator l-a împiedicat să pronunțe prețul. S-a limitat să bâiguie ceva de genul „recunoștință veșnică".

– Te-am întrebat, i-a amintit străinul răbdător, după ce negustorul s-a oprit, dacă o să-mi dai orice-ți cer.

Nu mai era nicio cale de ieșire. Yurga a înghițit în sec, și-a plecat fruntea și a dat afirmativ din cap. Străinul, contrar așteptărilor sale, n-a râs amenințător, dimpotrivă, nu părea deloc încântat de triumful său în cadrul negocierilor. Aplecat în șa, a scuipat în râpă.

– Ce să fac? a spus el încruntat. Ce-ar fi mai potrivit să fac? Ei bine, ce-o fi, o fi. O să încerc să te scot din asta, deși nu știu dacă nu se va termina prost pentru amândoi. Și dacă izbutim, o să-mi dai în schimb...

Yurga și-a lăsat ochii în pământ, aproape lăcrimând.

– O să-mi dai, a recitat precipitat călărețul în mantie neagră, ceea ce o să găsești acasă la întoarcere și la care nu te așteptai. Făgăduiești?

Yurga a gemut și a încuviințat rapid din cap.

– Bine, s-a încruntat străinul. Acum stai deoparte. Și, cel mai bine, vâră-te din nou sub căruță. Soarele apune în curând.

A sărit de pe cal, și-a scos haina de pe umeri. Yurga a observat că străinul purta o spadă în spate, atârnată de o curea care îi traversa pieptul în curmeziș. Avea senzația vagă că mai auzise cândva despre oameni care aveau arme de felul acesta. Surtucul negru, din piele, care îi ajungea până la brâu, prevăzut pe mânșetele lungi cu ținte de argint, ar putea indica faptul că străinul e din Novigrad sau de prin împrejurimi, dar moda acestor haine era larg răspândită în ultima vreme, mai ales printre tinerei. Străinul nu era, totuși, un tinerel.

Călărețul a luat șaua de pe iapă și s-a întors. Pe piept i se legăna un lanț de argint cu un medalion rotund. La subraț ținea un cufăraș rotunjit și o bocceluță alungită, înfășurată în piele și legată cu șnururi.

– Încă nu te-ai vârât sub căruță? l-a întrebat, apropiindu-se.

Yurga a băgat de seamă că pe medalion este zugrăvit un cap de lup, cu botul căscat, înarmat cu colți. Și-a amintit pe loc.

– Ești... vânător de monștri? Conașule?

Străinul a ridicat din umeri.

– Ai ghicit. Vânător de monștri. Acum du-te. În cealaltă parte a căruței. Să nu ieși de-acolo și să nu faci zgomot. Trebuie să fiu singur nițel.

Yurga s-a supus. S-a ghemuit lângă roată și s-a învelit cu prelata. Nu-i ardea deloc să vadă ce face străinul în cealaltă parte a căruței, și cu atât mai puțin oasele de pe fundul văii. Așa că s-a uitat la ciubotele sale și la peticele verzi de mușchi, în formă de stea, de pe scândurile putrede ale podului.

Vânător de monștri.

Soarele apunea.

A auzit pași.

Străinul a ieșit din spatele căruței și s-a îndreptat tiptil-tiptil spre mijlocul podului. Stătea cu spatele. Yurga a remarcat că spada pe care o avea acum nu era aceeași pe care o văzuse mai înainte. Aceasta era o armă frumoasă. Garda, mânerul și accesoriile tecii străluceau ca niște stele, reflectând în întunericul care se lăsa pu-ținа lumină rămasă – se stinsese strălucirea violet-aurie care până de curând atârna deasupra pădurii.

– Conașule...

Străinul și-a întors capul. Yurga și-a înăbușit cu greu un țipăt.

Chipul străinului era alb, alb și poros ca un caș proaspăt scurs prin tifon. Iar ochii... Zei, a strigat ceva dinlăuntrul lui Yurga. Ochii...

– Sub căruță... Iute, a croncănit străinul. Nu mai era vocea pe care Yurga o auzise înainte. Negustorul a simțit deodată că ceva nu e în regulă cu el, că vezica îi este prea plină. Străinul s-a întors și s-a dus mai departe, pe pod.

Vânător de monștri.

Iapa priponită de scărița căruței a pufnit, a fornăit, a tropăit înăbușit cu copitele pe scânduri.

La urechea lui Yurga a bâzâit un ţânţar. Negustorul nici măcar nu şi-a clintit mâna ca să-l alunge. A mai bâzâit unul. Roiuri întregi de ţânţari bâzâiau în tufişurile de pe partea opusă a râpei. Bâzâiau.

Şi urlau.

Yurga, strângând din dinţi până la lacrimi, şi-a dat seama că nu sunt ţânţari.

Din bezna îngroşată de pe malul viroagei, acoperit cu tufişuri, şi-au făcut apariţia nişte siluete mici, deformate – n-aveau mai mult de un cot şi erau nemaipomenit de subţiri, ca scheletele. Au înaintat pe pod cu un mers bizar, cu mişcări ample, sacadate, ridicându-şi genunchii noduroşi cu forţă, rapid. Sub frunţile plate, ascuţite, le străluceau nişte ochi galbeni, în fălcile largi de broască le fulgerau colţi albi, ascuţiţi. Se apropiau, zumzăiau.

Străinul, neclintit ca o statuie în mijlocul podului, şi-a ridicat brusc mâna dreaptă, cu degetele într-o poziţie stranie. Piticii scârboşi s-au retras cu spatele, zumzăind tot mai tare, dar nu după mult timp s-au întors şi au început să avanseze, rapid, mai rapid şi mai rapid, ridicându-şi labele lungi, fusiforme, cu gheare.

De scândurile podului, din stânga, s-au agăţat nişte gheare, un alt monstru a sărit brusc de sub pod, iar ceilalţi s-au avântat în salturi spectaculoase înainte. Străinul s-a răsucit în loc, spada, scoasă nu se ştie când, i-a fulgerat în mână. Căpăţâna creaturii care urcase de sub pod a zburat lăsând în urmă o dâră de sânge. Străinul cu părul alb a sărit în mijlocul unui grup format din alte creaturi şi s-a rotit, doborând totul în stânga şi în dreapta. Monştrii, fluturându-şi labele şi urlând, s-au aruncat asupra lui din toate direcţiile, fără să acorde nicio atenţie lamei strălucitoare ca un brici. Yurga s-a chircit ca un ou, s-a lipit de căruţă.

Ceva i-a căzut drept la picioare şi l-a stropit de sânge. Era o labă lungă, ciolănoasă, cu patru gheare şi solzoasă ca un picior de pui.

Negustorul a ţipat.

A simţit cum ceva se strecoară pe lângă el. S-a aplecat, încercând să se arunce sub căruţă, dar exact în acelaşi timp ceva i-a aterizat

pe spate și niște labe cu gheare l-au apucat de frunte și de obraji. Și-a acoperit ochii cu mâna în timp ce răcnea și-și scutura capul, a sărit în sus și, bălăngănindu-se, a ajuns în mijlocul podului, poticnindu-se de cadavrele care zăceau pe scânduri. Pe pod, lupta era în toi. Yurga n-a văzut nimic cu excepția unei furii sălbatice, un vârtej în care din când în când fulgerau razele de argint ale lamei.

– Ajutooooooor! a răcnit, simțind cum colții ascuțiți îi străpung fetrul glugii și i se implântă în ceafă.

– Jos capul!

Și-a proptit bărbia în piept, a zărit cu coada ochiului strălucirea lamei. Spada a șuierat în aer, i-a ras gluga. Yurga a auzit un trosnet hidos și umed, apoi pe spate, ca dintr-o găleată, i-a țâșnit un lichid fierbinte. A căzut în genunchi, tras în jos de povara fără viață agățată de gâtul lui.

A văzut alți trei monștri cățărându-se de sub pod. Țopăiau ca niște lăcuste bizare, se agățau de coapsele străinului. Unul, căruia vânătorul i-a retezat scurt botul căscat, s-a clătinat și a căzut pe scânduri. Al doilea, pe care l-a doborât cu vârful spadei, a căzut, zvârcolindu-se spasmodic. Ceilalți l-au înconjurau pe plete dalbe ca niște furnici, l-au împins la marginea podului. Unul a zburat învârtindu-se înapoi, stropind cu sânge, dârdâind și urlând. În acel moment, toate creaturile ce viermuiau au sărit de pe margine și au căzut în râpă. Yurga s-a prăbușit, acoperindu-și capul cu mâinile.

De sub pod se auzeau strigătele triumfătoare ale monștrilor, care bineînțeles că s-au transformat rapid în hohote de durere, în țipete întrerupte de șfichiuiturile lamei. Apoi a venit din beznă zgomot de pietre și trosnetul scheletelor zdrobite și călcate în picioare, pe urmă din nou șfichiuitura spadei și răgetele curmate brusc, disperate, care înghețau sângele în vene.

Și apoi s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de țipătul brusc al unei păsări speriate, în adâncul pădurii, printre copacii uriași. Apoi a tăcut și pasărea.

Yurga a înghițit cu dificultate, și-a săltat capul, s-a ridicat anevoie. Era încă liniște, nici măcar frunzele nu fremătau,

întreaga pădure părea să fie mută de groază. Nori zdrenţăroşi întunecau cerul.

– Hei...

S-a întors şi şi-a acoperit instinctiv faţa cu palmele. Vânătorul stătea înaintea lui, împietrit, negru, cu spada strălucind într-o mână lăsată prea în jos. Yurga a observat că stă cam strâmb, că se apleacă într-o parte.

– Conaşule, ce-ai păţit?

Vânătorul nu i-a răspuns. A păşit apăsat şi ciudat, răsucindu-şi şoldul. A întins mâna, s-a prins de căruţă. Yurga a văzut sângele lucios şi negru picurând pe scânduri.

– Eşti rănit, conaşule!

Vânătorul nu i-a răspuns. L-a privit drept în ochi pe negustor, a rămas atârnat o clipă de marginea căruţei şi a căzut încet pe scândurile podului.

II

– Atenţie, încet... Sub cap... Să-i ţină cineva capul!

– Aici, aici, în căruţă!

– Pe toţi zeii, sângerează... Coane Yurga, sângele trece prin pansament...

– Nu mai vorbi! Hai, lasă, bine că trăieşte! Înveleşte-l cu cojocul, Vell, nu vezi cum dârdâie?

– Să nu-i mai torn un pic de rachiu pe gât?

– Nu vezi că şi-a pierdut cunoştinţa? Ai înnebunit, Vell. Dă-mi mai bine mie rachiul, că tare mai am poftă de băut... Jigodiilor, puşlamalelor, secăturilor! Aţi fugit şi m-aţi lăsat, am rămas singur!

– Coane Yurga! Bâiguie ceva!

– Ce? Ce spune?

– Eee, ceva nelămurit... Vreun nume de-al cuiva...

– Care?

– Yennefer...

III

– Unde... sunt?

– Rămâi culcat, conașule, nu te mișca, pentru că se desface și se rupe din nou acolo. Până la osul de la șold te-au mușcat lighioanele, ai pierdut sânge gârlă... Nu mă recunoști? Sunt Yurga! M-ai salvat pe pod, îți aduci aminte?

– Aha...

– Ți-e sete?

– Ca naiba...

– Bea, conașule, bea. Febra ți-a uscat gura.

– Yurga... Unde suntem?

– În căruță, mergem. Nu mai spune nimic, conașule, nu te mișca. Tre' să ieșim din pădure, să căutăm un sat de oameni. Să găsim pe cineva care se pricepe să tămăduiască. Ce-am moșmondit noi la piciorul tău nu-i mai nimica. Sângele nu se oprește cu una, cu două...

– Yurga...

– Da, conașule?

– În bocceluța mea... flacon... Cu o pajiște verde. Rupe-i sigiliul și dă-mi-l... Într-o ulcică. Spal-o bine mai întâi și nu lăsa pe nimeni s-o atingă... Dacă vă place viața... Iute, Yurga. La naiba, cum ne zdruncină căruța asta... flaconul, Yurga...

– Ia... Bea.

– Mulțumesc... Acum fii atent. Îndată o să adorm. O să fac ca toți dracii și o să aiurez, apoi o să zac ca mortul. Nu-i nimic, să nu-ți fie frică...

– Stai culcat, conașule, ca să nu se desfacă rana și să curgă sânge.

S-a afundat în blana de oaie, capul i se hâțâna când într-o parte, când în alta, a simțit cum negustorul îl învelește cu un cojoc și cu o cergă ce mirosea a sudoare de cal. Căruța se hurducăia, simțea fiecare denivelare în coapsă și în șold. Geralt a strâns din dinți. Deasupra lui a văzut

miliarde de stele. Atât de aproape, încât părea că le ajunge cu mâna. Chiar deasupra capului, chiar deasupra copacilor.

Mergând, își alegea drumul, astfel încât să stea departe de lumină, de strălucirea focurilor, mereu aflat în zona umbrelor unduioase. Nu era ușor – grămezi de trunchiuri de brad ardeau pretutindeni, asaltând cerul cu o lumină roșie întretăiată de sclipirile scânteilor, marcau bezna cu fuioare ușoare de fum, trosneau, își revărsau strălucirea asupra siluetelor care dansau în jurul lor.

Geralt s-a oprit pentru a ceda trecerea unei procesiuni îndreptate în direcția lui, care bloca drumul în răcnete sălbatice. Cineva l-a tras de umăr și a încercat să-i strecoare în mână o ulcică din care se prelingea spumă. A refuzat-o delicat, dar ferm, împingându-l pe bărbatul care se legăna, împărțind celor din jur bere dintr-un poloboc ținut la subsuoară. Nu voia să bea.

Nu într-o noapte ca asta.

În apropiere, pe o stivă de bușteni de mesteacăn, încălzindu-se la un foc imens, blondul Rege de Mai, cu o cunună de flori și nădragi, o săruta pe roșcata Regină de Mai, pipăindu-i sânii prin ia umedă de sudoare. Monarhul era destul de beat, se balansa, își menținea echilibrul sprijinindu-se de spatele reginei, apăsând-o cu pumnul încleștat pe halba de bere. Regina, nici ea prea sobră, cu cununa trasă pe ochi, se agăța de gâtul regelui, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Mulțimea dansa, cânta, urla, agitând ghirlandele de frunze și flori.

– Belleteyn! i-a țipat direct în ureche lui Geralt o tânără nu prea înaltă. Trăgându-l de mânecă, l-a forțat să intre în procesiune. Dansa lângă el, fâlfâindu-și fusta și fluturându-și părul plin de flori. I-a permis să-l introducă în dans, s-a răsucit, s-a învârtit, sărind cu agilitate din calea altor cupluri.

– Belleteyn! Noapte de Mai!

Alături de ei, o încăierare, țipete, chicoteli, râsul nervos al altei fete care se prefăcea că opune rezistență băiatului care o conducea în întuneric, dincolo de cercul de lumină. Convoiul huiduia, se strecura printre rugurile aprinse. Cineva s-a clătinat și a căzut, rupând lanțul de mâini, divizând cortegiul în grupuri mai mici.

Fata s-a uitat la Geralt pe sub frunzele care-i împodobeau fruntea, s-a apropiat, s-a lipit cu putere de el, i-a îmbrățișat umerii

gâfâind. El a apucat-o mai brutal decât intenționase, mâinile cu care a prins-o de spate îi simțeau umezeala fierbinte a trupului prin inul fin. Ea și-a ridicat capul. Ochii îi erau închiși, dinții îi sclipeau de sub buza superioară. Mirosea a sudoare și a papură, a fum și a dorință.

De ce nu, s-a gândit el, mângâind-o pe spate prin rochie, bucurându-se de căldura umedă de sub palmă. Fata nu era genul lui – era prea mică, prea grăsuță. A simțit cu degetele locul de sub tăietura din talie a rochiei strâmte, care împărțea spatele în două curburi vizibile, locul care n-ar fi trebuit să aibă niciun sens pentru el. De ce nu, s-a gândit el, la urma urmei, o noapte ca asta... Nu contează.

Belleteyn... Focuri până la linia orizontului. Belleteyn. Noapte de Mai.

Focul cel mai apropiat a mistuit cu un trosnet un pin uscat și rășchirat, a țâșnit cu o strălucire aurie, care a inundat cu lumină totul împrejur. Fata a deschis ochii, s-a uitat în sus, la chipul lui. A auzit-o cum inspiră adânc, a simțit cum își încordează mușchii, cum își sprijină rapid mâinile pe pieptul lui. A eliberat-o imediat. Ea a ezitat. Și-a strecurat trupul printre brațele lui întinse ușor, lipindu-și șoldul de coapsa vânătorului. Apoi și-a plecat capul, și-a retras mâinile, s-a îndepărtat, s-a uitat într-o parte.

Au stat o clipă nemișcați, până când procesiunea s-a întors și s-a îmbulzit peste ei din nou, i-a cuprins în vâltoare, i-a despărțit. Fata s-a răsucit iute și a fugit, încercând stângaci să se alăture dansatorilor. S-a uitat în urmă. Doar o singură dată.

Belleteyn...

Ce caut eu aici?

În beznă a strălucit o stea, a fulgerat, i-a atras atenția. Medalionul de la gâtul vânătorului a tresăltat. Geralt și-a mărit involuntar pupila și a străpuns fără efort tenebrele cu privirea.

Femeia nu era o țărancă. Țărăncile nu purtau mantii de catifea neagră. Țărăncile, duse sau pândite de bărbați prin tufișuri, strigau, chicoteau, fremătau și se zbăteau ca păstrăvul scos din apă. Niciuna dintre ele nu dădea impresia că ea era cea care îl conducea în întuneric pe băiatul blond, înalt, cu cămașă descheiată.

Ţărăncile nu purtau în jurul gâtului bentiţe de catifea împodobite cu diamante încrustate de o parte şi de alta a unei steluţe de obsidian.

– Yennefer.

Ochi violeţi, boldiţi dintr-odată pe chipul palid, triunghiular.

– Geralt...

I-a dat drumul mâinii heruvimului blond al cărui piept transpirat strălucea ca o placă de aramă. Flăcăul s-a clătinat, s-a rotit, a căzut în genunchi, şi-a scuturat capul, s-a uitat în sus, a clipit. S-a ridicat încet-încet, le-a aruncat o privire confuză şi mânioasă, apoi a plecat cu paşi nesiguri în direcţia focurilor. Vrăjitoarea nici măcar nu s-a uitat după el. Îl privea cu atenţie pe vânător, şi-a încleştat mâna strâns pe marginea mantiei.

– Mă bucur să te văd din nou, i-a spus el blând. Imediat a simţit cum dispare tensiunea dintre ei.

– Şi eu, i-a zâmbit ea. Îi dădea senzaţia că în acel zâmbet era ceva forţat, dar nu era sigur. O surpriză foarte plăcută, nu pot să tăgăduiesc. Ce faci aici, Geralt? Ah... Îmi pare rău, iartă-mi stângăcia. De bună seamă, ceea ce fac şi eu. La urma urmei, e Belleteyn. Numai că m-ai prins, ca să spunem aşa, în fapt.

– Te-am întrerupt.

– Nu mor eu din asta, a râs Yennefer. Noaptea continuă. Dacă vreau, vrăjesc pe altcineva.

– Păcat că nu pot face şi eu asta, a zis el, simulând cu mare dificultate indiferenţa. Cum mi-a văzut una ochii la lumină, cum a şi luat-o la fugă.

– Spre dimineaţă, i-a zis ea, zâmbind din ce în ce mai artificial, atunci când nu mai ştiu ce-i cu ele, nu mai dau nicio atenţie la aşa ceva. Găseşti tu una până la urmă, ai să vezi...

– Yen... Mai departe cuvintele i-au rămas blocate în gât. S-au privit lung, foarte lung, în timp ce pâlpâirile roşietice ale focului se jucau pe feţele lor. Yennefer a oftat deodată şi a închis ochii.

– Geralt, nu. Să nu începem...

– Este Belleteyn, a întrerupt-o. Ai uitat?

S-a apropiat încet de el, i-a pus o mână pe umeri, încet-încet și cu grijă s-a lipit la el, i-a atins pieptul cu fruntea. El i-a mângâiat părul negru ca pana corbului, revărsat în bucle spiralate ca șerpii.

– Crede-mă, a murmurat ea ridicându-și capul. N-aș sta pe gânduri nicio clipă dacă ar fi vorba doar despre... Dar nu are niciun rost. Totul ar începe din nou și s-ar termina ca ultima dată. Nu are niciun sens să ne...

– Oare totul trebuie să aibă un sens? Este Belleteyn.

– Belleteyn. Yennefer și-a întors capul. Și ce dacă? Ne-a atras ceva la aceste focuri, la acești oameni veseli. Am avut de gând să dansăm, să facem nebunii, să ne ameţim și să ne folosim de libertatea anuală a obiceiurilor prin care se sărbătorește reînnoirea ciclului naturii. Și, poftim, ajungem să ne tachinăm pe... Cât de mult a trecut de când... Un an?

– Un an, două luni și optsprezece zile.

– M-ai dat gata. Ai făcut-o intenţionat?

– Intenţionat. Yen...

– Geralt, să fie limpede, l-a întrerupt ea, trăgându-se înapoi brusc și clătinând din cap. Nu vreau.

El a dat din cap, confirmând că este suficient de clar.

Yennefer și-a aruncat mantia de pe umeri. Pe dedesubt avea o cămașă foarte fină, albă, și o fustă neagră prinsă cu o centură cu cataramă de argint.

– Nu vreau, a repetat ea, să începem din nou. Până și gândul de a face cu tine ceea ce... ceea ce aveam de gând să fac cu blondul acela... După aceleași reguli... Până și gândul, Geralt, mi se pare destul de urât. Josnic pentru tine și pentru mine. Pricepi?

El a dat din cap iar. Ea l-a privit printre gene.

– Nu pleci?

– Nu.

Ea a tăcut o clipă, apoi a ridicat din umeri îngrijorată.

– Ești supărat?

– Nu.

– Ei bine, haide, să ședem undeva, departe de hărmălaie, să stăm niţel la taifas. Pentru că, vezi tu, eu sunt tare încântată

de această întâlnire. Serios. Să petrecem câteva clipe împreună. Bine?

– Bine, Yen.

S-au dus în întuneric, departe de mlaştină, spre zidul negru al pădurii, ocolind perechile înlănţuite în îmbrăţişări. Ca să găsească un loc doar pentru ei, a fost nevoie să meargă destul de departe. Un muncel uscat, marcat de un ienupăr subţire ca un chiparos.

Vrăjitoarea şi-a scos broşa, a desfăcut mantia şi a întins-o pe pământ. El s-a aşezat lângă ea. Îşi dorea foarte mult s-o îmbrăţişeze, dar s-a abţinut. Yennefer şi-a aranjat cămaşa care era aproape toată descheiată, s-a uitat pătrunzător la el, a oftat şi l-a îmbrăţişat. Se putea aştepta la asta. Ca să-i citească gândurile, trebuia să facă un efort, dar intenţiile i le percepea instinctiv.

Tăceau.

– Ah, la naiba, a spus ea pe neaşteptate, retrăgându-se. A ridicat o mână şi a rostit o incantaţie. Deasupra capetelor lor, jucau sfere roşii şi verzi, care se ridicau în aer, formând flori colorate. Dinspre focuri veneau râsete şi urale.

– Belleteyn, a rostit cu amărăciune. Noapte de Mai... Ciclul se repetă. N-au decât să petreacă... dacă pot.

Prin preajmă mai erau vrăjitori. Undeva departe, cineva a făcut să ţâşnească pe cer trei fulgere portocalii, din cealaltă parte, din pădure, a explodat un adevărat gheizer de meteori irizaţi şi învolburaţi. Oamenii din jurul focurilor exclamau cu admiraţie, strigau uluiţi. Geralt, încordat, îi mângâia buclele lui Yennefer, îi inhala parfumul de liliac şi de agrişe, pe care îl răspândea. Dacă ar dori-o cu toată fiinţa lui, s-a gândit el, ea o să simtă şi o să se ofenseze. O să se supere, o să se mânie şi o să mă respingă. O s-o întreb senin ce-a mai aflat...

– N-am mai aflat nimic, a spus ea cu un tremur în voce. Nimic despre care să merite să vorbim.

– Nu-mi face asta, Yen. Nu mă citi. Mă tulbură.

– Îmi pare rău. E un reflex. Dar tu, Geralt, ce-ai mai aflat?

– Nimic. Nimic despre care să merite să vorbim.

Au tăcut.

– Belleteyn! a strigat ea fără veste, iar el a simțit cum îl apasă tot mai tare cu umărul pe piept. Petrec. Sărbătoresc ciclul etern al naturii care renaște. Și noi? Ce facem aici? Noi, relicve condamnate la dispariție, la distrugere și la uitare? Natura renaște, ciclul se repetă. Dar noi nu, Geralt. Noi nu ne putem perpetua. Ne-au lipsit de această posibilitate. Ne-au dat capacitatea de a face cu natura lucruri nemaipomenite, uneori chiar împotriva ei. Și, în același timp, ne-au lipsit de ceea ce în natură este cel mai simplu și mai firesc. Ce contează că trăim mai mult decât ei? După iarna noastră, nu vine primăvara, nu renaștem, ceea ce se termină se termină cu tot cu noi. Dar pe tine, ca și pe mine, te atrag aceste focuri, cu toate că prezența noastră aici este o bătaie de joc dăunătoare și blasfemiatoare față de sărbătoarea aceasta.

El tăcea mâlc. Nu-i plăcea când o vedea cum cade într-o astfel de stare de spirit, a cărei sursă o știa foarte bine. Din nou, s-a gândit el, din nou începe s-o roadă. A fost o vreme în care părea să fi uitat, să se fi resemnat ca toate celelalte. A îmbrățișat-o, a legănat-o ușor, ca pe un copil. Ea nu l-a respins. El nu s-a mirat. Știa că are nevoie.

– Știi, Geralt, a zis ea pe neașteptate, mai calm, cel mai dor mi-a fost de tăcerea ta.

El i-a atins cu buzele părul, urechile. Te vreau, Yen, s-a gândit el, te vreau, știi asta. Știi, Yen.

– Știu, i-a șoptit ea.

– Yen...

Ea a oftat.

– Doar astăzi, a încuviințat ea, privindu-l cu ochii mari. Doar în această noapte, care se termină în curând. Să fie Belleteynul nostru. Dimineață ne despărțim. Te rog, nu conta pe mai mult, nu pot, n-aș putea... Îmi pare rău. Dacă te-am jignit, sărută-mă și du-te.

– Dacă te sărut, nu mai plec.

– Mă gândeam eu.

Ea și-a plecat capul. El i-a atins cu buzele gura întredeschisă. Cu atenție. Mai întâi buza de sus, apoi cea de jos. Și-a înfipt degetele în buclele ei, i-a atins urechea, pandantivul cu diamante,

gâtul. Yennefer, răspunzându-i la sărut, s-a agățat de el și degetele agile s-au descurcat rapid și sigur cu copcile de la surtuc.

S-a lăsat pe spate pe mantia întinsă deasupra mușchiului moale. I-a sărutat un sân și a simțit cum i se întărea sfârcul și se ridica sub pânza fină a cămășii. Respira liniștită.

– Yen...

– Nu-mi spune nimic... Te rog...

Atingerea pielii ei goale, catifelate, reci, care-i electriza degetele și palma. Fiorul de-a lungul spinării zgâriate de unghiile ei. Dinspre focuri, țipete, cântece, chiote. În depărtare, un vârtej de scântei deasupra unui fum violet. Mângâieri și atingeri. Ale ei. Ale lui. Fiori. Și nerăbdare. Atingeri alunecoase ale coapselor ei zvelte, ale șoldurilor încleștate ca o cataramă.

Belleteyn!

Răsuflări sfâșiate în suspine. Scânteieri sub pleoape, parfum de liliac și de agrișe. Regina de Mai și Regele de Mai? Bătaie de joc defăimătoare? Uitare?

Belleteyn! Noapte de Mai!

Un geamăt. Al ei? Al lui? Bucle negre peste ochi, peste buze. Degetele încleștate ale unor mâini tremurânde. Un țipăt. Al ei? Gene negre. Umed. Un icnet. Al lui?

Tăcere. O eternitate în tăcere.

Belleteyn... Focuri cât vezi cu ochii...

– Yen?

– O, Geralt...

– Yen... plângi?

– Nu!

– Yen...

– Mi-am făgăduit... Am făgăduit...

– Nu spune nimic. Nu-i nevoie. Nu ți-e frig?

– Frig.

– Și acum?

– Mai cald.

Cerul se lumina într-un ritm alarmant, zidul negru al pădurii își recăpăta contururile, ieșea din tenebre fără formă, ca o linie

clară, crestată de coronamentul arborilor. Azurul anunțat în urma zorilor, care se revărsau de-a lungul orizontului, înăbușea pâlpâirea stelelor. S-a făcut mai frig. A îmbrățișat-o și mai strâns, a acoperit-o cu mantia.

– Geralt?

– Hmm?

– Se crapă de ziuă.

– Știu.

– Te-am rănit?

– Un pic.

– O să înceapă din nou?

– Niciodată nu s-a terminat.

– Te implor... Mă faci să mă simt...

– Nu spune nimic. Totul este bine.

Miros de fum înălțat din focuri. Miros de liliac și de agrișe.

– Geralt?

– Da?

– Îți amintești de întâlnirea noastră în Munții Șoimului? Și de dragonul auriu... Cum îl chema?

– Trei Găi. Îmi amintesc.

– El ne-a spus...

– Îmi amintesc, Yen.

L-a sărutat pe locul unde gâtul se îmbină cu clavicula, apoi și-a sprijinit capul acolo. A mângâiat-o cu părul.

– Suntem făcuți unul pentru celălalt, i-a șoptit ea. Poate că suntem meniți unul celuilalt. Dar nu va ieși nimic din asta. Păcat, dar la revărsatul zorilor ne vom despărți. Nu poate fi altfel. Trebuie să ne despărțim ca să nu ne facem rău unul altuia. Noi, meniți unul altuia. Făcuți unul pentru celălalt. Păcat. Cel sau cei care ne-au creat unul pentru celălalt ar trebui să aibă grijă de ceva mai mult. Împărtășirea aceluiași destin nu este de ajuns. E nevoie de ceva mai mult. Iartă-mă. Trebuia să-ți spun.

– Știu.

– Știam că n-avea sens să ne iubim.

– Te-ai înșelat. Avea. În ciuda tuturor.

– Du-te la Cintra, Geralt.

– Ce?

– Du-te la Cintra. Du-te acolo și nu mai renunța de data aceasta. Să nu mai faci ce-ai făcut atunci... Când ai fost acolo...

– De unde știi?

– Știu totul despre tine. Ai uitat? Du-te la Cintra cât mai repede. Vin vremuri de restriște, Geralt. De restriște și de jale. Trebuie să ajungi la timp...

– Yen...

– Nu vorbi, te rog.

Frig. Tot mai frig. Și tot mai clar.

– Nu pleca deocamdată. Să așteptăm până în zori...

– Să așteptăm.

IV

– Nu te mișca, conașule. Trebuie să schimbăm bandajul, altminteri se infectează rana, iar piciorul e groaznic de umflat. O, zei, ce urâtă e... Trebuie să găsim cât mai repede un tămăduitor...

– Să-i ia naiba pe tămăduitori, a mormăit vânătorul. Adu-mi bocceluța, Yurga. Oh, flaconașul. Toarnă-l direct pe rană. Of, la naiba!!! Nu-i nimic, nimic, mai toarnă... Ooooh !!! Bine. Înfășoară cu un bandaj mai gros și acoperă-mă...

– E umflată toată pulpa, conașule. Și febra asta e culmea...

– S-o ia naiba de febră. Yurga?

– Da, conașule.

– Am uitat să-ți mulțumesc...

– Nu, conașule, eu trebuie să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața, din cauza mea ai pățit-o. Și eu? Ce-am făcut? Am luat un om rănit, fără cunoștință, și l-am suit în căruță, doar nu era să-l las să dea ortul popii? Este un lucru simplu, conașule vânător.

– Nu este chiar atât de simplu, Yurga. Am fost părăsit de mai multe ori... în astfel de situații... Ca un câine...

Negustorul, lăsându-și capul în jos, a tăcut.

– Ei bine, lumea din jur e parşivă, a murmurat el în cele din urmă, dar ăsta nu este un motiv ca să fim cu toţii parşivi. Trebuie să fim buni. Asta m-a învăţat tatăl meu şi asta îi învăţ eu pe fiii mei.

Vânătorul tăcea, se uita la crengile copacilor atârnate deasupra drumului, care rămâneau în urmă pe măsură ce căruţa avansa. I se dezmorţise piciorul. Nu simţea durerea.

– Unde suntem?

– Trecem vadul râului Trava, îndată suntem în Pădurile Topitorilor. Am ieşit din Temeria, suntem în Sodden. Dormeai la hotar, când vameşii au controlat căruţa. Îţi spun că tare s-au mai minunat de dumneata. Dar cel mai bătrân te ştia, ne-a lăsat să trecem repede.

– Mă cunoştea?

– Păi, cum să nu! Geralt a spus că te cheamă. Aşa a spus, Geralt de Rivia. Ăsta e numele tău?

– Ăsta...

– Vameşul a făgăduit că trimite pe cineva înainte cu vestea că avem nevoie de un tămăduitor. Şi i-am mai pus un creiţar în mână ca să nu uite.

– Mulţumesc, Yurga.

– Nu, conaşule vânător. Ţi-am mai spus, eu îţi mulţumesc. Şi nu doar atât. Îţi sunt şi dator cu ceva. Am stabilit că... Ce ai, conaşule? Te-ai moleşit?

– Yurga... flaconul cu pecete verde...

– Conaşule... iar o să... aoleu, tare-aţi mai strigat în somn...

– Trebuie, Yurga...

– Voia dumitale. Stai, să torn într-o ulcicuţă... Zei, avem nevoie de un tămăduitor ca de aer, altminteri...

Vânătorul şi-a întors capul. A auzit

hărmălaia copiilor care zburdau în şanţurile interioare, secate, care înconjurau grădina castelului. Erau vreo zece. Puştii formau un învălmăşag care zgâria urechile, strigau unul peste altul cu glasuri subţiri, entuziasmate, care se spărgeau în falsete. Fugeau pe fundul şanţului înainte

și înapoi, semănând cu un banc de peștișori rapizi, schimbând brusc și neașteptat direcția, dar rămânând mereu împreună. Cum se întâmplă de obicei în astfel de situații, în urma vlăjganilor, slabi ca niște sperietori de ciori, fugea gâfâind un băiețel, care nu reușea cu niciun chip să țină pasul.

– Ce mulți sunt! a observat vânătorul.

Sacdeșoareci i-a zâmbit ironic, mângâindu-și barba. A ridicat din umeri.

– Așa-i, mulți.

– Și care dintre... Care dintre ei este faimoasa Surpriză?

Druidul s-a uitat în altă parte.

– N-am voie, Geralt...

– Calanthe?

– Sigur că da. Doar nu te-ai amăgit că-ți va da în dar un copil atât de lesne? Ai cunoscut-o. Este o femeie de fier. Lasă-mă să-ți spun ceva ce nu ar trebui să spun, în nădejdea că o să înțelegi. Trag nădejde, de asemenea, că n-o să mă trădezi în fața ei.

– Vorbește.

– Când s-a născut copilul, în urmă cu șase ani, m-a chemat la ea și mi-a poruncit să te caut. Și să te ucid.

– I te-ai împotrivit.

– Lui Calanthe nu poți să i te împotrivești, a replicat serios Sacdeșoareci, privindu-l drept în ochi. Eram gata să pornesc, atunci când mi-o va cere. Dar a renunțat la această poruncă fără niciun comentariu. Să ai grijă atunci când vorbești cu ea.

– O să am. Sacdeșoareci, spune-mi cum s-a întâmplat cu Duny și cu Pavetta?

– Navigau de la Skellige la Cintra. I-a prins o furtună. Din corabie nu s-a mai găsit nicio scândură. Geralt... Faptul că micuța nu era cu ei atunci este un lucru foarte ciudat. Inexplicabil. Trebuia s-o ia cu ei pe corabie și nu știu cum s-a făcut de s-au răzgândit în ultima clipă. Nimeni nu știe motivul. Pavetta nu s-a despărțit niciodată de...

– Cum a făcut față Calanthe?

– Ce părere ai?

– Am înțeles.

Gălăgioși ca o grămadă de spiriduși, băieții s-au despărțit și au alunecat pe lângă ei. Geralt și-a dat seama că în apropiere de fruntea turmei alerga o fată, la fel de slabă și de zgomotoasă ca băieții, doar că-și flutura cosițele blonde. Cu un cor de urale sălbatice, trupa s-a avântat din nou în jos, pe panta abruptă a șanțului. Cam jumătate dintre ei, inclusiv fata, au coborât târându-se pe fund. Cel mai mic, neizbutind să țină pasul, a ocolit, a căzut și acolo, jos, a început să plângă și să urle de durere, cuprinzându-și cu brațele genunchiul zdrelit. Câțiva băieți l-au înconjurat și au început să-și bată joc de el, după care au plecat în fugă. Fata a îngenuncheat lângă micuț, l-a îmbrățișat, i-a șters lacrimile, praful și murdăria de la gură.

– Haide, Geralt. Regina ne așteaptă.

– Haide, Sacdeșoareci.

Calanthe ședea pe o banchetă mare, cu spătar, suspendată cu lanțuri de creanga unui tei imens. Părea că moțăie, dar o scurtă mișcare a picioarelor, care din răstimp în răstimp punea leagănul în mișcare, contrazicea această impresie. Mai erau cu ea trei femei tinere. Una era așezată jos, lângă leagăn, iar rochia sa albă întinsă pe iarbă strălucea ca o întindere de zăpadă. Celelalte două, nu prea departe, ciripeau, dând la o parte cu grijă ramurile unor arbuști încărcați cu zmeură.

– Maiestate, s-a înclinat Sacdeșoareci.

Regina și-a ridicat capul. Geralt a îngenuncheat.

– Vânătorule, a spus ea sec.

Ca odinioară, era împodobită cu smaralde asortate cu rochia verde. Și cu culoarea ochilor. Ca odinioară, purta o diademă de aur îngustă peste părul cenușiu. Dar mâinile, pe care și le amintea albe și înguste, erau mai puțin înguste. Luase în greutate.

– Bun găsit, Calanthe de Cintra.

– Bun venit, Geralt de Rivia. Ridică-te. Te așteptam. Sacdeșoareci, prietene, condu-le pe domnițe în castel.

– Cum ți-e porunca, Maiestate.

Au rămas singuri.

– Șase ani, a zis Calanthe fără urmă de zâmbet. Ești punctual, vânătorule.

El nu a comentat.

– Au fost momente, da' ce spun eu, au fost ani în care m-am amăgit cu ideea că ai uitat. Sau că anumite motive nu ți-au permis să vii. Nu ți-am dorit vreo nenorocire, dar nu puteam, la urma urmei, să nu iau în considerare natura primejdioasă a profesiei tale. Se spune că moartea te urmărește pas cu pas, Geralt de Rivia, dar niciodată nu te uiți în spate. Iar apoi... când Pavetta... Știi deja?

– Știu. Geralt și-a plecat capul. Te compătimesc din toată inima...

– Nu, l-a întrerupt ea. Asta a fost demult. Deja nu mai port doliu, după cum vezi. Am purtat destul. Pavetta și Duny... Meniți unul altuia. Până la capăt. Și cum să nu crezi în puterea destinului?

Amândoi au tăcut. Calanthe și-a făcut vânt cu piciorul din nou, punând leagănul în mișcare.

– Și iată că a venit vânătorul la împlinirea celor șase ani, a șoptit ea, iar pe buze i-a înflorit un zâmbet ciudat. A revenit, cerând îndeplinirea jurământului. Ce zici, Geralt, oare așa vor povesti despre întâlnirea noastră peste o sută de ani? Cred că exact așa. Doar că, probabil, vor mai colora povestea, vor atinge corzile sensibile, o să se joace cu emoțiile. Da, se pricep ei. Îmi pot închipui. Ascultă, te rog. Și i-a spus vânătorul cel crud: „Îndeplinește făgăduiala, Maiestate, sau va cădea asupra ta greu blestem." Și atunci, regina, în lacrimi, a căzut în genunchi la picioarele vânătorului, strigând: „Îndurare! Nu-mi lua copila! Numai pe ea o mai am!"

– Calanthe...

– Nu mă întrerupe, s-a răstit ea. Spun o poveste, nu ți-ai dat seama? Ascultă mai departe. Vânătorul furios și crud a dat din picior, și-a fluturat brațele și a strigat: „Ferește-te, sperjuro, de răzbunarea destinului nu scapi. Dacă-ți calci jurământul, nu scapi de pedeapsă." Și regina i-a spus: „Bine, atunci, vânătorule. Așa să fie, așa cum vrea destinul. O, nu, uită-te, acolo se joacă vreo zece copii. Dacă-l descoperi printre ei pe cel destinat ție, îl iei cu tine și mă lași cu inima frântă."

Vânătorul nu spunea nimic.

– În poveste, a continuat Calanthe și zâmbetul îi devenea tot mai respingător, regina, îmi închipui eu, îi dă voie vânătorului să ghicească din trei încercări. Dar noi nu suntem într-o poveste, Geralt. Suntem chiar aici, tu, eu și problema noastră. Și destinul nostru. Acesta nu este un basm, ci este viață reală. Parșivă, crudă, apăsătoare, necruțătoare cu greșelile, cu nedreptățile, cu durerile, cu dezamăgirile și cu nenorocirile, necruțătoare cu toți, chiar și cu vânătorii sau cu reginele. Și astfel, Geralt de Rivia, îți vei încerca norocul doar o singură dată.

Vânătorul continua să tacă.

– Doar o singură, o singură dată, a repetat Calanthe. Dar, așa cum am spus, nu este un basm, ci viață adevărată, pe care trebuie s-o umplem cu momente de fericire, fiindcă să te lași în voia sorții și a surâsului ei, după cum vezi, nu poți. Prin urmare, indiferent de cum ai norocul să ghicești, nu te las să pleci cu mâna goală. O să iei un copil. Acela pe care o să-l nimerești. Un copil pe care să-l faci vânător. Cu condiția ca să treacă Proba Ierburilor, desigur.

Geralt și-a ridicat brusc capul. Regina i-a zâmbit. El cunoștea acest zâmbet hidos, malițios și disprețuitor, pentru că nu-i ascundea artificialitatea.

– Ești uluit, a constatat ea. Ei bine, m-am interesat nițel. Având în vedere că odrasla Pavettei ar putea avea soarta unui vânător, m-am pus pe treabă. Sursele mele, Geralt, nu suflă însă nicio vorbă despre câți copii din zece rezistă Probei Ierburilor. Oare n-ai vrea să-mi satisfaci curiozitatea în această privință?

– Maiestate, și-a dres Geralt glasul, te-ai străduit destul de mult să te interesezi despre codul și jurământul care nu-mi îngăduie nici măcar să le pronunț numele, darămite să discut despre așa ceva.

Calanthe a oprit brusc leagănul, înfigându-și un toc în pământ.

– Trei, cel mult patru din zece, a spus ea, clătinând din cap îngândurată. O selecție dură, foarte dură, aș spune, și asta în fiecare etapă. Mai întâi Alegerea, apoi Proba. Și apoi Schimbările. Câți adolescenți ajung să primească, până la urmă, medalioane și spade de argint? Unu din zece? Unu din douăzeci?

Vânătorul n-a spus nimic.

– M-am tot gândit la asta, a continuat Calanthe, fără urmă de zâmbet. Am ajuns la concluzia că selecţia copiilor în etapa de Alegere nu prea are importanţă. La urma urmelor, Geralt, ce mai contează dacă acel copil moare sau înnebuneşte îndopat cu droguri? Care este diferenţa între cel căruia îi crapă creierul de la halucinaţii şi cel căruia îi plesnesc ochii şi-i împroaşcă obrajii, în loc să se preschimbe în ochi de pisică? Care e diferenţa între cel care se îneacă cu propria vomă şi cel care se îneacă în propriul sânge, indiferent că e copilul desemnat de către destin sau un copil oarecare? Răspunde-mi.

Vânătorul şi-a încrucişat braţele pe piept pentru a-şi controla tremuratul.

– Ei şi ce? a întrebat-o. Aştepţi vreun răspuns?

– Într-adevăr, nu aştept, a zâmbit regina. Ca întotdeauna, tragi concluzii corecte. Cine ştie, poate că, chiar dacă nu aştept niciun răspuns, aş avea bunăvoinţa să acord puţină atenţie cuvintelor tale sincere şi dezinteresate. Cuvinte care, scoase de bunăvoie la suprafaţă, ar putea lua cu ele toată povara care îţi sufocă sufletul? Dar dacă nu, n-avem încotro. Ia hai să trecem la treabă, căci trebuie să dăm apă la moară povestitorilor. Să alegem copilul, vânătorule.

– Calanthe, i-a spus el privind-o în ochi. Nu-ţi face griji pentru povestitori. Dacă nu se găseşte material, născocesc ei ceva. Şi chiar dacă au la dispoziţie materiale autentice, le denaturează. Aşa cum ai remarcat pe bună dreptate, nu este un basm, ci viaţa reală. Parşivă şi rea. Aşa că, hai s-o trăim cât mai bine şi cât mai decent posibil. Să limităm la minimum răul provocat altora. În basme, bineînţeles, regina trebuie să se milogească de vânător, iar acesta s-o ţină pe-a lui şi să bată din picior. În viaţa reală, regina poate spune pur şi simplu: „Nu-mi lua copilul, te rog.“ Iar vânătorul îi răspunde: „Dacă mă rogi, n-o să ţi-l iau.“ Şi pleacă apoi către soare-apune. Dar pentru un astfel de final de basm, povestitorul n-ar căpăta nicio para chioară de la ascultătorii săi, ba dimpotrivă, ar primi un şut în cur. Pentru că ar fi prea plictisitor.

Calanthe a încetat să zâmbească, în ochii ei a fulgerat ceva ce mai văzuse cândva.

– Ei, ce spui? i-a șuierat.

– Să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Calanthe. Știi ce vreau să spun. Plec așa cum am venit. Să aleg un copil? La ce mi-ar trebui? Crezi că depind de el? Că am bătut drumul pân-aici, în Cintra, mânat de obsesia de a-ți lua nepotul? Nu, Calanthe. Am vrut, poate, să mă uit la acest copil, să mă uit în ochii destinului... Pentru că nu știu nici eu... Dar nu-ți fie frică. N-o să-l iau, nu trebuie decât să mă rogi...

Calanthe a sărit în sus de pe bancă, din ochii ei a izbucnit focul verde.

– Să te rog? a șuierat furioasă. Pe tine? Să-mi fie frică? Ar trebui să-mi fie frică de tine, vânător de monștri blestemat? Îndrăznești să-mi arunci în față mila ta disprețuitoare? Să mă insulți cu compasiunea ta? Să mă acuzi de lașitate, să-mi pui la încercare voința? Ți s-a suit la cap familiaritatea cu care te-am tratat! Ai grijă!

Vânătorul a decis să nu ridice din umeri, ajungând la concluzia că e mai sigur să îngenuncheze și să-și plece capul. Nu s-a înșelat.

– Nu, a șuierat Calanthe, în picioare în fața lui. Își lăsase mâinile în jos, strângându-și pumn degetele încărcate de inele. Bine, în sfârșit. Asta da, poziție potrivită în fața unei regine. Așa poziție mai zic și eu, să răspunzi unei regine, atunci când regina îți pune o întrebare. Și dacă nu este vorba despre o întrebare, ci de o poruncă, trebuie să-ți pleci capul și s-o duci la îndeplinire fără să crâcnești. Ai înțeles?

– Da, Maiestate.

– Foarte bine. Ridică-te.

S-a ridicat. Ea se uita la el, mușcându-și buza.

– Te-a jignit foarte tare izbucnirea mea? Mă refer la formă, nu la conținut.

– Nu prea.

– În regulă. Voi încerca să nu mai explodez. Așadar, cum spuneam, acolo, în șanț, se joacă zece copii. Poți să alegi unul care ți se pare cel mai potrivit pentru tine, să-l iei și, pe toți zeii, să faci din el un vânător, pentru că așa vrea destinul. Și dacă nu vrea destinul, atunci să știi că vreau eu.

S-a uitat în ochii ei, s-a plecat adânc.

– Maiestate, i s-a adresat el, acum șase ani ți-am dovedit că există lucruri mai puternice decât voința regală. Pe toți zeii, dacă există astfel de oameni, o să ți-o dovedesc din nou. Nu mă sili să fac o alegere pe care nu vreau s-o fac. Îmi pare rău pentru formă, nu și pentru conținut.

– Am o temniță foarte adâncă sub castel. Te avertizez: doar un moment, doar un cuvânt, și-o să putrezești acolo.

– Niciunul dintre copiii care se joacă în șanț nu este făcut pentru a fi vânător, a rostit el răspicat. Printre ei nici nu se află copilul Pavettei.

Calanthe și-a mijit ochii. El nici măcar n-a clipit.

– Haide, a spus ea în cele din urmă, răsucindu-se pe călcâie.

A urmat-o printre rânduri de arbuști, straturi de flori și garduri vii. Regina a intrat într-un foișor ajurat. Erau patru fotolii mari, în jurul unei mese de malachit. Pe blatul neted, susținut de patru grifoni, erau un urcior și două cupe de argint.

– Stai jos. Și toarnă.

A băut cu el, aspru, bărbătește. El i-a răspuns în aceeași manieră, fără să se așeze.

– Stai jos, a repetat ea. Vreau să-ți vorbesc.

– Ascult.

– De unde-ai știut că printre copiii din șanț nu se află și al Pavettei?

– N-am știut, s-a decis Geralt să fie sincer. Am spus-o la întâmplare.

– Aha. Trebuia să-mi închipui. Dar că niciunul dintre ei nu este făcut să fie vânător? E adevărat? De unde știi? Prin vrăji?

– Calanthe, i-a răspuns el încet, nu-i nevoie nici să confirm, nici să infirm. Ceea ce ai spus mai devreme este foarte adevărat. Orice copil este potrivit. Alegerea hotărăște. Mai târziu.

– Pe zeii mării, așa cum ar spune soțul meu absent pe vecie! a râs regina. Așadar, nimic nu este adevărat? Nimic din Dreptul asupra Surprizei? Aceste legende despre copiii la care cineva nu s-a așteaptat, despre cei care-ți ies mai întâi în cale? Bănuiam eu!

Este un joc! Un joc cu hazardul, un joc de-a destinul! Dar e un joc al naibii de primejdios, Geralt.

– Știu.

– Un joc în dauna cuiva. De ce, răspunde-mi, sunt siliți părinții sau tutorii lor să depună jurăminte atât de aspre și dure? De ce le sunt luați copiii? Doar sunt peste tot copii care nu trebuie luați de la nimeni. Pe drumuri mișună o droaie de copii orfani și vagabonzi. În orice sat se poate cumpăra ieftin un țânc, înainte de cules orice iobag e dispus să-l vândă, pentru că ce mare lucru e pentru el, îndată face altul. Atunci, de ce? De ce ne-ai silit pe Duny, pe Paveta și pe mine să jurăm? De ce te-ai înfățișat aici taman la șase ani după nașterea copilului? Și de ce, la naiba, nu-l vrei, de ce spui că n-ai nevoie de el?

El tăcea. Calanthe dădea din cap.

– Nu răspunzi, a conchis ea, rezemându-se pe speteaza fotoliului. Să ne gândim la cauzele tăcerii tale. Logica este mama întregii științe. Și ce ne spune ea? Ce avem noi aici? Un vânător în căutarea destinului ascuns în Dreptul lui ciudat și îndoielnic la Surpriză. Un vânător care-și găsește destinul. Și care brusc renunță la el. Nu vrea, cum spune el, Copilul Surpriză. Chipul lui este de piatră, în voce îi răsună răcoarea gheții și a metalului. Se gândește că regina – la urma urmei o femeie – poate fi înșelată și indusă în eroare de aparența unei masculinități dure. Nu, Geralt, nu te voi cruța. Știu de ce renunți la alegerea copilului. Renunți fiindcă nu crezi în destin. Fiindcă nu ești sigur. Și tu, atunci când nu ești sigur... atunci începi să te temi. Da, Geralt. Ceea ce te conduce este frica. Ți-e frică. Tăgăduiește.

A pus încet paharul pe masă. Încet, astfel încât ciocnirea argintului de malachit să nu-i trădeze tremurul mâinii, pe care nu-l putea controla.

– Nu tăgăduiești?

– Nu.

S-a aplecat repede, l-a apucat de braț. Cu forță.

– Ai crescut în ochii mei, i-a spus ea. Și i-a zâmbit. A fost un zâmbet frumos. Împotriva voinței lui, cu siguranță împotriva voinței lui, el i-a răspuns zâmbindu-i așijderea.

– Cum ai ghicit, Calanthe?

– N-am ghicit, i-a răspuns fără a-i da drumul din mână. Am spus-o la întâmplare.

Au izbucnit în râs în același timp. Apoi au șezut în tăcere, înconjurați de miresmele de verdeață și cireșe negre, pe căldură și în zumzet de albine.

– Geralt?

– Da, Calanthe.

– Nu crezi în destin?

– Nu știu dacă eu cred în ceva. Cât despre destin... mă gândesc că nu este suficient. E nevoie de ceva mai mult.

– Trebuie să te întreb ceva. Dar tu? Umblă vorba că și tu ai fost o Surpriză. Sacdeșoareci spune...

– Nu, Calanthe. Sacdeșoareci se gândea la cu totul altcineva. Sacdeșoareci... Probabil că știe. Dar se folosește de acest mit convenabil atunci când îl avantajează. Nu este adevărat că eu am fost cel găsit acasă, deși nu se așteptau. Nu este adevărat că de aceea am devenit vânător. Sunt un orfan obișnuit, Calanthe. Nedorit și lepădat de o femeie pe care nu mi-o amintesc. Dar știu cine este.

Regina l-a privit tăios, dar vânătorul nu a continuat.

– Chiar toate poveștile cu privire la Dreptul la Surpriză sunt legende?

– Toate. Întâmplarea nu-i totuna cu destinul.

– Dar voi, vânătorii de monștri, nu încetați să-l căutați?

– Nu încetăm. Dar nu are niciun sens. Nimic nu are sens.

– Credeți că un Copil al Destinului va trece Probele fără niciun risc?

– Credem că un astfel de copil n-are nevoie de Probe.

– O întrebare, Geralt. Destul de personală. Am voie?

El a încuviințat din cap.

– Nu există, după cum se știe, o modalitate mai bună de a transmite însușirile decât metodele naturale. Ai trecut Probele și ai supraviețuit. Prin urmare, dacă ești în căutarea unui copil cu anumite înzestrări și cu o anumită rezistență... De ce nu-ți găsești

o femeie care... nu sunt prea delicată, nu-i așa? Dar se pare că am ghicit, ce zici?

– Ca de obicei, a zâmbit Geralt trist, nu greșești deloc cu concluziile, Calanthe. Ai ghicit, bineînțeles. Ceea ce vrei să spui este pentru mine imposibil.

– Îmi pare rău, a spus ea, iar zâmbetul i-a dispărut de pe chip. Păi, e ceva omenesc.

– Nu este omenesc.

– Ah... Deci niciun vânător...

– Niciunul. Proba Ierburilor, Calanthe, este groaznică. Iar ceea ce se face cu băieții în răstimpul Schimbărilor este chiar și mai rău. Și ireversibil.

– Hai, nu te emoționa, a spus ea. Că nu-ți stă bine. Nu contează ce ți-au făcut. Văd rezultatul. Pentru gustul meu, pe deplin satisfăcător. Dacă aș fi sigură că odrasla Pavettei ar ajunge să-ți semene, n-aș mai sta pe gânduri niciun moment.

– Riscul este prea mare, a zis el rapid. Da, așa cum ai spus. Supraviețuiesc cel mult patru din zece.

– La naiba, doar Proba Ierburilor este primejdioasă? Oare numai viitorii vânători de monștri se expun riscurilor? Viața este plină de riscuri, în viață, de asemenea, e nevoie de selecție, Geralt. Suntem selectați prin accidente, prin boli, prin războaie. Să te împotrivești sorții poate fi la fel de primejdios ca atunci când te lași în voia ei. Geralt... Ți-aș da un copil. Dar... Și mie mi-e frică.

– Nu. N-aș lua copilul. Nu mi-aș putea lua pe umeri o răspundere așa de mare. N-aș fi de acord să te împovărez nici pe tine. N-aș vrea ca acest copil să-și amintească de tine cândva... Așa cum eu...

– O urăști pe acea femeie, Geralt?

– Pe mama mea? Nu, Calanthe. Cred că a fost nevoită să ia hotărârea... Poate că n-a avut de ales. Nu, a avut, la urma urmei, știi, era de-ajuns o vrajă sau o poțiune potrivită... O alegere. O alegere care trebuie să-i fie respectată, pentru că este dreptul sacru și incontestabil al fiecărei femei. Emoțiile nu au aici nici cea mai mică importanță. A avut dreptul incontestabil de a lua o decizie, pe care a

luat-o. Dar cred că o întâlnire cu ea, gestul pe care l-aș putea face în acele momente... Mi-ar da un fel de plăcere perversă, dacă știi ce vreau să spun.

– Știu exact ce vrei să spui, a zâmbit regina. Dar n-ai nici cea mai mică șansă la o astfel de plăcere. Nu pot să-ți apreciez vârsta, vânătorule, dar bănuiesc că ești mult mai în vârstă decât indică aspectul tău. Astfel, femeia aceea...

– Femeia aceea, i-a curmat vorba Geralt cu răceală, probabil că acum pare mai tânără decât mine.

– O vrăjitoare?

– Da.

– Interesant. Credeam că vrăjitoarele nu pot...

– Probabil și ea credea același lucru.

– Probabil. Dar ai dreptate, nu discutăm despre dreptul femeilor de a hotărî, pentru că ne îndepărtăm de firul discuției. Să ne întoarcem la problema noastră. Nu iei copilul? Irevocabil?

– Irevocabil.

– Dar dacă... Dacă destinul nu este doar un mit? Dacă există într-adevăr, oare nu s-ar putea să se răzbune?

– Dacă ar fi să se răzbune, s-ar răzbuna pe mine, i-a răspuns el senin. Eu sunt cel care i s-a împotrivit. Tu ți-ai respectat angajamentul. În cazul în care destinul nu este o legendă, dintre copiii pe care o să mi-i arăți, trebuie să-l aleg pe cel potrivit. La urma urmei, copilul Pavettei se află printre acești copii?

– Se află, a confirmat Calanthe cu o mișcare înceată din cap. Vrei să-l vezi? Vrei să-ți privești destinul în ochi?

– Nu. Nu vreau. Renunț, mă retrag. Renunț la acel copil. Nu vreau să mă uit în ochii destinului, pentru că nu cred în el. Fiindcă știu că, pentru a uni doi oameni, nu este de-ajuns același destin. Este nevoie de ceva mai mult decât destinul. Puțin îmi pasă mie de destin, nu-l voi urma ca un orb dus de mână, naiv și neștiutor. Aceasta este decizia mea irevocabilă, Calanthe de Cintra.

Regina s-a ridicat. I-a zâmbit. Nu se putea ghici ce se ascunde sub acel zâmbet.

– Așa să fie, Geralt de Rivia. Poate că destinul tău a fost taman să renunți și să te retragi? Cred că așa a fost. Să știi că, dacă ai fi ales copilul potrivit, te-ai fi convins că destinul de care îți bați joc și-ar fi bătut joc cu cruzime de tine.

Se uita la ochii ei verzi ca veninul. Se uita cum zâmbea. Nu putea să vadă dincolo de acel zâmbet.

Lângă foișor creștea o tufă de trandafiri. A aplecat o ramură, a rupt o floare, a îngenuncheat și i-a oferit-o cu ambele mâini, plecându-și capul.

– Păcat că nu te-am cunoscut mai demult, plete dalbe, i-a spus ea, luând trandafirul. Ridică-te.

Geralt s-a ridicat.

– Dacă te răzgândești, a adăugat Calanthe, apropiindu-și trandafirul de față, dacă te hotărăști... Întoarce-te la Cintra. O să te aștept. Și destinul tău o să te aștepte. Poate nu la infinit, dar pentru un răstimp, fără doar și poate.

– Rămas-bun, Calanthe.

– Rămas-bun, vânătorule. Ai grijă de tine. Am... am avut pentru o clipă presimțirea că... Presimțirea ciudată... că te văd pentru ultima dată.

– Adio, Maiestate.

V

S-a trezit și a constatat surprins că durerea care i se cuibărise în picior dispăruse fără urmă, i se părea că nu-l mai sâcâia nici obrintеala care-l făcea să zvâcnească și îi întindea pielea. A vrut să-și ridice mâna ca să-l atingă, dar nu se putea mișca. Înainte de a înțelege că doar greutatea blănii cu care era învelit îl ținea pe loc, o teroare rece și hidoasă i-a fulgerat prin abdomen, i s-a înfipt în măruntaie ca ghearele unui uliu. Și-a întins, și-a încleștat degetele, ritmic, repetându-și în minte, nu, nu, nu sunt...

Paralizat.

– Te-ai trezit.

A fost o afirmație, nu o întrebare. O voce blândă, dar clară, delicată. O femeie. Tânără, probabil. Și-a întors capul și a icnit, încercând să se ridice.

– Nu te mișca. Măcar nu atât de rapid. Doare?

– Nnnn... Pielea buzelor i-a crăpat. Nnu. Rana nu... Spatele...

– Rana... O constatare impasibilă, rece, care nu se potrivea cu acea voce de soprană. O lecuiesc eu acum. Ia, bea asta. Încet, cu înghițituri mici.

În lichid dominau aroma și gustul de ienupăr. Un vechi truc, s-a gândit el. Ienupărul sau menta, ambele adaosuri irelevante, folosite pentru a camufla compoziția reală. Totuși el a recunoscut ciupercile sintar, poate iarba șezigron. Da, cu siguranță șezigron, care neutralizează toxinele, curăță sângele afectat de cangrenă sau de infecție.

– Bea. Până la fund. Mai încet, să nu te înăbuși.

Medalionul de la gât a început să-i vibreze ușor. Prin urmare, era o vrajă în băutură. Și-a mărit pupila cu efort. Acum, când femeia și-a ridicat capul, a putut s-o privească mai atent. Era mărunțică. Purta haine bărbătești. Avea o față mică și palidă în întuneric.

– Unde suntem?

– În poiana smolăriei.

Într-adevăr, în aer se simțea miros de rășină. A auzit voci care veneau din direcția focului. Cineva arunca vreascuri pe foc chiar atunci, flăcările se înălțau cu trosnituri. S-a uitat la ea din nou, profitând de lumină. Părul îi era prins cu o bentiță din piele de șarpe. Părul...

O durere sufocantă în gât și în stern. Mâinile încleștate brusc în pumni.

Părul îi era roșu, roșu ca focul, în licărul focului părea să fie de culoarea cinabrului.

– Te doare? i-a citit ea emoția, dar s-a înșelat. Așa... O clipă...

Geralt a simțit brusc valul de căldură iradiat de mâna ei alunecându-i pe spate, curgându-i în jos, spre fese.

– Te întoarcem, a spus ea. Nu încerca singur. Ești foarte slăbit. Hei, mă poate ajuta cineva?

Pași dinspre foc, umbre, siluete. Cineva se apleacă. Yurga.

– Cum te simți, conașule? Mai bine, hîm?

– Ajută-mă să-l întorc pe burtă, i-a spus femeia. Atenție, încet. O, așa... Bine. Mulțumesc.

Nu mai avea cum să se uite la ea. Întins pe burtă, nu putea să rișteș-o privească în ochi. S-a calmat, și-a stăpânit tremurul mâinilor. Îl putea simți. Auzea clinchetul cataramelor de la bocceluță cum se ciocneau de sticluțe și de flacoane de porțelan. Îi auzea respirația și îi simțea căldura coapselor. Era îngenuncheată lângă el.

– Rănile mele, a spus el, nemaiputând suporta tăcerea, ți-au dat bătaie de cap?

– Da, un pic. În glas i se simțea răceală. Au fost mușcături. Tipul cel mai parșiv de rană. Dar, probabil, nu e o noutate pentru tine, vânătorule.

Mă știe. Îmi scotocește gândurile. Mi le citește? Probabil că nu. Și știu de ce. Se teme.

– Da, cred că nu e o noutate, a repetat ea, zăngănindu-și din nou recipientele din sticlă. Am văzut că ai câteva cicatrici... dar m-am descurcat. Eu sunt, vei vedea, vrăjitoare. Și vraci în același timp. Specialistă.

Am avut dreptate, s-a gândit el. N-a spus niciun cuvânt.

– Revenind la rană, a adăugat ea senină, trebuie să-ți spun că te-au salvat bătăile inimii tale, de patru ori mai lente decât ale unui om obișnuit. Altminteri n-ai fi putut supraviețui, ți-o spun cu toată tăria. Am văzut că ai avut piciorul legat. E o imitație de pansament, dar o imitație nereușită.

El tăcea.

– Pe urmă, a continuat ea, ridicându-i cămașa până la gât, s-a infectat, ceva normal în cazul mușcăturilor. Infecția a fost inhibată. O poțiune vrăjitorească, bănuiesc. Te-a ajutat foarte mult. N-am înțeles, totuși, de ce ai luat, în același timp, halucinogene. Ți-am auzit bâiguielile, Geralt de Rivia.

Citește, s-a gândit el, așadar, citește. Sau poate Yurga i-a spus numele meu? Poate că am vorbit în somn, sub influența „pescărușului negru“? Naiba știe... dar asta nu înseamnă nimic. Nimic. Nu știe cine sunt. Habar n-are cine sunt.

A simțit cum îl unge ușor pe spate cu o alifie rece, calmantă, cu un miros înțepător de camfor. Avea mâinile mici și foarte moi.

– Îmi pare rău că aplic metoda clasică. Aș putea să-ți tămăduiesc rănile prin farmece, dar mi-am epuizat puterile cu rana de la picior și nu mă simt prea bine. La picior am legat și am închis tot ce se putea, nu mai ești în primejdie. Totuși, să nu te ridici în următoarele două zile. Chiar și venelor legate prin vrăji le place să plesnească și pot să stârnească o hemoragie urâtă. Cicatricea o să rămână, bineînțeles. Încă una pentru colecția ta.

– Mulțumesc... Geralt și-a apăsat obrazul în cojoc ca să-și denatureze vocea, pentru a-i deghiza sunetul nenatural. Pot să știu... cui trebuie să-i mulțumesc?

N-o să-mi spună, s-a gândit el. Sau o să mintă.

– Numele meu este Visenna.

Știu, s-a gândit el.

– Mă bucur, i-a spus încet, tot cu obrazul în cojoc. Mă bucur că ni s-au întretăiat drumurile, Visenna.

– Ei bine, soarta, a replicat ea glacial, trăgându-i cămașa pe spate și acoperindu-l cu cojocul. Vestea că ai nevoie de mine am primit-o de la vameșii de la hotar. Dacă e nevoie de mine, mă duc oriunde. Am năravul ăsta ciudat. Ascultă, o să-i las negustorului alifia asta, roagă-l să-ți facă frecție dimineața și seara. Dacă tot i-ai salvat viața, să te răsplătească.

– Iar pe tine? Cum te pot răsplăti, Visenna?

– Să nu vorbim despre asta. Nu iau nimic de la vânători. Poți s-o numești solidaritate, dacă vrei. Solidaritate de breaslă. Și simpatie. Și tot din simpatie, îți dau un sfat prietenesc sau, dacă preferi, o recomandare din partea unei tămăduitoare. Nu mai lua halucinogene, Geralt. Halucinațiile nu vindecă. Nimic.

– Mulțumesc, Visenna. Pentru ajutor și pentru sfaturi. Mulțumesc... pentru tot.

El și-a scos mâna de sub cojoc, i-a mângâiat genunchiul. Ea a tresărit, apoi i-a luat mâna în mâna ei, i-a strâns-o ușor. Eliberându-și cu atenție degetele, și le-a plimbat pe mâna ei, pe antebraț.

Bineînțeles. Piele catifelată de tânără. Ea a început să tremure și mai puternic, dar nu și-a retras mâna. Geralt a revenit cu degetele în mâna ei.

Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra, se zbătea.

– Mulțumesc, Visenna, a repetat controlându-și tremurul din glas. Mă bucur că ni s-au întretăiat drumurile.

– Șansa... a rostit ea, dar de data aceasta fără răceală în glas.

– Sau poate destinul? a întrebat-o el surprins, întrucât entuziasmul și nervozitatea îi dispăruseră brusc fără urmă. Crezi în destin, Visenna?

– Da, i-a răspuns după un răstimp. Cred.

– În faptul că oamenii uniți prin destin se întâlnesc mereu? a continuat el.

– Și în asta... Ce faci? Nu te întoarce...

– Vreau să-ți văd chipul... Visenna. Vreau să mă uit în ochii tăi. Și tu... va trebui să te uiți în ai mei.

Ea a făcut o mișcare de parc-ar fi dat să se ridice. Dar a rămas lângă el. Geralt s-a întors încet, strângându-și buzele într-o grimasă de durere. O vedea clar, cineva tocmai aruncase din nou lemne pe foc.

Ea nu s-a mai clintit. Doar și-a întors capul într-o parte, în profil, iar el i-a văzut buzele tremurând. Și-a încleștat degetele pe mâna lui, cu putere.

A privit-o.

Nu semăna cu nimeni. Avea un profil complet diferit. Nas mic. Bărbie îngustă. Tăcea. Apoi, brusc s-a aplecat, a privit-o drept în ochi. De aproape. Fără un cuvânt.

– Îți plac? a întrebat-o blând. Ochii mei îmbunătățiți? Așa... neobișnuiți. Știi, Visenna ce li se face vânătorilor pentru a-și îmbunătăți ochii? Știi că nu întotdeauna izbutesc?

– Oprește-te, i-a spus ea încet. Oprește-te, Geralt.

– Geralt... A simțit că îl răscolește ceva până la lacrimi. Numele acesta mi l-a dat Vesemir. Geralt de Rivia! Am învățat chiar să imit accentul rivian. Cred că din nevoia lăuntrică de a avea o țară. Fie ea doar născocită. Vesemir... mi-a dat numele de Geralt. Vesemir mi l-a spus și pe al tău. Fără prea multă tragere de inimă.

– Taci, Geralt, taci.

– Vii și îmi spui astăzi că tu crezi în destin. Dar atunci... Atunci, credeai? Ah, da, trebuia să crezi. Trebuia să crezi că destinul ne va sili să ne întâlnim. Așa se explică faptul că n-ai făcut nimic ca să ajungi la această întâlnire.

Ea tăcea.

– Întotdeauna am vrut... M-am gândit la ce-ți voi spune atunci când în sfârșit o să ne întâlnim. M-am gândit la întrebările pe care o să ți le pun. M-am gândit că asta o să-mi satisfacă o plăcere perversă...

Ceea ce a licărit pe obrazul ei. O lacrimă. Fără nicio îndoială. Simțea cum îl sugrumă durerea. Simțea oboseală. Somnolență. Slăbiciune.

– La lumina zilei... a icnit el. Mâine, la soare, o să mă uit în ochii tăi, Visenna... Și o să-ți pun întrebarea. Sau poate că n-o să te mai întreb pentru că e deja prea târziu. Destinul? Oh, da, Yen avea dreptate. Nu este suficient să fim destinat unul altuia. E nevoie de ceva mai mult... dar mâine o să mă uit în ochii... la lumina soarelui...

– Nu, a zis ea cu glas blând, liniștit, catifelat, care scormonea în straturile memoriei, ale unei memorii care nu mai exista. Care nu existase niciodată și totuși exista.

– Ba da! a protestat el. Ba da. Vreau...

– Nu. Acum o să dormi. Iar când o să te trezești, n-o să mai vrei. La ce bun să ne uităm unul la altul la lumina soarelui? Ce-ar schimba? Nu mai poate fi recuperat nimic, nu mai poate fi schimbat nimic. Ce rost ar mai avea întrebările tale, Geralt? Oare faptul că n-o să știu cum să răspund îți face acea plăcere perversă? La ce bun să ne facem rău reciproc? Nu, n-o să ne uităm unul la altul la lumina zilei. Hai, dormi, Geralt. Și între noi fie vorba, de fapt, nu Vesemir ți-a dat acest nume. Cu toate că n-o să schimbe nimic și nici n-o să recupereze nimic, am vrut să știi asta. Însănătoșire grabnică și ai grijă de tine. Și nu încerca să mă cauți...

– Visenna...

– Nu, Geralt. Acum dormi. Iar eu... am fost visul tău. Însănătoșire grabnică!

– Nu! Visenna!

– Dormi! În vocea de catifea era o poruncă tăcută, care-i frângea voința, i-o sfâșia ca pe o pânză. Căldură emanată brusc de mâna ei.

– Dormi.

El a adormit.

V I

– Am ajuns la Pesterâuri, Yurga?

– De ieri, Geralt. În curând, trecem râul Jaruga și apoi ajungem la moșia mea. Uite, până și caii o iau la trap, scuturându-și coamele. Simt și ei că ne apropiem de casă.

– Casa... trăiești înăuntrul castelului?

– La marginea castelului.

– Interesant. Vânătorul a privit în jur. Mai că nu se văd urme de război. Auzeam că ținutul a fost distrus.

– Ei bine, a spus Yurga, stăm rău în multe privințe, dar de ruine nu ducem lipsă. Aruncă o privire mai atentă, aproape la fiecare bojdeucă, în orice ogradă, totul sclipește de la tâmplăria nouă. Iar pe celălalt mal al râului, să vedeți, a fost și mai rău, a ars din temelii... Da' gata cu războiul, trebuie să mai și trăim. Am avut cele mai amare zile, atunci când Negrii ne-au prigonit prin tot ținutul ăsta. E drept, ziceai atunci că o să rămână totul pustiu. Mulți dintre cei care au fugit atunci nu s-au mai întors niciodată. Dar au venit alții în locul lor. Trebuie să trăim.

– Într-adevăr, a încuviințat Geralt. Trebuie să trăim. Ce-a fost, a fost. Trebuie să trăim...

– Așa-i. Uite, i-ai, pune-i pe tine. Ți-am cusut pantalonii, i-am peticit. Parcă-s noi. Ca și ținuturile astea, coane Geralt. Războiul le-a culcat la pământ, a trecut cu tăvălugul peste ele, le-a răscolit ca un plug, le-a însângerat. Dar acum parcă-s noi. Arată mai bine decât înainte, până și toate cele năruite și putrezite în pământ sunt bune la ceva, îngrașă pământul. Deocamdată trebuie un plug

puternic, fiindcă pretutindeni sunt împrăștiate oase și fierătaie, dar o scoatem noi la capăt.

– Nu vă temeți că Nilfgaardienii... că Negrii o să se întoarcă? Odată ce știu drumul prin munți...

– Așa-i, ne temem de ei. Da', ce? Să stăm și să bocim, să dârdâim de frică? Trebuie să trăim. Și ce-o fi, o fi. Ce ni-i scris în frunte ni-i pus.

– Crezi în destin?

– Da' cum să nu cred? După ce ne-am întâlnit pe pod, în pustietatea aia, și după ce m-ai salvat de la moarte? Oh, coane vânător, să vezi dumneata cum o să-ți cadă Aurica mea la picioare...

– Hai, lasă. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, eu ți-s mai dator ție. Acolo, pe pod... la urma urmelor, asta mi-i menirea, Yurga, e slujba mea. Îi apăr pe oamenii pentru bani. Nu din bunătatea inimii. Ce mai la deal, la vale, Yurga, ai auzit și tu ce trăncănesc oamenii despre vânătorii de monștri, nu? Că nu se știe cine sunt mai răi, ei sau monștrii pe care-i ucid...

– Nici pomeneală, conașule, eu n-am auzit așa ceva. Păi, ce, da' eu n-am ochi? Ești plămădit din același aluat ca tămăduitoarea aia...

– Visenna...

– Nu ne-a spus numele. Dar a venit într-un suflet după noi, știa ea că ne crapă buza, ne-a ajuns din urmă în amurg, s-a repezit să se ocupe de dumneata, nici bine nu s-a dat jos din șa. O, Doamne, ce s-a mai trudit cu piciorul dumitale, de la vrăjile ei trosnea până și aerul, noi am luat-o la fugă în pădure de spaimă. Și dup-aia i-a dat sângele pe nas. Nu-i de șagă cu vrăjile. Oh, s-a aplecat cu atâta grijă, drept să-ți spun, ca o...

– Ca o mamă? și-a încleștat dinții Geralt.

– Chiar așa. Că bine spui. Și cum ai adormit...

– Da, Yurga?

– Abia se mai ținea pe picioare, era albă ca varul. Dar a venit cum a putut până la noi și ne-a întrebat dacă n-avem nevoie de ajutor. Unui smolar i-a vindecat mâna strivită de un buștean. Nu i-a luat nicio lețcaie, ba i-a mai și lăsat niște leacuri pe deasupra. Nu, coane Geralt, lumea o fi îndrugând verzi și uscate despre

vrăjitori și vânători. Dar nu pe la noi. Noi, cei din Soddenul de Sus și cei din Pesterâuri, îi știm mai bine. Prea mult le datorăm vrăjitorilor, ca să nu știm cum sunt. Nu le cinstim memoria prin bârfe și povești, ci în piatră cioplită. O să vezi cu ochii dumitale, îndată ce ieșim din codru. La urma urmei, dumneata știi mai bine. S-a dus vestea în întreaga lume despre bătălia de-acum un an. Trebuie să fi auzit de ea, nu se poate.

– Nu eram pe-aici, i-a spus vânătorul. De un an. Eram la Miazănoapte. Dar am auzit... A doua bătălie de la Sodden...

– Întocmai. O să vezi îndată muncelul și piatra. Pe vremuri îi spuneam pur și simplu Muncelul Găii, dar în zilele noastre îi spunem Muncelul Vrăjitorilor sau Muncelul celor Paisprezece. Pentru că au fost douăzeci și doi de vrăjitori pe acel muncel, douăzeci și doi au luptat acolo, dintre care paisprezece au murit. A fost o luptă îngrozitoare, coane Geralt. Pământul se ridica, focul se revărsa din cer ca o ploaie, tunetele bubuiau... cadavrele se așterneau purcoi pe pământ. Dar vrăjitorii i-au învins pe Cei Negri, rupând Puterea care îi mâna în luptă. Paisprezece au murit în acea bătălie. Paisprezece și-au dat viața... Ce s-a întâmplat, conașule? Ce ai?

– Nimic. Zi-i mai departe, Yurga.

– A fost o bătălie groaznică, oh, dacă nu erau vrăjitorii de pe muncel, cine știe, poate că nu mai flecăream noi astăzi aici, nu ne mai duceam acasă, deoarece n-ar mai fi fost nicio casă, nici eu și poate nici dumneata... Da, mulțumită vrăjitorilor. Paisprezece dintre ei și-au dat viața ca să ne apere pe noi, oamenii din Sodden și din Pesterâuri. Ei bine, au mai luptat și alții, oștenii și nobilii, chiar și țăranii, care au pus mâna pe furci și topoare sau pe câte un par... Toată lumea a luptat vitejește și mulți s-au jertfit. Dar vrăjitorii... Nu încape vorbă, oștenii au murit, pentru că, la urma urmei, asta li-i slujba, iar viața e oricum scurtă. Dar vrăjitorii pot trăi cât poftesc. Ei, află că n-au pregetat.

– N-au pregetat, a repetat vânătorul, frecându-și fruntea cu mâna. N-au pregetat. Iar eu eram la Miazănoapte...

– Ce-ai pățit, conașule?

– Nimic.

– Da... Ne ducem acolo, toţi de pe-aici ne ducem cu flori acolo pe muncel, iar prin mai, în Belleteyn, arde mereu un foc. Şi va arde în veacul vecilor. Şi vor trăi veşnic în memoria oamenilor cei paisprezece. Iar să trăieşti aşa, în memoria altora, este ceva... este... ceva mai mult! Mai mult, coane Geralt!

– Ai dreptate, Yurga.

– Fiecare copil de pe-aici le ştie numele celor paisprezece, săpate în piatra din coama muncelului. Nu mă crezi? Ia fii atent: Axel, zis şi Rabym, Triss Merigold, Atlan Kerk, Vanielle de Brugge, Dagobert de Vole...

– Încetează, Yurga.

– Ce-ai păţit, conaşule? Te-ai albit ca moartea!

– Nimic.

VII

A urcat muncelul cătinel, cu băgare de seamă, ascultând activitatea tendoanelor şi a muşchilor vindecaţi prin descântece. Cu toate că părea complet vindecat, îşi cruţa piciorul şi nu se hazarda să-şi sprijine în el întreaga greutate a corpului. Era zăpuşeală, iar mirosul de iarbă îl ameţea, dar îl ameţea plăcut.

Blocul de piatră nu era amplasat în punctul central de pe culmea plană a muncelului, era mai retras, dincolo de cercul de roci colţuroase. Dacă ar fi venit aici chiar înainte de apusul soarelui, ar fi văzut umbra menhirului proiectată în interiorul cercului, marcându-i cu precizie centrul, indicând direcţia în care erau îndreptate chipurile vrăjitorilor în luptă. Geralt s-a uitat în acea direcţie, spre câmpurile vălurite, fără de sfârşit. Dacă mai erau oseminte ale celor căzuţi, şi mai erau cu siguranţă, ar fi fost ascunse de iarba luxuriantă. Un şoim dădea târcoale, rotindu-se liniştit, cu aripile uluitor de larg răsfirate. Singurul punct în mişcare în peisajul încremenit de arşiţa înăbuşitoare.

Blocul de piatră era larg la bază – ca să-l îmbrăţişeze, cel puţin patru sau cinci persoane s-ar fi prins de mâini. Era evident

că fără vrăji nu l-ar fi putut urca pe muncel. Fața menhirului, care era îndreptată spre cerc, era șlefuită fin și avea sculptate semne runice.

Numele celor paisprezece care au murit.

S-a apropiat lent. Într-adevăr, Yurga avea dreptate. La poalele menhirului zăceau flori – flori de câmp, simple – maci, nalbe, lupin și nu-mă-uita.

Numele celor paisprezece.

Le-a citit încet, începând de sus și în fața ochilor îi apăreau aievea chipurile celor cunoscuți.

Șatena Triss Merrigold, veselă, chicotind din orice, arătând ca o codană. O plăcea. Și ea pe el.

Lawdbor de Murivel, cu care era cât pe ce să se bată în apropiere de Wyzima, când l-a prins pe vrăjitor că trișează la zaruri discret, prin telechinezie.

Lytta Neyd, zisă Coral. Porecla îi venea de la culoarea rujului pe care îl folosea. Lytta îl înfruntase odată pe regele Belohun, așa că a petrecut o săptămână în temniță. Când a fost eliberată, s-a dus la ea s-o întrebe care a fost motivul. Fără să-și dea seama când, a aterizat în patul ei, unde a petrecut a doua săptămână.

Bătrânul Gorazd, care a vrut să-i plătească o sută de galbeni ca să-i permită să-i examineze ochiul și i-a oferit o mie ca să-l lase să i-l disece, „nu neapărat astăzi", așa cum s-a exprimat atunci.

Au rămas trei nume.

A auzit un foșnet ușor în spatele lui și s-a întors.

Era desculță, într-o rochie simplă, de in. Purta o coroniță împletită din margarete pe părul lung, blond, revărsat liber pe umeri și pe spate.

– Bună, i-a spus el.

Și-a ridicat spre el ochii reci, albaștri. Nu i-a răspuns.

A remarcat că nu este bronzată. Era ciudat, acum, la sfârșitul verii, când toate fetele de la țară erau arse de soare, chipul și umerii ei goi aveau o culoare ușor aurie.

– Ai adus flori?

I-a zâmbit, coborându-şi genele. Geralt a simţit un fior. A trecut de el fără un cuvânt, a îngenuncheat la poalele menhirului, atingând piatra cu mâna.

– Eu nu aduc flori, i-a răspuns, ridicându-şi capul. Dar acestea de aici sunt pentru mine.

O privea. Stătea îngenuncheată astfel încât trupul ei ascundea vederii ultimul nume, gravat în piatra menhirului. Era luminoasă, nenaturală, nefiresc de strălucitoare pe fundalul întunecat al pietrei.

– Cine eşti? a întrebat-o vânătorul încet.

Ea a zâmbit, un vânt rece a adiat.

– Nu ştii?

Ştiu, s-a gândit el, uitându-se la albastrul de gheaţă din ochii ei. Da, s-ar părea că ştiu.

Era calm. Nu putea fi altfel. Nu mai putea.

– Am fost mereu curios cum arăţi, domniţă.

– Nu-i nevoie să-mi dai acest titlu, i-a spus ea încet. Ne cunoaştem de atâţia ani.

– Ne cunoaştem, a confirmat el. Umblă vorba că te ţii după mine pas cu pas.

– Mă ţin. Dar niciodată nu te-ai uitat în urmă. Până astăzi. Astăzi te-ai întors pentru prima dată.

El a tăcut. N-avea nimic de spus. Era istovit.

– Cum... Cum faci? a întrebat-o în cele din urmă, cu răceală şi fără emoţie.

– Te duc de mână, i-a răspuns ea, privindu-l drept în ochi. O să te iau de mână şi o să te duc peste luncă. În negură, frig şi umezeală.

– Şi mai departe? Ce este dincolo de negură?

– Nimic, i-a zâmbit ea. Dincolo nu mai este nimic.

– M-ai urmărit pas cu pas. Dar i-ai înlăturat pe cei pe care i-am întâlnit în drum. De ce? Ca să rămân singur, nu-i aşa? Ca să înceapă să-mi fie teamă până la urmă? Îţi mărturisesc adevărul. Mereu mi-a fost frică de tine, mereu. Nu m-am uitat în urmă de frică. De spaima că o să te văd mergând chiar în spatele meu. M-am temut, am trăit cu frică. M-am temut... până în ziua de azi.

– Până în ziua de azi?

– Da. Până în ziua de azi. Stăm aici față în față și nu mă înspăimântă nimic. Mi-ai luat totul. Până și spaima.

– De ce ți-s ochii plini de groază, Geralt de Rivia? Mâinile îți tremură, ești palid. De ce? Chiar așa de tare te temi de ultimul nume, de-al paisprezecelea, scrijelit pe obelisc? Dacă vrei, ți-l spun eu.

– Nu e nevoie. Știu care este acest nume. Se închide cercul, șarpele își înfige dinții în propria coadă. Așa trebuie să fie. Tu și acest nume. Și florile. Pentru ea și pentru tine. Al paisprezecelea nume sculptat în piatră, un nume care se pronunță în toiul nopții și în strălucirea soarelui, în ger, pe arșiță și în ploaie. Nu, nu mi-e teamă să-l pronunț acum.

– Atunci, pronunță-l.

– Yennefer... Yennefer de Yengerberg.

– Și florile sunt pentru mine.

– Să terminăm cu asta, a izbutit el să rostească. Ia... Ia-mă de mână.

Ea s-a ridicat, s-a apropiat de el, i-a trimis în față un aer rece, pătrunzător, tăios.

– Nu astăzi, i-a spus ea. Într-o zi, da. Dar nu astăzi.

– M-ai luat totul...

– Nu, l-a întrerupt ea. Eu nu iau nimic. Iau doar de mână. Așa încât nimeni să nu fie singur în astfel de clipe. Singur în negură... La revedere, Geralt de Rivia. Într-o zi.

Nu i-a răspuns. S-a întors încet și a plecat agale. În ceața care a învăluit brusc culmea muncelului, în ceața în care a dispărut totul, în ceața albă, umedă, în care s-a topit menhirul, florile de la temelia lui și cele paisprezece nume gravate pe el. Nu mai era nimic, numai ceață și umezeală, iarbă strălucind de la picături la picioare, iarba

uimitor de înmiresmată, apăsător, dulce de te dureau tâmplele, până la uitare, până la oboseală...

– Coane Geralt! Ce ai? Ai aţipit? Ţi-am spus eu, încă nu te-ai întremat. De ce să alergăm până pe culme?

– Am adormit, S-a frecat cu mâna peste față, a clipit. Am adormit, la naiba... Nu-i nimic, Yurga, de la zăpușeala asta...

– Așa-i bine, fir-ar al naibii de arșiță... Trebuie să mergem, conașule. Haide, o să te ajut să cobori povârnișul.

– N-am nimic...

– Nimic, nimic. Tare-s curios ce te-a împins să-ți împleticești picioarele pe muncelul ăsta. De ce te-ai suit la naiba, pe muncel, pe arșița asta? Ai vrut să le citești numele? Ți le spuneam eu pe toate. Ce ai?

– Nimic... Yurga ... îți amintești toate numele?

– Negreșit.

– Ia hai să-ți văd memoria... Ultimul. Al paisprezecelea. Ce nume este?

– Dar tare neîncrezător mai ești! Pui totul la îndoială. Vrei să vezi dacă nu mint? Doar ți-am spus că până și țâncii știu aceste nume. Ultimul, ai spus? Ei bine, ultimul este Yol Grethen de Carreras. Îl știai, poate?

Geralt și-a șters pleoapele cu încheietura mâinii. S-a uitat la menhir. La toate numele.

– Nu, a răspuns. Nu-l știam.

VIII

– Coane Geralt?

– Da, Yurga?

Negustorul și-a plecat capul, a tăcut un timp, răsucindu-și pe deget bucățica de șnur cu care îi reparase șaua vânătorului. În cele din urmă s-a ridicat și l-a bătut ușor pe spate pe puștiul care mâna căruța.

– Treci pe calul de rezervă, June. Iau eu frâiele. Stai cu mine pe capră, Geralt. Și tu, ce roata carului te mai învârți, June? Hai, ia-o înainte la trap! Vrem și noi să pălăvrăgim una-alta, n-avem nevoie de urechile tale!

Babușcă, legată în spatele căruței, a nechezat, a tras de hățuri, uitându-se cu invidie la calul care o luase la galop pe drum.

Yurga a plescăit din buze, biciuind ușor caii cu frâiele.

– Ei bine, a început el într-o doară, chestia e, conașule... Ți-am promis... Acolo, pe pod... ți-am făcut o promisiune...

– Nu trebuie, l-a întrerupt rapid vânătorul. Nu trebuie, Yurga.

– Ba trebuie, a replicat aspru negustorul. Vorba-i vorbă. Ceea ce-o să găsesc acasă și la care nu mă aștept o să fie al tău.

– Lasă. Nu vreau nimic de la tine. Suntem chit.

– Nu, conașule. Dacă găsesc acasă așa ceva înseamnă că așa-i destinul. Iar dacă te joci cu destinul, dacă nu ții cont de el, atunci, te pedepsește aspru.

Știu, s-a gândit vânătorul. Știu.

– Da'... coane Geralt...

– Ce, Yurga?

– N-o să găsesc nimic acasă la care să nu mă aștept. Nimic, și cu siguranță nimic din ceea ce nădăjduiești. Conașule vânător, ascultă-mă: Aurica, femeia mea, nu mai poate avea copii după ce l-a născut pe ultimul și toate ca toate, dar copil n-o să găsim acasă. S-a nimerit cam rău, ce să-i faci.

Geralt nu i-a răspuns.

Și Yurga a tăcut. Babușcă a fornăit din nou, și-a smucit capul.

– Dar am doi fii, a reluat Yurga brusc, privind pe drum, în zare. Doi, zdraveni, voinici și isteți. Până la urmă trebuie și ei să-și găsească un căpătâi. Unul, m-am gândit, îl iau pe lângă mine, să deprindă negustoria. Iar celălalt...

Geralt tăcea.

– Ce spui? Yurga și-a întors capul și s-a uitat la el. Mi-ai cerut pe pod să-ți promit. Ai vrut un copil pe care să-l deprinzi cu vrăjitoria, nu pentru altceva. De ce copilul trebuia să fie neașteptat? Da' ce, unul așteptat nu-i bun? Am doi, unul să învețe vrăjitoria. Să-și facă treaba. Cum n-ajută, nici nu strică.

– Ești sigur, l-a întrebat în șoaptă Geralt, că nu strică?

Yurga și-a strâns ochii.

– Să apere oameni, să le salveze viețile, după părerea ta, ajută sau strică? Cei paisprezece de pe muncel? Tu, pe pod? Ce-ați făcut, ați ajutat sau ați stricat?

– Nu știu, a oftat Geralt. Nu știu, Yurga. Uneori mi se pare că știu. Dar alteori am îndoieli. Ai vrea ca fiul tău să aibă astfel de îndoieli?

– Să aibă, a spus serios negustorul. Lasă-l să aibă. Pentru că taman ăsta e un lucru uman și bun.

– Care?

– Îndoielile. Numai răul, Geralt, nu le are niciodată. Iar de destinul său, nu scapă nimeni.

Vânătorul nu i-a răspuns.

Drumul regal o cotea pe sub un versant înalt, pe sub mesteceni contorsionați care rezistau în mod miraculos pe panta abruptă. Frunzele mestecenilor erau galbene. Toamna, s-a gândit Geralt, vine iar toamna. În jos licărea un râu, străluceau palisadele albe ale străjerilor, acoperișurile căsuțelor, pilonii ciopliți ai unui debarcader. A scrâșnit un turnichet. Un bac

se îndrepta spre mal, împingând în față un val, despărțind apa cu nasul său bont, dând la o parte bețele și frunzele care pluteau la suprafață, nemișcate, într-un covor murdar, colbăit. Frânghiile trase de barcagii scârțâiau. Mulțimea strânsă pe mal fremăta, totul era învolburat într-o hărmălaie de nedescris: zbierete de femei, blesteme de bărbați, plânsete de copii, mugete de bovine, nechezaturi de cai, behăit de oi. Muzica monotonă, gravă, a fricii.

– Jos! Jos, treci înapoi, lepădătură! zbiera un călăreț cu capul înfășurat într-o cârpă însângerată. Calul, scufundat până la burtă, s-a smucit în sus, și-a azvârlit picioarele din față, a stropit cu apă. Pe debarcader răcnete, țipete. Scutierii împingeau brutal mulțimea, loveau în stânga și-n dreapta cu sulițele.

– Jos de pe bac! a urlat călărețul, scoțându-și spada. Numai armata! Jos, că de nu, îți zdrobesc căpățâna!

Geralt a tras de hățuri, și-a oprit iapa care dansa chiar pe marginea defileului.

Prin defileu, în zăngănit de arme și armuri, galopa o coloană de infanterie grea, ridicând nori de praf care-i acopereau pe scutierii ce alergau din urmă.

– Geraaaalt!

S-a uitat în jos. Într-un car zdrobit și abandonat în mijlocul drumului, plin de cuști din lemn, sărea și-și flutura brațele un bărbat slab, într-un dublet vișiniu și cu o pălărioară cu pană de egretă. În cuști se zbăteau și se înfoiau găini și gâște.

– Geraaaalt! Sunt eu!

– Jaskier! Vino aici!

– Jos, jos de pe bac! urla de pe debarcader cavalerul cu capul bandajat. Bacu-i doar pentru soldați! Dacă vreți să ajungeți pe malul celălalt, secăturilor, puneți mâna pe topoare și în pădure cu voi, înjghebați-vă o plută! Bacu-i doar pentru soldați!

– Pe toți zeii, Geralt! gâfâia poetul, urcând versantul defileului. Dubletul lui vișiniu era nins cu puf de pasăre. Vezi ce se întâmplă? Cei din Sodden cred că au pierdut lupta, așa cum era de așteptat, și au început să se retragă. De fapt, ce retragere? E o fugă în toată regula, o fugă împinsă de groază! Trebuie s-o ștergem, Geralt. Pe malul celălalt al Jarugăi...

– Ce faci aici, Jaskier? De unde-ai răsărit?

– Cum ce fac? a țipat bardul. Mă mai întrebi? Fug și eu ca toată lumea, toată ziua m-a zdruncinat căruța asta! Un ticălos mi-a furat calul azi-noapte! Geralt, te rog din suflet, scoate-mă din iadul ăsta! Îți spun, Nilfgaardienii pot să ajungă aici din clipă în clipă! Cine nu pune Jaruga între el și ei ajunge sub cuțit. Sub cuțit, pricepi?

– Nu intra în panică, Jaskier.

Jos, la debarcader, nechezat de cai împinși cu forța pe bac, zăngănit de potcoave pe platformă. Țipete. Hărmălaie. Plescăitul apei în care a căzut un car dezmembrat, mugete de boi care-și scoteau boturile la suprafață. Geralt a văzut cum coșărcile și cuștile cădeau în râu, se loveau de burta bacului, pluteau mai departe, luate de șuvoi. Urlete, sudalme. În defileu, un nor de praf, ropot de copite.

– Unul după altul! a strigat bandajatul, pătrunzând călare în mulțime. Pe rând, secăturilor! Unul după altul!

– Geralt, a icnit Jaskier agățându-se de scările șeii. Vezi ce se petrece? N-avem cum să urcăm pe bacul ăla. Soldații transportă cu el tot ce se poate, apoi îi dau foc, ca să nu-l poată folosi Nilfgaardienii. Așa se face de obicei, nu?

– Ai dreptate, a confirmat vânătorul dând din cap. Așa se face de obicei. Nu înțeleg, totuși, de ce atâta panică? Oare este primul război, altele n-au mai fost? Ca de fiecare dată, trupele regilor o să-și rupă gâtul reciproc, iar apoi regii cad de acord, semnează un tratat și ambii trag foloase cu această ocazie. Pentru cei care își rup coastele acum la debarcader, nu se va schimba nimic, în principiu. Atunci, de ce atâta vărsare de sânge?

Jaskier s-a uitat la el cu atenție, fără să dea drumul scărilor.

– Nu prea ești la curent cu evenimentele, Geralt, i-a răspuns. Sau nu poți să le înțelegi semnificația. Ăsta nu-i un război obișnuit pentru succesiunea la tron sau pentru un petic de pământ. Asta nu-i o încăierare între doi feudali, la care țăranii se uită fără să-și întrerupă cositul.

– Și atunci, ce e? Luminează-mă, pentru că habar n-am ce este. Între noi fie vorba, puțin îmi pasă, dar lămurește-mă, te rog.

– N-a mai fost niciodată pe fața pământului un război ca ăsta, a spus bardul serios. Oastea Nilfgaardului n-a lăsat în urmă decât pământ pârjolit și cadavre. Câmpuri întregi de cadavre. Este un război de exterminare, de nimicire. Nilfgaardul împotriva tuturor. Cruzime...

– Nu există și nici n-a existat vreodată război fără cruzime, l-a întrerupt vânătorul. Exagerezi, Jaskier. La fel și cu bacul ăsta: așa se face de obicei. Este, ca să-i spun așa, o tradiție militară. De când e lumea lume, trupele care cotropesc o țară omoară, jefuiesc, dau foc și violează, nu neapărat în această ordine. De când e lumea pe pământul ăsta, în timp de război, țăranii se ascund prin păduri cu nevestele și cu agoniseala pe care o pot căra cu ei, iar când se termină totul, se întorc...

– Nu în acest război, Geralt. După acest război, n-o să mai aibă cine să se întoarcă și la ce să se întoarcă. Nilfgaardul lasă în urmă doar cenușă, trupele sale se năpustesc ca un torent și fac prăpăd în calea lor. Spânzurători și ruguri sunt presărate de-a lungul drumurilor, fumul se înalță la cer acoperind orizontul. Ai spus că de când e lumea pe pământ se întâmplă așa? Ei bine, ai nimerit-o. Așa e de când e lumea. Lumea noastră. Întrucât se pare că Nilfgaardienii, de când au venit de peste munți, ne-au mistuit lumea noastră.

– N-are niciun rost. La ce bun să nimicești lumea? Războaiele nu se duc de dragul nimicirii. Războaiele se duc pentru două motive. Unul este puterea, al doilea, banii.

– Nu filosofa, Geralt! Ceea ce se petrece nu poți schimba prin filosofie! De ce nu asculți? De ce nu vezi? De ce nu vrei să înțelegi? Crede-mă, Jaruga n-o să le stea în cale Nilfgaardienilor. În timpul iernii, atunci când râul va îngheța, ei vor merge mai departe. Îți spun, trebuie să fugim, să fugim până la Miazănoapte, poate n-o să ajungă până acolo. Dar chiar dacă nu vor ajunge acolo, lumea noastră nu va mai fi niciodată așa cum a fost. Geralt, nu mă lăsa aici! Nu mă descurc singur! Nu mă lăsa!

– Cred c-ai înnebunit, Jaskier. Vânătorul s-a aplecat în șa. Cred c-ai înnebunit de frică, dacă poți să te gândești c-o să te las singur. Dă-mi mâna, sari pe cal. N-ai ce să cauți aici, pe bac n-ai cum să te strecori. O să te duc în susul râului, o să căutăm o barcă sau o plută.

– Nilfgaardienii o să ne ajungă din urmă. Sunt deja aproape. Ai observat călăreții? Se vede că vin direct din luptă. Să mergem în josul râului, spre vărsarea Inei.

– Gata cu văicăreala. O să ne descurcăm, ai să vezi. În josul râului sunt tot așa, gloate de oameni, la toate bacurile e la fel ca aici, toate bărcile sunt deja rechiziționate, probabil. Vom merge pe râu în sus, împotriva curentului, să nu-ți fie frică, o să te trec râul fie și pe un buștean.

– Abia se zărește celălalt mal!

– Nu te căina. Ți-am spus, o să te trec.

– Și tu?

– Sari pe cal. Mai vorbim pe drum. Hei, la naiba, dar nu cu ditamai sacul! Vrei să-i rupi șira spinării lui Babușcă?

– Asta-i Babușcă? Babușcă era murgă, iar asta e roaibă.

– Pe toți caii mei îi cheamă Babușcă. Știi bine asta, nu încerca să schimbi vorba. Ți-ám spus, aruncă sacul. Ce naiba ai în el? Aur?

– Manuscrise! Poezii! Și unele gânduri...

– Aruncă-le în râu. O să scrii altele. O să-mi împart merindele cu tine.

Jaskier a făcut o față demnă de milă, dar n-a stat mult pe gânduri, și-a aruncat sacul în apă cu avânt. A sărit pe cal și s-a așezat în șa ținându-se de cureaua vânătorului.

– La drum, la drum, a îndemnat el nerăbdător. Să nu pierdem vremea, Geralt, să ajungem în pădure, înainte de...

– Încetează, Jaskier, căci îi transmiți spaima și lui Babușcă.

– Nu-ți bate joc de mine. Dac-ai ști ce-am...

– Taci, la naiba! Pornim, trebuie să treci râul înainte de căderea nopții.

– Eu? Și tu?

– Mai am ceva treburi pe malul ăsta al râului.

– Te-ai smintit, Geralt. Nu-ți mai place viața? Ce treburi?

– Nu-i treaba ta. Am de gând să mă duc la Cintra.

– La Cintra? Nu mai există Cintra.

– Ce vrei să spui?

– Nu mai există Cintra. Doar cenușă, dărâmături și mormane de moloz. Nilfgaardienii...

– Dă-te jos, Jaskier.

– Ce?

– Dă-te jos! Vânătorul s-a întors brusc. Trubadurul s-a uitat la chipul lui și a zburat la pământ de pe cal, s-a tras un pas înapoi, s-a poticnit.

Geralt a descălecat încet. A lovit ușor cu frâiele căpățâna iepei, a stat o clipă nehotărât, apoi și-a frecat fața cu mâna înmănușată. S-a așezat pe o buturugă de la marginea povârnișului, sub un rug de trandafiri cu petale sângerii.

– Vino aici, Jaskier. Stai jos. Și povestește-mi despre Cintra. Totul.

Poetul s-a așezat.

– Nilfgaardienii au pătruns acolo printr-o trecătoare, a început Jaskier după un răstimp de tăcere. Erau cu miile. Au înconjurat trupele din Cintra pe valea Marnadal. Bătălia a durat toată ziua, din zori până în amurg. Cei din Cintra au luptat vitejește, dar au fost decimați. Regele a murit, apoi și Regina...

– Calanthe.

– Da. N-a permis să se răspândească panica, n-a dat voie să fie harababură, i-a adunat în jurul ei și al drapelului pe cei care rezistaseră, au străpuns rândurile dușmanilor, s-au retras dincolo de râu, spre oraș. Cine a izbutit.

– Și Calanthe?

– Cu o mână de cavaleri i-a acoperit pe oșteni, le-a înlesnit retragerea. Se spune că s-a bătut ca un bărbat, s-a aruncat orbește în toiul luptei. A fost străpunsă de vârfurile sulițelor Nilfgaardienilor. Rănită grav, a fost dusă în târg. Ce ai în ploscă, Geralt?

– Votcă. Vrei?

– Cum să nu!

– Povestește. Spune mai departe, Jaskier. Totul.

– De fapt, târgul nu s-a apărat, n-a fost niciun asediu, nu mai era cine să stea pe ziduri. Ceilalți cavaleri și familiile lor, nobilii și regina... S-au baricadat în castel. Nilfgaardienii au cucerit castelul în marș, lesne, vrăjitorii lor au prefăcut în praf poarta și o parte din ziduri. Numai donjonul a fost vădit protejat prin farmece, pentru că a rezistat atacului vrăjitorilor nilfgaardieni. Cu toate acestea, după patru zile, Nilfgaardienii l-au luat cu asalt pe dinăuntru. N-au mai găsit pe nimeni viu. Pe nimeni. Femeile și-au omorât pruncii, bărbații și-au omorât femeile, după care s-au aruncat ei înșiși în spade sau... Ce-i cu tine, Geralt?

– Spune mai departe, Jaskier.

– Sau... precum Calanthe... cu capul în jos, de pe creneluri, de la cea mai mare înălțime. Se spune că i-a implorat s-o... Nimeni n-a vrut. Așa că s-a urcat pe creneluri și... Cu capul înainte.

S-ar părea că au făcut lucruri îngrozitoare cu trupul ei. Nu vreau să vorbesc despre asta... Ce-ai pățit?

– Nimic. Jaskier... În Cintra era... o fată. Nepoata lui Calanthe, de vreo zece, unsprezece ani. Pe nume Ciri. Ai auzit ceva despre ea?

– Nu. Dar în târg și în castel a fost un măcel îngrozitor și aproape nimeni n-a mai scăpat cu viață. Nici dintre cei care au apărat donjonul n-a supraviețuit nimeni, ți-am spus. Iar majoritatea femeilor și a copiilor din familiile mai importante erau acolo.

Vânătorul n-a spus nimic.

– O cunoșteai pe această Calanthe? l-a întrebat Jaskier.

– O cunoșteam.

– Și pe fata despre care ai întrebat? Ciri?

– Și pe ea o cunoșteam.

A adiat un vânt dinspre râu, a unduit suprafața apei, a clătinat crengile. De pe crengi zburau frunze strălucitoare în vârtejuri. Toamnă, s-a gândit vânătorul, din nou toamnă.

S-a ridicat.

– Crezi în destin, Jaskier?

Trubadurul și-a ridicat capul, s-a holbat la el.

– De ce mă întrebi?

– Răspunde-mi.

– Ei bine... cred.

– Și știai că același destin nu este de ajuns? Că trebuie ceva mai mult?

– Nu înțeleg, Geralt.

– Nu ești singurul. Dar așa este. Trebuie ceva mai mult. Problema este că eu... eu nu mi-am dat seama niciodată ce anume.

– Ce-i cu tine, Geralt?

– Nimic, Jaskier. Hai, urcă. S-o luăm din loc, se duce ziua. Cine știe cât o să ne ia să căutăm o barcă, și avem nevoie de una mare. Doar n-o s-o las pe Babușcă.

– Trecem împreună? s-a bucurat poetul.

– Da. Pe partea asta a râului nu mai am ce să caut.

IX

– Yurga!

– Aurica!

Tânăra a fugit din poartă, fluturându-şi părul eliberat din batic, poticnindu-se, ţipând. Yurga i-a aruncat hăţurile servitorului, a sărit din căruţă, a alergat înaintea ei, a luat-o de mijloc cu putere, a ridicat-o în braţe, a învârtit-o, s-au învârtit.

– Eu sunt, Aurica! M-am întors!

– Yurga!

– M-am întors! Să se deschidă porţile! S-a întors stăpânul! Ah, Aurica!

Era udă, mirosea a săpun. Spăla, era limpede. A lăsat-o cu picioarele pe pământ, dar nici atunci ea nu i-a dat drumul, agăţată de el, tremurândă, caldă.

– Hai în casă, Aurica.

– Pe toţi zeii, te-ai întors... Nu dormeam noaptea... Yurga... Nu închideam un ochi...

– M-am întors. Ah, m-am întors! Şi bogat pe deasupra, Aurica. Vezi căruţa? Hei, grăbeşte-te şi trage porţile! Vezi căruţa, Aurica? Destul de bine mi-a mers...

– Yurga, lasă, nu-mi pasă ce e-n căruţă... te-ai întors... teafăr... întreg...

– Bogat m-am întors, îţi spun. O să vezi îndată...

– Yurga? Şi el cine este? Cel îmbrăcat în negru? Oh, zei, are spadă...

Negustorul s-a uitat înapoi. Vânătorul descălecase şi stătea cu spatele, prefăcându-se că aranjează şaua şi desagii. Nu se uita la ei, nu se apropia.

– O să-ţi spun mai târziu. Oh, Aurica, dacă nu era el... Unde sunt copiii? Sănătoşi?

– Sănătoşi, Yurga, sănătoşi. S-au dus pe câmp, să tragă în ciori, da' o să le dea de veste vecinii că ai venit acasă. Să-i vezi cum sosesc îndată toţi trei...

– Trei? Cum adică, Aurica? Oare...

– Nu... Da' trebuie să-ți spun ceva... N-o să te mânii?

– Eu? Pe tine?

– Am luat de crescut o fetiță, Yurga. De la druizi am luat-o, știi, de la cei care au salvat copiii după război... I-au adunat de prin păduri... pe cei fără adăpost sau rătăciți... Abia se mai țineau pe picioare... Yurga? Te-ai supărat?

Yurga și-a dus mâna la frunte, s-a uitat înapoi. Vânătorul mergea încet în urma căruței, ducând calul de căpăstru. Nu s-a uitat la ei, nici măcar nu și-a întors capul.

– Yurga?

– Oh, zei, a gemut negustorul. Oh, zei! Aurica... ceva la care nu mă așteptam! Acasă!

– Nu fi supărat, Yurga... O să vezi, o să-ți placă. Fetiță isteață, drăguță, vrednică... Un pic cam ciudată. Nu vrea să spună de unde e, plânge din senin. De-aia n-o mai întreb. Yurga, știi cât de mult mi-am dorit dintotdeauna să am o fată... Ce-ai pățit?

– Nimic, i-a spus el încet. Nimic. Destinul. Tot drumul a bâiguit prin somn, năucit de febră, nimic altceva decât destinul și destinul... Pe toți zeii... nu e pentru mintea noastră, Aurica. Habar n-am ce fel gândesc cei ca el. Ce visează. Nu-i pentru mintea noastră...

– Tata !!!

– Nadbor! Sulik! Da' mari ați mai crescut, ca taurii! Haideți iute la mine! Iute...

S-a oprit, văzând o creatură mică, subțire, cu părul cenușiu, pășind încet în urma băieților. Fata l-a privit, el i-a văzut ochii mari, verzi ca iarba primăverii, strălucind ca două stele. A văzut-o cum începe dintr-odată să alerge, cum aleargă, cum... A auzit-o cum țipă, subțire, pătrunzător.

– Geralt!

Vânătorul s-a întors cu o mișcare fulgerătoare, grațioasă. A fugit în întâmpinarea ei. Yurga privea vrăjit. Nu se gândise niciodată că un om s-ar putea mișca atât de repede.

S-au întâlnit în mijlocul curții. Fetița cu părul cenușiu, într-o rochiță gri. Și vânătorul cu părul alb, cu spada pe spate, în veșmânt

de piele neagră, cu strălucire argintie. Vânătorul cu salturi lente, fetița cu sărituri sprințare, vânătorul în genunchi, cu brațele subțiri ale fetiței în jurul gâtului său, cu pletele cenușii, de culoarea șobolanului, pe umerii lui. Aurica a gemut surd. Yurga a îmbrățișat-o fără niciun cuvânt. Cu o mână o ținea strâns la piept, iar cu cealaltă mână i-a cuprins pe cei doi băieți.

– Geralt! a repetat fata, agățându-se de pieptul vânătorului. M-ai găsit! Știam eu! Întotdeauna am știut! Știam c-o să mă găsești!

– Ciri, i-a spus vânătorul.

Yurga nu-i putea vedea fața ascunsă în pletele cenușii. Însă îi vedea mâinile în mănuși negre îmbrățișând spatele și umerii fetei.

– M-ai găsit! Oh, Geralt! Te-am așteptat tot timpul! Teribil de mult timp... De-acum stăm împreună, nu-i așa? De-acum vom fi împreună, nu? Spune-mi, Geralt! Pentru totdeauna! Spune-mi!

– Pentru totdeauna, Ciri.

– Da, e așa cum mi-au spus! Geralt! Da, așa cum mi-au spus... Sunt destinul tău? Spune-mi! Sunt destinul tău?

Yurga i-a văzut ochii vânătorului. A fost foarte surprins. A auzit plânsul înăbușit al Auricăi, i-a simțit umerii scuturându-i-se. S-a uitat la vânător și a așteptat, cu încordare, răspunsul său. Știa că n-o să înțeleagă acest răspuns, dar îl aștepta. Și l-a auzit.

– Ești ceva mai mult, Ciri. Ceva mai mult.

CUPRINS

Limitele posibilului..... 5
Sloiuri de gheață..... 83
Focul cel veșnic..... 124
Un mic sacrificiu..... 174
Sabia destinului..... 233
Ceva mai mult..... 296